

Gian Phi Khó Làm

Contents

Gian Phi Khó Làm	2
1. Chương 1:	2
2. Chương 2: Triều Đại Mới	5
3. Chương 3: Gặp Gỡ Bất Ngờ	8
4. Chương 4: Nạp Phi	11
5. Chương 5: Thất Tình	14
6. Chương 6: Hoạn Nạn	17
7. Chương 7: Sạn Dị	20
8. Chương 8: Đại Hôn	22
9. Chương 9: Đi Học	25
10. Chương 10: Kết Thù	29
11. Chương 11: Ra Trường	32
12. Chương 12: Về Chính Khách	34
13. Chương 13: Thoại Bản	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15: Chọn Hiền Tài	44
16. Chương 16: Nhân Sự	47
17. Chương 17: Tài Múa	49
18. Chương 18: Nhận Hồi Lộ	53
19. Chương 19: Triệt Phiên	56
20. Chương 20: Sờ Tay	58
21. Chương 21	62
22. Chương 22: Bắt Thông Dâm	65
23. Chương 23: Tuyển Tú	69
24. Chương 24: Xuyên Qua	72
25. Chương 25: Hoa Đào	74
26. Chương 26: Khẩu Khẩu	78
27. Chương 27: Săn Bắn Mùa Thu	81
28. Chương 28: Ái Muội	83
29. Chương 29: Ghen Ty	85
30. Chương 30: Thỏ Lộ	89
31. Chương 31: Tâm Sự	92
32. Chương 32: Viên Phòng	95
33. Chương 34: Nam Tuần	99
34. Chương 35: Túc Tham	101
35. Chương 36	105
36. Chương 37: Khăng Khí	109
37. Chương 38: Âm Tiền	112
38. Chương 39: Tụ Tẩn	115
39. Chương 40: Kinh Biến	118
40. Chương 41: Bỏ Trốn	121
41. Chương 42: Mộng Đẹp	124

Gian Phi Khó Làm

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện hài hước về thời cổ đại nói về những ước mơ lạ lùng của những nhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phi-kho-lam>

1. Chương 1:

Tục ngữ nói, trẻ không cố gắng, già sẽ bị thương, xuân miên bất giác hiểu, sớm nên có chí hướng. Nhưng nếu lý tưởng của người không nhận được sự ủng hộ của mọi người thì người phải chấp nhận sự thật tàn khốc kiên trì giấc mộng của mình?

=====

“Ta sau khi lớn lên phải làm gian phi!” Thảm Tinh Thù năm ba tuổi đã hùng hồn tuyên bố chí nguyện to lớn đầu tiên của mình bên bàn cơm.

Lời vừa thốt ra, cả Thảm gia gần như đứng hình.

Thảm lão gia cũng chính là Thảm thị lang đương triều đang uống canh bạch ngọc phẩm thúy lập tức phun hết vào người nhị đường thúc bên cạnh, cánh tay của Tứ đường ca run lên, làm rơi Thảm gia am thuần dẫn xuống đất, văng đến chỗ bàn của nữ quyến.

Tam phẩm đứng dậy, muốn chạy đến an ủi Thảm thái thái đang tức đến xanh mặt thì giẫm phải am thuần dẫn, trượt chân liên đoàn đoàn chính chính ngã vào chỗ Ngũ đường đệ đang tao nhã gặm chân giò.

Móng giò bay một vòng tuyệt đẹp rồi trực tiếp đáp xuống người Thảm lão thái sư đang tức giận đến râu tóc dựng ngược...

Bữa cơm gia đình phút chốc loạn thành một đoàn, Thảm lão thái sư cố nén tức giận, dùng sức đẩy phu nhân đang cẩn thận dâng khăn chấm trà, liếc mắt nhìn mọi người một vòng, tuyên bố: hội nghị.

Vì thế, hội nghị lần thứ ba mươi sáu của Thảm gia nhanh chóng triển khai tại phòng nghị sự. Thảm lão thái sư hỗn hển phát biểu trọng tâm “Việc Thảm Tinh Thù đặt ra chí hướng làm gian phi là cực kỳ sai lầm, hậu quả rất chi là nghiêm trọng. Thảm gia mấy đời đều là trung lương hết lòng vì triều đình, sao có thể có nữ nhi làm gian phi. Chí hướng như thế là không đúng, nhân sinh quan cực kỳ vụn vặt, đạo đức suy đồi...ý định như thế phải bóp chết từ trong trứng nước...”

Mẫu thân của đương sự, Thảm thị lang phu nhân bày tỏ sự kiểm điểm sâu sắc, tỏ vẻ nhất định sẽ giám sát, giáo dục thật tốt để Thảm Tinh Thù không phải lầm đường lạc bước. Đồng thời không quên nhấn mạnh chí hướng muốn làm gian phi của Thảm Tinh Thù hoàn toàn không phải do nàng bày ra, chắc chắn là do kẻ khác xúi giục.

Cuối cùng, trải qua sự góp ý và thảo luận gay gắt, mọi người đều nhất trí cho rằng chỉ hướng sai lầm này là do đứa cháu không học vấn, không nghề nghiệp, không tiền đồ Thẩm Tinh Chi, tam đường huynh của Thẩm Tinh Thù mà ra.

Đúng lúc này, Thẩm Tinh Chi sau một ngày rong chơi mệt mỏi mới quay về phủ.

Thẩm Tinh Chi năm nay mới mười ba tuổi nhưng đã ra dáng phong lưu, mắt hoa đào mị hoặc. Hắn lại cho rằng có tướng mạo tốt mà không ăn chơi trác táng, khuynh đảo tâm thần của tất cả nữ nhân trong thiên hạ thì chính là thiên lý không tha, nhân thần cùng phần. Thật không may hắn lại chưa qua nhước quán, lại không may là chốn tần lâu sở quán rất tuân thủ kỷ cương pháp luật, không chịu tiếp đãi người chưa thành nhân. Cho nên, mỗi ngày Thẩm Tinh Chi chỉ có thể chơi chim cơi gà cho qua ngày đoạn tháng, chờ mong tới lúc trưởng thành.

Thẩm Tinh Chi đang tung tăng bước vào đại môn Thẩm phủ thì thấy tổng quản dẫn theo một đám gia đình, khí thế ngất trời đi tới, còn chưa hiểu mô tê thì hắn đã bị trói lại, áp giải vào đại sảnh.

Thẩm lão Thái Sư vượt râu ngồi trên ghế chủ vị, các vị đường thúc đường thẩm, đường huynh đường muội thì theo thứ tự mà ngồi dọc hai bên. Ai nấy đều nhìn hắn chằm chằm.

“Gia gia, ta lại làm sai gì?” Thẩm Tinh Chi cà lơ phất phơ vừa cười vừa hỏi

“Hừ, ngươi hẳn nên hỏi mình đã làm gì đi” Thẩm thái sư vỗ ghế, râu tóc dựng ngược.

Ngay lập tức đại sảnh cũng ồn ào như vỡ chợ, ai nấy đua nhau tổng sỉ vả Thẩm Tinh Chi, từ chuyện hắn dãi dầm năm ba tuổi đến vừa rồi mượn của tiểu đường muội một lượng bạc còn chưa chịu trả.

Lờ qua tiếng lại, náo nhiệt tưng bừng, Thẩm Tinh Chi vô tội ngoáy lỗ tai, tập trung tinh thần mới có thể nắm bắt được thông tin trọng yếu nhất : vì trong bàn cơm chiều nay, tiểu bằng hữu Thẩm Tinh Thù phát ngôn gây sốc, làm cho kẻ luôn vô công rồi nghề như hắn trở thành đầu sỏ dạy hư tiểu muội. Dù nhóm người lớn đại nhân đã hết sức khuyên bảo, cường bức lợi dụng cũng không làm suy chuyển ý định của tiểu muội, kết quả luận lý thành chương, trọng trách này liền rơi xuống đầu hắn.

Cứ như vậy, trong lúc nhóm người lớn lau mồ hôi cảm khái, trong tiếng hô to oan uổng, Thẩm Tinh Chi liền bị ném vào từ đường, quỳ trước bài vị tổ tiên cùng Thẩm Tinh Thù.

Từ năm năm tuổi, hắn đã thường xuyên diện kiến bài vị tổ tiên cho nên Thẩm Tinh Chi vô cùng quen thuộc nơi này, cũng thành thực quỳ xuống, khinh thường hỏi Thẩm Tinh Thù đang méo máo khóc bên cạnh “Tiểu nha đầu, giờ ngươi biết sợ rồi sao?”

Vừa dứt lời, nhìn Thẩm Tinh Thù nâng cái báy lên thì khóe miệng run rẩy “Ngươi cư nhiên còn được ăn, ta năm đó phải ôm bụng đói mà quỳ ah”

Thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi, Thẩm Tinh Thù sợ tới mức cầm bát lui về phía sau, nhỏ giọng “Là nương đưa cho ta”

Còn chưa có ăn cơm xong, vì chuyện chỉ nguyện sai trái và trải qua biểu quyết của đại gia đình, Thẩm Tinh Thù lập tức bị đưa đến từ đường phạt quỳ để cảnh tỉnh. Thị lang phu nhân đau lòng nữ nhi, liền cùng tam thẩm lén lút dúi cho nàng một chén cơm.

Thẩm Tinh Thù nhìn bát canh mình mới uống được một chút, lại liếc nhìn ánh mắt trừng trừng của Thẩm Tinh Chi, cuối cùng nhịn đau, đưa bát, phi thường nghĩa khí nói “Tinh Chi ca ca, còn lại đều cho ngươi”

Thẩm Tinh Chi nổi giận hất tay nàng “Ta không thèm ăn đồ thừa của nữ nhân”, nói xong liền phất tay áo ngồi xuống bồ đoàn “Nói đi, vì sao ngươi muốn làm gian phi? Chuyện khó vậy mà ngươi cũng nghĩ ra”

“Ta, ta đương nhiên là có lý do.” Thẩm Tinh Thù buông bát, cũng học theo tư thế của Thẩm Tinh Chi mà ngồi xuống nhưng không được đỉnh đạc như hắn, hai tay nhỏ bé đặt lên đầu gối, bắt chước thực nữ mà phi thường tao nhã ngồi chồm hổm, nghiêm túc giải thích “Thứ nhất, gia gia là thái sư”

Thẩm Tinh Chi suy nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu hai chuyện này có quan hệ gì “gia gia là thái sư thì sao?”

Thẩm Tinh Thù quảng cho hấn một cái liếc mắt coi thường : người thực là ngu ngốc rồi hùng hồn đưa ra lý lẽ “ Thuyết thư, thoại bản đều nói, gian phi thường là xuất thân từ gia đình có người là thái sư quyền khuyh triều dã, ngô..ngô...”

Nàng còn chưa nói xong, Thẩm Tinh Chi đã sợ tới mức bịt miệng nàng lại “ Người nói nhỏ chút, lão gia tử mà nghe thấy thì người chết chắc”

Thẩm Tinh Thù giãy dụa thoát khỏi kiềm chế, nghiêm trang nói “ Thứ hai, làm gian phi sẽ được sống lâu. Người thấy đó, mấy người chết sớm đều là trung thần lương đồng, đựng một chút là cả nhà liền bị trảm, mà nhà gian phi nếu có xảy ra chuyện thì nhiều nhất cũng chỉ chết một hai quốc cữu chơi bởi lêu lổng mà thôi, giống như Tinh Chi ca ca người á, còn gian phi cùng thái sư vĩnh viễn đều không có việc gì”

Thẩm Tinh Chi yên lặng nhìn trời, muốn rơi lệ, nếu hấn biết có ngày hôm nay thì có đánh chết cũng không mang tiểu nha đầu này đi dạo phố phường nghe kể chuyện, cũng không vụng trộm mang nàng đi nghe bình thư đàn tỳ.

Thẩm Tinh Thù không để ý đến biểu tình của hấn, tiếp tục diễn thuyết “ Thứ ba, làm gian phi có thể ngủ nướng, có thể ăn đồ ăn vặt mà không bị ai quản, có thể không cần học tập, chỉ cần có khuôn mặt đẹp, dáng người chuẩn là ổn. Bình thường các người đều nói ta có khuôn mặt đẹp, lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân, hehehe, lãng phí sắc đẹp là chuyện đáng xấu hổ, nên ta nhất định sẽ là một đại gian phi mê hoặc quân vương, hại dân hại nước”

Thẩm Tinh Chi càng nghe càng vô lực, tuy rằng hấn rất muốn phản đối nhưng nghe phân tích của Thẩm Tinh Thù, hấn lại thấy làm gian phi có tiền đồ hơn so với làm thực nữ nhưng nghĩ tới đám người lớn đại nhân bên ngoài, hấn chỉ có thể trái lương tâm mà khuyên nhủ “ Nhưng mà là gian phi thì thanh danh sẽ không tốt, chết rồi còn bị người ta bêu riếu”

“Nhưng mà làm người tốt khó hơn người xấu nha, nếu không thể lưu danh thiên cổ thì để lại tiếng xấu muôn đời cũng không sao” Thẩm Tinh Thù không chút do dự mà phản đối.

Thẩm Tinh Chi đưa mắt nhìn chung quanh, thực muốn tìm hung khí trực tiếp đánh ngất nha đầu gian ngoan này. Mắt thấy bình hoa cao cảnh thái lam cao gần bằng nửa người ở góc tường, liền vội vàng dùng sức ôm nó tới, chỉ vào Thẩm Tinh Thù thiên chân vô tà hỏi “ Người thích bình hoa này không?”

Thẩm Tinh Thù gật gật đầu, Thẩm Tinh Chi lại nói: “Nếu nó chỉ là một cái bình gỗ sứt sẹo bẩn thỉu, người còn thích không?”

Thẩm Tinh Thù liên tục lắc đầu “ Sao được, nam nhân đều thích nữ nhân xinh đẹp, ôn nhu, nhàn tĩnh, tựa như cảnh thái lam tinh xảo lộng lẫy này, nếu đổi lại là bình gỗ sứt sẹo thì ai mà thích cho được”. Thấy Thẩm Tinh Thù đắm chiêu suy nghĩ, Thẩm Tinh Chi liền thừa thắng xông lên “ Hiểu chưa, sau này còn muốn làm gian phi nữa không?”

Thẩm Tinh Thù tiếp tục lắc đầu, tiếp theo lại gật đầu không ngừng, cái hiểu cái không, ngược cặp mắt trong veo như nước nhìn hấn. Thẩm Tinh Chi đắc ý cười ha hả, thậm thán phục tài ăn nói của mình, đưa tay sờ đầu Thẩm Tinh Thù “ Thù Thù ngoan, bây giờ người nên đi ra ngoài nói với nhóm người lớn đại nhân rằng từ nay về sau người nhất định sẽ cố gắng học tập để trở thành thực nữ, không làm gian phi nữa” hehehe, mà ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Thẩm Tinh Thù yên lặng đứng dậy, sửa sang lại xiêm y, quay đầu nhìn bình hoa còn cao hơn mình rồi mới nắm chặt hai tay, ngẩng đầu uốn ngực hiên ngang lăm liết đi ra ngoài.

Từ đó về sau, Thẩm Tinh Thù không dă động gì tới chí nguyện làm gian phi nữa, mà vui đầu chuyên tâm luyện tập cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, hoàn toàn đáp ứng kỳ vọng của Thẩm gia đối với nàng. Nhưng không ai ngờ, vào năm ba tuổi này, Thẩm Tinh Thù đã rút ra được hai chuyện.

Một là trước khi thực hiện nguyện vọng, tuyệt đối không được nói ra miệng, lý tưởng phải thực hiện bằng hành động chứ không phải dựa vào lời nói.

Thứ hai, cho dù mình chỉ là một bình hoa thì tuyệt đối không thể là một bình hoa rẻ tiền, mà phải là một bình hoa cao quý nhất, xinh đẹp nhất.

2. Chương 2: Triều Đại Mới

Các người lớn đại nhân thường nói, ta quá ốm, chim ăn còn nhiều hơn so với ta, cho nên bọn họ liền đem chuyện đơn giản trở thành vấn đề phi thường phức tạp.

=====

Ngày lại ngày trôi qua, năm Thấm Tĩnh Thù lên tám, nàng đã trở thành thực nữ tú ngoại tuệ trung mà Đại Doãn vương triều dừng bắt đầu thay đổi triều đại.

Có câu nói triều đại mới mọi thứ đều là chuyện lớn, quan hệ đế sự ổn định và hòa bình lâu dài của quốc gia, quan hệ tới sinh tử tồn vong của quần thần, quan hệ tới tiền đồ tương lai của hậu cung, nhưng quan trọng nhất là dân chúng.

Hiện nay lão hoàng đế tuổi già sức yếu, từ đầu năm đã bệnh liệt giường, trước kia có lập thái tử nhưng hẳn lại không hài lòng lắm, tuy vậy trong mấy năm qua thái tử cũng trưởng thành, phe cánh vững chắc, muốn phế truất cũng không phải dễ gì. Lão hoàng đế cũng có vài huynh đệ, trong đó Doãn vương là thể lực lớn nhất, có quân công lại có uy vọng, mà chuyện huynh chết đệ thế ngôi cũng đã có tiền lệ ở Đại Doãn vương triều.

Hai phái này vẫn đấu tranh gay gắt với nhau, lão hoàng đế lại làm như không để ý tới, tùy ý bọn họ, thực ra trong lòng lại có chủ trương khác. Hẳn có một quý phi tuổi trẻ xinh đẹp, sinh được tam hoàng tử, tất nhiên là được yêu quý như trân bảo. Đáng tiếc là quý phi xuất thân nghèo hèn, không có ngoại thích chống lưng, nên tam hoàng tử Doãn Thọ An năm nay mười tuổi, lão hoàng đế muốn phế truất lập ấu đã vấp phải sự phản đối quyết liệt của quần thần, thái tử cùng Doãn vương cũng không thuận nên hẳn cũng đành bó tay.

Vào lúc này, Thấm lão thái sư phụng chỉ đưa cháu gái Thấm Tĩnh Thù vào cung thăm bệnh. Lão hoàng đế bệnh tật triền miên trên giường, hai mắt đục ngầu nhưng ánh mắt lại sắc bén đánh giá Thấm Tĩnh Thù đang lo lắng bất an, hồi lâu gật đầu khen ngợi “Được, tốt lắm”. Sau đó lại che miệng ho khan vài tiếng, ra lệnh cho tả hữu lui ra, cung nhân liền đưa Thấm Tĩnh Thù đến vấn an quý phi.

Trong phòng chỉ còn lại hai lão nhân tóc bạc, cộng lại cũng hơn trăm tuổi, mặt đầy vết hằn năm tháng. Lão hoàng đế nhìn Thái sư đang ngồi ngay ngắn cẩn thận, cảm thán gọi “Lão ca ca”

“Lão thần sợ hãi.” Thấm lão Thái Sư vội vàng nhắc ý bào, như muốn hành lễ

“Ai, nơi này chỉ có hai người chúng ta, không cần đa lễ, hơn nữa năm đó người coi như cũng là đồng học của ta, sau này lại là thông gia, đừng khách khí như vậy”. Lão hoàng đế cố gắng ngồi dậy, ngôn ý chân thành tha thiết, người không biết hẳn vốn là kẻ tâm ngoan thủ lạt, hỉ nộ vô thường thì đã sớm cảm động tới rơi nước mắt.

Thấm lão Thái Sư thuận thế ngồi xuống, cup mắt giả ngu, coi như không nghe. Lão hoàng đế thấy hẳn giả ngu, trong lòng thầm mắng “Lão hồ ly” ngoài miệng lại nói “Ta rất thích cháu gái Tĩnh Thù của người, ấu tử Thọ An của ta cũng đồng trang lứa, để nàng làm tam hoàng tử phi đi”

“Tĩnh Thù tuổi còn nhỏ, hơn nữa trời sinh tính tình không tốt, sao có thể xứng với tam hoàng tử, lão thần thực sự không dám trèo cao” Thấm lão thái sư uyển chuyển từ chối

“Lão ca ca cũng quá khiêm tốn rồi, cháu gái của người thanh danh lan xa, tuổi còn nhỏ đã là tài nữ, sao có thể nói là không tốt?” Lão hoàng đế dừng một chút, cười lạnh “Ta biết, các người đều sợ ta, có thể trốn liền trốn, người lại nhiều lần dâng biểu muốn cáo lão hồi hương, sợ ngày nào đó ta sẽ giết người”

Thấm lão Thái Sư nhắm mắt làm ngơ, tùy ý lão hoàng đế dông dài “Nhớ năm đó, người, ta còn có thư đồng Cố tiểu tử, ba người chúng ta cùng nhau đọc sách, cùng nhau chơi đùa, sau Cố tiểu tử chết sớm, người cũng dần dần xa lánh ta”

Trong phòng mùi đàn hương quanh quẩn, Thấm lão Thái Sư thủy chung không nói được lời nào, lão hoàng đế nói một hồi cũng thấy phiền lòng, thanh giọng quát một tiếng “Người đâu”

Nội thị lập tức vâng dạ, lão hoàng đế chỉ tay vào lư hương chạm rồng tiên hạc nói “ Mau đem nó đi đi, nghỉ một hồi liền phiền lòng”

Nội thị lập tức thi hành, lại có người tiến vào thấp giọng bẩm báo “ Hoàng thượng, Cố hầu đến thăm bệnh”

“Không gặp” Lão hoàng đế giận tím mặt, nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh vô ba của Thẩm lão thái sư, vô lực vẫy tay “ Quên đi, ta nói không cũng chẳng có ích gì, bây giờ trong cung hơn phân nửa người đều là người của hần, vài người các ngươi cũng chẳng làm được gì, mau cho hần vào đi”

Nội thị cúi đầu, khúm núm đi ra ngoài, Thẩm lão thái sư lúc này mới mở mắt, đứng dậy hành lễ “ Như vậy, lão thần xin cáo lui trước”

Ngay lúc hần vừa bước chân tới cửa điện thì phía sau vang lên thanh âm thê lương của lão hoàng đế “ Người đều đã biết?”

Thẩm lão Thái Sư không trả lời, chậm rãi bước ra ngoài, ánh mặt trời chói chang làm cho hần có chút không thích ứng được, hoàn toàn đối lập với không khí trầm lặng lạnh lẽo bên trong. Thẩm lão thái sư nhìn trời thở dài, ai, từ xưa tới nay, quân vương đều không cần bằng hữu ah.

Thẩm Tĩnh Thù mới từ tắm điện hoàng đế đi ra một đoạn thì thấy một nhóm cung nhân đang theo hầu một nam tử trẻ tuổi đi về phía nàng. Nam nhân này khoảng độ hai mươi tuổi, tinh mâu lãng mi, tuấn dật xuất trần , bạch y cấm bào, ngoài khoác khinh sam màu lam, cả người giống như một bức tranh thủy mặc, khí chất thanh quý...

Thẩm Tĩnh Thù tuy rằng tuổi nhỏ nhưng cũng nhìn đến ngây người, cảm thấy người này so với các nam tử mình gặp trước kia đều đẹp hơn nhiều. Nàng mở to hai mắt nhìn chăm, không để ý phía trước, liền đụng đầu vào cây cột.

Thẩm Tĩnh Thù lập tức ôm trán, nhăn mặt, hấp hấp cái mũi, nước mắt tràn mi. Vì đang ở trong cung, nàng lại luôn nhớ tới lời dặn dò của nhóm người lớn đại nhân ở nhà, cho nên không dám khóc lớn tiếng, chỉ có thể thút tha thút thít. Đám cung nhân nhất thời vây quanh, không dám mang nàng đi cũng chỉ có thể khuyên răn...

“Sao lại thế này? Tiểu cô nương nhà ai vậy?” bỗng nhiên thanh âm nam tử ôn nhu vang lên, như gió xuân thổi vào tâm hồn thiếu nữ của Thẩm Tĩnh Thù.

Cung nhân cùng nội thị đều vội vàng tránh ra, cùng cúi đầu “ Cố Hầu đại nhân” sau đó có người thấp giọng báo cáo tình hình.

Nghe xong, Cố Hầu nhịn không được mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tĩnh Thù “ Thì ra là cháu gái của Thẩm lão thái sư, quả nhiên là rất được nhưng mà nữ hài tử gia lại khóc nhè thì rất khó coi nha”. Nói xong, hần còn rút khăn tay đưa cho nàng “ Lau đi”

Thẩm Tĩnh Thù ngẩng đầu, xoa xoa cái mũi đỏ ửng vì khóc, tiếp nhận khăn tay, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn lãng tươi cười đang ở gần trước mặt. Nàng tâm thần xao động, không để ý tới hình tượng thực nữ, hung hăng hôn lên mặt Cố Hầu một cái

Ai nấy đứng hình, lát sau có vài cung nhân đỏ mặt trêu ghẹo “ Cố Hầu đại nhân mị lực kinh người nha, ngay cả tiểu cô nương cũng muốn phi lễ ngài”

“Hehe, có phải người cũng hâm mộ? tiếc rằng người không phải là tiểu cô nương ah”

Cố Hầu nhíu mi, buồn cười đứng lên, thấy Thẩm Tĩnh Thù vẫn hai tay nắm chặt thành quyền, cả người cương cứng thì bật cười phân phó với cung nhân “ Bên người ta có mang theo thuốc mỡ trị thương, các người không cần làm phiền tới ngự y, mau thoa cho Thẩm tiểu thư đi”

Nó xong hần liền xoay người đi theo cung nhân vào tắm điện. Thẩm Tĩnh Thù hia mắt không chớp, nhìn chăm chăm cho đến bóng dáng tiêu sái của hần biến mất mới chịu để cho cung nhân bôi thuốc. Thừa dịp mọi người không để ý, nàng lén đem hộp thuốc cùng khăn tay nhét vào lòng, mắt còn ngẩn lệ nhưng miệng lại cười ngây ngô rạo rức.

Cố Hầu sao, là Lạc Dương tiểu hầu gia trạch tâm nhân hậu, bình dị gần gũi, cha mẹ chết sớm, sống nương tựa cùng muội muội nhưng lại có uy vọng cực cao trong dân gian, rất được lòng người, nghe nói hẳn cũng chính là Đạp Nguyệt công tử nổi danh trên giang hồ. Oa, hôm nay rốt cuộc cũng được gặp người thật, chẳng những bộ dáng rất được mà còn biết quan tâm lau nước mắt cho nàng, đưa cho nàng thuốc mỡ...mà nàng...nàng còn hôn hẳn.

Cứ như vậy, Thẩm Tinh Thù mang theo hưng phấn cùng nội tâm say mê theo cung nhân đến cung điện của quý phi. Quý phi năm nay chỉ mới hai mươi lăm tuổi, lúc vào cung chỉ là một vũ cơ mười bốn tuổi, dựa vào mái tóc đen mượt óng ả cùng điệu nhảy kinh hồng lược ảnh siêu quần mà hấp dẫn được sự chú ý của lão hoàng đế tuổi đã quá ngũ tuần. Sau khi nàng sinh ra tam hoàng tử thì phẩm vị một được thăng tiến, rất nhanh đã trở thành quý phi đứng đầu phi tần, chỉ dưới hoàng hậu.

Mỗi nữ nhân chốn hậu cung đều có dã tâm để con mình làm hoàng đế, quý phi cũng không ngoại lệ mà lão hoàng đế cũng có ý này. Cho nên mới vì tam hoàng tử mà tìm một ngoại thích tốt để dựa vào, đó cũng là tâm nguyện của quý phi, sau khi nhìn thấy Thẩm Tinh Thù bằng cơ ngọc tuyết, người gặp người thích hoa gặp hoa nở thì ý tưởng càng thêm mãnh liệt.

Nhưng nàng vẫn không đoán ra được ý của Thẩm lão thái sư, vì thế quý phi chỉ có thể tử tế dò hỏi Thẩm Tinh Thù đang âm mưu hoa quả “ Tinh Thù à, người có muốn sau này tiến cung làm hoàng phi không?”

Thẩm Tinh Thù lúc này đang đắm chìm trong cuộc gặp gỡ với Cố Hầu, nên hoàn toàn đem những lời dặn dò của nhóm người lớn đại nhân ở nhà quăng ra sau đầu, hồn nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng “ Có a, ta sau này muốn làm một gian phi”

Lời vừa nói ra, cả phòng yên lặng như tờ, hồi lâu quý phi mới hoàn hồn, thì thào hỏi “ Vậy người nhà người thì sao, gia gia người có ý kiến gì không?”

Thẩm Tinh Thù tựa hồ cũng ý thức được mình lỡ lời, vội lắc đầu đáp “ gia gia bọn họ đều nói, gian phi không tốt, ta không thích hợp”

Quý phi suy nghĩ gật đầu, lại sai cung nhân mang ít trâm cài châu báu mà các cô nương đều thích ban cho Thẩm Tinh Thù rồi sai người đưa nàng về.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, nội thị tâm phúc của quý phi là Đậu Tâm Phúc nhỏ giọng hỏi “ Nương nương, lời của Thẩm tiểu thư là có ý gì? Nào có ai lại muốn làm gian phi chứ?”

Quý phi liếc mắt nhìn hẳn, mười năm tranh đấu trong cung đình đã sớm đem tiểu cô nương đơn thuần thiên chân ngày xưa lột xác trở thành nữ nhân thâm cơ thâm trầm bấy giờ. Nàng nghĩ một hồi mới chậm rãi mở miệng “ Thẩm lão thái sư quả nhiên tức trí đa mưu, nay có mấy phái tranh giành đấu đá với nhau, hẳn không thể công khai ủng hộ bên nào, lại sợ ta lo lắng nên để cháu gái đến ám chỉ với ta”

Quý phi cong ngón tay út mang tiêm dài hồng giáp, tiếp tục phân tích “ gian phi cũng được, trung phi cũng tốt, ý tứ chính là Thẩm gia sẽ hỗ trợ cho quý phi ta”

Đậu Võ lúc này mới giơ ngón tay cái, vỗ mông ngựa nói “ Vẫn là nương nương anh minh cao kiến, ta không có nghĩ ra được cao kiến của Thẩm lão thái sư”

Quý phi đắc ý hé miệng cười, “Hơn nữa, Thẩm gia bọn họ cũng đưa ra điều kiện, sau này hoàng nhi là kế vị thì cháu gái của hẳn ít nhất cũng phải có phi vị”

“Chuyện này e là không hợp quy củ” Đậu Tâm Phúc băn khoăn “ Theo quy củ của tổ tông, dù người có bối cảnh thế nào, trừ phi là làm hoàng hậu, nếu không thì khi mới tiến cung chỉ có thể phong đến cửu tần,chiêu nghi hay chiêu dung gì đó thôi”

“Vô phương, chỉ là phong phi thôi, ta đáp ứng bọn họ là được” quý phi tràn đầy tự tin “ Chỉ cần Thẩm gia hẳn hỗ trợ ta, Cố Hầu bên kia cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có hai ngọn núi lớn dựa vào thì hoàng nhi của ta nhất định có thể thuận lợi lên ngôi làm hoàng đế”

Dứt lời, nàng không kiên nhẫn vỗ đầu Tâm Phúc “ Người nha, theo ta lâu như vậy mà còn chưa thông suốt . Nhớ kỹ, muốn hiểu vấn đề không chỉ ở bề ngoài mà phải động não phân tích mới có thể hiểu được huyền cơ ẩn giấu phía sau”

Tâm Phúc liên tục gật đầu, quý phi cầm lấy quạt tròn nhin không được mà âm thầm bội phục sự thông minh cơ trí của mình. Gian phi? Trung phi mới đúng ah. Thầm lão thái sư còn nói trung phi nghe không tốt, vậy sửa lại là Trinh phi thì được rồi, trinh tinh hiền thực, rất xứng với tên của Thầm Tĩnh Thù. Hahaha, nàng quả nhiên là thiên tài, xem sau này còn ai dám chê bai nàng xuất thân không có văn hóa?

3. Chương 3: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Gian phi và hôn quân, thì ra chính là một như ý cát tường một nhà.

=====

Thầm Tĩnh Thù lúc này còn không biết tương lai của mình đã bị quý phi tự cho là thông minh định đoạt, bởi vậy nàng vẫn rất cao hứng theo cung nhân rời đi, thuận đường còn tham quan hoàng cung một chút. Tuy rằng người nhà đã nhiều lần dẫn dò, tiến cung không được đi lung tung nhưng dù sao vẫn là tâm tính trẻ con, lần đầu tiên nhìn thấy hoàng cung nguy nga tráng lệ liền ném mấy lời dận dò đi xa ngàn dặm.

Thầm Tĩnh Thù tò mò sờ đông ngó tây, đám cung nhân giới quan sát sắc mặt tự nhiên cũng hiểu được ý của lão hoàng đế cùng quý phi cho nên tìm mọi cách lấy lòng Thầm Tĩnh Thù, tùy ý để nàng đi một chút lại ngừng, không có cản cũng không có hối thúc.

Đi đến cửa nhỏ sơn đỏ bỗng nghe bên trong vang lên thanh âm non nớt của hai tiểu nam hài, một giọng thanh thúy có chút ý tứ ra lệnh “ Không sợ, chỉ là đo tay thôi mà, rất nhanh là xong, yên tâm, nơi này rất hẻo lánh, không có ai thấy”

Một thanh âm khác có chút lo sợ “ Tam điện hạ, tư thế này có vẻ không ổn lắm, nếu để người ta nhìn thấy, ta sẽ chịu không nổi”

Nghe tiếng, Thầm Tĩnh Thù chớp mắt, thò đầu vào nghe ngóng. Phía sau cánh cửa là một tiểu viện hẻo lánh, một nam hài ăn khoảng mười tuổi mặc quý giá đẹp đẽ, trong tay cầm cái thước đo quần áo, ngồi xổm trước mặt hắn là một tiểu nội thị cùng độ tuổi. Lúc này, đám cung nhân sau lưng Thầm Tĩnh Thù nhất loạt quỳ xuống hành lễ “ Tam điện hạ”. Thầm Tĩnh Thù cũng quy củ quỳ theo, trong lòng thầm nghĩ thì ra hẳn chính là Doãn Thọ An, con của quý phi nương nương, nhìn qua cũng không lớn hơn mình bao nhiêu.

Bị người phát hiện, Doãn Thọ An không cam lòng thu hồi thước đo, cho bọn họ bình thân rồi tinh tế đánh giá Thầm Tĩnh Thù. Bởi vì lão hoàng đế con nổi dòng không nhiều, trưởng công chúa đã sớm gả đi, nhị hoàng tử đã thành vật hi sinh trong cuộc đấu tranh cung đình lúc trước, nên hiện giờ chỉ còn thái tử và Doãn Thọ An.

Doãn Thọ An bình thường không gặp được nhiều bạn cùng trang lứa, duy nhất chỉ có một mình nội thị Tiểu Huyền Tử từ nhỏ cùng nhau lớn lên mới không e ngại mà trò chuyện cùng hắn. Hôm nay khó có dịp gặp được một tiểu cô nương xinh đẹp, hơn nữa thoát nhìn nàng cũng không có vẻ sợ sệt.

Nàng một thân phần sam, quần lụa thêu hoa, búi tóc song kê, hai lọn tóc mềm mại xoa xuống vai, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt hắc bạch phân minh không ngừng chuyển động, lông mi dài như cánh quạt, hai má ửng hồng, phần điêu ngọc mài làm người ta càng nhìn càng thích.

Thầm Tĩnh Thù cũng đang vụng trộm đánh giá Doãn Thọ An. Hắn ngũ qua đoạn chính, hai má phúng phính, hoàn toàn không giống phụ hoàng đang nằm bẹp trên giường vì bệnh của hắn, khuôn mặt có nhiều nét giống quý phi, nhưng so với đại mỹ nhân Cố Hề thì đúng là tép so với tôm hùm.

Doãn Thọ An chấp tay, mỉm cười lấy lòng “ Người tên là gì?”

“Thầm Tĩnh Thù.” Thầm Tĩnh Thù thật cẩn thận lui về sau một bước, đột nhiên nhớ Tĩnh Chi ca ca mỗi lần muốn lừa tiền tiêu vặt của nàng cũng có biểu tình như Doãn Thọ An lúc này.

Doãn Thọ An vẫn không từ bỏ ý định, tiến lại từng bước, khuôn mặt tròn tròn cười rộ lên y chang một cái bánh bao “Thù Thù, người có muốn đến cung ta chơi không? chỗ ta có rất nhiều đồ ăn ngon, còn nữa, ta có thể cho người nhiều quần áo mới xinh đẹp mà trước đó người chưa từng thấy đâu”

Thẩm Tinh Thù nhìn hần đề phòng, ôm gấu bông tinh mỹ mà quý phi vừa thưởng lui về phía sau, có chút nghi ngờ “ Người biết làm quần áo?”

Doãn Thọ An cười hì hì, xoay người, kiêu ngạo phân phó “ Tiểu Huyền Tử, mau đem hàng mẫu trên người người cho nàng xem”

Tiểu nam hài vội vàng chạy tới, mặt mày thanh tú, toàn thân toát ra vẻ tinh linh. Tiểu Huyền Tử thấy chủ tử cuối cùng cũng di dời mục tiêu, vội vàng cổ xúy “ Tay nghề làm quần áo của Tam điện hạ chúng là số một, không tin, người nhìn bộ đồ trên người ta đi”. Nói xong liền xoay người, cởi bỏ phục sứ nội thị trên người, để lộ một bộ y phục kỳ lạ, tà thêu kim tuyến, bên hông còn có dây lưng, đối với một tiểu hài tử thì thực quý giá.

Thấy Thẩm Tinh Thù không có vẻ động tâm, Doãn Thọ An vội vàng rên rỉ khi còn nóng “ Đi thôi, đi thôi, ta có thể cho người vũ y mặc cho búp bên đang lưu hành nhất trong cung, mặc vào giống y như tiên nữ nhà”

Thẩm Tinh Thù nghĩ nghĩ, rốt cuộc không cưỡng lại dụ hoặc của mỹ thực và quần áo xinh đẹp liền gật đầu. Doãn Thọ An mặt mày hớn hờ nắm bàn tay nhỏ bé phấn nộn của nàng đi về Thiên Vũ các của mình. Rốt cuộc cũng tìm được người mẫu rồi, về sau ta có thể thúc đẩy kế hoạch thiết kế y phục nữ cung đình rồi.

Tiểu Huyền Tử vui vẻ đi theo sau, rốt cuộc cũng thoát khỏi ma chướng của Tam điện hạ rồi, sau này không phải làm người mẫu mặc thử quần áo nữa.

Cũng từ năm tám tuổi này, Thẩm Tinh Thù quen biết Doãn Thọ An, biết hần thích may quần áo, tuy lão hoàng đế và quý phi đã nghiêm cấm nhưng hần trước sau vẫn kiên trì với sở thích của mình, vụng trộm thiết kế trong Thiên Vũ các, còn lên lấy tư liệu dùng để may xiêm y của quý phi làm quần áo cho gấu bông.

Hần gọi nàng là “Thù Thù”, nàng gọi hần là “Thọ Thọ”, bọn họ trở thành bằng hữu tốt nhất của nhau, chia sẻ cho nhau điều bí mật nhất. Hần là người duy nhất biết được tâm nguyện làm gian phi của nàng mà không có cười nhạo hay giật mình kinh hãi, bởi vì hần cũng đặc ý nói cho nàng biết nguyện vọng của hần tương lai có thể làm được nhiều quần áo xinh đẹp, mỗi ngày không cần chuyên chính yêu dân, làm một hôn quân phóng túng.

** *****

Từ đó về sau, dưới sự ngầm cho phép của lão hoàng đế và quý phi, Doãn Thọ An thường triệu Thẩm Tinh Thù tiến cung cùng nhau chơi đùa. Với hần mà nói, Thẩm Tinh Thù là một người bạn thân chơi rất vui, còn nhu thuận đáng yêu, mỗi lần chỉ cần dùng đồ ăn ngon dụ dỗ là nàng liền nguyện ý làm người mẫu, để mặc hần khoa tay múa chân thử tư liệu. Dù Doãn Thọ An làm ra bao nhiêu quần áo không hợp dáng người hay màu sắc khó coi cỡ nào, Thẩm Tinh Thù cũng không hề ghét bỏ, còn cao hứng xoay tới xoay lui.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, bệnh tình của lão hoàng đế ngày càng nặng, về sau không thể xuống giường được nữa, ngay cả nói chuyện cũng phải dùng hết khí lực. Lúc này Thẩm Tinh Thù và Doãn Thọ An đang cùng nhau chơi trốn tìm, Tiểu Huyền Tử phụ trách đi tìm bọn họ. Hai tiểu bằng hữu lén tránh thị vệ, lén vào ngự thư phòng, trốn trong một cái tủ bằng gỗ tử đàn cao ngất.

Trốn được một hồi, cả hai liền ngủ gật mà Tiểu Huyền Tử vẫn chưa thấy tìm đến. Đột nhiên bên ngoài vang lên một loạt bước chân, như là cung nhân đang khiêng vật gì nặng đi vào, sau đó có âm thanh mỏng manh của lão hoàng đế ra lệnh “ Các người lui hết đi”. Tiếp theo là tiếng váy áo sột soạt, thanh âm run run rồi căn phòng nhanh chóng rơi vào yên lặng.

Sau một lúc lâu, mới lại nghe được thanh âm róc rách êm tai của một nam tử trẻ tuổi “ Hoàng thượng thân thể còn chưa tốt, vì sao lại muốn hưng sư động chúng mà triệu kiến vi thần?”

Nghe thanh âm này, hai mắt Thẩm Tinh Thù lập tức tỏa sáng, là thanh âm của Cố Hầu ca ca. Nàng đang muốn lao ra thì bị Doãn Thọ An ngăn lại. Lúc này nàng mới nhớ là hai người vụng trộm lén vào đây, vì lão hoàng đế lâu rồi không tới nơi này nên thị vệ cũng buông lỏng cảnh giác. Nếu lúc này truy ra sẽ thành tội

nghe lén hoàng thượng nghị sự, dù hoàng tử không bị phạt thì nói không chừng sẽ liên lụy các thị vệ phải mất đầu.

Vì thế, Thẩm Tinh Thù ngoan ngoãn yên lặng nhưng vẫn không từ bỏ ý định, mở cửa hé nhìn ra ngoài. Lão hoàng đế được cung nhân nâng lên tiểu tháp, Cố Hưu thì ngồi ngay ngắn bên bàn học, tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn

“Nơi này, từng là nơi ta và cha người học bài, Thẩm lão thái sư khi đó là thái phó thì ngồi ở chỗ kia, dùng thước hung hăng giám thị hai chúng ta. Cha người nhỏ tuổi hơn ta nhiều nhưng lại thông minh, chăm chỉ hơn, dù vậy hẩn cũng không thể mạnh hơn ta vì ta là hoàng tử, cho nên lần nào hẩn cũng bị thua” Lão hoàng đế nói mấy câu đã thở hổn hển, vẻ mặt tươi cười như là hài đồng thiên chân vô tà, nhắm mắt, tựa hồ như đang lâm vào ký ức.

Một lúc sau, hẩn mới chậm rãi mở mắt, khuôn mặt đã mang vẻ uy nghiêm của bậc đế vương “ Đáng tiếc, chúng ta đều phải trưởng thành, không giống như lúc trước được nữa”

“Ân, cho nên, người liền phái người dùng độc được mạn tính hại chết hẩn” thanh âm của Cố Hưu thản nhiên, không nghe ra tâm tình của hẩn.

“Thất phu vô tội hoài bích có tội, Cố gia các người công lao chấn chủ, cho dù các người không có lòng làm phản thì thân là quân vương không thể không có dạ đề phòng” Lão hoàng đế quay đầu nhìn Cố Hưu, thở dài một hơi “ Cha người hiểu được”

“Đúng vậy, cho nên lão nhân gia hẩn thà mỗi ngày ăn độc được do di nương cấp cũng không muốn nói cho chúng ta biết chân tướng sự việc”. Cố Hưu cười vắn đạm kinh phong, nhưng Thẩm Tinh Thù dù cái hiểu cái không vẫn cảm thấy hàn ý và sát khí lan tràn. Nàng không tự giác túm ống tay áo của Doãn Thộ An, mới phát hiện lòng bàn tay hẩn cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Trước kia người trúng độc Phát như tuyết cũng là do ta phái người đến quân doanh làm” Lão hoàng đế ho khan vài tiếng, cố dùng tay che miệng nhưng vẫn không giấu được dòng máu chảy len lỏi qua kẽ tay. Hẩn ngẩng đầu, nhìn Cố Hưu thở dài “ Đáng tiếc mạng người lớn, trái lại ta còn bị người lừa lâu như vậy, người quả thật thông minh hơn cha người cũng tâm ngoan thủ lạt hơn hẩn nhiều. Bây giờ, đến tột cùng là người muốn thế nào?”

Cố Hưu cười cười, đứng dậy, rút từ trong tay áo ra một quyển trục đưa tới trước mặt lão hoàng đế “ Thần đã thay hoàng thượng phắc thảo một đạo thánh chỉ, thỉnh xem qua”

Lão hoàng đế cười lạnh một tiếng, cầm giộn mở ra xem, đầu tiên là sừng sốt xem xong thì ngạc nhiên hỏi “ Người lại chọn Thộ An làm hoàng đế?”

“Ha ha, Hoàng Thượng yên tâm, ta đối với ngôi vị kia không có hứng thú gì, ta chỉ mong cho tộc nhân bình an, bản thân không có việc gì thôi”. Cố Hưu chấp tay sau lưng, thản nhiên cười “ Hoàng thượng chẳng phải cũng muốn lập tam hoàng tử sao, coi như là đúng ý đi”

“Người lại có lòng tốt như vậy sao?” lão hoàng đế cười lạnh “ Người làm phụ chính đại thần thì có thể chặt chẽ giám sát một nhà già trẻ lớn bé của ta trong tay, muốn chém muốn giết đều tùy người thao túng, người rõ ràng là muốn ta chết cũng không an tâm”. Nói xong nhìn lướt qua thánh chỉ, cơn giận lại bùng lên “ Ngay cả ngọc tỷ người cũng đã có. Quý phi, quý phi...người thực sự là làm rất tốt”

“Lợi ích trước mắt, vì tương lai của tam hoàng tử, quý phi nương nương đương nhiên không chút do dự mà giao ra ngọc tỷ rồi” Cố Hưu châm thêm dầu vào lửa.

Lão hoàng đế phun ra một ngụm máu, thở hồng hộc hồi lâu mới dùng hết sức chuyển động thân hình, nhìn Cố Hưu lạnh lùng bên cạnh “ Được, đúng là trò giỏi hơn thầy, ta nay bị mọi người xa lánh cũng coi như là bị báo ứng” nói xong lại hạ thấp thanh âm, mang theo vài phần ý tức hằm xức “ Nhưng ta chỉ có một thỉnh cầu, người hãy buông tha cho Thộ An, thiên hạ này giao cho Cố gia người là được”

Cố Hưu mỉm cười cười “ Hoàng thượng lo lắng nhiều rồi, ta đã nói, giang sơn này đối với ta còn chướng mắt, ta cũng sẽ không làm ra chuyện mưu đồ soán vị. Về phần tam hoàng tử và thái tử, ta nhất định sẽ bảo hộ bọn họ bình an, người có thể yên tâm cho mấy ảnh vệ mai phục ngoài cửa kia lui xuống đi”

Lão hoàng đế nhìn hần một lúc mới thở dài, vô lực nói nhỏ “ Ta già rồi, thực sự là đã già rồi”

Cố Hầu mỉm cười đi đến trước mặt hần, khom người, nghiêm túc ngắm nhìn “ Người quả thật đã già, nhưng mà hoàng thượng, bệnh tình của người sở dĩ ngày càng nặng, chữa mãi không hết cũng do người uống thuốc không đúng hạn lại thêm suy nghĩ quá nhiều. Người cho rằng ta sẽ sai người hạ độc, cho nên lần nào cũng vụng trộm đổ thuốc đi. Ai, hoàng thượng quả là đa nghi, thực ra ta không có hạ độc”

Lão hoàng đế run rẩy chỉ tay vào vẻ mặt vô tội của Cố Hầu, mãi không nói được lời nào rồi bỗng nhiên bật cười ha hả “ Tốt, tốt, ta thua khâm phục khâm phục” rồi lại buồn bã lẩm bẩm “ Chỉ tiếc sao người lại họ Cố”

Cố Hầu không hề nhìn hần, từ từ đi đến bên cái tủ nơi Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù ẩn nấp “ Hai vị tiểu bằng hữu, nghe lên lâu rồi, nên ra ngoài hít thở không khí đi”

Nghe vậy, Thẩm Tinh Thù cùng Doãn Thọ An bèn lau mồ hôi, cẩn thận đi ra. Cố Hầu liếc nhìn hai người, mỉm cười nói “ Thì ra là Tam hoàng tử và Thẩm tiểu thư”

“Cố Hầu ca ca, người không nên lo lắng, chúng ta không nghe thấy gì hết”. Thẩm Tinh Thù phản ứng cực nhanh, lập tức xông lên ôm lấy cánh tay của Cố Hầu. Bởi vì vóc dáng nhỏ nên chỉ nắm được cổ tay đối phương. Nàng vừa than vừa cọ cọ khuôn mặt vào bàn tay hần, thật ấm áp nha.

Cố Hầu bị một tiểu cô nương sầm sỡ cũng chỉ biết câm nín, liên tục lắc đầu, chỉ tay về phía Doãn Thọ An, ngữ khí tận lực hạ thấp, ôn nhu nói “ Tam hoàng tử, lại đây đi”

Doãn Thọ An do dự một lát, rồi vẫn ngoan ngoãn đi qua, dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của Cố Hầu. Lão hoàng đế thấy hần thì thần sắc có chút ăn năn, nâng bàn tay chỉ còn da bọc xương chỉ về phía Doãn Thọ An “ Hải tử ngoan, mau lại đây cho phụ hoàng nhìn một cái”

Doãn Thọ An có chút sợ hãi không tự giác mà lui lại mấy bước, liếc mắt nhìn Cố Hầu dò xét, cuối cùng mới lấy hết dũng khí đi đến bên cạnh lão hoàng đế. Lão hoàng đế vuốt ve khuôn mặt của hần “ Hảo hải tử, không phải sợ, phụ hoàng sẽ không thương tổn người, sau này cũng sẽ không phạt không mắng người nữa”

Dứt lời, hần hít sâu một hơi, chỉ vào Cố Hầu thần nhiên đứng khoanh tay bên cạnh nói với Doãn Thọ An “ Quý xuống dập đầu đi, sau này Cố Hầu chính là thái phó của người, mọi việc phải nghe theo hần”

Doãn Thọ An gật gật đầu, đi đến trước mặt Cố Hầu hành đại lễ. Cố Hầu hơi hạ thấp người, nâng Doãn Thọ An lên, rồi lôi kéo hai tiểu hải tử đến trước mặt lão hoàng đế “ Ta dẫn bọn hần đi trước, Hoàng thượng an tâm dưỡng bệnh đi”

Lão hoàng đế khoát tay áo, nhìn theo bọn họ rời đi rồi mới lấy hết sức đứng dậy, đi đến ngồi trước cái bàn cổ xưa, không nói lời nào, nhìn thư phòng trống rỗng, cứ thế ngồi từ trưa cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

4. Chương 4: Nạp Phi

Bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động nhưng cũng có thời điểm nó đột nhiên đứng lại.

=====

Cách mấy ngày sau, lão hoàng đế băng hà. Dựa theo di chiếu của hần, thái tử bình thường tỏ ra vô cùng hiếu đại nhưng lại có ý đồ gây rối, lập tức phế bỏ tước vị, lập Tam hoàng tử Doãn Thọ An lên làm thái tử, ngay sau đó lập tức kế vị. Cố Hầu, Doãn vương và Thẩm lão thái sư làm phụ chính đại thần. Bởi vì có Cố Hầu làm chỗ dựa nên đám người Doãn vương cũng không thể gây rối, các viên quan cũng tiếp nhận an bài này, ủng hộ lập Doãn Thọ An làm tân đế.

Nhưng thái tử bị phế không phục, tìm cách phản kháng đã bị Cố Hầu phái binh vây bắt, lại tra ra trong đông cung của thái tử có tàng trữ long bào cùng vô số binh khí, chứng tỏ phế thái tử muốn mưu phản, lập tức bị giam cầm.

Một màn huyết vũ tinh phong vang dội, mà lúc này Doãn Thọ An còn đang say giấc đã bị đám cung nhân lay tỉnh, hai mắt nhập nhèm để mặc bọn họ mặc triều phục rồi lên đại điện nhận triều kiến của văn võ bá quan. Mùa thu năm Ất Dậu, Tam hoàng tử Doãn Thọ An kế vị, bởi vì có đại thần phụ chính lại thêm Doãn Thọ An trước giờ chưa từng làm việc cho triều đình, yên lặng vô danh vì thế mọi người quen miệng gọi vị vua bù nhìn như hắn là Thiếu đế.

Về phía hậu cung, quý phi thuận lợi thăng cấp làm thái hậu đồng thời ban ra hai đạo thánh chỉ, một cái là lệnh cho người truy tình tung tích của vị huynh trưởng đã thất lạc nhiều năm, một là hạ lệnh cho Thẩm Tinh Thù cháu gái Thẩm lão thái sư tiến cung, ngoại lệ sắc phong làm Trinh phi chính nhị phẩm.

“Thẩm Thái Sư chi tôn Thẩm thị Tinh Thù, trinh nhã thực đức, kham vì biểu nghi, trầm lắng làm vui mừng, lệnh cho tiến cung, sách nhị phẩm phi vị, phong hào ‘ Trinh ’, ban thưởng trụ An Tuệ cung.”

Một đạo thánh chỉ này cũng làm Thái Hậu hao tổn tinh thần cả đêm, thậm chí còn lấy thánh chỉ năm đó sắc phong mình làm phi để làm mẫu, trải qua mấy lần chỉnh chỉnh sửa sửa mới hoàn thành, thế nhưng khi được ban ra cũng khiến cho triều đình xôn xao không dứt.

Ngôn quan khịt mũi nghĩ: hôn quân, tuổi còn nhỏ mà vừa mới lên ngôi đã nghĩ tới chuyện nạp phi, xem ra ta phải trở về viết gián nghị, dùng nước miếng dìm chết người.

Sử quan múa bút: mùa thu năm Ất Dậu, Thiếu đế đăng cơ, nạp Thẩm thị làm phi, nghĩ nghĩ một hồi lại bổ sung một dòng chữ rất nhỏ bên dưới: chưa thấy tài đã thấy háo sắc. Hừ, một dòng của ta lưu lại thiên cổ, để người đời sau phỉ nhổ người.

Thẩm thị lang khóc lớn quỳ trên mặt đất: Hoàng Thượng, người buông tha cho tiểu nữ nhà ta đi, nàng chỉ là một đứa trẻ ah

Lễ bộ thượng thư lắc đầu khuyên giải nói: Thị lang lời ấy sai rồi, Hoàng Thượng nạp phi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chúng ta sẽ tập trung lo liệu việc này, nhất định sẽ làm cho phong quang rõ ràng.

Hộ bộ thượng thư liếc mắt, sáng khoái nói: quốc khó không tiền, tất cả đơn giản thôi.

Việc không liên quan tới mình nên đại tướng quân vỗ tay hoan hô : cái này được nha, hoàng đế nạp phi, chúng ta có thể nghỉ vào triều, sớm ngày sinh thái tử, chúng ta cũng an tâm.

Đoan vương bụng đầy ý xấu thì cười lạnh thầm nghĩ: mới có mười tuổi nói gì tới sinh thái tử, sinh cái rắm thì có. Ai nha, hay đây lại là mưu ma chước quỷ của tiểu tử Cố Hần kia?

Thẩm lão Thái Sư nhắc tay nói: ta phản đối, ta kháng nghị, nhiều quan viên trong triều cũng có con gái, cháu gái, mắc chi lại chọn cháu ta? Các người rõ ràng là có âm mưu, Cố Hần hôm nay người không thể không cho ta một giải thích thỏa đáng ah.

Cố Hần sờ sờ cái mũi, vô tội buông tay nói: vậy được rồi, mọi người không cần cãi nữa, chỉ bằng tuyển thêm nhiều tiểu thư thế gia vào cung làm bạn với Hoàng thượng đi

Mọi người nhất tề lui về phía sau, bày tỏ thái độ: chúng ta mặc kệ.

Dứt lời, nhất trí nhìn về phía tiểu hoàng đế trên long ỷ, mà Doãn Thọ An thì đang ngủ gục, nước miếng nhiều ra thấm ướt cả long bào. Bị đánh thức, Doãn Thọ An cẩn thận nhìn biểu tình của bách quan một vòng, lui sâu vào long ỷ, nhỏ giọng đáng thương hề hề nói “ Ta chỉ muốn một mình Thù Thù là đủ rồi”. Nói giỡn sao, nhiều người mẫu quá không được, không có thời gian thiết kế cũng không đủ vật liệu may mặc.

Ngôn quan khen ngợi gật gật đầu, đem ý định viết giám nghị mắng hôn quân xóa bỏ

Sử quan vẩy bút, xóa đi dòng chú thích, lại bổ sung: Hoàng thượng chỉ cần một mình Thẩm thị, tình thâm như thế, thiên cổ chỉ có một.

Lễ bộ thượng thư nâng Thẩm thị lang đang khóc không ra nước mắt cười ha ha: chúc mừng, chúc mừng, Thẩm huynh, người hi sinh một nữ nhi, ngàn người cảm tạ, cuối cùng khuê nữ của ta cũng không sao.

Cố Hần tiếp tục bày ra vẻ vô tội, âm thầm thở dài: ai, vì sao các người đều khẳng định là ta có âm mưu giết dây tiểu hoàng đế chứ?

Vì thế, không lâu sau, trong một đêm trăng thanh gió mát, một cỗ kiệu hoa lệ, một đội rước dâu thật dài đưa Thẩm Tĩnh Thù đi vào hoàng cung. An Tuệ cung lúc này trang hoàng rực rỡ, Doãn Thọ An kích động chạy tới gặp Thẩm Tĩnh Thù, ngoài ý muốn lại thấy nàng mặc hoa phục cung phi tầng tầng lớp lớp, đang ngồi trên hỉ giường khóc thật thương tâm.

“Thù Thù, ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi?” Doãn Thọ An vội vén hỉ khăn, ngồi xuống giường, ngạc nhiên hỏi.

Ai ngờ Thẩm Tĩnh Thù vừa thấy hấn thì càng khóc dữ hơn “ Ta muốn về nhà, ta không muốn làm gian phi”

“Sao lại về nhà?” Doãn Thọ An luống cuống dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, có chút mất mát hỏi “ Ta còn tưởng rằng ngươi thích ở trong cung, thích cùng ta chơi đùa, không phải trước kia rất tốt sao?”

“Nhưng mà trước kia ta còn có thể về nhà, hôm nay khi xuất môn, cha, nương, cả gia gia nữa, đều nói ta về sau là người trong cung” Thẩm Tĩnh Thù vừa nói vừa hung hăng lau nước mũi lên tay áo Doãn Thọ An “ Bọn họ đều nói sau này ta không thể về nhà. Gia gia nói ta muốn trở về thăm thì hấn và cha nương phải hành đại lễ với ta, rất mất mặt. Thẩm thẩm và đường tỷ lại nói, ta mà quay về, trong nhà phải hưng sư động chúng nghênh đón ta, thật sự rất phiền toái, cho nên ta phải tiết kiệm tiền cho gia đình, không thể hờ một chút là lại chạy về nhà, sau này có nhớ thì triệu bọn họ tiến cung là được rồi. Ô ô, ta muốn về nhà”

Doãn Thọ An yên lặng không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng “ Nơi này sau này sẽ là nhà của ngươi, ta làm ca ca, nhất định sẽ bảo vệ và chiều cổ tốt cho ngươi”

“Ô ô ô, ta không muốn gả cho ngươi, ta muốn gả cho người trong lòng ta, ta dối ý, không muốn làm gian phi nữa”. Thẩm Tĩnh Thù cứ nghĩ tới lời của đường huynh Thẩm Tĩnh Thuyết: Thù Thù, sau này tiền tiêu vật của ngươi cũng phải chờ trong cung phát, đương nhiên không thể nào bằng nhà chúng ta cho....thì lại nhin không được mà khóc lớn.

Doãn Thọ An cắn môi, nghĩ nghĩ một lát “ Cùng lắm thì nếu sau này ngươi gặp được người trong lòng thì ta sẽ gả ngươi cho hấn là được rồi”

“Thật sự?” Thẩm Tĩnh Thù nín khóc, Doãn Thọ An thấy nàng không khóc nữa, vừa lau mồ hôi vừa gạt đầu liên tục đối với việc tân nương mới gả ngày đầu tiên đã nghĩ tới chuyện hồng hạnh xuất tường thì không chút nào để ý.

Thẩm Tĩnh Thù lau nước mắt, vung tay kiên định nói “ Ta phải gả cho Cố Hầu ca ca”

Doãn Thọ An sững sốt, gãi gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm “ Nhưng mà Cố Hầu ca ca đã có người trong lòng”

“Ngươi gạt người!” Thẩm Tĩnh Thù vùng đứng lên làm châu ngọc đầy đầu rung động theo, chỉ tay vào Doãn Thọ An, biểu tình phi thường tức giận lại như muốn khóc

“Thật sự, thật sự, ta không có lừa ngươi.” Doãn Thọ An sợ tới mức liên tục xua tay, lui về trong giường, tiện tay bốc táo đỏ, hạt sen trên giường vừa ăn vừa nhỏ nhẹ giải thích “ Ta nghe các cung nhân vụng trộm bàn tán với nhau, các nàng nói Cố Hầu ca ca bị một nữ nhân hư hỏng lừa”

Thẩm Tĩnh Thù vừa nghe có chuyện để tám lạng tứ nhích vô, ngồi gần Doãn Thọ An, liên tục hỏi thúc “ Mau nói đi”

“Các nàng nói, Cố Hầu ca ca lần này vốn ở Lạc Dương là muốn thành thân , kết quả lại gặp một nữ nhân lừa đảo, chẳng những lừa tài lừa sắc mà còn gom hết lễ vật đem hối bỏ trốn. Cho nên Cố Hầu ca ca rất thương tâm, ăn không ngon ngủ không yên, đến kinh thành vẫn không thấy vui. Nàng kia tên là..Úc Tụy, đúng rồi, chính là Úc Tụy”

Doãn Thọ An bắt chước đám cung nhân thở dài một hơi “Cố Hầu đại nhân rất đáng thương, đừng nhìn hấn bình thường đều bày ra bộ dáng ôn hòa thực ra chỉ là miễn cưỡng cười vui mà thôi, trong lòng nhất định là đang khóc rống. Chúng ta nhất định phải để đại nhân cảm nhận được các cô nương kinh thành rất chân tình ôn nhu, để hấn sớm quên đi bóng ma thất tình”

Doãn Thọ An nói xong, nghiêng đầu nhìn Thẩm Tĩnh Thù đang cắn môi lắng nghe, cẩn thận đề nghị “ Thù Thù, ra cảm thấy ngươi không có nhiều hi vọng, Cố Hầu ca ca sẽ không thích ngươi, chỉ bằng chúng ta đổi người khác đi”

Thẩm Tinh Thù hít hít mũi, ủ rũ ôm gối cúi đầu “ Nhưng mà không có ai ôn nhu lại đẹp bằng Cố Hầu ca ca”

Doãn Thọ An bắt chước người lớn, ôm vai nàng an ủi “ Không sao, ta tìm giúp người, nhất định tìm đến khi người vừa lòng mới thôi”

Thẩm Tinh Thù giương mắt nhìn hắn, ngữ khí có chút chần chờ “ Thọ Thọ, tương lai sau này, người có giống như phụ hoàng người đối với Cố Hầu ca ca, đem ta độc chết không?”

Doãn Thọ An ngẩn ra, lập tức đứng thẳng dậy, vỗ ngực cam đoan “ Ta cam đoan, tuyệt đối không thương tổn Thù Thù, Thù Thù là bạn tốt nhất của ta”

Thẩm Tinh Thù lúc này mới yên tâm nín khóc mỉm cười, sau đó kéo trang sức cung trang trên người quăng sang một chỗ, chui người vào ổ chăn “ Thọ Thọ, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ”

“Hảo, chúng ta cùng nhau ngủ.”

“Thọ Thọ, gấu bông của ta bị mẹ lấy mất rồi, nàng còn nói ta là hoàng phi, không thể lại chơi mấy thứ này, nhưng ta muốn ôm gấu bông ngủ”

“Nga, ta lập tức sai Tiểu Huyền Tử mang đến cho người”

“Thọ Thọ người thật tốt, trừ bỏ Cố Hầu ca ca, ta thích người nhất, còn thích hơn Tinh Chi ca ca”

“Ân, ta cũng thích nhất Thù Thù , chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

5. Chương 5: Thất Tinh

Thẩm Tinh Thù năm tám tuổi vừa nở đóa hoa đào thứ nhất đã vô tình bị bóp chết khi còn trong nụ, cho nên nói cứ từ từ, yếu sớm tan cũng sớm.

=====

Hôm sau, Thẩm Tinh Thù đã gặp lại Cố Hầu ca ca mà nàng tâm tâm niệm niệm trong ngự hoa viên. Tuy rằng Doãn Thọ An tuổi còn nhỏ nhưng những gì cần làm Cố Hầu đều làm rất đầy đủ, mỗi ngày đều mang theo một đồng tấu chương đã được phê chữa, chọn lựa nơi có phong cảnh hữu tình, vừa ngắm cảnh vừa giảng giải cho Doãn Thọ An hiểu việc triều chính.

Thừa dịp Doãn Thọ An đi nhà xí, Thẩm Tinh Thù vội vàng từ trong bụi hoa nhảy ra, chạy đến bên lương đình lớn tiếng gọi “ Cố Hầu ca ca”. Cố Hầu ngẩng lên, thấy nàng thì hơi sửng sốt “ Thẩm tiểu thư? Không, phải là Trinh phi nương nương”

“Ta gọi là Thẩm Tinh Thù.” Thẩm Tinh Thù tiến lên từng bước, xòe bàn tay hắn ra, viết lên vài nét “ Nhạ, là nữ giữ “ Thù”

“Thì ra là Tinh Thù, quả nhiên người cũng như tên” Cố Hầu cười ôn nhu.

Thẩm Tinh Thù theo dõi hắn nửa ngày, nhớ tới tin tức Doãn Thọ An cung cấp tới qua nghĩ Cố Hầu ca ca từ sau khi về kinh là vội vàng xử lý chính sự, không có thời gian nghỉ ngơi, xem ra là rất thương tâm. Bởi vậy nàng càng nhìn càng thấy hắn thực tiều tụy, u buồn vì thể lệong lớn mặt thổ lộ “ Cố Hầu ca ca, ta thích người, sau này ta muốn gả cho người”

Cố Hầu đưa tay xoa thái dương, dân phong kinh thành quả nhiên cởi mở, tân nương tử mới gả hôm qua, hôm nay đã tính chuyện hồng hạnh xuất tường.

Thấy vẻ mặt buồn cười của hắn, Thẩm Tinh Thù vội vàng bổ sung “ Ta nói thật, các người không cần xem ta là tiểu hài tử ba tuổi nha, ta đã tám tuổi rồi”

Phốc, Cổ Hầu nhin không được cười thành tiếng, nghiêm trang gật đầu “Thần nhất định sẽ đối đãi với Trinh phi nương nương như người ngang hàng” dừng lại một chút, thanh thanh cổ họng, nghiêm mặt nói “Tĩnh Thù tiểu thư, ta đã có ý trung nhân, ý tốt của cô nương ta xin ghi nhận”

“Nhưng mà, nàng đã không cần người” Thẩm Tĩnh Thù bĩu môi, nhướn mày, trên mặt như viết dòng chữ “Người đừng hòng gạt ta”

Cổ Hầu ngẩn ra, thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía hoa viên một màu vàng rực của hoa quế, sâu kín nói “Đúng vậy, nàng không cần ta, cứ vậy mà đi rồi”

Thẩm Tĩnh Thù nhìn Cổ Hầu không chớp mắt, cảm nhận được sự cô đơn và phiền muộn trên mặt hắn, nhất thời trở nên ngây ngốc.

Khi Cổ Hầu quay mặt lại thì đã khôi phục vẻ ôn nhuận như trước, liếc mắt nhìn Thẩm Tĩnh Thù, cười nhẹ một tiếng, móc khăn lụa ra đưa cho nàng “Trinh phi nương nương, lau đi”. Thẩm Tĩnh Thù mừng rỡ, nhận khăn, theo thói quen định đưa lên mắt

“Ai, không phải nơi đó, là nơi này.” Cổ Hầu mỉm cười chỉ vào môi nàng. Thẩm Tĩnh Thù lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng lau khô nước miếng rồi lại vội vàng làm như không có việc gì, nhét khăn vào ống tay áo.

Cổ Hầu làm bộ như không thấy, lau vài giọt nước miếng rơi trên tấu chương, đứng dậy “Trinh phi nương nương, ta cáo lui trước, khi nào Hoàng thượng trở về phiền người nói với hắn một tiếng”. Nói xong liền xoay người rời đi lại bị Thẩm Tĩnh Thù kéo tay áo. Cổ Hầu cười cười, khom người vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng “Thích và yêu là không giống nhau, sau này rồi người sẽ hiểu”

Thẩm Tĩnh Thù yên lặng buông tay, có cảm giác như tâm mình bị rơi mất, nhưng nàng vẫn không biết yêu và thích khác nhau thế nào.

Cho đến sau này, khi huyền y thiếu niên giương cung cài tên chỉ vào nàng gào lên như dã thú bị thương “Người bất quá chỉ là nhất thời mê luyến hắn mà thôi, mà ta từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình ngươi”. Nàng nhìn hắn, lại quay đầu nhìn người nọ, thì ra là do mình vô tâm, cũng là lần đầu tiên không biết mình phải theo ai.

** * * * *

Dù thế nào thì lần thất tình đầu tiên này cũng không làm cho Thẩm Tĩnh Thù buồn lâu, chỉ vài ngày sau nàng đã khôi phục sự hồn nhiên, vui vẻ thường ngày. Sáng sớm, theo thường lệ, Thẩm Tĩnh Thù đi thỉn an Thái hậu. Thái hậu làm như vô tình hỏi nàng có hài lòng cuộc sống trong cung hay không, có muốn tấn phong nhất phẩm hay không...

Thẩm Tĩnh Thù không chút do dự, tỏ vẻ mình rất hài lòng với phi vị “Sau này, ta cảm thấy giống như mẫu hậu năm đó là được rồi”. Thẩm Tĩnh Thù nói thật lòng, căn cứ vào ba điều kiện để thành gian phi mà nàng đúc kết được thì quý phi hoàn toàn đủ tư cách là một gian phi.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe lại có ý, lời nói chân thành lọt vào tai Thái hậu lại thành thâm ý khác. Sau khi Thẩm Tĩnh Thù rời đi, Thái hậu liền rơi vào trầm tư, móng tay sơn màu hồng của cây bóng nước không ngừng gõ xuống mặt bàn, làm cho Đậu Tâm Phúc rối cuộc nhin không được mà nhỏ giọng hỏi “Nương nương, có phải Trinh phi lại ám chỉ tin tức quan trọng gì cho ngài?”

“Trinh phi tuổi còn nhỏ, thoát nhìn như thiên chân vô tà nhưng lại rất sâu xa. Ai gia vẫn canh cánh trong lòng chuyện không được làm hoàng hậu, nàng lại khuyên giải an ủi ta, nói địa vị chỉ là hư danh, quan trọng là ai sinh được hoàng tử mới là người có thể cười cuối cùng”. Thái hậu dừng lại, sắc mặt không giấu được vẻ kiêu ngạo “nàng nói mình chỉ cần là quý phi cũng đã thỏa mãn, thực ra chính là bày tỏ thành ý với ai gia, rằng nàng không dám vượt qua ta, tất cả đều lấy ta làm chủ, hahahaha, nha đầu kia quả thực thông minh, ta càng ngày càng vừa ý nàng”

Đậu Tâm Phúc bừng tỉnh đại ngộ, liên tục tán thưởng “Vẫn là nương nương lợi hại, chỉ một chút đã hiểu được thâm ý của Trinh phi nương nương, nhưng mà nàng ta thực sự không muốn làm hoàng hậu?”

“Ha ha, làm sao nàng ta không muốn, đây chẳng qua là ý của Thẩm lão thái sư cùng Thẩm gia, bọn họ sợ ta qua sông đoạn cầu vì thế lấy lùi làm tiến, muốn cùng ta giao dịch : Thẩm Tĩnh Thù có thể không cần làm hoàng hậu nhưng thái tử tương lai nhất định phải do nàng sinh ra” Thái hậu cười lạnh một tiếng “ Thẩm lão thái sư không hổ là nguyên lão tam triều ah, bỏ sợ dây dài câu con cá lớn, tránh địa vị quá mức hiển hách dẫn đến sự ghen ghét của chúng thần lại đem tương lai vinh hoa phú quý nắm chặt trong tay”

“Âm hiểm, thật sự là biện pháp hay ah”Đậu Tâm Phúc cũng nhíu mày lắc đầu “ Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Thái hậu xoa trán “ Người quả là ngu ngốc, chúng ta còn có thể như thế nào? ta tuy là thái hậu nhưng không có ngoại thích quyền thế để dựa vào, đương nhiên chỉ có thể nghe lời bọn họ để bảo toàn thôi. Người còn ngây ngốc ở đây làm gì, mau đi thúc giục mọi người đi tra cho ra tin tức của quốc cữu gia đi”

Thẩm Tĩnh Thù đơn thuần vừa mới tỉnh an thái hậu rời đi không xa đã nghe tiếng quát mắng từ trong cung khác truyền ra, theo âm thanh tìm tới thì ra là vài đại cung nữ đang răn dạy các tiểu cung nữ.

Chuyện này ở trong cung nhìn mãi cũng quen mắt, các đại cung nữ hoàn toàn quên mất lúc đầu vào đây cung từ bị người ta khi dễ chịu bao nhiêu thống khổ, chỉ hận không thể trút hết bực tức lên người các tiểu cung nữ cấp bậc thấp hơn. Trước mắt có bảy, tám tiểu cung nữ, vì buổi sáng lấy nước cho đại cung nữ rửa mặt hơi lạnh liền bị nàng phạt quỳ suốt một canh giờ, hai tay còn phải bưng một chậu nước.

Hoàng cung có quy tắc của hoàng cung cho nên dù thấy chuyện bất bình, Thẩm Tĩnh Thù cũng không định bày ra thái độ gà mẹ, cho nên định rời đi, cũng lúc đó khỏe mắt đột nhiên đảo qua người một tiểu cung nữ làm cho lập tức chú ý. Tiểu cung nữ kia tuổi chừng mười ba, mười bốn, diện mạo bình thường nhưng trên mặt đã toát ra khí chất trầm ổn khác xa bạn đồng lứa. Các tiểu cung nữ khác quỳ lâu như vậy đã sớm trái ngả phải xiêu, tay chân bủn rủn nhưng nàng vẫn thẳng lưng mà quỳ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước, hai tay bình ổn bưng chậu nước ...

Thẩm Tĩnh Thù trừng mắt nhìn tiểu nha đầu kia, trong đầu thầm tính: nghe nói hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống, không thể tìm vài tâm phúc giúp mình làm việc. Từ khi nàng tiến cung thì nha hoàn, bà tử đều không được mang theo, không biết những người hiện đang hầu hạ mình có đáng tin hay không. Bởi vậy giống như Thọ Thọ có Tiểu Huyền Tử, Thái hậu có Đậu Tâm Phúc, nàng cũng phải nhanh chóng tìm cho mình một tâm phúc tri kỷ. Nhìn tiểu cung nữ trước mắt này dù tuổi còn nhỏ nhưng xử sự rất bình tĩnh, nếu mà cứu nàng thì chắc chắn nàng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, vì mình mà làm việc tận tâm tận lực. hahaha

Nghĩ đến đây, Thẩm Tĩnh Thù lập tức xoay người, rảo bước vào trong, từ đó về sau trong An Tuệ cung đã xuất hiện đại nhân vật, chính là Thương Nga cung nữ.

Sau khi đưa Thương Nga về An Tuệ cung, Thẩm Tĩnh Thù bắt đầu thấy hối hận. Đúng là Thương Nga y như nàng nghĩ, tay chân lạnh lẽo, đầu óc thông minh, làm việc cẩn thận nhưng nàng cũng cực kỳ trầm mặc, phi thường ít lời, tiếc chữ như vàng, mỗi lần mở miệng tuyệt không quá năm từ.

Thẩm Tĩnh Thù kén chọn không chịu ăn cơm, Thương Nga không nói nhiều lời, lập tức lựa hành tẩu trong bát nàng bỏ vào bát mình, lạnh lùng phun ra đúng một từ “ ăn”. Thẩm Tĩnh Thù vừa định há mồm tỏ vẻ kháng nghị, lại bị nàng liếc cho một cái lạnh đến nổi sắp đóng băng “ Mau ăn”

Mỗi sáng sớm Doãn Thọ An cũng không thể ngủ nướng được, vừa tờ mờ sáng, Thương Nga đã tiến vào tắm cung, lôi hán và Thẩm Tĩnh Thù dậy, ném cho bọn Tiểu Huyền Tử hầu hạ. Có lần Doãn Thọ An không nhìn được, chỉ vào Thương Nga mà mắng, muốn cách chức đuổi nàng ra khỏi cung. Kết quả là Thương Nga cười lạnh một tiếng làm cho người ta nổi da gà, sợ tới mức thối lui ba bước, khó có lúc nói quá năm từ “ Người nằm mơ, mau thượng triều đi”

Cứ như vậy, dưới sự dung túng của hai chủ tử không có tiền đồ, Thương Nga liền phải ôm đồm mọi chuyện lớn nhỏ trong An Tuệ cung, thực hiện một loạt chính sách, đại triển thần uy thực thi nghiêm túc cung kỷ. An Tuệ cung rất nhanh khắp nơi đều thái bình, người chăm chỉ, người người thức thời, nghiêm túc chấp hành quy củ, nếu kẻ thích giở chút mách khỏe gian xảo hay túm năm tụm ba bàn chuyện thị phi đều bị bắt đi chà bôn cầu, còn lại đều là những người thành thật ngoan ngoãn.

Thương Nga gần như trở thành nửa chủ tử của An Tuệ cung, hạ nhân đều sợ nàng một phép mà Doãn Thọ An cùng Thẩm Tinh Thù càng không có khả năng phản kháng lại nàng, cùng lắm là ở sau lưng nói xấu mà thôi chứ chưa bao giờ dám thể hiện uy phong trước mặt nàng. Ngay cả Hoàng thượng và hoàng phi còn vậy thì ai dám hó hé nữa chứ.

6. Chương 6: Hoạn Nạn

Nhân sinh khó được gặp gỡ một hai người cùng chí hướng lại hợp ý nhau, nếu gặp gỡ thì nhất định phải hảo hảo quý trọng. Tiếc là thế gian này, người chung phú quý thì nhiều còn chia sẻ hoạn nạn có mấy ai.

=====

Thời gian thấm thoát thoi đưa, có Doãn Thọ An sớm chiều làm bạn, lại thêm Thương Nga chăm sóc chu đáo, Thẩm Tinh Thù ở trong hoàng cung như cá gặp nước. Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là Cố Hưu từ năm trước đưa muội muội đến Bắc Địch hòa thân tới nay còn chưa về.

Bắc Địch vẫn là tai họa ngầm ở phương Bắc của Đại Doãn vương triều, năm trước lại đột nhiên phái sứ giả đến nghị hòa, lại chỉ đích danh muốn muội muội của Cố Hưu hòa thân. Vì thế hần liền đảm nhiệm vai trò sứ thần đưa muội muội được phong làm công chúa đi hòa thân, lại nghe nói công chúa vì giữa đường sinh bệnh cho nên đội ngũ đưa dâu vẫn đang nghỉ tại doanh trại tại Nhạn Hồi Tắc.

Thẩm Tinh Thù phi thường luyến tiếc Cố Hưu ca ca của nàng, vì thế lại mượn cơ hội này ôm hần khóc một trận, lại vụng trộm giấu đi khăn lụa, mà Cố Hưu vì an ủi Trinh phi nương nương chỉ có thể bất đắc dĩ đưa cho nàng một sủng vật có ý nghĩa kỷ niệm

Cố Hưu phái người đưa tới một con mèo Ba Tư mới sinh, nghe nói là con của con mèo mà nữ nhân lừa đảo từng suýt trở thành chủ nhân Hưu phủ thích nhất. Con mèo nhỏ bằng bàn tay, toàn thân màu xám, một mắt màu lam, một mắt màu khói, được Thẩm Tinh Thù ôm vào lòng vẫn còn run run, thỉnh thoảng lại vươn lưỡi liếm ngón tay nàng.

là một cái mới sinh ra không bao lâu mèo Ba Tư, nghe nói là thiếu chút nữa trở thành hầu phủ nữ chủ nhân cái kia nữ kẻ lừa đảo từng thích nhất —— khi dễ miêu mị sinh . Con mèo nhỏ mị chỉ có bàn tay đại, cả vật thể màu xám, một con mắt lam, một cái bụi, lui ở Thẩm Tinh Thù trong lòng vẫn phát run, thường thường vươn đầu lưỡi liếm một chút Thẩm Tinh Thù ngón tay.

Thẩm Tinh Thù gọi nó là Quân công tử, cả ngày ôm vào lòng, yêu thích không muốn buông tay, ngay cả lúc ăn cơm hay khi đi ngủ cũng không chịu bỏ. Ngay cả Doãn Thọ An cũng phải chịu theo lời của nàng mà làm cho nó mấy bộ y phục mùa xuân, không ngờ lại nhận được phản ứng tích cực từ quần chúng cung nữ, còn nói y phục hần làm cho mèo còn đẹp hơn mấy bộ trang phục lúc trước. Thừa thắng xông lên, Doãn Thọ An liền làm luôn bộ sưu tập thu, đông cho Quân công tử .

Không bao lâu Quân công tử đã trưởng thành, trở mã thành một con mèo cái xinh đẹp, suốt ngày nép vào lòng Thẩm Tinh Thù cáo mượn oai hùm. Đám nội thị, cung nữ đi đường mà gặp nó liền tránh qua một bên nhường nó đi trước. Mấy con mèo khác thì ăn chuột, ăn thức ăn thừa còn nó ăn toàn sơn hào hải vị. Ai đắc tội nó, nó chỉ cần nũng nịu meo meo một tiếng là có một đám tiểu mèo đực xông lên, làm anh hùng cứu mỹ nhân. Bởi vậy, nếu nói Thẩm Tinh Thù là gian phi thì Quân công tử là gian miêu đứng đầu.

Hai tháng sau, bên Nhạn Hồi Tắc truyền đến tin chiến báo: sứ giả Bắc Địch trá hình đón dâu, tập kích đội ngũ hòa thân, mưu toan giam cầm Cố Hưu cùng công chúa, may có Bình Tây tướng quân kịp thời cứu giúp nhưng Cố Hưu cũng suýt chút nữa là đi bán muối. Lời ngắn ý dài, Cố Hưu sai người về dâng biểu lời lẽ cảm động lòng người, ngôn chân ý thiết, nói trắng ra là không thể nào chung sống hòa bình cùng Bắc Địch lòng muông dạ thú, lòng tham không đáy, phải cho chúng một trận. Hơn nữa Bình Tây tướng quân trận rồi đại thắng, còn bắt được tiểu vương tử của đối phương làm con tin, chứng minh quân ta thực lực dồi dào, thuận tiện còn phân tích kỹ càng tình hình hiện tại.

Tóm lại là khi tấu chương và tếp báo đưa đến kinh thành thì nhìn đản tăng đánh xuống mặt hồ yên tĩnh. Vì bị Bắc Địch ức hiếp nhiều năm nên đản võ tướng đương nhiên chủ chiến, đản lão thần lúc đầu ra sức nghị hòa giờ cũng ngậm miệng làm ngơ. Bởi vì Cố Hầu than thở khóc lóc trên tấu chương, nói rằng hần không muốn đi hòa thân, ai còn muốn nghị hòa thì tới thay hần đi. Tiện thể cũng nhắc cho biết là Nhận Hồi Tắc rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, tên bay đạn lạc khắp nơi. Vì thế bá quan văn võ chưa bao giờ đồng tâm nhất trí đến vậy, chỉ có một chữ: đánh.

Đại quân và lương thảo vừa đi không bao lâu thì Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù đã đối mặt với nguy cơ trước giờ chưa từng có.

Màn đêm buông xuống, cửa cung đã khóa, hai tiểu bằng hữu chơi đùa với Quân công tử đến quên cả trời đất, phải đợi Thương Nga thúc giục năm lần bảy lượt mới không tình nguyện lên giường ngủ. Đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng huyền não ồn ào, còn có tiếng đao kiếm va chạm.

Còn đang nhập nhèm ngái ngủ thì đã thấy Thương Nga lo lắng đi vào, thúc giục “Đi mau”, rồi dùng chân găm bao Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù lại, đưa mắt cho Tiểu Huyền Tử, ý bảo hần hỗ trợ đưa người rời đi.

Đột nhiên tiếng đánh nhau ngoài cửa ngừng lại, một nam tử trung niên giáp trụ sáng ngời sải bước đi vào An Tuệ cung, chính là Doan vương vừa chinh chiến từ Nam Việt trở về, ánh mắt vẫn còn nhuốm vẻ phong trần mệt mỏi, trên áo giáp còn vương máu khô. Trên tay hần vẫn cầm thanh kiếm, toàn thân uy phong lẫm lẫm lại toát ra hàn ý và sát khí lạnh thấu xương.

Doan Vương từ xa đã nhìn thấy Doãn Thọ An đang co rúm trong ổ chăn liền sải bước đi tới. Thị vệ bên ngoài có lẽ đã bị thủ hạ của Doan vương hạ gục, các cung nhân nội thị khác cũng đã sớm tìm đường bỏ trốn, trước giường chỉ còn tiểu đại nhân Thương Nga và Tiểu Huyền Tử. Doan vương hất tay xô Tiểu Huyền Tử sang một bên, đưa tay túm lấy Doãn Thọ An, Quân công tử dựng thẳng đuôi, meo meo một tiếng thê lương, nhảy xuống đất rồi nhanh như chớp chui vào gầm giường.

“Thọ Thọ.” Thẩm Tĩnh Thù sợ tới mức nắm chặt ống tay áo của Doãn Thọ An, không chịu buông.

Doãn Thọ An cũng bị cả kinh, sắc mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ kêu “Doan hoàng thúc”. Doan vương có chút thần thần nhưng ngay lập tức đại chưởng đã vung lên, đẩy Thẩm Tĩnh Thù ra, lôi Doãn Thọ An xuống giường.

“Lớn mật!” Thương Nga nhào tới, ôm lấy cánh tay của Doan vương, lấy hết dũng khí rống lên “Buông Hoàng thượng ra”

Doan Vương hừ lạnh một cái, vung chân đá vào ngực nàng, Thương Nga văng ra xa, lăn vài vòng rồi mới dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi.

An Tuệ cung trở nên yên tĩnh, chỉ nghe tiếng khóc thút thít của Thẩm Tĩnh Thù, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ của Thương Nga. Doãn Thọ An cố lấy hết sức, trấn định nhìn Doan vương, nhỏ giọng hỏi “Doan hoàng thúc, người muốn làm gì?”

Doan Vương khịt mũi, nắm lấy cổ áo của hần như nắm một con gà con, lôi hần tới trước bàn học, lớn tiếng phân phó với Tiểu Huyền Tử sợ tới mức đã tè ra quần và Thẩm Tĩnh Thù đang khóc nhé “Hai người các người tới đây mài mực, trải giấy đi”, quay sang Doãn Thọ An hung tợn uy hiếp “Ta nói người viết, nhanh lên”

Đêm mùa xuân khí trời se lạnh, Doãn Thọ An khoác áo đơn, đi chân trần trên nền đá cẩm thạch, nhìn cung nhân, nội thị, người thì bỏ trốn kẻ thì bị thương, Thẩm Tĩnh Thù và Tiểu Huyền Tử đáng thương nằm sấp trên bàn mài mực, trải giấy. Hần cắn môi, chưa từng nghĩ có ngày thân là hoàng đế lại bị người khác uy hiếp, thậm chí còn bắt lực, không thể bảo hộ được người bên cạnh mình.

“Bình Tây tướng quân Bạch Mộ Thiên nuôi binh dưỡng tướng, rồi bỏ chức trách, giết hại đồng nghiệp, dung túng tù binh... Nay cách chức chờ điều tra, áp giải vào kinh giao cho Đại Lý Tự thẩm tra”

Doan vương giống như sư tử đang nổi giận, gằn giọng nói từng tiếng. Doãn Thọ An không ngừng ghi chép, đẩy lòng nổi lên cảm giác mất mát, một mạng người, có lẽ còn nhiều người hơn nữa trong giây lát sẽ mất mạng dưới ngòi bút của mình. Hoàng quyền đáng sợ cũng dự hoặc biết bao.

Đội Doãn Thọ An viết xong câu cuối cùng, Doãn vương liền giật lấy, rồi truy vấn “ Ngọc tỷ đâu, mau lấy ra đi”

“Không, không có.” Doãn Thọ An nhỏ giọng lui ra phía sau vài bước, thanh âm cũng không tự giác mà run run.

Doãn Vương nhú mày, ra vẻ tức giận. Thẩm Tĩnh Thù tuy rằng gầy yếu đơn bạc lại rất sợ hãi nhưng vẫn dũng cảm che chở cho Doãn Thọ An, run giọng giải thích “ Thực, thực sự, tảng đá kia bình thường vẫn do Cố Hầu ca ca giữ, người, người đi tìm hắc mà lấy”

Doãn Vương hồ nghi liếc mắt nhìn mọi người một vòng như gió thu cuốn lá vàng rơi, cúi đầu nghĩ nghĩ một hồi liền nắm lấy tay trái của Doãn Thọ An, rút kiếm, cắt lên ngón tay cái của hắc mộ cái, rồi ấn xuống tờ giấy. Không thèm quan tâm đến vẻ mặt nén đau của Doãn Thọ An “ Lần này buông tha cho các ngươi, sau này cứ ngoan ngoãn làm hoàng đế của ngươi, đừng có đưa ra chủ kiến lung tung, nếu không, hừ hừ” dứt lời liền vung tay, nghênh ngang dẫn thủ hạ rời đi.

Ai nấy thờ phào một hơi nhẹ nhõm, vài cung nhân viên Thương Nga đứng dậy, người khác thì đi mời ngự y.

Doãn Thọ An thất thần ngồi bệt xuống, Thẩm Tĩnh Thù cũng ngồi xuống, kéo tay áo của hắc, nhỏ giọng ngập ngừng “Thọ Thọ, ta sợ”

Doãn Thọ An quay lại, chạm đầu vào trán nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Thẩm Tĩnh Thù “ Ta cũng sợ”

“Người xấu kia có quay trở lại nữa không?”

“Không biết.”

“Hắc sẽ giết chết chúng ta sao?”

“Không biết.”

“Ta đây không muốn ngủ.” Thẩm Tĩnh Thù run lên, dựa sát vào người Doãn Thọ An.

“Ân, ta cùng ngươi.” Doãn Thọ An tuy rằng trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng cũng cố ra vẻ dũng cảm, ôm lấy bà vai Thẩm Tĩnh Thù.

Tiểu Huyền Tử mang tới tấm thảm da thật dày khoác cho hai người, Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù gắt gao nắm chặt tay nhau cùng kê vai dựa đầu vào nhau. Ánh trăng như dát bạc, kéo hai thân ảnh nhỏ bé đang cổ vũ lẫn nhau xích lại gần nhau hơn.

Cho đến khi ánh bình minh tỏa sáng, Doãn vương cũng không thấy quay lại, một đêm kinh tâm động phách rốt cuộc cũng qua.

Vài ngày sau, Doãn Thọ An cùng Thẩm Tĩnh Thù mới biết được, sở dĩ đêm đó Doãn vương to gan tiến cung như vậy là do Bình Tây tướng quân Bạch Mộ Thiên vốn là thủ hạ đắc lực của hắc, lần này lại liên minh với Cố Hầu, giết chết vài tướng lĩnh thủ hạ của hắc ở Nhạc Hồi Tắc, đoạt binh quyền, còn cùng nhau đánh lui Bắc Địch.

Bị phản bội làm cho Doãn vương trước giờ vốn đầu tranh gay gắt với Cố Hầu hoàn toàn bị chọc giận. Trên đường khải hoàn từ Nam Việt về, lại nghe tin triều đình thừa lúc hắc vắng mặt đã thông qua quyết nghị xuất binh đánh Bắc Địch. Vì thế hắc bỏ mặc đại quân phía sau, một đường chạy thẳng về kinh thành, áo giáp cũng chưa kịp cởi, lập tức tiến cung ép vua viết chiếu chỉ giết người.

Hành động này của Doãn vương làm cho ai nấy phẫn nộ, bách quan đều dâng tấu khiển trách, cực lực lên án hành động nửa đêm mang binh tiến cung của hắc. Doãn vương lại chẳng thèm để ý tới mấy chuyện này, mà bách quan cũng e ngại binh quyền trong tay hắc cho nên không được mấy ngày thì chuyện cũng chìm xuống.

Không lâu sau, Cố Hầu trở về. Vốn là trước khi hắc đi đã an bài xong thủ vệ kinh thành và hoàng cung nhưng chuyện xảy ra hoàn toàn vượt quá dự tính của hắc. Doãn vương tuy không giết vua tự lập nhưng lại không nể nang gì mà công khai bức cung, mà đại bộ phận tinh nhuệ của ngự lâm quân cũng bị hắc điều đi cho nên những người còn lại đêm đó không đủ sức chống cự Doãn vương.

Cố Hầu đối với hành vi ngang ngược tàn nhẫn của Đoan vương cũng không nói gì, chỉ tưởng thưởng cho tấm lòng trung tâm hộ chủ của Thương Nga và Tiểu Huyền Tử, trợ cấp cho các thị vệ đã bỏ mình trong đêm đó, tăng cường phòng vệ hoàng cung. Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Cố Hầu lại tập trung lo cho quốc sự.

Bởi vì binh lính ở Nhạn Hồi Tắc bắt mất triều đình xử tử Bình Tây tướng quân cho nên đang muốn khởi binh tạo phản, mà kẻ cầm đầu lại là nữ nhân lừa đảo kia.

7. Chương 7: Sạn Dị

Gian thần này ngã xuống sẽ có gian thần khác thay thế, phía sau một thái hậu ngang ngược đều có một quốc cữu hết sức ngu ngốc.

=====

Chính trị đối với Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù vẫn là một thế giới xa xôi và đầy mù mờ.

Bọn họ không hiểu nếu kẻ cầm đầu phản nghịch là nữ nhân mà Cố Hầu ca ca yêu mến thì sao hẳn còn tự tay viết công văn, ký tên hạ lệnh tróc nã nàng về quy án.

Bọn họ càng không hiểu là nếu Cố Hầu ca ca ngoan tâm thực sự thì vì sao khi hay tin nữ nhân lừa đảo kia đã chết thì hẳn liền học máu, nằm liệt giường.

Bọn họ càng không hiểu là nếu Cố Hầu ca ca đã bệnh nặng đến sắp tắt thở thì sao hai tháng sau đã nhanh chóng hồi phục tinh thần, mạnh mẽ diệt trừ Đoan vương đến tận gốc.

Có quá nhiều thứ không rõ, làm cho Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù ngày càng mơ hồ, trải qua nhiều lần thảo luận mà không có kết quả, cuối cùng bọn họ rút ra kết luận : trong thế giới của người lớn, chính tà bất phân, thị phi không rõ cho nên muốn hiểu được thì chỉ có thể đợi mình trở thành người lớn.

Nhưng mà nghĩ tới chuyện diệt trừ Đoan vương thì hai người vẫn còn kinh hồn táng đờm.

Đêm đó, Cố Hầu phái thủ vệ đến canh phòng An Tuệ cung hết sức cẩn mật, bảo vệ tầng tầng lớp lớp, ngay cả Thái hậu cũng được mời tới đây. Liên tiếp mấy ngày bọn họ đều bị nhốt trong cung, hoàn toàn không nghe được tin tức gì bên ngoài cũng không biết tình hình triều đình thế nào, ăn uống ngày ba bữa đều có người mang tới, không thể ra khỏi An Tuệ cung một bước. Đêm đến không thể nào yên giấc, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chém giết từ xa vọng tới liên giết mình, cuộn người trong chăn, an ủi lẫn nhau rồi cùng chịu đựng cho tới hừng đông.

Đợi đến khi ánh mắt trời lên cao thì triều đình cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, một trận mưa xuân cũng góp phần rửa sạch vết máu không còn tăm tích, bách quan trong triều thiếu đi vài gương mặt.

Trong phủ Đoan vương tra ra chứng cứ tư thông cùng Bắc Địch, Phong Sử Đà vốn là thân tín của Đoan vương cũng đứng ra chỉ chứng hẳn, hơn nữa chuyện khi trước bức cung ép vua ra chiếu chỉ giả để giết hại trung thần, kết bè lập cánh mưu đồ soán ngôi...Đoan vương cùng đám thủ hạ thân tín dốc hết sức mới mở được đường máu chạy trốn về phía nam, vây cánh của hắn đồng loạt nhận tội. Triều cương được chỉnh đốn trở nên rục rịch hẳn lên, Đại Doãn vương triều rốt cuộc cũng nghênh đón bầu không khí mới.

Không lâu sau, Cố Hầu vốn thích đi ngao du lại lấy cớ là tróc nã dư nghiệt của Đoan vương liền rời kinh thành. Dưới sự dụ dỗ cùng bức ép của Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù, thị vệ cận thân của Cố Hầu mới rò rỉ bí mật cho bọn họ biết, thực ra là Cố Hầu phải đi truy thê, cho nên mới cao hứng và nôn nóng như vậy.

Nghe tin này, Thẩm Tinh Thù mất mát, Doãn Thọ An tiếc hận nhưng Thái hậu và quốc cữu lại mừng thầm.

Quốc cữu nghe nói là huynh trưởng bị thất lạc nhiều năm của Thái hậu, năm xưa Thái hậu được tuyển vào cung không bao lâu thì quê nhà xảy ra lũ lụt, quốc cữu cũng không biết lưu lạc nơi nào, vì thế mất tin tức

với gia đình. Đến khi Thái hậu được tiên hoàng sủng ái nhưng không có cầu lão hoàng đế tìm huynh trưởng giúp nàng, cho đến khi Doãn Thọ An đăng cơ, Thái hậu rốt cuộc không nhận được nữa, liền giống trống khua chiêng đi tìm người thân.

Trước đó không lâu, rốt cuộc cũng tìm được quốc cữu, nhưng trong nhà chỉ còn lại một mình hấn, bạch diện thư sinh năm xưa vì cơm áo gạo tiền mà đành buông bút cầm dao làm đồ tể, ở chợ bán thịt heo. Huynh muội chia lìa hơn mười năm, gặp lại đương nhiên là thương tâm, khóc ròng cũng tìm cách bù đắp, cho nên Thái hậu liền buộc Doãn Thọ An phong quan tiến chức cho quốc cữu.

Doãn Thọ An cảm thấy cữu cữu khi nhìn mình, ánh mắt có gì đó không rõ, như là oán hận và địch ý. Nhưng hấn cũng không nghĩ nhiều, như mẫu hậu đã nói, cữu cữu ở dân gian chịu nhiều cực khổ, dù ban cho nhiều hơn nữa cũng không vấn đề gì.

Tiếc rằng dự vọng của con người như vực sâu không đáy, khi Cố Hân còn ở kinh thành thì Thái hậu và quốc cữu còn e dè, hấn vừa bước chân đi, hai người liền bắt đầu thi triêu kỹ xảo vệt của cải. Doãn Thọ An cho tới giờ vẫn chỉ là một con rối nhỏ, mỗi ngày chỉ phụ trách ngồi lên long ỷ nghe quần thần nghị sự, cuối buổi thì gật đầu rồi nói bãi triều là xong việc. Cho nên chuyện của quốc cữu cữu hấn không thể nói gì, Thái hậu lại cầm ngọc tỷ của hấn mau quan bán chức, nhận hối lộ, ra sức vệt của cải...đúng tiêu chuẩn một tham quan nịnh thần hàng đầu.

Quần thần mặc dù có dị nghị, nhưng e ngại một người là Thái hậu, một người là quốc cữu, chỉ cần không làm an nguy tới giang sơn thì cũng mắt nhắm mắt mở để mặt bọn họ vệt của cải, sửa đường xây nhà cũng chẳng sao miễn là không đụng tới đất nhà mình.

Từ trước tới giờ Thái hậu luôn cẩn thận, từng bước lấy lòng, nịnh nọt tiên hoàng, đến hôm nay ẩn nhẫn của nàng rốt cuộc cũng tới cực hạn, mà Doãn vương uy hiếp ngôi vị của con nàng cũng đã bị diệt trừ, Cố Hân lại đang ở xa, quần thần không ai dám lên tiếng, đã vậy quốc cữu còn suốt ngày ở bên tai nàng thổi gió: nhất định phải xây dựng thế lực cho riêng mình, thừa dịp hoàng đế còn nhỏ tuổi phải chặt chẽ nắm quyền trong tay. Thực ra nam nhân và nữ nhân đều như nhau, đối với tài phú và quyền lực đều là lòng tham không đáy.

Nhưng mà lâu dần lại tích tụ thành hậu quả nghiêm trọng: phế thái tử bị độc chết trong thiên lao.

Tiền thái tử bị phế truất hạ ngục, Cố Hân vẫn đối đãi với hấn chu đáo, ăn uống đầy đủ, không tra khảo ngược đãi, còn bố trí cho người nhà của thái tử ở gần đó để thời thời khắc khắc có trông nom, coi như cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ

Thế nhưng hôm nay phế thái tử bị độc chết, lại là do chỉ dụ của hoàng đế nhưng tuyên bố với bên ngoài là phế thái tử chết bất đắc kỳ tử. Quần thần cũng không quá hoang mang, khi lâm triều đều nhìn hoàng đế bằng ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ nhưng không ai nói gì. Dù sao thì nhất triều thiên tử nhất triều thần, không ai vì một phế thái tử mà đi chất vấn hoàng thượng cả.

Sau khi bãi triều, Doãn Thọ An chậm rãi đến An Từ cung thỉnh an Thái hậu, sau đó lại im lặng không tiếng nào đi đến một chỗ cỏ hoang mọc um tùm, từ nơi này có thể nhìn thấy cánh cửa lạnh lùng nặng nề của thiên lao.

Khi Thẩm Tĩnh Thù ôm Quân công tử tìm được Doãn Thọ An thì thấy hấn đang ngồi trên tảng đá, ngày ngốc xuất thần nhìn thiên lao. Tiểu Huyền Tử và nhóm cung nhân theo hầu đứng yên lặng phía xa xa, không dám hé răng

“Thọ Thọ...” Thẩm Tĩnh Thù không biết nên nói gì, tay chân luống cuống, cẩn thận ngồi xuống cạnh hấn

“Ta không muốn giết chết đại hoàng huynh” Doãn Thọ An nhỏ giọng lầm bầm, cúi đầu ủ rũ, thanh âm khàn khàn như sắp khóc “ Nhưng mẫu hậu và cữu cữu đều nói nếu giữ đại hoàng huynh lại sẽ uy hiếp tới địa vị của ta, cho nên bọn họ liền ép ta...Thù Thù, vì sao ta làm hoàng đế thì nhất định phải giết chết đại hoàng huynh? Ta không thích, tuyệt không thích như vậy?”

Cũng không biết thương tâm bao lâu, Doãn Thọ An mới dần dần ngừng khóc, nhìn về phía trước lầm bầm “ Ta nhớ rõ trước kia đại hoàng huynh rất thích cùng ta chơi đùa, khi đó ta chỉ mới hai, ba tuổi, cả ngày nắm đuôi áo hấn, đi theo hấn. Có lần ta không cẩn thận rơi xuống nước là đại hoàng huynh nhảy xuống

cứu ta lên, nhưng sau đó mẫu hậu không cho ta chơi với đại hoàng huynh nữa, nàng còn ôm ta khóc ở trước mặt phụ hoàng thật lâu. Phụ hoàng nói đại hoàng huynh đã là thái tử, không thể luôn ở trong cung nên cho hắn lập phủ đệ, chuyển ra ngoài sống. Từ đó quan hệ giữa ta và đại hoàng huynh liền thay đổi, ngẫu nhiên gặp nhau thì chào hỏi mấy câu rồi thôi, không còn cùng nhau chơi đùa nữa”

Quân công tử hất xì một cái, lười biếng đuổi chân, tiếp tục ngủ gục trong lòng Thẩm Tinh Thù.

“Thù Thù, ngươi còn nhớ rõ Doãn Thọ An đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thẩm Tinh Thù, cười khổ nói “ Thực ra trước kia Doãn hoàng thúc đối với ta tốt lắm, mỗi lần vào kinh đều mang cho ta một ít đồ chơi cổ quái kỳ lạ, còn ôm ta đặt lên đùi hắn, kể cho ta nghe chuyện hắn đi đánh giặc, chỉ cho ta những vết sẹo trên người hắn, còn lên dạy ta cưỡi ngựa bắn cung”

Hắn thở dài một hơi, lại vô cùng buồn bã thì thào “nhưng bọn họ sau này không ai để ý tới ta nữa, ta cũng rất cuộc không thấy được bọn họ” ngôn từ thản nhiên nhưng lại không che giấu được ưu thương.

“Thù Thù.” Doãn Thọ An nắm chặt tay Thẩm Tinh Thù làm nàng phải kêu đau, ngữ khí hấp tấp nói “ Thù Thù, ta muốn trở nên mạnh mẽ, ta không muốn những người bên cạnh ta cứ vô thanh vô thức rời khỏi ta như vậy, ta còn muốn bảo hộ người, bảo hộ Tiểu Huyền Tử, bảo hộ Thương Nga...”

Thẩm Tinh Thù cái hiểu cái không, cuối cùng cắn môi, nắm lấy bàn tay không lớn hơn tay mình bao nhiêu của Doãn Thọ An, liên tục gặt đầu biểu thị sự cổ vũ.

Hứa hẹn của một đế vương có thể tuân thủ trong bao lâu, hai tiểu bằng hữu đều không biết nhưng lúc này đều là những lời nói chân thành nhất, xuất phát từ nội tâm.

Tám năm sau, khi Thẩm Tinh Thù một thân bạch y không trang điểm, tập tễnh từng bước đi về phía thiên lao, nàng cảm nhận được Doãn Thọ An đang đứng trước điện, không nhúc nhích, lặng yên nhìn theo nàng. Nàng đột nhiên nở nụ cười chua xót, rất muốn quay đầu lại hỏi hắn :

Doãn Thọ An, ngươi còn nhớ ven hồ Đại Minh năm đó không? còn nhớ hứa hẹn vĩnh không phân phụ bên trước cung Đại Minh không?

8. Chương 8: Đại Hôn

Nền đỏ tỏa sáng làm cho tâm của ta cũng nóng lên, nàng có bộ dáng thế nào, liệu có phải là có một trái tim bao dung cùng một cái mái tóc thật dài? Ô ô ô, nàng có bộ dáng y chang Đắc Kỷ, không có mái tóc dài óng ả mà lại có đao thương thật dài...

=====

Xuân qua hạ đến, hồ sen nơi ngự hoa viên đã nở rộ cũng là lúc Doãn Thọ An lập hậu. Sau khi qua ngàn chọn vạn tuyển, Thái hậu và quốc cửu rốt cuộc cũng quyết định chọn thiên kim tiểu thư của đệ nhất gia tộc ở Đại Doãn vương triều làm hoàng hậu.

Hoàng hậu tên Thượng Quan Yến, năm nay mười bốn tuổi, lớn hơn Doãn Thọ An ba tuổi, nhưng mà không sao, Thái hậu và quốc cửu đã nói “ Nữ đại tam, ôn kim chuyên”, rất thích hợp. Quan trọng hơn là Thượng Quan Yến xuất thân tướng môn, Thượng Quan gia trấn thủ vùng Lĩnh Nam, trong tay nắm binh quyền, tương lai sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Doãn Thọ An.

Lần thứ hai làm chú rể, đối với Doãn Thọ An còn nhỏ tuổi mà nói dường như không có gì đặc biệt lắm, ngay cả Thẩm Tinh Thù cũng hưng trí bừng bừng ôm Quân công tử đứng bên cửa An Đức cung chờ nghênh đón Hoàng hậu, hai mắt xinh đẹp mở to, tò mò nhìn các cung nhân qua lại không ngừng.

Đêm xuống, khi Doãn Thọ An bước vào tân phòng thì đột nhiên lòng thấy lo lắng. Người bên trọng nó cũng giống Thù Thù, sau này sẽ sinh hoạt gần bó cùng với mình, không biết bộ dáng đẹp xấu ra sao, tính tình thế nào.

Thượng Quan Yến vẫn ngồi ngay ngắn trên giường, nhắc rèm trăn châu trước mặt, ngẩn đầu nhìn chung quanh, ai nấy đều ngây người vì mỹ mạo của nàng. Mấy từ mỹ nhân hay xinh đẹp tuyệt trần vẫn không đủ miêu tả vẻ đẹp kinh diễm động lòng người của nàng. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hơi xếch như hờn như giận, làn da trắng hồng, bộ ngực sớm trưởng thành cao ngất đầy đặn, sóng mắt lưu chuyển, dùng không cười cũng đã cực kỳ quyến rũ.

Nếu so sánh với Thẩm Tĩnh Thuần đoan chính, thanh nhã như hoa lan thì vẻ đẹp của Thượng Quan Yến chỉ có thể dùng hải đường để hình dung, từ đầu đến cuối đều có thể dùng một từ để khái quát, chính là mỹ.

Không chỉ có cung nhân, nội thị mà ngay cả Doãn Thạ An tuổi còn nhỏ cũng kinh sợ vì sắc đẹp của Thượng Quan Yến, hồi lâu mới hồi phục tinh thần, tiến lên cười lấy lòng nói “ Hoàng hậu tỷ tỷ, người bộ dáng thật xinh đẹp, y chang hồ ly tinh”

Phách, Thượng Quan Yến vẫn buộc chặt thần kinh rất cục hổng mắt . Thực ra không ai biết tâm bệnh của nàng chính là nhận xét của người khác về mỹ mạo của nàng.

Xuất thân tướng môn nên Thượng Quan Yến từ nhỏ đã tập võ, mơ rằng sau này có thể như cha huynh, trở thành một nữ anh hùng tư thế hiêng ngang vì quốc gia mà xả thân hi sinh. Thế nhưng, từ nhỏ nàng đã diễm lệ vô cùng, hơn nữa tóc còn quấn tự nhiên, tướng tá quá đối phong lưu, tuổi còn nhỏ đã khiến cho nhiều nam hài đánh nhau vì nàng nên từ nhỏ đã bị coi là hồng nhan họa thủy.

Tuy rằng Thượng Quan Yến cố hết sức thay đổi vận mệnh của mình nhưng càng lớn, bộ dáng của nàng càng hại nước hại dân. Vì vậy để tránh cho quân đội rối loạn, Thượng Quan tướng quân kiên quyết không cho phép nàng đi theo quân, càng không cho nàng ra ngoài để trêu hoa ghẹo nguyệt. Cho nên, đẹp quá cũng là một cái tội, nhất là đối với người một lòng muốn làm nữ anh hùng như Thượng Quan Yến, chỉ cần một lời bình phẩm về khuôn mặt của nàng đã như một mũi nhọn đâm vào lòng nàng.

Không ai biết, Thượng Quan Yến vì trở thành một nữ nhân hiền lương thực đức mà trả giá bằng biết bao nhiêu chua xót cùng cố gắng, mồ hôi và nước mắt. Nàng dùng kiếm đứt khoát cắt ngắn mái tóc quấn của mình, mỗi ngày mặc váy bó sát ở trong phòng tập chạy bộ, trên đầu còn đội một chồng binh pháp dày cộm.

Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, để triệt để thay đổi hình tượng hồng nhan họa thủy của mình, Thượng Quan Yến còn mỗi ngày chuyên cần học nữ giới, liệt nữ truyện...dù rằng nàng vừa đọc vừa thầm nghĩ một kiếm chém chết người viết ra mấy cuốn sách này, tuy vậy nàng vẫn có thể thuộc lòng, không sai chữ nào. Thế nhưng nàng vô cùng bi ai khi phát hiện trong lòng người khác, nàng vẫn là một hồ ly tinh yêu mỹ.

Nay, Doãn Thạ An, tiểu tướn phu của nàng, thiếu niên thiên tử của Đại Doãn vương triều vừa hé miệng đã phạm vào đại kỵ của nàng, vì thế Thượng Quan Yến rất cuộc không nhin được nữa. Lúc này nàng hoàn toàn quên mất những lời dặn dò của người nhà, quên luôn hôm nay trong lúc thực hiện các lễ nghi rườm rà đã luôn tự nhủ với bản thân “ Ta muốn trở thành một thực nữ hiền lương”. Nàng lập tức nổi bão, tiến lên nắm lấy cổ hoàng bào của Doãn Thạ An, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “ Người nói cô nãi nãi là gì?”

Doãn Thạ An sợ tới mức lạnh run, đại mỹ nữ trở mặt thật nhanh, phút chốc đã biến thành Mẫu Dạ Xoa, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng đáp “ Hoàng hậu tỷ tỷ...”

“Không phải, là câu sau” Thượng Quan Yến không kiên nhẫn, một cước đá Doãn Thạ An té xuống giường, vừa néo vừa hét lớn “ Sau này không được để ta nghe thấy ba chữ hồ ly tinh nữa”

Doãn Thạ An bởi vì cổ áo bị nắm quá chặt nên hần không thể nào phát ra tiếng, chỉ nhanh chóng gật đầu. Thượng Quan Yến quay đầu quét mắt nhìn đám cung nhân, nội thị đang im như thóc một vòng, thấy bọn họ cũng đang cúi đầu lo sợ thì hài lòng quay đầu lại. Nhìn thấy Doãn Thạ An sắc mặt ửng hồng, lưỡi thè ra, Thượng Quan Yến liền buông tay, vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì phạm tội mưu sát thân phu.

Sau đó, nàng vội vàng lui vào trong giường, nhanh chóng cởi áo ngoài, rồi lại nhanh chóng ngồi trở lại bên giường, cúi đầu, cố hết sức học bộ dáng ôn nhu của tiểu thư khuê các, nhỏ giọng nói “ Hoàng thượng, cũng không còn sớm nữa, để nô tỳ hầu hạ người nghỉ ngơi đi”

Cung nhân, nội thị trong An Đức cung đều đứng hình. Thượng Quan Yến cực kỳ hiền lành, ôn nhu hẳn bị giúp Doãn Thạ An cởi áo, nào ngờ Doãn Thạ An sống chết không chịu, lui lại mấy bước, thần sắc khùng

hoảng, ngập ngừng phản kháng “ Ta, ta tự mình làm”. Ô ô, đúng là cao thủ biến sắc mặt, thực đáng sợ ah.

Thượng Quan Yến sắc mặt trầm lại, Doãn Thọ An vẻ mặt như muốn khóc nhìn đám người Tiểu Huyền Tử lại thấy bọn họ đang ngắc đầu ngắc trần nhà, không dám tới hỗ trợ. Vì thế Doãn Thọ An vừa khụt khịt vừa tự mình cởi bỏ đai lưng cùng lễ phục phức tạp rườm rà.

Thượng Quan Yến không chờ được nữa, kéo chăn găm trên bàn rống to lên “ Chậm quá, ta không chờ được, cả ngày nay phải làm đủ thứ chuyện, mệt chết đi được, nhanh lên giường ngủ đi”. Thật là, một tiểu thí hài mười một tuổi, chuyện gì cũng không hiểu, bộ dáng lại đáng thương làm nàng có cảm giác mình giống như đang ép lương vì xướng. Phi, phi, chuyện này không phải một thực nữ nên nói, nàng là thê tử hiền lương văn tĩnh, là hoàng hậu tri thư đạt lễ ah.

Nghe vậy, Doãn Thọ An rùng mình một cái, lập tức thuận thực cởi bỏ ngoài bào, chỉ còn lại trung y, lấy tốc độ nhanh nhất nhảy lên giường, kéo chăn găm phủ lên người, cuộn tròn thành một đoàn, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ. Thượng Quan Yến khước miệng run rẩy, thở dài một hơi, vung tay lên, khí thế như bậc nữ vương ra lệnh “ Tắt đèn, ngủ”

Nửa canh giờ sau, lại nghe tiếng quát không kiên nhẫn của Thượng Quan Yến “ Hoàng đế, rốt cuộc người có ngủ hay không? sao cứ ở trong góc lẩn qua lộn lại?”

“Ta, ta ngủ không được...” Doãn Thọ An thanh âm run rẩy

“Vậy người đến tốt cùng muốn thế nào?” Thượng Quan Yến bật ngồi dậy, chỉ tiếc Doãn Thọ An không có hiểu biết, tạm thời không thể thưởng thức dáng người mạo hiểm của nàng

“Ta, ta muốn ôm Thù Thù ngủ a, nàng mềm nhũn, trên người còn có hương thơm ngào ngạt...” Doãn Thọ An cẩn thận nhô cái đầu nhỏ ra khỏi chăn, nhỏ giọng đề nghị. Quan trọng nhất là nàng không có hung dữ như hoàng hậu tỷ tỷ, đương nhiên mấy lời này Doãn Thọ An chỉ để dành nói với riêng mình.

“Người thực phiền toái.” Thượng Quan Yến tức giận, xốc màn che lên, phân phó với Tiểu Huyền Tử “ Mau gọi Thù Thù tới cho Hoàng thượng”

Thẩm Tĩnh Thù đang ngủ bị Thương Nga lay tỉnh, mắt nhắm mắt mở để mặc nàng giúp mình mặc tẩm y, sau đó cả nàng và Quân công tử cùng bị nhét vào kiệu đưa đến An Đức cung. Vừa tới nơi, nàng liền xoa hai mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn than thở “ Thọ Thọ, ta nằm mơ..a ah “. Nàng nhìn thấy Thượng Quan Yến tóc tai bù xù đứng bên cạnh Doãn Thọ An, nhin không được chỉ tay kêu lớn “ oa, hoàng hậu tỷ tỷ thật là đẹp, y chang hồ ly tinh trong truyện hay nói”

“...” lại bị đả kích nghiêm trọng, Thượng Quan Yến lập tức bi phẫn, hai tay nắm lại thành quyền, mắt xéch trợn to.

Không đợi Thẩm Tĩnh Thù tiếp tục khen “Hoàng hậu tỷ tỷ ánh mắt thật đẹp, y chang hồ ly tinh..”, Doãn Thọ An đã vội bước lên, che miệng nàng lại, kéo nàng đi đến bên giường “ Mau ngủ đi, mau”. Nói xong liền cứng rắn nhét nàng vào ổ chăn, bản thân cũng chui vào, ôm lấy nàng cùng nhau ngủ, ngay cả Quân công tử định thăm dò tình hình cũng hẩn lòi lại “ Không cần nhiều lời, mau ngủ đi”. Tiếp theo đã nghe tiếng hít thở trầm ổn của hẩn vang lên.

Thượng Quan Yến nhìn chăn găm, dở khóc dở cười, cuối cùng đành yên lặng leo lên giường, kéo chăn đi ngủ. Cho tới nửa đêm, Thượng Quan yến mơ hồ bị đè ép mà bừng tỉnh, vừa mở mắt đã thấy chăn găm bị Doãn Thọ An đá không biết rơi đi đâu, Thẩm Tĩnh Thù vì lạnh cho nên rúc vào lòng hẩn, mà Doãn Thọ An dường như cũng cảm nhận sự ấm áp nên ôm nàng càng chặt hơn.

Thượng Quan Yến thở dài một hơi, nhìn tiểu bằng hữu, lấy chăn găm bị bọn họ đá rơi, cẩn thận đắp lại cho bọn họ. Nàng vừa nằm xuống đã thấy còn mèo Ba Tư mà Thẩm Tĩnh Thù mang đến đang giường đôi mắt nửa lam nửa xám nhìn mình.

Thượng Quan Yến trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình “ Lại đây đi”. Quân công tử meo một tiếng, vội vàng tiến đến, còn liếm bàn tay nàng một cái như muốn lấy lòng rồi nhanh chóng cuộn tròn trong lòng Thượng Quan Yến mà ngủ.

Vì thế đêm động phòng hoa chúc của Thượng Quan Yến lại xảy ra chuyện tình tay ba, nhưng nếu tính kỹ thì phải nói là quan hệ nhân thú mới đúng.

Thượng Quan Yến nhìn Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù ở bên cạnh mình đang ngủ ngon lành, lại nhìn con mèo trong lòng, đột nhiên sinh ra một loại ảo giác: thực ra mình không phải đến để làm một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ hiền đức mà là làm bảo mẫu miễn phí cho hai người này cùng một con mèo ah.

9. Chương 9: Đi Học

Doãn Thọ An, mẹ người kêu người về nhà học bài !

=====

Nếu đã mang mệnh bảo mẫu, Thượng Quan Yến cũng nén giận tiếp nhận sự an bài của vận mệnh, dù thế nào cũng tốt hơn so với làm yêu nữ. Vì thế nàng mỗi sáng đều tới Thiên Vũ các hoặc An Tuệ cung đánh thức Doãn Thọ An, giúp hắn mặc triều phục chỉnh tề để vào triều. Uy lực so với Thương Nga gấp mấy lần, nàng chỉ cần trừng mắt, Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù liền ngoan ngoãn thi hành mệnh lệnh.

Sau đó, Thượng Quan Yến lại đưa Thẩm Tinh Thù đến An Từ cung thỉnh an Thái hậu, làm đủ tư cách của con dâu. Tiếc là Thái hậu vừa nhìn thấy Thượng Quan Yến yêu diễm kinh người thì không có hảo cảm, hơn nữa nàng nói chuyện thẳng thắn làm cho Thái hậu cảm giác bị uy hiếp, càng thêm lạnh nhạt với nàng, cuối cùng ra lệnh cho nàng miễn thỉnh an mỗi sớm. Mắt không thấy tâm không phiền.

Thượng Quan Yến thực ủy khuất, đẹp cũng đâu phải lỗi của nàng, vì sao ai nấy đều cho rằng nàng nhất định sẽ hại nước hại dân chứ. Thái hậu càng ủy khuất hơn nàng, chọn tới chọn lui, tuyển qua lựa lại, cuối cùng lại chọn người tương lai có thể cầm vững hoàng nhi bảo bối của mình, xem ra Trình phi vẫn đáng yêu hơn, vừa nhìn đã biết là con dâu an phận thủ thường lại thông minh, lanh lợi.

Vì thế, trong lúc Thái hậu và Hoàng hậu bằng mặt mà không bằng lòng nhau thì chớp mắt mùa thu cũng đã tới.

Cố Hạo lần này thực sự là phải rời khỏi triều đình. Từ lúc đến Tây Thục bình định Miêu cương phản loạn trở về, thân thể hắn ngày càng suy yếu. Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù cũng không dám hỏi hắn vì sao thể tử của hắn còn chưa trở về với hắn, chẳng lẽ theo đuổi không có kết quả. Bởi vì hiện tại Cố Hạo đã là con ma bệnh, vừa mở miệng là phun máu, không thể rời khỏi giường.

Trong triều lẫn trong dân gian đều âm thầm tiếc hận, khắp nơi xôn xao bàn tán: Cố Hạo đúng là cút cung tận tụy vì quốc gia, dốc hết tâm huyết, hi sinh cả tính mạng. Vì thế Cố Hạo dâng ba tấu chương, trần trối chuyện hậu sự, không, là bàn giao công việc trong triều, xin hoàng thượng được từ quan trở về chờ chết, không, là về nhà dưỡng bệnh ah.

Doãn Thọ An phi thường luyến tiếc, kiên quyết không cho Cố Hạo rời đi, điều động toàn bộ ngự y của Thái Y viện, hạ lệnh nhất định phải chữa khỏi cho Cố Hạo. Nhưng các ngự y đều lắc đầu nhận tội, tuyên bố bó tay. Cuối cùng, Cố Hạo không kiên nhẫn được nữa, lại dâng thêm tấu chương, vừa dỗ vừa xoa, vừa khóc vừa mắng: ta lập tức muốn đến Đông Hải khí hậu thuận lợi, sản vật phong phú để dưỡng bệnh ngay lập tức, Hoàng thượng nếu còn không thả người, ta sẽ hộc máu chết cho người coi.

Rơi vào đường cùng, Doãn Thọ An đành phải đáp ứng hắn, không thềm để ý đến sự kháng nghị của Hộ bộ thượng thư, ban cho Cố Hạo một phần tám quốc khố coi như là tiền lương hưu cùng trợ cấp chữa bệnh, lại cho một tòa nhà lớn để an dưỡng. Trong lúc Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù nước mắt ngấn nước mắt dài, lưu luyến không rời, Cố Hạo tạ ơn rồi đi.

Lão thiên gia luôn rất công bằng, một mỹ nhân rời đi thì một soái ca khác tới thay thế. Qua cuộc thi Hương lần này, triều đình chọn được một đám thiếu niên tài俊, phân theo cấp bậc mà tới các bộ nhậm chức. Tân khoa trạng nguyên Tô Giang Tả được đưa tới Lại bộ, Lại bộ thượng tấu với Thái hậu, nói là theo di mệnh của Cố Hạo, hoàng thượng tuổi đã không còn nhỏ, không thể luôn ham chơi, cần có một thái phó để dạy hắn kinh sử sách luận. Vì thế Lại bộ tiến cử Tô Giang Tả làm đề sứ, dạy học cho Doãn Thọ An.

Thái Hậu không phản đối, lại nghĩ tài nguyên sẵn có thì phải khai thác triệt để mới được, nên lệnh cho Hoàng hậu cùng Trinh phi theo học, nhất là Hoàng hậu phải đọc nhiều tấm gương hiền lương thực đức của tiền triều một chút. Nhận được ý chỉ của Thái hậu, Thượng Quan Yến nhin không được mà khóe miệng co rút, may mắn có Thẩm Tĩnh Thù ở bên mới có thể ngăn được cơn bão của nàng với nội thị truyền chỉ

Thời gian này, Doãn Thọ An, Thẩm Tĩnh Thù cùng Thượng Quan Yến rất gắn bó với nhau, hòa thuận vui vẻ. Thẩm Tĩnh Thù và Doãn Thọ An rất nhanh nhận ra được Thượng Quan Yến tuy thỉnh thoảng nổi giận lại hung dữ nhưng thực ra sâu trong nội tâm lại phi thường ôn nhu, chỉ cần không chạm đến vảy ngược của nàng thì hết thấy đều vô sự. Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ được ngày đầu tới trường, Thượng Quan Yến lại nổi bão với Thái phó Tô Giang Tả.

Thái phó Tô Giang Tả bác học đa tài, phong lưu phóng khoáng, bụng đầy thi thư, xuất thân từ thế gia ở Giang Nam, cũng là nơi xưa sản sinh rất nhiều tài tử.

Tô Giang Tả từ nhỏ đã được gia phong hun đúc lại thêm thông minh sáng dạ, không chỉ có tài học xuất chúng mà thư pháp, âm luật...đều tinh thông, khi đậu Trạng nguyên chỉ mới mười lăm tuổi, lại làm đế sư cho thiếu niên hoàng đế, đúng là đường làm quan rộng mở nên càng thêm hăng hái. Hắn bộ dáng nho nhã thanh dật, phong thần tuấn tú xứng với cẩm y viền trắng bằng gấm Tô Châu, hợp với dây cột tóc cẩm tú, vừa vào cung đã thu hút ánh nhìn của tất cả cung nữ.

Đến ngự thư phòng đã thấy Doãn Thọ An vừa hạ triều cùng Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Yến ngoan ngoãn ngồi chờ. Dù sao cũng là hoàng đế, hoàng hậu và hoàng phi bởi vậy không có có lễ dập đầu bái sư, nhưng đại lễ thì không thể thiếu. Tô Giang tả tinh tế đánh giá ba đệ tử của mình.

Doãn Thọ An đang ngồi trên long ỷ, môi hồng răng trắng, đáng tiếc mặt hơi tròn, thân hình cũng hơi tròn, chẳng khác nào một viên bánh trôi, cũng không thể trách được, tiểu hoàng đế vô ưu vô lo, ăn ngon ngủ ngon, không mập mới lạ.

Ngồi trước hai bàn học là hai tiểu cô nương, một lam một vàng. Tiểu cô nương nhỏ hơn, chắc độ tám chín tuổi, cung trang vàng nhạt, mái tóc búi bảo kê, cái trâm bát bảo, mắt ngọc mây ngài, tuổi còn nhỏ mà thanh lệ thoát tục. Tuy chỉ là một tiểu cô nương nhưng ngồi rất ngay ngắn, hai mắt không chớp, vừa nhìn đã biết là thực nữ được giáo dưỡng tốt từ nhỏ, có lẽ đây chính là Trinh phi nổi tiếng nhàn nhã trinh tĩnh.

Tô Giang Tả khen ngợi gật gật đầu, ấn tượng đầu tiên với Thẩm Tĩnh Thù cực kỳ tốt, sau đó hắn quay đầu xem xét Hoàng hậu của Đại Doãn vương triều, vừa nhìn đã lập tức ngây người. Hôm nay, để lưu lại ấn tượng tốt với Thái phó đại nhân, Thượng Quan Yến so với Doãn Thọ An cùng Thẩm Tĩnh Thù, nàng phải tạo ra một tạo hình tuyệt đối đoan trang hào phóng.

Dưới sự kiên trì của Thượng Quan Yến, bọn họ phải từ bỏ váy ngắn đang là một lưu hành trong cung hiện nay, thay bằng váy dài không để lộ chút da thịt nào ra ngoài, càng đừng nói tới là hở ngực linh tinh gì đó. Tóm lại, theo yêu cầu của Thượng Quan Yến phải tuyệt đối kín đáo. Nàng cũng kiên quyết ném hết các xiêm y màu sắc hoa mỹ thịnh hành, dứt khoát chọn một bộ xiêm y màu xanh ngọc, ngay cả thắt lưng cũng màu xanh.

Cứ như vậy, mới có đầu thu mà trong ngự thư phòng lúc này, Tô Giang Tả cảm giác như mùa đông đã về, đảo mắt nhìn thấy những người khác vẫn mặt lãng la khinh sam, lúc đó hắn mới dám tin là mình không có mặc sai một mà là vị hoàng hậu nương nương trước mắt quá mức lập dị, nhìn chẳng khác nào một cái bánh chưng. Nhìn kỹ thì nhíu mày thầm than: Đại Doãn vương triều sao lại có một hoàng hậu bộ dáng gian phi, tướng mạo hồ ly tinh như thế, đang lúc thái bình thịnh thế mà xuất hiện yêu nghiệt như vậy đúng là điềm xấu a.

Hắn liên tục lắc đầu thở dài, rồi cuộc trước khi Thượng Quan Yến phát hỏa đã đi đến trước bàn học ngồi xuống, thanh thanh cổ họng nói “ Chúng ta bắt đầu học đi”

Đối với tiểu hoàng đế đã mười một tuổi thì chuyện đọc sách viết chữ cơ bản không cần dạy, về phần ca từ thi phú...Doãn Thọ An cùng Thẩm Tĩnh Thù đã có lão sư dạy qua, bởi vậy Tô Giang Tả chủ yếu dạy bọn họ đối sách trị quốc an bang bình thiên hạ. Ngày đầu tiên, Tô Giang Tả cũng không làm khó học trò, liền chọn một ít vấn đề đơn giản nhất để giảng giải, cuối cùng còn để cho ba người nói ra suy nghĩ của mình.

“Ân, Vệ Ý Công thích chơi chim hạc, Lỗ Ẩn Công thích chơi cá, Sở Linh Vương xây đài hưởng lạc, thân là quân vui không thể ăn chơi sa đọa, mê muội đến mất cả ý chí, nếu không sẽ diệt quốc vong thân”. Doãn Thọ An vừa nói, vừa chột dạ cúi đầu, không biết mình thích thiết kế quần áo có bị xem là du củ vô đạo hay không, nếu vậy thì chính là hôn quân sao?

Đối với trả lời của Doãn Thọ An, Tô Giang Tả mỉm cười hài lòng, lại chậm rãi bổ sung “ Quân chủ yêu thích gì đó cũng không sai, nhưng phải có ý chí dứt khoát, mọi chuyện phải theo lễ mà làm, không thể tùy hứng, phải có tiết chế như vậy sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục. Thiên tử là đứng đầu thiên hạ, mỗi lời nói cử chỉ đều ảnh hưởng tới an nguy của dân chúng, thiên tử nổi giận ngàn dặm đổ máu, thiên tử vui vẻ, vạn dân vất vả, cho nên phải khắc chế vui buồn của mình, dù là người cũng được, vật cũng tốt, không nên để nó trở thành nhược điểm của mình”

Doãn Thọ An cái hiểu cái không gật gật đầu. Tô Giang Tả lại mỉm cười nhìn về phía Thẩm Tĩnh Thù, nàng nghĩ nghĩ, gơ bàn tay nhỏ bé, thanh âm ngọt ngào non nớt đáp “ Thân hiền lương, xa tiểu nhân sẽ không dẫn đến hành động sai lầm” nói xong nàng cũng chột dạ cúi đầu, nguyện vọng của nàng là làm gian phi, nếu vậy có phải Thọ Thọ sau này sẽ phải xa lánh mình không? nhưng mà nguyện vọng của hắn là làm một hôn quân, nên hắn là không có xung đột gì.

Tô Giang Tả cũng nói vài câu khích lệ Thẩm Tĩnh Thù, sau đó quay sang Thượng Quan Yến đang sắp ngủ gục. Thượng Quan Yến xưa nay đối với thi từ không biết nhiều, đọc một ít nữ giới đã là quá lắm rồi, miễn bàn tới mấy cái gọi là “ Xuân Thu chiến quốc”. Đối với nàng mà nói, ngồi yên không nhúc nhích ở đây suốt một canh giờ, nói cái gì mà công, bá thì đi giáo trường luyện kiếm đầy võ còn hay hơn nhiều. Thấy Tô Giang Tả nhìn mình, Thượng Quan Yến há miệng hỏi lâu cũng không nói được vài câu nho nhã tâm đắc.

Tô Giang Tả thở dài một tiếng, nhìn Thượng Quan Yến lác đác, rồi lại quay sang nói với Doãn Thọ An “ Hoàng thượng nên nhớ, từ xưa nữ họa làm hại, không thể nghe lời xu nịnh, không nên mê luyện sắc đẹp”

“Thúi lắm!” Mẫn cảm lại tự ti, Thượng Quan Yến vừa nghe mấy lời của Tô Giang Tả, cảm giác như hắn đang ám chỉ mình, lập tức đứng dậy, chống nạnh nổi bão “ Ta không thể nào nghe lọt tai mấy lời tào lao của đám tú tài nghèo kiệt xác lại hủ lậu các ngươi, hờ một chút lại đem tội danh mất nước áp đặt lên đầu nữ nhân chúng ta, rõ ràng là nam nhân các ngươi háo sắc hoang dâm, cứ chỉ nữ nhân chúng ta lại chịu sỉ nhục”

“Hoàng hậu nương nương, xin ngài hãy chú ý ngôn hành, là một quốc gia chi mẫu, sao có thể nói năng thô lỗ như vậy?” Tô Giang Tả nhũ mi, đi đến bên nàng, tà nghệ liếc mắt “ Ngài là tấm gương của nữ tử trong thiên hạ lại mặc quần áo không hợp thời, cử chỉ không xứng với thân phận, giống như...”

Không đợi hắn giáo huấn xong, Thượng Quan Yến đã vung tay áo rống lên “ Ta như vậy thì sao? Cô nãi nãi trời sinh đã thẳng tính phóng khoáng, không giống người, người cho rằng ta không biết người đã sớm xem ta không vừa mắt sao. Nhìn ta mà lác đác, thở dài là có ý gì? Lại ám chỉ cho Hoàng thượng phải xa tiểu nhân, tránh nữ sắc, sao người không nói thẳng cô nãi nãi ta là được rồi. Cho nên mới nói, các người theo Khổng lão phu tử đều là một đám tú tài đầu toàn suy nghĩ đen tối”

“Hoàng hậu nương nương, Khổng Mạnh thánh đạo, văn đức tiên sư, không được tùy ý vũ nhục người” Tô Giang Tả cũng tức giận, ngữ khí vốn ôn hòa cũng trở nên gay gắt.

“Khổng Mạnh thì sao? không cần có nữ nhân chúng ta sao?” Thượng Quan Yến nhìn thẳng vào Tô Giang Tả “ Nếu nương của Khổng Tử không câu dẫn phụ thân hắn thì làm sinh ra Khổng lão phu tử cho các người?” thấy hắn nhũ mày, nàng lại khiêu khích “ Thế nào, không phục sao? không phục thì chúng ta ra ngoài đấu một trận”

Tô Giang Tả cười lạnh một tiếng, đi trở về trước bàn học, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Yến “ Hoàng hậu nương nương nói năng lỗ mãng, mạo phạm thánh đức, phạt đánh vào tay”

“Ta phi, người dám đánh ta? Có tin ta đánh người đến cha nương người cũng không nhận ra người hay không?”

“Hoàng hậu nương nương là quân thượng, vi thần là thần hạ, không dám mạo phạm. Nhưng hiện tại thần là Thái phó, Hoàng hậu nương nương là đệ tử, đương nhiên có thể đánh, nếu không vi thần đành phải thượng tấu lên tam công, không thể làm đế sư, xin nhận lỗi cáo lui”

“Người, người rõ ràng lấy việc công trả thù riêng”

“Không dám, thần chỉ làm theo bốn phận”

“Người cứ việc quản Doãn Thọ An đọc sách là được rồi, cần gì phải quản nhiều vậy”

“Tục danh của Hoàng thượng sao có thể gọi lung tung, nường nường sẽ bị phạt vả miệng”

“Người thực phiền toái, có phải vừa rồi người muốn đánh tay ta?”

“Đúng vậy, xin Hoàng hậu nường nường xòe tay ra”

...

Hai người y như là thiên lôi đụng địa cầu, tranh cãi âm ỉ, quay đầu nhìn lại thì thấy Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù bị dọa sợ mà lui vào một chỗ. Doãn Thọ An ôm sách, Thẩm Tinh Thù ôm mèo Ba Tư, ba cặp mắt vô tội mở to nhìn Thái phó và Hoàng hậu tranh cãi gay gắt.

Bỗng nhiên ý thức được mình thất thố, Tô Giang Tả ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, quyết định không so đo với nữ nhân, vì thế hướng Doãn Thọ An vái chào “Thỉnh Hoàng thượng và Trinh phi nường nường trở về vị trí cũ, chúng ta bắt đầu luyện thư pháp”

Lão hoàng đế khi còn sống, lúc nhàn rỗi cũng chỉ điểm thư pháp cho Doãn Thọ An, bởi vậy chữ viết của hắn dù còn là trẻ con vẫn không mất đi vẻ mạnh mẽ, lưu động, lập tức chiếm được sự khen ngợi của Tô Giang Tả, hắn chỉnh lại một chút cách cầm bút rồi quay sang nhìn Thẩm Tinh Thù.

Thẩm Tinh Thù tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất thông tuệ lối viết chữ khải, nét chữ thanh tú uyển lệ, tao nhã. Tô Giang Tả thưởng thức một lát, lại hỏi nàng về các điển cổ vãng chương cùng các thư pháp gia nổi tiếng. Nhận được câu trả lời tương đối hài lòng, hắn gật đầu, nắm tay nàng, chỉ điểm một hai chỗ còn thiếu sót, mỉm cười đề nghị “Trinh phi nường người gia học sâu xa, nét chữ trầm ổn, nếu rảnh hãy luyện thêm cổ lệ, thể chữ này tinh xảo mà không mất đi sự linh hoạt, tinh mà lại động, rất thích hợp với tính cách của nường nường”

Kế tiếp, liền đến phiên Thượng Quan Yến. Thượng Quan gia chuyên cầm đao, ngay cả bào đệ mà Thượng Quan Yến tự hào nhất cũng miễn cưỡng viết được nét chữ ngay ngắn mà thôi. Cho nên nghe Tô Giang Tả thao thao nào là hành thư, cổ lệ...thì Thượng Quan Yến có nghe mà không có hiểu, cúi gằm mặt xuất trang giấy, viết lung tung.

Đi đến phía sau Thượng Quan Yến, Tô Giang Tả lại nhịn không được mà nhíu mày. Dáng người bất chính, cầm bút cũng không xong, chữ viết không ngay ngắn. Tô Giang Tả thân là Thái phó lại tuổi trẻ khí thịnh, thấy Thượng Quan Yến viết mà như vẽ đạo bùa, không đành lòng để nàng giày xéo văn chương thêm nữa, liền lên tiếng nhận xét, lại theo thói quen giống như với Thẩm Tinh Thù và Doãn Thọ An, nắm tay nàng định giúp nàng luyện chữ.

Thượng Quan Yến dù cúi đầu viết vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng quắc phía sau đang xăm xoi tác phẩm của nàng, chẳng những Tô Giang Tả nhìn mà nàng còn nhìn hơn. Ai ngờ Tô Giang Tả lại tiến lên nắm lấy tay nàng, là người tập võ, theo bản năng nàng không chút suy nghĩ mà tay trái bắt lấy cổ tay của hắn, tay phải nắm cổ áo hắn vung lên một cái...

Chỉ nghe oanh một tiếng, một bóng dáng bạch y bay lên theo đường vòng cung, xẹt qua trước mặt mọi người rồi đáp xuống ghế bành trước bàn học, làm cho cái ghế võ vụn thành từng mảnh (thực ra trong cung yêu cầu mua ghế bằng gỗ hoa lê, nhưng vì tham ô thành ra bị thay vào hàng nhái, chất lượng mới kém như vậy). Tô Giang Tả ngay cả rên một tiếng cũng không kịp, ngã sõng xoài, hồi lâu cũng không thấy động tĩnh.

Doãn Thọ An cùng Thẩm Tinh Thù cả kinh lập tức đứng lên, Tiểu Huyền Tử và đám cung nhân thì đứng hình, ngây ngốc nhìn Thái phó đại nhân bị ngã chổng chơ, lại quay đầu nhìn hoàng hậu tỷ tỷ đang trợn mắt há mồm vì sợ. Thượng Quan Yến hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nhìn hai tay vừa gây tội của mình, lại bối rối nhìn Doãn Thọ An nói “Hắn, hắn còn sống không?”

...

Vì thế, ngày đầu tiên đến trường sự tích Hoàng hậu nương nương hành hung Thái phó đại nhân đã được đám cung nhân truyền đi với tốc độ sét đánh, trở thành truyền kỳ được bàn tán nhiều nhất. Sau, Thượng Quan Yến bị Thái hậu phạt cấm túc để tu tỉnh vì tội bất kính với sư trưởng mà Tô Giang tả cũng vì tai nạn lao động phải nghỉ chữa nửa tháng để dưỡng thương.

Khi hẳn có thể khắp khiêng vào cung, tiếp tục sự nghiệp dạy học cao cả, nhìn thấy Thượng Quan Yến đang ngưỡng ngáp cúi đầu thì hừ một tiếng khinh thường, thản nhiên nói “ Có câu gỗ mục không thể đeo, bùn loãng không thể trát tường, nhưng mà Hoàng hậu nương nương ngài còn cao hơn một tầng, ngài chính là đăm gỗ vụn nát trong truyền thuyết ah”

Nhìn đi, văn nhân không lên tiếng thì thôi, mở miệng ra là cực kỳ cay độc ah

10. Chương 10: Kết Thù

Trong cuộc đời luôn có người làm cho người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không thể nào quên. Nếu là cùng giới thì gọi là cừu gia, còn là khác giới thì he he, bình thường người ta hay gọi là oan gia.

=====

Mặc kệ Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến xem nhau không vừa mắt thế nào, không muốn dạy vẫn phải dạy, không muốn học cũng phải học. Đảo mắt sắp tới kỳ kiểm tra, bởi vì không rõ đề mục Tô Giang Tả sẽ ra là gì, cho nên ba đệ tử lên bàn bạc với nhau, quyết định đầu tiên là phái Thẩm Tĩnh Thù ngọt ngào khả ái đi dò la tin tức từ Tô Giang Tả, nếu không được thì tối đó, Thượng Quan Yến sẽ che mặt đi trộm bài thi và câu giải.

Thẩm Tĩnh Thù vừa đi đến khóm hoa sơn trà trong ngự hoa viên thì thấy Tô Giang Tả mặc áo bào bằng gấm Tô Châu màu xanh nhạt, tay cầm sách, tiêu sái ngồi bên đình hóng mát, chung quanh là hoa hồng lá xanh, diễm lệ rực rỡ, đẹp như một bức tranh. Vì thế, Thẩm Tĩnh Thù luôn thích mỹ nam tử nho nhã đối với Tô Giang Tả liền kim lòng không đậu, thêm nhỏ dãi, quên luôn mục đích mình đến đây làm gì, lập tức vui vẻ chạy đến trước mặt Tô Giang Tả, ngọt ngào gọi “ Thái phó đại nhân”

Tô Giang Tả rung mình, nhận ra chủ nhân của âm thanh ngọt chết người này là Thẩm Tĩnh Thù thì vội vàng mỉm cười đứng dậy, cúi người thi lễ “ Trình phi nương nương”

“Thái Phó đại nhân, ta gọi là Thẩm Tĩnh Thù, năm nay chín tuổi.” Thẩm Tĩnh Thù rút kinh nghiệm lần trước, không có nói mấy câu đại loại như “Thái phó đại nhân, ta muốn gả cho người” làm cho người ta giật mình, còn vì rút ngắn khoảng cách mà mượn những lời Cố Hầu nói trước kia “ Chính là tính nữ này thù, Tĩnh Thù, Cố Hầu ca ca cũng từng nói ta quả thực văn tĩnh, nhân nhã ah”

“Cố Hầu?” Tô Giang Tả hai mắt tỏa sáng “ Người rất thân với Cố Hầu đại nhân sao?”

Thẩm Tĩnh Thù bị thái độ nhiệt tình của hắn làm cho sửng sốt, hồi lâu mới nhu thuận đáp “ Đúng ah, Cố Hầu ca ca đối với ta rất quan tâm, phi thường sủng nịch, là sủng nịch nha, hay vuốt đầu ta, còn đưa khăn cho ta lau nước mắt, Quân công tử cũng là do hắn tặng cho ta, ta còn giữ mấy cái khăn của hắn nha”. Về phần vì sao có khăn thì đừng có hỏi.

Nàng càng nói thanh âm càng nhỏ dần bởi vì thấy sắc mặt của Tô Giang Tả càng lúc càng khó coi, thậm chí trong mắt còn có sự ghen tỵ và thù hận. Thẩm Tĩnh Thù cố lấy dũng khí, nhỏ giọng hỏi “Thái phó đại nhân, người có quen Cố Hầu ca ca sao?”

“Không quen” Tô Giang Tả hai tay nắm lại thành quyền, ngữ khí tiếc nuối lại bi phẫn “Cố Hầu đại nhân thanh danh lan xa, là tấm gương cho mỗi người đọc sách như ta, ta nhiều năm cố gắng đèn sách chính là mong một ngày có thể làm đồng liêu cùng Cố Hầu đại nhân, nghe hắn chỉ điểm, ai ngờ ta vất vả mới đậu trạng nguyên hắn lại rời khỏi triều đình”

Càng nghĩ càng phiền muộn, Tô Giang Tả quay đầu trừng Thẩm Tĩnh Thù, trong lòng thầm bất bình: vì cái gì mà tiểu nha đầu này có thể được Cố Hầu đại nhân thưởng thức, còn vuốt tóc, còn lau nước mắt, còn tặng mèo, còn có khăn tay. Mấy thứ đó vốn nên là của hắn mới đúng.

Thẩm Tĩnh Thù đương nhiên không biết mấy chuyện này, thực ra, lúc đó, trong cảm nhận của rất nhiều thiếu niên anh tài, Cố Hầu giống như một vị thần, văn võ toàn tài, tao nhã phóng khoáng, có tài an bang trị quốc lại một lòng trung nghĩa. Trong lòng thiếu niên Tô Giang Tả mười lăm tuổi năm đó, Cố Hầu là thần tượng của hắn, là mục tiêu để hắn phấn đấu, muốn giống như Cố Hầu, dốc lòng phụng sự quốc gia, cúc cung tận tụy, thậm chí là phải học máu nằm trên giường bệnh. Đây chính là giấc mộng của hắn.

Thẩm Tĩnh Thù bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, đồng cảm nói “ Hèn chi ta cảm thấy người có vài phần giống Cố Hầu ca ca, thì ra là do người sùng bái hắn ah”

“Thật vậy chẳng? Giống ở chỗ nào? là khí chất xuất trần hay thái độ khiêm tốn?” Tô Giang Tả vội nắm tay Thẩm Tĩnh Thù, nôn nóng hỏi “ Cố Hầu bình thường thế nào? ta chỉ nghe nói hắn không thích phục sức quá mức hoa lệ, vật theo người cũng thường là đồ bằng ngọc”. Có câu, hâm mộ dẫn tới mù quáng, cho nên Tôn Giang Tả vừa nhắc tới Cố Hầu thì cũng đánh mất hình tượng tao nhã tự nhiên.

“...” Thẩm Tĩnh Thù cúi đầu nghĩ nghĩ, quyết định không nói cho hắn biết tin tức liên quan tới Cố Hầu ca ca (cho nên nói, nữ nhân ghen tỵ rất kinh khủng ah”

“Đúng rồi, người không phải nói Cố Hầu đại nhân tặng người khăn tay sao? Mau lấy ra cho ta nhìn một cái, ta muốn mô phỏng một tá, ngày nào cũng mang bên mình, cho đến khi khăn tay nhuộm máu thì lúc đó nguyện vọng của ta đạt thành” Tô Giang Tả không để ý tới tâm tư của Thẩm Tĩnh Thù, nhìn chằm chằm vào ống tay áo của nàng.

Bị hắn liên tục thúc giục, Thẩm Tĩnh Thù phi thường không tình nguyện lấy từ một túi gấm từ trong tay áo ra, thật cẩn thận lấy ra ba cái khăn “ Ta cũng chỉ có ba cái, vẫn luyến tiếc không giặt”

“Có ba cái? cho ta một cái đi” Tô Giang tả lập tức vươn tay, đoạt lấy một cái.

Thẩm Tĩnh Thù gơ tay kéo lại,yếu ớt phản kháng “ Ta chỉ có ba cái”

“Cho ta một cái.” Tô Giang Tả mặt không đỏ tâm không đập, nắm chặt một góc khăn

“Chỉ có ba cái, hiện tại đã không còn xuất bản nữa” Thẩm Tĩnh Thù cũng nhất quyết không chịu buông.

“Ta cũng chỉ muốn một cái mà thôi.” Tô Giang Tả bất động thanh sắc giặt lấy cái khăn.

” ba cái...” Thẩm Tĩnh Thù như muốn khóc

“Một cái...” Tô Giang Tả tuyệt không thương hương tiếc ngọc, còn ra sức kéo lấy cái khăn, thấy Thẩm Tĩnh Thù nhất quyết không buông, hắn liền tủm tỉm cười nói “ Tiểu khảo lần này, người đậu”

Chần chờ một chút, Thẩm Tĩnh Thù nhịn đau buông tay. Ô, ô, Thọ Thọ, Hoàng hậu tỷ tỷ, ta thực xin lỗi các người, trước thế lực ác, ta đành phải khuất phục.

Từ đó về sau, phục sức của Tô Giang Tả lại thêm một thứ, là khăn gấm Tô Châu trắng tinh (đương nhiên cái này chỉ là hàng nhái, hàng thật đã sớm bị Tô Giang Tả đặt trên hương án mà thờ phụng). Không cần biết có đồ mồ hôi hay không, lúc nào hắn cũng lấy khăn ra lau vài cái, làm cho Thẩm Tĩnh Thù hai mắt hoe đỏ “ Thái phó đại nhân, người càng ngày càng suất”

Kết quả tiểu khảo lần đó không có gì bất ngờ, Thẩm Tĩnh Thù hạng ưu, Doãn Thọ An vì là hoàng đế nên Tô Giang Tả nể mặt mà cho hạng khá, Thượng Quan Yến đáng thương lại thất bại, lòng bàn tay bị đánh đến sưng đỏ, không cảm được kiếm.

Nhưng Thượng Quan Yến không phải là người dễ chịu thua, nàng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng thông qua Thẩm Tĩnh Thù mà uyển chuyển nhắc lời cho Thái hậu : trọng văn khinh võ cũng không phải là chuyện tốt, Doãn Thọ An là hoàng đế, không thể thiên vị, thái tổ có công dựng nước, thân là hậu nhân phải cố hết sức mà giữ nước. Hoàng hậu xuất thân tướng môn, vừa vặn có thể dạy Hoàng thượng bắn cung, Thái phó nếu rảnh cũng nên rèn luyện thân thể một chút.

Vì thế, Thái Hậu trải qua thương nghị cùng quốc cữu, phân tích vài lần đề nghị của Thẩm Tinh Thù, cuối cùng nhất trí nhận định, đây khẳng định cũng là chủ ý của Thẩm lão thái sư, có lẽ là bất mãn với việc Thẩm Tinh Thù đi học, cho rằng bọn họ nghi ngờ khả năng giáo dục của Thẩm gia. Mặt khác cũng muốn cảnh báo Thái hậu, dư nghiệt Doãn vương vẫn chưa trừ hết, khắp nơi vẫn còn rối loạn, vừa dẹp yên Bắc Địch thì Nam Việt lại đang rục rịch xâm chiếm. Bởi vậy, Doãn Thọ An thân là hoàng đế, việc điều binh pháp không thể không đọc, võ công không thể không biết, khi cần thiết có thể ngự giá thân chinh.

Tóm lại, Thái Hậu liền thống khoái ân chuẩn đề nghị này, mỗi ngày sau buổi thượng triều đều cho Thái phó cùng Doãn Thọ An, Thẩm Tinh Thù đi tập bắn cung luyện võ, chuyện này giao cho Thượng Quan Yến phụ trách.

Thượng Quan Yến vốn cùng cao hứng tiếp chỉ. Ngày đầu tiên, bọn họ đến ngự uyển cỡi ngựa. Doãn Thọ An thuở nhỏ đã có căn cơ, chỉ cần có người ở bên chỉ dẫn là ổn, Thẩm Tinh Thù tuy rằng tò mò nhưng chưa từng cỡi ngựa nên có hơi sợ. Thượng Quan Yến chọn cho nàng một con ngựa nhỏ nhìn có vẻ hiền lành rồi cho mã phu giúp nàng, còn mình thì quay đầu, không có ý tốt nhìn Tô Giang Tả.

“Thái Phó đại nhân, người sao còn chưa lên ngựa?” Thượng Quan Yến mặc trang phục màu đỏ, chân mang giày da hươu, tay cầm mã tiên, cười cười, khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần lại tăng vài phần anh khí.

Tô Giang Tả liếc nàng một cái, bất động thanh sắc lui lại cách xa con ngựa vài bước, khoanh tay thản nhiên nói “ Ta là quan văn ”

“Ai nha, ta còn tưởng Thái phó cái gì cũng biết thì ra là sợ ngựa nha”. Thượng Quan Yến đắc ý cười, ôm đầu ngựa, kiêu ngạo vuốt ve cái bờm đỏ thẫm của nó “ Không cần sợ, ta có thể dạy người, nhưng mà nếu học không giỏi thì...hắc hắc sẽ bị phạt”

Tô Giang Tả không thèm nhìn nàng, quay đầu đi, nhìn thấy Doãn Thọ An đang ngồi vững trên lưng ngựa rong ruổi, còn có Thẩm Tinh Thù cách đó vài bước đang ôm đầu ngựa hô to gọi nhỏ, chung quanh nàng có mấy mã phu đang nhỏ giọng khuyên giải.

Nghe đối thoại của bọn họ, Thẩm Tinh Thù hít hít cái mũi mũi, nhỏ giọng lẩm bẩm “ Cố Hầu ca ca cỡi ngựa rất lợi hại, uy phong vô cùng”

Tô Giang Tả ngẩn ra, nắm tay hít sâu một hơi, dứt khoát sải bước đi đến bên con ngựa cao to mà Thượng Quan Yến đã chuẩn bị cho hắn, bộ dáng thấy chết không sờn. lát sau nghe thấy tiếng cười càn rỡ của Thượng Quan Yến vang lên “ Thái phó đại nhân, người thực là đầu heo, nắm dây cương chặt như vậy làm gì? Muốn siết cổ cho ngựa chết sao?”

“Sai rồi, sai rồi, Thái phó đại nhân, người đúng là ngu hết thuốc chữa, chân lại quên không đặt vào bàn đạp rồi. Trừng ta làm gì?”

“Hoàng hậu nương nương, nam nữ có khác, thỉnh ngài...”

“Muốn ta buông tay ? không thành vấn đề, người chắc chắn chứ? Ha ha”

Con ngựa Tô Giang Tả cỡi đột nhiên chạy ra khỏi hàng rào, bóng ngựa trên lưng ngựa hoảng sợ ngã đồng ngã tây. Thượng Quan Yến cười đến chảy cả nước mắt, vừa đuổi theo vừa hô lớn “ Thái phó đại nhân đừng sợ, đừng thả lỏng dây cương, thoải mái đi, chút nữa ta sẽ đến cứu người”

“ ... ”

Lần này cỡi ngựa, kết thúc bằng tai nạn của Tô Giang Tả. Khi hắn lại tập tễnh đến thư phòng, ngay cả liếc nhìn Thượng Quan Yến cũng không thèm liếc một cái, cho tới khi buổi học kết thúc, hắn mới hành đại lễ với nàng, trịnh trọng nói “ Hoàng hậu nương nương, vi thần thu hồi lời nói lần trước, ngài không phải là vụn gỗ mà thực ra ngài là trên trời dưới đất độc nhất vô nhị”

Thượng Quan Yến còn chưa kịp cười, Tô Giang Tả không nhanh không chậm bổ sung thêm hai tiếng “ Sao chổi”

11. Chương 11: Ra Tường

Phật tổ ơi, Thái hậu mang thai, là ai làm,?

=====

Sáng sớm mùa đông, tuyết đọng trên mặt đất phản chiếu ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, mộ chú sóc nhỏ đang vui vẻ chơi đùa, đột nhiên hoảng loạn nhảy qua bờ tường chạy trốn, tiếp theo đó là một hình mèo màu xám đuổi theo nó.

“Quân công tử, đợi ta với.” Thẩm Tĩnh Thù mặc váy màu hồng viền lông thỏ chạy theo sau, vừa chạy vừa dừng lại thở dốc, bỏ mặc đám cung nhân đã bị nàng và Quân công tử bỏ rơi ở phía xa. Nhìn thấy bờ tường cản lối, lại không thấy mục tiêu đâu nữa, Quân công tử cũng không đuổi theo mà đứng lại chờ Thẩm Tĩnh Thù rồi meo một tiếng, nhảy vào lòng nàng làm nũng, muốn nàng ôm nó.

Lúc này, phía góc đường xuất hiện một cỗ kiệu hoa mỹ, Thẩm Tĩnh Thù nhận ra là loan giá của Thái hậu, lập tức đứng thẳng người ở một bên nghênh đón. Kiệu vừa hạ, Thái hậu tay vịn thắt lưng, đứng thẳng tắp, trên người khoác một lớp quần áo thật dày. Thẩm Tĩnh Thù cúi đầu, cảm thấy chỉ một thời gian không gặp, Thái hậu dường như có gì đó là lạ. Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, ôm Quân công tử nhào tới “Mẫu hậu”

Thái Hậu bị giật mình, suýt nữa thì té ngã, Đậu Tâm Phúc cùng y nữ bên cạnh nàng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng đỡ lấy nàng. Thẩm Tĩnh Thù ôm Quân công tử đến trước mặt Thái hậu, tươi cười hiển vật quý như trước kia “Mẫu hậu, ôm Quân công tử một cái đi, người xem, nó lại mập lên không ít”

Khóe mắt Thái hậu lóe lên một tia kinh hoàng khó thấy, bất động thanh sắc đẩy con mèo ra xa mình, hòa ái nói với Thẩm Tĩnh Thù “Tĩnh Thù tự chơi đi, mẫu hậu muốn đi lễ Phật, lát nữa khi Hoàng thượng hạ triều, bảo hân không cần tới thỉnh an”

Thẩm Tĩnh Thù vẻ mặt thất vọng thối lui, thấy Thái hậu vẫn tiếp tục thẳng lưng, Đậu Tâm Phúc và y nữ chia làm hai bên, cẩn thận đỡ nàng vào Phật đường. Thời tiết chuyển lạnh, Thái hậu phái người truyền lời nói thân thể không khỏe, bảo Doãn Thọ An bọn không cần đến thỉnh an mỗi ngày. Gần một tháng không gặp, Thái hậu dường như mập lên không ít, lại thêm trang phục mùa đông dày cộm càng thấy nàng mập hơn.

Lại qua mấy ngày, Thẩm Tĩnh Thù cùng “Quân công tử” lại chạy tới gần Phật đường, bởi vì Quân công tử vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện chưa bắt được con sóc nhỏ kia, mà chung quanh Phật đường lại có nhiều cây tùng cổ thụ, là nơi con sóc kia thường lui tới, rốt cuộc hôm nay cũng bị Quân công tử phát hiện nên một đường đuổi tới.

Cung nhân phụ trách quét dọn Phật đường không có mặt, vì thế Thẩm Tĩnh Thù liền chạy vào xem Phật đường nơi Thái hậu lễ Phật. Một mèo, một sóc đuổi nhau tung bừa làm cho trái cây, nhang đèn trên bàn ngã chỏng chơ, làm cho Thẩm Tĩnh Thù cả kinh. Nàng đang quỳ rạp trên đất để nhặt trái cây thì đột nhiên nghe tiếng Thái hậu từ ngoài truyền vào, lại thấy Quân công tử đã nhảy qua cửa sổ đuổi theo con sóc. Nàng sợ mình bị bắt được sẽ ăn mắng cho nên nhìn lui một hồi liền lập tức chui vào gầm bàn thờ mà trốn, tính sau Thái hậu đi khỏi thì sẽ rời đi.

“Sao lại thế này, cung nhân lại làm biếng, không thấy bóng dáng một ai để cho chuột làm cho Phật đường loạn như vậy sao?” Thanh âm bất mãn của nam nhân vang lên, Thẩm Tĩnh Thù cúi đầu nghĩ nghĩ, hình như là thanh âm của quốc cữu. Nàng và Doãn Thọ An đều không có cảm tình với quốc cữu, mà quốc cữu ngoại trừ Thái hậu mới có vẻ mặt ôn hòa, còn khi nhìn bọn họ, nhất là nhìn Doãn Thọ An thì ánh mắt luôn có thâm ý.

“Ai nha, người đừng quan tâm mấy chuyện đó, ca, mau giúp ta tìm biện pháp đi, mỗi ngày trôi qua bụng ta lại lớn hơn, ta không có cách nào để che giấu”. than hân mềm mại của Thái hậu vang lên, Thẩm Tĩnh Thù lại nghĩ: bụng của mẫu hậu bị gì?

“Ta không phải đã nói với người rồi sao, nhưng mà người vẫn luyến tiếc hoàng nhi bảo bối của mình ah”. Thanh âm của quốc cữu gần hơn, Thẩm Tĩnh Thù có thể nhìn thấy đôi giày màu đen thêu tinh xảo của hân.

“Chuyện đã qua, người còn tức giận với ta sao?” Thái hậu lên tiếng “Thọ An là hoàng đế cũng là cốt nhục của ta, ta thực sự không ra tay được”

“Ta không bảo người độc chết hần, chỉ là làm cho hần bệnh một thời gian để không quản được chuyện của chúng ta, đến lúc đó người có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ ra, ta sẽ tìm cách đưa ra cung, rồi người sau đó là Thái hậu nhiếp chính, ta tiếp tục làm quốc cữu quyền cao chức trọng, có hoàng đế trong tay thì sợ gì người khác không phục”. Quốc cữu cầm quả Phật thủ, hai mắt nhìn chăm chăm Thái hậu, ngữ khí không vui

“Nhưng mà được của người có tác dụng thế nào? Nếu lỡ Thọ An ăn vào xảy ra chuyện thì sao?” dù sao cũng là thân sinh cốt nhục nên Thái hậu có chút không đành lòng.

Thẩm Tinh Thù cuối cùng đã hiểu mọi chuyện, dùng hết sức che miệng, không dám để lộ ra âm thanh, tránh để người ta giết người diệt khẩu.

“Yên tâm, y nữ là người của chúng ta, khi đó ta sẽ sai nàng đi hầu hạ hoàng nhi người thì ngự y còn dám lăm lờ sao? Người là Thái hậu, giết hết là được rồi” Quốc cữu dừng một chút, tàn nhẫn nói “Hoàng thượng rồi sẽ lớn lên, khi đó hần sẽ tự mình chấp chính sẽ còn nghe lời người nói sao? hần sẽ không nghi ngờ dấu vết để lại? người nghĩ đi, vì tương lai chúng ta, hiện tại ta chẳng qua là làm thời gian chấp chính của hần chậm lại mà thôi”

“Ta, ta phải suy nghĩ thêm” thanh âm Thái hậu rất nhỏ, cho thấy nàng đang do dự.

“Được rồi, nhưng là thật sự không thể kéo dài, bây giờ là mùa đông, người mặc nhiều quần áo còn có thể che lấp được nhưng đến đầu xuân thì thực sự không thể che giấu được” Quốc cữu bỗng nhiên ôn nhu hỏi “Đứa nhỏ có khỏe không?”

Thái Hậu mỉm cười, đang tính trả lời thì ngoài cửa vang lên tiếng meo meo nũng nịu, tiếp theo là một cái bóng xám trắng nhảy vào, nghênh ngang đi tới trước mặt Thái hậu và quốc cữu. Vừa nghe tiếng kêu của Quân công tử, Thẩm Tinh Thù trong lòng sôi ruột, lại nghe quốc cữu hỏi “Sao lại có mèo hoang”

Tiếp theo là thanh âm của Thái hậu “Đây là mèo của Tinh Thù”. Một lời vừa thốt, hai người liền nhìn nhau, sắc mặt đại biến, quốc cữu lập tức bước ra ngoài cửa, thấy không có ai hần liền đi vào, nhìn Thái hậu lắc đầu, ý bảo không tìm thấy người, rồi lại ra dấu cho Thái hậu đừng lên tiếng, sau đó bắt đầu dò xét trong Phật đường, cuối cùng ánh mắt hai người cùng dừng lại dưới gầm bàn thờ được khăn gấm che phủ.

Quốc cữu tiến lên, xốc khăn lên liền thấy Thẩm Tinh Thù đầu gục lên gối, hai mắt nhắm nghiền như là đã ngủ say từ lâu. Hai người nhìn nhau, quốc cữu lập tức vươn tay bắt Thẩm Tinh Thù ra ngoài.

Tựa hồ như cảm giác có người đang kéo mình, Thẩm Tinh Thù nheo nheo mắt, đang muốn nhảy lên lại đụng đầu trúng cạnh bàn, đau đến kêu thành tiếng. Nàng xoa xoa đỉnh đầu, nhìn về mặt âm trầm của quốc cữu, sau đó bò ra khỏi gầm bàn thờ, nhìn thấy Thái hậu liền vui mừng hơn hờ kêu lên “Mẫu hậu” rồi nhìn dáo dác chung quanh “Thọ Thọ đâu?”

Quốc cữu dùng sức nắm lấy cổ tay nàng “Người nói cái gì? Hoàng thượng ở đây?”

Thẩm Tinh Thù tựa hồ bị sợ, lui lại sau vài bước, Quân công tử nhảy vào lòng nàng, nàng trốn sau lưng Thái hậu, giật nhẹ ống tay áo của nàng, ngập ngừng nói “Mẫu hậu, người đừng nói cho Thái phó biết nha, ta và Thọ Thọ trốn học chơi trốn tìm ah”

“Nhưng chúng ta không thấy Thọ An nha” Thái hậu cố dùng ngữ khí hòa hoãn nhất, mỉm cười ôn nhu, kéo tay Thẩm Tinh Thù “Tinh Thù ngoan, nói thật cho mẫu hậu biết, người vừa rồi ở trong này làm gì? Có nghe được gì không?”

Thẩm Tinh Thù chớp chớp mắt “Ta, ta ở đây chờ Thọ Thọ tới bắt ta ah” nàng ngượng ngùng cúi thấp đầu, vờ vờ tay áo “Nhưng mà ta chờ được một lúc thì ngủ quên, sau đó thì các người gọi ta tỉnh lại”. Nàng ngẩng đầu lên, cố hết sức giọng cao Quân công tử béo phì lên “Nhưng mà Quân công tử ở đây nha, Thọ Thọ vẫn ôm nó mà, sao không thấy Thọ Thọ”

Thái Hậu cùng quốc cữu nhìn nhau, thấy nàng còn buồn ngủ, vẻ mặt ngây thơ, nhất thời có chút mơ hồ, không biết nên làm thế nào. Hai người trao đổi mắt với nhau, lập tức cùng tập trung lực chú ý tới việc Doãn Thọ An có ở đây hay không, có nghe hai người nói chuyện hay không. Quốc cữu cúi đầu suy nghĩ một

chút liền xoay người, kéo Thẩm Tĩnh Thu đi về phía đình viện vắng vẻ, nơi đó có một cái giếng sâu, lúc này lại không có người, cho dù sau này có phát hiện thì sẽ cho rằng Thẩm Tĩnh Thu không cẩn thận trượt chân ngã xuống mà thôi.

Thẩm Tĩnh Thu cũng phản ứng nhanh nhẹn, không kêu to phản kháng mà ngoan ngoãn đi theo quốc cữu, được vài bước thì quay sang nắm góc áo của Thái hậu, nũng nịu nói “ Mẫu hậu, ta vừa rồi nằm mơ thấy mẫu thân ta, vài ngày nữa ta thỉnh nàng tiến cung được không? đã mấy tháng không gặp nàng, ta rất nhớ nàng nha”. Nàng vốn giả vờ si ngốc, muốn cho quốc cữu không nghi ngờ để tránh một kiếp, lại nói tới tình thâm mà nước mắt lưng tròng

Thái Hậu trong lòng run lên, thấy quốc cữu kéo Thẩm Tĩnh Thu đi về phía giếng hoang, biết ý đồ của hắn, vì thế hét lớn “ Đợi chút”, Quốc cữu dừng chân, khó hiểu nhìn nàng. Thái hậu bước đến bên hắn, lắc đầu, tỏ ý không muốn tạo nhiều sát nghiệp, lại kéo tay Thẩm Tĩnh Thu mỉm cười nói “Tĩnh Thu, mẫu hậu mấy ngày nay thật tịch mịch, ngươi đến An Từ cung cùng ta có được không?”

Thẩm Tĩnh Thu ngẩn ra, rồi lại lập tức cười hớn hở “ Được, được, nhưng mà ta có thể mang theo Quân công tử không?”

“Mẫu hậu dễ tỉnh ngủ, mà Quân công tử lại ham chơi sẽ âm ỷ tới ta, để ta sai người mang nó tới cung của ngươi trước”. Thái hậu thấy Thẩm Tĩnh Thu đáp ứng sảng khoái như thế thì cục đá đeo trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, âm thầm tự giễu mình và quốc cữu đã quá đa nghi, xem ra Thẩm Tĩnh Thu thực sự không nghe được gì, nếu không sẽ không thể không đề phòng. Thái hậu nhìn quốc cữu mỉm cười, ý bảo hắn an tâm sau đó dặt tay Thẩm Tĩnh Thu, gọi cung nhân hầu hạ trở về An Từ cung.

Ngồi trên kiệu, Thẩm Tĩnh Thu ngậy thơ hỏi “ Mẫu hậu, buổi tối ta có thể ôm ngươi ngủ không?”

“Ngươi thích đá chăn, mẫu hậu cũng không muốn bị ngươi làm bị bệnh, Tĩnh Thu, ngươi đã lớn như vậy rồi, tự ngủ đi”

“Ta ở An Từ cung chơi, có phải không cần đi học ở chỗ Thái phó không?”

“Nha đầu ngươi đúng là quỷ linh tinh, ta sẽ sai người báo cho Hoàng thượng và Thái phó nói ngươi bồi mẫu hậu vài ngày, không cần đi học”

“Tốt, hì hì, mẫu hậu, ta có thể lười biếng mấy ngày, Thái phó vài ngày lại có một cuộc kiểm tra”

“ ... ”

12. Chương 12: Về Chính Khách

Vốn tưởng rằng là tiết mục huynh muội loạn luân, lại bỗng nhiên phát hiện thì ra hẳn chính là đoạn tình cảm thâm tình ngày xưa.

=====

Thẩm Tĩnh Thu với năng khiếu giả ngây giả ngô đã vượt qua được trận phong ba nhỏ ngày ấy. Trải qua mấy ngày quan sát liên tiếp, Thái hậu thấy nàng không có vẻ sợ hãi hay có ý đồ bỏ trốn, mà bên Doãn Thọ An cũng không có động tĩnh gì, cho nên Thái hậu và quốc cữu mới thả lỏng đề phòng. Tiếp thêm mấy ngày, Doãn Thọ An luôn phai người đến thúc giục Thẩm Tĩnh Thu trở về, Thái hậu nghĩ nghĩ rồi cũng thả người.

Vừa ra khỏi An Từ cung, hai chân của Thẩm Tĩnh Thu run rẩy suýt ngã nhào, trong lòng thầm hiểu mình vừa dạo một vòng từ Quý Môn quan về. Nàng không nôn nóng mà chào hỏi Thái hậu và cung nhân rồi mới lên kiệu rời đi. Về đến An Tuệ cung, sau khi cho toàn bộ cung nhân lui ra, nàng mới nhào vào lòng Thương Nga khóc một trận, rồi lại không nói gì mà lăn ra ngủ.

Hôm sau, đến giờ lên lớp, Thẩm Tĩnh Thu mới nói với Doãn Thọ An là có chuyện quan trọng cần nói với hắn. Thấy bộ dáng thận trọng của nàng, Tô Giang Tả cũng nảy sinh nghi ngờ, lập tức sai Tiểu Huyền Tử

và Thương Nga canh cửa, bốn người cùng nhau thảo luận, Thẩm Tinh Thù mới đem những chuyện nghe được ở Phật đường nói ra.

Nghe xong, Doãn Thọ An đầu tiên là đỏ mặt, cũng lần đầu tiên nổi giận quát mắng với Thẩm Tinh Thù, nói nàng nói dối, tuy nước mắt đã tràn mi nhưng hắn vẫn quát cường không để rơi ra. Thẩm Tinh Thù tội nghiệp lui sang một bên, không dám cãi lại, sợ chọc giận hắn, chỉ vươn bàn tay nhỏ bé, vụng trộm vỗ về lưng hắn.

Trong bốn người, chỉ có Tô Giang Tả là lớn tuổi nhất, dù vẫn là thiếu niên nhưng cũng đã nhận ra âm mưu. Thái hậu mang thai? Là tư thông với quốc cữu sao? bọn họ còn muốn hạ độc với Hoàng thượng rồi tự mình nắm quyền? việc này không đơn giản ah. Sau khi thảo luận, mọi người quyết định trước tiên phải bắt cóc tay chân thân tín của Thái hậu đến tra hỏi. Thượng Quan Yến vốn có võ công, việc này liền được giao cho nàng. Thượng Quan Yến mai phục ngoài An Từ cung hồi lâu, thừa dịp y nữ bắt mạch cho Thái hậu rồi đi liền đi theo, đánh nàng ngất xỉu rồi mang đi.

Đối mặt với bốn cặp mắt hung ác như hổ báo, Thượng Quan Yến thì nhíp nhíp roi trong tay, Tô Giang Tả lại ám chỉ, phân tích lợi hại thiệt hơn, y nữ liền chưa đánh đã khai. Nàng cũng là bị quốc cữu và Thái hậu bức bách, nếu không che giấu việc Thái hậu có thai thì sẽ bị giết cho nên đành phải cấu kết cùng bọn họ làm việc xấu.

Nghe xong lời khai của y nữ, Doãn Thọ An bị thương ngồi ngay ngốc nửa ngày, không hé răng. Tô Giang Tả thở dài một hơi, đi đến bên hắn, vỗ vai hắn, ôn hòa nói “Hoàng thượng, bây giờ là lúc ngài nên quyết định, ngồi chờ chết hay là ra tay trước?”

Doãn Thọ An ngẩn đầu, đảo mắt nhìn qua mọi người. Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Yến đều dùng ánh mắt chờ đợi và tín nhiệm nhìn hắn, bộ dáng như là chỉ chờ hắn ra lệnh, hai nàng sẽ xán tay áo đến An Từ cung bắt người.

Tô Giang Tả hướng hắn gật gật đầu, bày tỏ lập trường của mình, lại chậm rãi phân tích “Tình thế trước mắt thực ra vẫn có lợi cho Hoàng thượng, tuy Thái hậu và quốc cữu có không ít tay chân thân tín trong cung, nhưng dù sao ngài mới là hoàng thượng, chỉ cần bắt được bọn họ thì không ai dám công khai mạo phạm quân vương. Huống hồ chỉ cấm vệ quan trong cung chỉ nghe lời Hoàng thượng, chỉ cần ngài ra chỉ dụ, ta lập tức đi triệu hồi nhân thủ”

Hắn ngừng một chút, lại cười lạnh nói: “Quốc cữu cùng Thái Hậu suy nghĩ việc triều chính cũng quá ngây thơ rồi, cho rằng chỉ cần khống chế được Hoàng thượng là mọi việc sẽ thuận lợi sao? bọn họ xem bá quan văn võ trong triều là cái gì? Không có binh quyền trong tay sao có thể duy trì quyền lực, không có thực lực mà nghĩ muốn bọn hạ thần cúi đầu nghe lệnh sao? thực là buồn cười”

Doãn Thọ An không để ý tới Tô Giang Tả, chỉ cúi đầu lẩm bẩm một mình “Mẫu hậu...vì sao...” Hắn cúi người, hồi lâu không nói gì, cuối cùng mót hít sâu một hơi, đứng dậy, ép mình đưa ra quyết định cuối cùng.

“Thái Phó, ta lập tức viết thủ dụ, phiên ngài mang cấm vệ đến Từ An cung, một người cũng không để thoát, nhưng cần thận đừng làm mẫu hậu bị thương”. Doãn Thọ An chỉ đạo một hơi, thân ảnh nho nhỏ đã có sự uy nghiêm của hoàng đế, hắn xoay người nói với Thượng Quan Yến “Hoàng hậu tỷ tỷ, chuyện tróc não quốc cữu xin nhờ người, ta sẽ tìm lý do để triệu hắn tiến cung, không cho hắn mang theo thị vệ, khi đó người hãy âm thầm bắt hắn”

Nói xong, hắn dặt tay Thẩm Tinh Thù, hướng Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến nói “Ta và Thù Thù ở Thiên Vũ các chờ tin lành của các người”

Trận cung biến này vì có sự chuẩn bị thỏa đáng nên rất nhanh đã được giải quyết thỏa đáng, mấy trăm người của An Từ cung đều bị giam lỏng, chờ xử lý. Quốc cữu nhận được tin từ y nữ, nói Thái hậu muốn bí mật một mình gặp hắn ở Phật đường vì thể tiến cung ngay trong đêm, vừa tới Phật đường đã bị Thượng Quan Yến phái người vây bắt, áp giải đến chỗ Doãn Thọ An.

Kết quả điều tra lại ngoài sức tưởng tượng, vốn nghĩ Thái hậu và quốc cữu vi phạm luân thường, không ngờ lại là một đoạn tình duyên xưa cũ.

Thái hậu và quốc cữu trước kia là hàng xóm, thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, sau thân nhân Thái hậu

đều qua đời, nàng liền được gia đình quốc cữu thu dưỡng. Hai người tình đầu ý hợp lại được sự chấp thuận của người trong nhà, chỉ mong đợi đến khi trưởng thành sẽ thành thân. Vất vả đợi chờ nào ngờ trước ngày thành thân một tháng, triều đình hạ chỉ tước tử nữ, tất cả các cô nương đúng độ tuổi mà chưa kết hôn đều phải tham gia dự tuyển, chỉ khi nào không được chọn mới có thể tự do kết hôn.

Thực bất hạnh, Thái Hậu bị lựa chọn, sau khi vào cung, vì nàng giỏi ca múa nên được phân đến ca vũ phường, nghĩ rằng ráng đợi đến ngày quá tuổi hoặc đại xá thì có thể ra cung, cùng quốc cữu đoàn viên, ai ngờ nàng lại bị lão hoàng đế nhìn trúng. Dù cửa cung sâu như biển nhưng Thái hậu cũng không cam lòng cùng quốc cữu làm người qua đường, tuy nhiên vì lão hoàng đế tức trí đa mưu, sợ hấn nghị ngờ nên nàng cũng không dám manh động. Vất vả đợi đến khi lão hoàng đế qua đời, Thái hậu không còn vướng bận nữa, lập tức đi tìm người xưa. Quốc cữu tuy không còn là thư sinh thanh tú như xưa nhưng hấn vẫn nhớ mãi không quên Thái hậu, tới nay chưa thành thân, vì thế hai người tình cũ nối lại, kết quả là châu thai ám kết.

Tức giận thì tức giận nhưng dù sao cũng là mẹ đẻ của Hoàng thượng, là quốc gia chi mẫu, làm ra loại sự tình xấu hổ này biết phải xử lý làm sao? Thượng Quan Yến và Thẩm Tĩnh Thu cũng biết thân biết phận mà im lặng, tự động làm mình như tàng hình.

Tô Giang Tả nhìn Doãn Thọ An, tuy rằng vì vô ý biết được chuyện xấu của hoàng gia, có chút xấu hổ nhưng ăn lộc vua thì phải phân ưu cho vua. Vì thế, hấn nghĩ nghĩ rồi lên tiếng đề nghị “Hoàng thượng, bách hạnh trăm hiếu đứng đầu, nếu muốn cứu Thái hậu nương nương, chỉ có thể...” Hấn liếc mắt nhìn về phía quốc cữu đang bị trời, ý tứ thực rõ ràng.

“Không cần!” Thái Hậu thất thanh kêu lớn, vừa quỳ vừa lết đến trước chân Doãn Thọ An, thần sắc khẩn thiết “Hải nhi, tất cả đều là lỗi của nương, người đừng giết hấn, ta xin người, ta có thể không làm Thái hậu, người hãy tha cho chúng ta, chúng ta nhất định sẽ đi thật xa...”

“Mẫu hậu!” Không đợi nàng khóc lóc kể lể xong, Doãn Thọ An đã cắt ngang, sắc mặt vừa xanh vừa trắng nhìn cái bụng đã phình lên của Thái hậu, hai tay nắm chặt thành quyền rống lên “Ta đây thì sao? mẫu hậu lại đặt phụ hoàng ở vị trí nào?”

“Thực xin lỗi, mẫu hậu thực xin lỗi người.” Thái Hậu đã mất đi vẻ cao quý xinh đẹp xưa nay, vừa khóc vừa dập đầu nhận sai.

“Hấn làm sao so được với phụ hoàng?” Doãn Thọ An đằng đằng sát khí chỉ tay vào quốc cữu chất vấn Thái hậu “Hấn không như phụ hoàng đối tốt với ta, không oai hùng như phụ hoàng...hấn bắt quả chỉ là một tên đồ tể” vừa nói, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống. Doãn Thọ An nâng tay lau nước mắt, trừng mắt nhìn quốc cữu, tuổi còn nhỏ, lần đầu tiên biết đến thù hận chỉ thấy trong lòng nổi lửa, hận không thể lập tức phanh thây xẻ thịt nam nhân trước mắt.

“Hoàng Thượng!” Tựa hồ nhận ra sát ý của Doãn Thọ An, Thái hậu vội vàng chắn trước người quốc cữu, khóc lóc “Nếu người nhất định phải giết hấn thì cũng ban cho ta cái chết luôn đi”, dứt lời nàng đưa tay vuốt ve bụng mình, ánh mắt thâm tình nhìn quốc cữu, mặt đầm lệ lại mang ý cười thỏa mãn

“Mẫu hậu người!” Doãn Thọ An tức giận

Thấy thế, Tô Giang Tả vội vàng sai người mang Thái hậu và quốc cữu xuống tránh để cho tình hình càng lúc càng xấu hơn. Sau đó chờ tâm trạng của Doãn Thọ An bình phục, hấn mới thấp giọng nói “Hoàng thượng, nay ngài chỉ có hai con đường để chọn lựa. Một là làm theo Tần hoàng, giết hết tất cả, bao gồm cả mấy trăm cung nhân của An Từ cung. Hai là học Trịnh trang công, quốc cữu không thể giữ lại, Thái hậu thì giam cầm ở nơi vắng vẻ, nếu ngày nào đó Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý muốn tấn hiếu với Thái hậu, thần nguyện dốc hết sức”

Nghe vậy Doãn Thọ An không khỏi run lên, nhúu mày nhìn không gian tối đen như mực bên ngoài. Hấn không lập tức đưa ra quyết định mà lão từng bước đi vào trong “Thái phó, ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một mình, ngày mai sẽ xử trí bọn họ”

Một đêm chưa ngủ, hôm sau lâm triều, quần thần đều sắc mặt phát hiện tiểu hoàng đế nhỏ tuổi nhất gan của bọn họ dường như không giống trước kia. Hai đạo ý chỉ tiếp theo của Hoàng thượng càng làm bọn họ

thêm kinh ngạc

Thứ nhất, Thái Hậu bệnh nặng, ngay hôm đó được đưa đến Cam Tuyền cung an dưỡng, không có lệnh của hoàng đế bất kỳ ai cũng không được phép quấy rầy, toàn bộ cung nhân của An Từ cung đều đi theo phụng dưỡng, chưa có chỉ không được tự tiện rời khỏi Cam Tuyền cung nửa bước.

Thứ hai, quốc cữu ăn hối lộ trái pháp luật, phá hư quốc kỷ, ngay hôm đó phế làm thứ dân, niệm tình là bà con họ của Thái hậu, ân chuẩn cho cùng vào Cam Tuyền cung, cả đời không được hồi cung.

Hạ hai đạo thánh chỉ xong, Doãn Thọ An cũng không để cho quần thần có cơ hội thảo luận, lập tức tuyên bố bãi triều, chấm dứt mọi bàn cãi.

Việc này có khen có chê, trở thành đề tài tranh luận gay gắt, phần lớn đều cho rằng Hoàng thượng bất cận nhân tình, giam lỏng mẹ ruột trong Cam Tuyền cung. Pháp gia thì cho rằng Thái hậu tham gia triều chính, quốc cữu loạn quyền, Hoàng thượng quân pháp bất vị thân, vì lẽ dân bá tánh mà từ bỏ tư tình quả thật là minh quân.

Dù bàn luận thế nào thì mùa đông năm Bính Tuất một chiếc xe ngựa đơn giản, mộc mạc mang theo Thái hậu và quốc cữu rời khỏi kinh thành cùng đi là hơn trăm cung nhân, nội thị cùng hộ vệ của An Từ cung tiến về Cam Tuyền cung dưới sự hộ tống của Ngự lâm quân. Từ nay về sau, Doãn Thọ An chấm dứt hai năm làm con rỗi, bắt đầu tự mình chấp chính, Đại Doãn vương triều cũng nghênh đón một sự khởi đầu mới.

Doãn Thọ An đứng trên lầu thành, ánh bình minh ảm áp chiếu vào gương mặt còn mang nét trẻ con nhìn không rõ buồn vui của hân. Đội ngũ xe ngựa của Thái hậu cũng đã sớm biến mất ở cuối chân trời.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Doãn Thọ An không quay đầu, chờ Thẩm Tĩnh Thù đi đến bên cạnh mới nhẹ giọng nói “Thù Thù, ta không hạ thủ được”. Thẩm Tĩnh Thù yên lặng nắm tay hân, lại nghe Doãn Thọ An lên tiếng “Ta không có khát vọng lớn gì, đời này chỉ mong làm một hôn quân không gây trở ngại cho người khác, không muốn là một bạo quân tay dính đầy máu tươi”

Hân ngẩng đầu lên, khoe miệng nở nụ cười chua xót “Thù Thù, về sau cũng chỉ còn có người theo giúp ta”

“Ai nói, còn có ta nha” thanh âm sang sảng của Thượng Quan Yến vang lên, đã thấy nàng sải bước đến bên cạnh hai tiểu bằng hữu, chống nạnh chỉ tay vào trán Doãn Thọ An “Ta là hoàng hậu nha, người cho ta chỉ là bình hoa trang trí thôi sao?”

“Ân, nếu chư vị phiền muộn xong rồi, như vậy xin mời Hoàng Thượng, hoàng hậu cùng Trinh phi nương nương dời bước tới ngự thư phòng.” Tô Giang Tả mỉm cười bước tới, đưa tay giả vờ xoa trán “Muốn trốn học là không được, đúng rồi, lát nữa sẽ có cuộc kiểm tra nho nhỏ”

Đám người Doãn Thọ An kêu rên ai oán, tiếp theo đó là thanh âm cười đùa rộn rã

“Oa, Thái Phó đại nhân, bộ dáng của người ngày càng giống Cố Hầu ca ca, mau ký tên cho ta đi”

“Trinh phi nương nương, kí tên không thành vấn đề, nhưng ngài vẫn tham gia cuộc kiểm tra”

“Ta, ta quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ đích thân phê duyệt tấu chương, có thể để Tiểu Huyền Tử thay ta tham gia kiểm tra không/”

“Có thể, nhưng nếu sai thì ta sẽ đánh lòng bàn tay của Hoàng thượng, việc này không thể thoái thác”

“Tô Giang Tả, người cố tình chơi ta phải không? muốn kiểm tra thì ít ra phải thông báo trước chứ. Được rồi, ta tuyên bố, kiểm tra xong chúng ta sẽ thi bắn tên, ai bắn trật phải hít đất một trăm cái và chạy quanh sân ba mươi vòng”

“Khụ khụ, vậy được rồi, ta tuyên bố, vì cuộc kiểm tra hôm nay đột xuất cho nên thí sinh có thể mở sách tham khảo”

Bốn người vừa đi vừa cười cùng sóng bước đi vào đại môn hoàng cung, không biết tương lai có phải họa phúc thế nào...

13. Chương 13: Thoại Bản

Tiểu thuyết đều là dùng để lừa người.

=====

Trước lúc bình minh, khi sao mai còn le lói nơi chân trời, hoàng cung cấm viện bốn phía im lìm nhưng trong Thiên Vũ các lại vang lên âm thanh hưng phấn

“Ta tự mình chấp chính, ta tự mình chấp chính, tay nắm Thù Thù, trong lòng vui vẻ, không quan tâm tới Hoàng hậu tỷ tỷ la hét, Thái phó tức giận đến dậm chân, hahahahaha” Doãn Thọ An vừa lảo lộn trên long sà, vừa hát ca khúc tự chế, hưng phấn đến mức còn trồng cây chuối, đột nhiên thấy bên giường xuất hiện một tiểu thân ảnh xinh đẹp cùng một miêu ảnh đang đứng chống ngược, mở to hai mắt tò mò nhìn hần.

“Thù Thù!” Doãn Thọ An lập tức xoay người lại, ngoắc tay ý bảo Thẩm Tĩnh Thù đến bên mình, tươi cười nắm tay nàng nói “ Hôm nay ta sẽ chính thức lâm triều nghe báo cáo, sẽ chính thức cùng các đại thần bàn công việc. Ta nghĩ việc đầu tiên ta làm là bắt Hộ bộ gia tăng tiền tiêu vật cho chúng ta, cũng sai Thượng Y cục mang nhiều tư lụa hảo hạng tới, như vậy ta có thể may cho người nhiều áo mới để mặc mỗi ngày”

“Ừ.” Thẩm Tĩnh Thù liên tục gật đầu, vừa nghe có tiền có ăn lại có mặc thì không khỏi vui sướng “ Thọ Thọ cố lên, ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi”

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tranh thủ cho phúc lợi của chúng ta” Doãn Thọ An vung tay, thể hiện ý chí chiến đấu hùng hực rồi nhảy xuống giường, Tiểu Huyền Tử vội vàng giúp hần chỉnh đốn y phục. Sau đó Doãn Thọ An ưỡn ngực, đi lâm triều tư thế giống như ra chiến trường.

Thế nhưng, đời không như là mơ, giấc mơ luôn rất đẹp mà sự thật rất đổi tàn khốc. khi Doãn Thọ An lấy hết dũng khí, trong triều đình nói ra yêu cầu của mình liền lập tức vấp phải làn sóng phản đối mạnh mẽ.

Hộ bộ thượng thư trợn mắt nhìn hần, gọng gàng dứt khoát từ chối: nạp phi đã tốn không ít tiền, tiền không còn nhiều lại cấp phí chữa bệnh và dưỡng lão cho Cố Hầu đại nhân, gần đây lại là tiền bồi thường tai nạn lao động cho Thái phó đại nhân, quốc khố chỉ có chi không có thu, nay Hoàng thượng còn muốn gia tăng tiền tiêu vật hàng tháng. Không có cửa đâu. Tiền không có, mạng cũng không luôn.

Lễ bộ thượng thư vung tay: Lễ bộ chúng ta chuẩn bị hai cái đại hôn cực kỳ tiết kiệm rồi, có thể nói là tiêu chuẩn mẫu mực cho một hôn lễ hoàng gia tiết kiệm nhất, Hộ bộ thượng thư, người đừng có vu khống.

Lại bộ thượng thư cũng lập tức phản bác: Hộ bộ thượng thư quá mức tính toán rồi, phí tai nạn lao động cho Thái phó đại nhân người vốn dĩ không có thông qua, sau đều do các đồng nghiệp trong Lại bộ chúng ta nhìn không được mới góp tiền hỗ trợ cho Thái phó mà thôi.

Binh bộ thượng thư cũng tham gia góp phần: hiện nay tứ phương không yên, chỗ nào cũng cần dùng tiền để tuyển binh, nếu có cấp bạc cũng phải là cấp cho Binh bộ của chúng ta trước, nói mới nhớ, quân lương tháng này đến khi nào triều đình mới phát ah?

Công bộ thượng thư kháng nghị: sắp tới mùa lũ rồi mà Công bộ chúng ta lại không có tiền để gia cố các công trình thủy lợi, Hoàng thượng, sao ngài lại ngay lúc họa vô đơn chí, lửa cháy lại đổ thêm dầu vậy, không quan tâm tới lê dân bách tính chỉ nghĩ tới hưởng lạc, thực làm cho nhân thần cùng phẫn ah.

Hình bộ thượng thư nghĩ nghĩ, không thể lấy lý do cần tiền để nâng cao chất lượng cuộc sống cho các tù nhân được, vì thế hần liền ngoan ngoãn ngậm miệng, không tham gia náo nhiệt.

Ngôn quan không nói hai lời, âm thầm nghĩ ngay khi tan triều sẽ triệu tập toàn bộ ngôn quan của Ngự Sử đài cùng nhau viết huyết thư đề chết hôn quân này.

Sử quan vung bút múa trên giấy “ Mùa xuân năm đầu tiên, hôn quân dùng quốc khố để thỏa mãn ham mê hưởng lạc, quần thần can gián không có kết quả” ngừng lại một chút để suy nghĩ lại bổ sung thêm “ Hoàng thượng tự mình chấp chính, không chí tiến thủ, thực bị ai ah”

Tại sao lại viết là mùa xuân năm đầu tiên là bởi vì Doãn Thọ An mới tự mình chấp chính, chưa có niên hiệu chính thức. Công cuộc đòi phúc lợi của Doãn Thọ An cũng bị quần thần dập tắt từ trong trứng nước rồi không thềm để ý tới sắc mặt khó coi của hần, mọi người lại kịch liệt tranh luận về niên hiệu. Bởi vì người

nào cũng có lý do và ý kiến riêng, không ai thuyết phục được ai, vì thế vấn đề niên hiệu vẫn chưa được giải quyết.

Tranh cãi đến gần trưa, mãi cho tới khi cái bụng của Thẩm lão thái sư không chịu được nữa mà lên tiếng kháng nghị thì bọn họ mới tâm không cam tình không nguyện quyết định dùng phương thức cũ nhưng công bằng nhất: viết ra vài cái niên hiệu cho Doãn Thọ An bốc thăm, trúng cái nào thì lấy cái đó.

Doãn Thọ An đói tới mức mắt mờ chân run, cố hết sức mới bò về tới Thiên Vũ các, nhìn thấy Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Yến đang đứng đợi tin lành, xấu hổ cúi đầu, đi đến bên hai người, run run giọng nói “Thù Thù, Hoàng hậu tỷ tỷ, ta xin lỗi các người, ta đã phụ sự ủy thác của các người”

“Thọ Thọ, có phải bọn họ không đồng ý hay không?” Thẩm Tĩnh Thù có chút thất vọng rồi khoát áo nói “Quên đi, không sao, dù sao thì bây giờ chúng ta vẫn đủ tiền tiêu mà”

“Không phải, là...” Doãn Thọ An lui lại mấy bước, xác định mình đã về tới địa bàn an toàn mới ngẩng đầu, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói “Hộ bộ thượng thư nói quốc khố không còn tiền, đây là thời kỳ phi thường khó khăn, chẳng những không tăng thêm mà còn giảm bớt một nửa chi tiêu của hậu cung chúng ta mới được. Cho nên, Thù Thù, Hoàng hậu tỷ tỷ, ta xin lỗi các người, sau này lương tháng của các người phải bị giảm một nửa ah”. Dứt lời hần ngồi xồm xuống, ôm đầu, đáng thương kêu lên “Trút giận thì được nhưng không thể đánh vào mặt”

“...”

Thẩm Tĩnh Thù cùng Thượng Quan Yến tay nắm thành quyền, oán hận nhìn hoàng đế, sau đó cùng nhau khóc rống lên. Ô ô, cái này chính là ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, tiền mất tật mang ah. Vì sao tỷ muội chúng ta lại khổ như vậy, gả cho một tiểu hoàng đế nhu nhược ah.

Nguyện vọng thực ra cũng giống như củ cà rốt treo trước mũi con lừa. Khi còn nhỏ luôn mong mau chóng lớn lên, như vậy không cần đi học, không cần làm bài thi nữa. Nhưng đến khi trưởng thành mới bị ai phát hiện ra nếu vẫn còn là tiểu hài tử thì tốt biết bao, không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, không suy phải suy nghĩ về nhân tình thế thái. Tiếc rằng thời gian không thể quay lại, cho nên làm người vẫn phải đối mặt với những vấn đề của cuộc sống theo từng bước trưởng thành.

Doãn Thọ An lúc này đang lâm vào tình trạng hối hận đã muộn như vậy. Hắn vẫn luôn mong mình có thể tự chấp chính, làm một hôn quân nhưng đến khi hắn đạt được mong ước thì mới phát hiện ra suy nghĩ của hắn thực ngu ngốc, đáng tiếc bách quan hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Trải qua tranh luận của Lục bộ, cuối cùng đều thống nhất cho rằng nếu Hoàng thượng đã tự mình chấp chính thì phải bắt đầu học cách xử lý chính sự độc lập. Vì thế để Doãn Thọ An có thể nhanh chóng bắt tay vào công việc, bọn họ cùng bắt tay lập nên kế hoạch một trăm chiêu huấn luyện hoàng đế cấp tốc. Mỗi ngày sau khi hạ triều, lục bộ thay phiên nhau cử nhân tài tinh anh tới giảng dạy cho Doãn Thọ An đặc điểm của ngành mình cùng các sự vụ liên quan và phương pháp xử lý.

Lục bộ cử người luân phiên tác chiến Doãn Thọ An lại chỉ có một mình chống lại, thế nhưng hắn lại không có tiền đồ, không dám kháng nghị. Mỗi ngày đành phải trải qua quy trình nghiêm ngặt, bãi triều xong thì đến ngự thư phòng học, rồi ngự thư phòng lại tới giáo trường, rồi giáo trường lại đến cung phòng, khi trở về tẩm cung thì cũng đã hết ngày, ngay cả cùng Thẩm Tĩnh Thù các nàng chơi đùa cũng không có thời gian. Trải qua quá trình huấn luyện như vậy, chưa đến ba tháng người đã gầy đi không ít, thân hình cao lớn hơn, rắn chắc, lộ rõ cơ bắp, khuôn mặt giảm bớt vẻ mập mạp thanh tú lại tăng thêm sự anh tuấn, danh xưng đại mập có thể đổi thành cây tre miếu rồi.

Thế nhưng Doãn Thọ An lại rất thương tâm. Không nên như vậy ah, rõ ràng là không có đạo lý mà, rõ ràng trong các tiểu thuyết đều nói: làm hoàng đế là công việc cực kỳ sung sướng mà, mỗi ngày không cần làm việc, trời sinh đã văn võ song toàn, một người một kiếm có thể tiêu diệt cả một đội quân, vung tay lên là nghiêm nhiên có một đồng lớn bạc, thỉnh thoảng còn dạo chơi thanh lâu, gặp gỡ mỹ nữ còn mang về cung làm thành giai thoại tình yêu, thậm chí còn cùng mỹ nữ bỏ đi tiêu dao khoái hoạt, không cần quan tâm tới cơm áo gạo tiền ah.

Nhưng vì sao hần làm hoàng đế thì mỗi ngày đều không ngừng học tập, không ngừng luyện võ, càng không ngừng phê duyệt tấu chương, còn phải thời thời khắc khắc chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của bách quan, nghe mấy lời phỉ nhổ của ngôn quan, ngay cả tiền tiêu vật cũng bị kiểm soát nghiêm ngặt. Có hoàng đế nào thảm hơn hần không? Tiểu thuyết đúng là không thể tin được mà.

Không chỉ có một mình Doãn Thọ An đau khổ, lúc này, dưới vòm trời này cũng có ba người khác đang thống khổ mắng mẩy lời trong tiểu thuyết như hần.

Tân đế bận rộn quốc sự, hậu cung đương nhiên cũng không thể nhàn rỗi. Sau khi Thái hậu rời cung, mọi việc lớn nhỏ của hậu cung đều rơi xuống đầu Thượng Quan Yến. Nhưng vì Lễ bộ và Lại bộ thượng thư đều cho rằng Hoàng hậu nương nương trước mắt cần phải học tập làm thế nào để trở thành một quốc gia chi mẫu tốt, không thể cả ngày lấy chọc ghẹo Thái phó làm vui, cho nên Thượng Quan Yến liền bị các ma ma áp đi học tập lễ nghi hậu cung.

Thượng Quan Yến đi, trọng trách quản lý hậu cung đương nhiên rơi xuống đôi vai gầy yếu của Trình phi nương nương. Từ Thượng Y cục, đến Thượng thiện, Thượng được, Thượng công, Thượng nghi, Thượng thẩm cho đến nội vụ, Dịch Đình cung...chỗ nào Thẩm Tinh Thù cũng phải đến xem một lần, chỗ nào cũng phải mỉm cười đến nỗi nàng cũng không biết làm cách nào để khép miệng lại. Quản lý nhân sự, xử lý sự vụ hàng ngày, phân bổ công việc...tất cả đều phải nhớ kỹ, nếu hậu cung một ngày không có người chủ trì sẽ lộn xộn vô cùng.

Thượng Quan Yến hai chân bị trói lại một chỗ, đầu đội một thau nước, hai tay cầm hai ngọn đèn tập bước đi dưới sự giám sát của sáu ma ma. Nàng thực sự khóc không ra nước mắt, chẳng phải tiểu thuyết đều viết: Hoàng hậu là một đại nhân vật phản diện, tâm ngoan thủ lạt, mỗi ngày đều nghĩ cách làm thế nào để loại trừ các phi tử khác, độc chiếm hậu cung sao? Thế nhưng hiện tại chỉ có một mình hoàng hậu nàng chịu khổ là sao?

Mà lúc này, vốn nên trở thành nhân vật bị hại là Thẩm Tinh Thù lại đang đỏ mắt nhìn danh sách thật dài, nghe các thượng cung báo cáo việc cắt giảm chi tiêu và cắt giảm nhân sự của hậu cung. Nàng xoa trán, nhìn đèn cung đình, thất thần nghĩ, rõ ràng tiểu thuyết đã viết là: nữ chính chủ yếu chỉ nói chuyện yêu đương, mỗi ngày chỉ cần trang điểm thật đẹp, đi đến hoa viên treo cây hay khiêu vũ cạnh bờ ao thì nào cũng gặp được vài soái ca anh tuấn vì mình mà thần hồn điên đảo. Hần tà mị cuồng quyền vì nàng mà không tiếc từ bỏ thiên hạ, hần giàu nứt đổ đổ vách vì nàng mà cam nguyện vứt bỏ vinh hoa phú quý, hần võ công cái thế vì nàng mà vào sinh ra tử...đến cuối cùng ai mới là bạch mã hoàng tử của nàng? Ô ô, thế nhưng hiện tại thật tàn khốc, có lẽ còn chưa tới lúc đó thì nàng đã bị công việc chốn hậu cung làm cho chết đi sống lại.

Thực ra, ủy khuất và đáng thương nhất là Tô Giang tử. Ba vị kia dù sao cũng là hoàng gia, làm mấy chuyện đó cũng là đương nhiên, coi như giải quyết việc nhà. Còn Tô Giang Tử hần đã trêu chọc ai mà lại bị Lục bộ cứng rắn ép phải đút thóc hoàng đế chuyên cần học tập chứ. Giấc mộng của hần chính là thư sinh bệch hấp hối nhưng vẫn một lòng lo cho giang sơn xã tắc, vừa học máu vừa vung bút giải quyết sự vụ, khép quạt lại là một quốc gia sụp đổ vì kế phản gián của hần, vung quạt lên là một đất nước mất đi về hần dùng kế hỏa thuyền. Cuối cùng cũng chỉ là một nốt son trong sử sách, thư sinh công tử lúc công thành danh toại lại học máu bỏ mình khiến cho hoàng thượng phải khóc ròng vì mất đi một tri kỷ lương đồng. Đó mới là cảnh giới tối cao của người đọc sách ah.

Nhưng, hiện tại thì sao? Tô Giang Tử hồi phục tinh thần nhìn Doãn Thọ An phía đối diện đang ra sức xem đồng tấu chương chất cao như núi, bất đắc dĩ lắc đầu. Hần cầm lấy ngọc tỷ, thở dài một hơi, vết son trong lịch sử chưa thấy đâu, giờ hần phải còng lưng mà đóng dấu trên từng cái tấu chương một ah.

Cứ vậy, trải qua hai tháng, bốn người đều đã thành thực với công việc của mình, rốt cuộc cũng có thời gian rảnh mà đi dạo ngự hoa viên. Nhìn thấy đối phương thân hình tiêu tụy, sắc mặt xám trắng thì cùng ngẩng đầu nhìn trời, nhất loạt cảm khái

“Ai, thì ra tiểu thuyết là dùng để lừa người”

14. Chương 14

Thân là một thể hệ bị tiểu thuyết độc hại, Doãn Thọ An, Thẩm Tĩnh Thù, Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả hợp lại, thêm tuổi trẻ khí thịnh liền lập tức lên án và biểu thị sự căm phẫn đối với những lời dối gạt của tiểu thuyết. Đương nhiên bọn họ không ai thừa nhận là mình cũng bị lừa, mà chỉ sắm vai người qua đường, âm thầm đưa ra nhận xét, bình luận.

Tỷ như loại truyện mô tả học đường luôn thịnh hành kiểu tiểu thư khuê các phần nam trang đi dọc, trong lúc tắm sông liền bị phát hiện ra thân phận nữ nhi, từ đó cùng các sư huynh đệ đồng học dây dưa không rõ. Cũng từ đó một đám thiếu niên trong trường luôn đi khám xét quần áo bạn học xem có phải là nữ phần nam trang hay không. Cũng từ đó học đường vốn là nơi nghiêm trang trở nên náo nhiệt, yêu đương tưng bừng.

Tỷ như loại văn xuyên không, hoàn hồn thì luôn rất ưu ái cho nữ chính, từ thiên kim tiểu thư cho tới cô nương chốn dân gian đều là dạng mặt hoa da phấn, văn hay chữ tốt. Sau khi nhờ kỳ tích mà sống lại ở một thế giới khác, thay đổi thân phận cùng với một đồng nam nhân làm ra chuyện tình yêu kinh thiên động địa. Loại văn xuyên không, hồn hoàn này lưu hành phổ biến ở Đại Doãn vương triều trong một thời gian dài, làm cho nhiều cô nương thiếu phụ có bệnh cũng chịu chữa, ra đường thì cứ muốn đâm đầu vào xe ngựa...thế nhưng lại không chết được, tỉnh lại vẫn còn là chính mình. Tùy tiện vào một thư quán nào cũng thấy bày bán nhan nhản loại sách này. Dân chúng Đại Doãn vương triều không thể tiếp tục bị đầu độc như vậy nữa.

Bốn người lời lẽ chính khí lắm liệt, thống nhất rằng loại tiểu thuyết như vậy nên bị xóa bỏ để cho mọi người sống tích cực hơn, thực tế hơn. Vì thế Doãn Thọ An nhanh chóng lợi dụng đặc quyền của hoàng đế, vừa ra lệnh vừa cầu xin Lễ bộ nhanh chóng ban hành lệnh kiểm soát văn học trong nước, từ tiểu thuyết tình cảm tới văn học lịch sử hay truyền thuyết dã sử, thậm chí là thuyết thư nơi quá trà...hết thấy đều phải kiểm tra nghiêm ngặt, nhất định phải kiên quyết bài trừ loại văn chương độc hại đầu óc, phá hư không khí trong lành của xã hội, tuyệt không nương tay.

Lễ bộ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức triệu tập hội nghị khẩn cấp, suốt đêm bàn bạc mới thống nhất đưa ra chỉ thị. Sau đó triệu tập các học sĩ của Hoàng Văn quán đến từng thư quán, thu thập tất cả văn thư, tiểu thuyết các loại rồi tiến hành sắp xếp, phân loại, kiểm tra. Những tác phẩm nào có xu hướng mị dân hay xa rời thực tế đều bị tịch thu và xóa bỏ.

Vì thế, các đại học sĩ của Hoàng Văn quán suốt nửa tháng qua mỗi ngày đều mở to mắt đọc một đồng sách chất cao như núi, cố tìm ra những từ, những đoạn làm người đọc hoang tưởng. Lúc đầu bọn họ cũng rất nghiêm túc, chăm chỉ kiểm tra từng dòng từng chữ nhưng rồi càng đọc càng thấy miệng khô lưỡi đắng, tâm hồn rạo rực. Cuối cùng các đại học sĩ không chịu được sự giày vò nữa, cùng nhau thượng tấu lên Lễ bộ thượng thư, đề nghị nên khoan vùng câu chữ cụ thể để nâng cao hiệu quả làm việc.

Lễ bộ cũng tiếp thu đề xuất, lựa chọn ra một số ngôn từ không hợp lẽ viết ra giấy để các đại học sĩ dán lên tường mà phân biệt. Như vậy khi các đại học thẩm tra chỉ cần chiếu theo đó là được, không cần phải đọc quá chi tiết. Nhờ đó mà rất nhanh đám sách chất cao như núi đã được giải quyết gọn gàng.

Sau đó, Lễ bộ đem những cuốn sách trong vòng cấm liệt kê ra, rồi thông báo đến khắp các vùng miền, lệnh cho quan viên trấn thủ phải nghiêm túc chỉnh đốn văn hóa địa phương. Các loại tiểu thuyết diễm tình phải bị tiêu hủy, những cuốn sách cần phải chỉnh sửa thì sau khi chỉnh xong mới được lưu hành, các sách sắp xuất bản thì phải nghiêm chỉnh chấp hành theo quy định mới, miêu tả chuyện tình yêu nam nữ cũng phải lựa chọn ngôn từ cẩn thận, có chừng mực, chỉ cho phép liếc mắt đưa tình, tối đa là nắm tay chỗ vắng vẻ mà thôi.

Rất nhanh, công tác chỉnh đốn văn hóa liền được triển khai, khí thế hùng hục: đốt sách, sửa văn, khoan vùng...chấn động không ít. Đời sau gọi thời kỳ này là cách mạng văn hóa.

Theo sử quan đánh giá, lần cải cách văn hóa này có tác dụng rất tích cực, xóa bỏ được không ít dâm thư ô uế, đả kích mạnh mẽ các tác phẩm chuyên mê hoặc lòng người, tạo thành sự hoang tưởng cho người đọc. Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, vì lần cải cách này quá rộng, hơn nữa căn cứ vào từ ngữ để xét đoán thì cũng tạo thành không ít án sai. Một số tác giả dù ý tưởng không vi phạm lệnh cấm nhưng lại có một vài

từ ngữ không thích hợp mà gặp họa. Tỷ như trong Du Quý Phủ có một câu “ Cô nương trời sinh tính yêu hoa” liền lập tức bị liệt vào danh mục sách cấm.

Không chỉ có thế, có nhiều quan viên địa phương vì muốn lấy lòng thượng cấp, có thành tích để báo cáo triều đình mà tự ý tăng thêm vài quy định, mấy từ như xuân/quang...cũng bị liệt vào từ cấm. Vì thế lửa càng cháy càng lớn, từ đầu phố đến cuối thôn đều là tiếng oán than dậy trời, nội dung lại chỉ có một: cứ thế mãi thì thiên hạ không còn sách hay.

Dân chúng thì tự giễu với nhau: chỉ cho quan đốt nhà lại cấm dân thắp đèn.

Người đọc sách thì cười tủm tỉm, thản nhiên nói: gió thu không biết chữ, có gì? Loạn hết rồi.

Tục ngữ nói, thượng có chính sách hạ có đối sách, để ứng phó với sự kiểm soát nghiêm ngặt này, các lão bản thư quán cũng vắt hết óc để nghĩ cách, nào là di hoa tiếp mộc, trộm long tráo phượng...chiêu nào cũng đem ra xào. Vì thế sách gối đầu giường của các phu nhân hào môn từ Dụ Tăng Truyền đổi thành Truyền Thuyết Phật Môn, sách giấu đáy hòm của các đầy tớ nhà quan thì từ Nhục Bồ Đoàn biến thành Thao Thiết Nhở. Ngay cả Ngân Quán Lan đệ nhất tiểu thuyết diễm tình từng được tái bản vài lần cũng được gọi bằng cái tên mộc mạc Tên Gọi Đồ Ngủ và Sự Vật.

Ngay khi cuộc cải cách văn hóa huyền náo ồn ào sắp kết thúc thì tập thể ngôn quan rốt cuộc không nhin được nữa, cùng dâng tấu tập thể.

Ngôn quan là cái gì? Nói một cách dễ nghe thì chính là “ Khuyên ngăn can gián quân chủ, duy trì trật tự bách quan, lắng nghe ý kiến của dân chúng”. Nói một cách khó nghe thì chính là suốt ngày lải nhải đủ chuyện với hoàng đế, khi dễ quần thần. Bọn họ tập trung ở một nơi gọi là Ngự Sử đài, đứng đầu là Ngự Sử đại phu, kế tiếp là trung thừa, còn một đám cấp dưới thành tích và chiến tích không huy hoàng bằng nên chỉ được gọi chung là ngôn quan.

Thân là ngôn quan, phải có học thức lại thêm tính cách chính trực vô tư, phẩm hạnh trung liệt, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, mở miệng ra là dẫn chứng lời thánh nhân để khiến cho hoàng thượng và bách quan đều không thể cãi lại. Đồng thời bọn họ cũng phải sống thanh bần đạo hạnh, một lòng trung quân ái quốc, làm việc liêm khiết, thù thời phải có quyết tâm và dũng khí xả thân vì việc nghĩa, không sợ cường quyền, dù chết cũng không sờn lòng.

Phương thức can gián của ngôn quan có tấu gián, quỳ gián, đàn gián, huyết gián, tử gián...Phương thức ôn hòa nhất mà bọn họ thường làm đó là nhân lúc tuyết rơi mà dâng sớ tấu gián với Hoàng đế. Nếu Hoàng đế không nghe lời khuyên nhủ, nhóm ngôn quan sẽ cùng hện một ngày nắng nóng gay gắt hay là tuyết bay đầy trời cùng kéo đến quỳ trước kim điện, tiến hành hình thức đàn gián tập thể. Nếu hoàng đế vẫn tiếp tục không nghe, như vậy sẽ tới phiên nhân vật cấp cao tự mình ra tay, cắt cổ tay lấy máu viết thư can ngăn hoặc là đập đầu vào cột đá, cái này gọi là huyết gián. Ngự sử đại phu hiện nay chính là trung thừa được thăng cấp sau khi tiền nhiệm của hắn vì khuyên can tiên đế quá hăng, đập đầu hơi mạnh cho nên huyết gián biến thành tử gián.

Tóm lại, khẩu hiệu của các ngôn quan chính là: tuyệt đối không được để hoàng đế thoải mái. Đập đầu dừng ngại, đổ máu thì có tính là gì, đồn roi coi như là gãi ngứa thôi, một ngôn quan này ngã xuống sẽ có trăm ngàn ngôn quan khác đứng lên.

Mà Trần Sơ chính là ngôn quan nhỏ bé nhất, tầm thường nhất trong số các ngôn quan.

Hắn năm nay mới mười bốn tuổi, là ngôn quan dự bị của Ngự Sử đài, nhiệt huyết tuổi trẻ lại thêm thời thời khắc khắc ghi nhớ châm ngôn của ngôn quan, kiên quyết đoàn kết nhân sự của Ngự Sử đài, lấy việc khuyên can đối nghịch cùng hoàng thượng làm phương châm sống, lấy việc hi sinh vì thế hệ mai sau làm mục tiêu phấn đấu.

Hôm nay, chính là thời điểm Trần Sơ chịu khảo nghiệm, toàn thể ngôn quan của Ngự Sử đài đều nhận được mệnh lệnh của Ngự sử đại nhân, cùng lên án tập thể đối với cuộc cải cách văn hóa của Doãn Thọ An.

Trần Sơ miệng ngâm bút lông ngồi trước bàn học, chau mày suy nghĩ nên viết thế nào, tai lắng nghe các ngôn quan hăng say lên án Doãn Thọ An tới mức nước miếng văng tứ tung. Nói có sách mách có chứng,

lấy việc Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn người hiền ra làm ví dụ là chính xác nhất. Còn phải bồi thêm vài câu đại loại như “ Thần vô cùng đau đớn, bi phần không hiểu , nếu Hoàng thượng không đồng ý, thần chỉ có lấy cái chết để tạ tội với tiên đế nơi cửu tuyền”. Nếu cần thì viết bằng máu, hiệu quả chắc chắn sẽ được tăng thêm.

Trần Sơ khó hiểu hỏi một câu, “Như vậy có phải hơi quá mức hay không? nếu lỡ Hoàng thượng tức giận muốn xử trí chúng ta thì sao?”

Mấy người kia lập tức kích động, khoanh tay nhìn hần “ Hoàng thượng nếu thực sự giết chết chúng ta thì tốt rồi, chúng ta tình nguyện chết vì bá tánh, chết có ý nghĩa, sử sách lưu danh còn hơn là sống hèn ah”

Trần Sơ không nói gì, yên lặng tiếp tục tham khảo các gián nghị trước kia, nhưng mà xem tới xem lui cũng không có ý nào mới. Nhìn thấy các đồng nghiệp khác múa bút lưu loát, chữ kín đầy giấy hần càng gấp đến vô đầu bút tai.

Giám thị trông coi kỳ khảo sát cũng đang bước vào phòng, tình thế cấp bách, Trần Sơ đành phải vung bút, viết vài dòng tâm huyết rồi nộp bài. Vừa run run trình tấu chương, hần vừa âm thầm cầu nguyện: Hoàng thượng nhất định phải bận rộn, không rảnh xem gián nghị của ta nha.

Kết quả, đầu giờ chiều, trong cung đã truyền đến tin tức, Doãn Thộ An muốn tiếp kiến ngôn quan Trần Sơ của Ngự Sử đài.

Mang theo tâm thần bất an tiến vào ngự thư phòng, Trần Sơ vừa hành lễ xong đã thấy Doãn Thộ An xuất hiện trước mặt hần, cao thấp đánh giá một phen rồi nắm tay hần, hưng phấn nói “ Người chính là Trần Sơ? Quả nhiên là nhân tài”

Trần Sơ âm thầm ngẩng đầu nhìn vị hoàng đế còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, không dám tiếp lời, chỉ dám ngẩng đầu nói “ Thần không dám”

“Di, người cần gì phải khiêm tốn như vậy, ta thích gián nghị của ngươi, viết rất hay, đơn giản mà sáng khoái, so với đám người kia đều hay hơn nhiều”. Trải qua thời gian được lục bộ huấn luyện, Doãn Thộ An khi thảo luận chính sự cùng quần thần đã thể hiện được uy nghiêm của hoàng đế. Hần khom lưng, mỉm cười nhìn Trần Sơ “những người khác đều nói trằng giang đại hải những lời vô nghĩa, vấn đề quan trọng lại đề cập sau cùng mà cũng chỉ có một câu. Mỗi lần đọc xong ta đều choáng váng đầu, cái gì mà thần khóc không ra nước mắt, Hoàng thượng không thể là hôn quân như Kiệt, Trụ...lời lẽ sáo rỗng lại cũ rích, mở to hai mắt cũng không thấy ý bọn họ muốn viết là gì, phiền toái muốn chết”

Vừa nói, Doãn Thộ An vừa thông thả đi đến trước ngự án, cầm lấy gián nghị của Trần Sơ, đắc ý cười “ Vừa rồi Tiểu Huyền Tử “không cẩn thận” làm đổ nước trà, làm ẩm ướt các gián nghị của Ngự Sử đài. Ta cũng không kịp xem, chỉ tùy tiện lấy một cái có vẻ lành lặn nhất, nào ngờ phát hiện ra ngươi, nói rất đúng trọng tâm ah”

Trần Sơ suýt chút nữa thì ngã ngồi, âm thầm đưa mắt nhìn chồng gián nghị thư chất cao một đống, không khỏi tiếc hận cho các vị đồng nghiệp chăm chỉ múa bút. Lại nghe Doãn Thộ An học bộ dạng người lớn nói “ Trần Sơ ngươi đã kiên trì viết như vậy, gián nghị này ta chuẩn tấu”

“ ... ”

Từ ngự thư phòng đi ra, Trần Sơ trán đầy mồ hôi, ngẩng đầu nhìn trời không nói gì, yên lặng trở lại Ngự Sử đài thì đã thấy một đám đồng nghiệp sớm nhận được tin tức ào ra chúc mừng, tán thưởng hần thiếu niên đầy hứa hẹn, vừa ra tay đã không giống người thường. Còn có người truy vấn hần viết huyết thư thế nào mà lại được Hoàng thượng tán thưởng như vậy, còn lập tức cho đình chỉ cuộc cải cách văn hóa.

Trần Sơ dài thở dài một hơi, không đành lòng nói cho bọn họ, thực ra gián nghị của hần viết vồn vện có mười từ

“Hoàng thượng, không cần cải cách văn hóa nữa”

15. Chương 15: Chọn Hiền Tài

Chúng ta đều là thiếu niên lang, đến từ bốn phương tám hướng, vì cùng chung một giấc mộng đó là ở bên cạnh Thọ Thọ.

=====

Mùa hè Gia Khánh nguyên niên, hoàng hà nước dân cao, khu vực chung quanh lại mưa to suốt một tháng trời, Bột Hải, Thanh Hà, Bộc Dương, Tế Nam đồng loạt bị nạn lũ lụt, tràn qua hơn ba mươi huyện áp, bao phủ hơn mười ngàn khoảnh ruộng tốt, phá hư hàng ngàn ngôi nhà, dân chúng khốn khổ điêu linh. Sau trận lũ lụt, dân bị nạn trôi giạt khắp nơi, bệnh dịch hoành hành, người chết đói đã lên đến cả ngàn người.

Triều đình lập tức ra lệnh cứu tế, trợ cấp cho dân chúng. Doãn Thọ An cũng hạ lệnh miễn thuế cho những vùng bị thiên tai, lúc này Thừa tướng đại nhân lại dâng tấu, cho rằng thiên tai giáng xuống vì mình làm việc tắc trách nên nhận lỗi xin từ chức.

Nói tới bách quan của vương triều Đại Doãn thì người xui xẻo nhất, thê thảm nhất không phải là đám ngôn quan luôn sục sôi nhiệt huyết, không phải là tướng quân quanh năm chinh chiến sa trường mà chính là Thừa tướng đại nhân. Ngoài trừ cái chức vị nghe sớ tụng tai ra thì không có phúc lợi hay đãi ngộ đặc biệt gì, mỗi ngày đều phải làm việc cần cù, chăm chỉ, vì hoàng đế mà phân ưu giải nạn, khi có bất kỳ thiên tai đại nạn gì thì người đầu tiên phải đứng ra giải quyết là hấn.

Phạm khi gặp phải thiên tai nặng nề, Hoàng đế lập tức viết chiếu thỉnh tội, sau đó ăn chay quỳ trước đàn tế ba ngày, cầu xin Thiên đế bớt giận, xin cho mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Mà Hoàng đế thì không thể từ chức, cho nên Thừa tướng phải làm vật hi sinh, tỏ vẻ mình quản lý vô năng nên xin từ chức để bày tỏ sự hối lỗi.

Bởi vậy, chức vụ Thừa tướng của Đại Doãn vương triều từ thời Thái tổ hoàng đế tới giờ không biết đã thay bao nhiêu người. Chỉ tính riêng thời tiên đế thôi cũng đã có mười người, hai người bị bệnh mà chết, ba người vì phạm sai lầm bị giáng chức, tự mình nhận lỗi từ chức có bốn người, chỉ có một người làm thừa tướng ba năm đến giờ vẫn bình an, rất có cơ hội được chết già chính Thẩm lão thái sư. Cho nên mới nói, Thừa tướng của Đại Doãn vương triều thực là đáng thương, ngay cả bảo hiểm thất nghiệp cũng không có.

Đến thời Doãn Thọ An, Thừa tướng đại nhân vốn chăm chỉ rồi cuộc cũng phải từ chức. Lão thừa tướng vô cùng vui vẻ đến Hộ bộ nhận tiền trợ cấp dưỡng lão, vẫy tay chào tạm biệt triều đình, mặc kệ ai tới thu dọn cục diện rối rắm này.

Toàn thể nhân sự Lục bộ lo lắng cúi đầu, sợ củ khoai lang nóng phỏng tay này rơi xuống đầu mình. Tam công cửu khanh thì ngẩng đầu nhìn trời, vờ không thấy ánh mắt cầu xin của Doãn Thọ An. Cuối cùng bách quan chưa khi nào đoàn kết như lúc này, cùng vui sướng trăm miệng một lời đề cử thiếu niên anh tuấn tài năng sáng lạn, chính là Thái phó đại nhân Tô Giang Tả đảm nhiệm chức thừa tướng, còn hoan hô chúc mừng một hồi rồi mới sung sướng cùng nhau bãi triều.

Tô Giang Tả sau khi nhận chức thì việc đầu tiên theo lệ thường là ban lệnh xuống các châu quận yêu cầu tiến cử người hiền, hiếu, liêm, tìm tài năng phụng sự cho đất nước. Nhưng đề cử lần này của Kinh triệu doãn lại làm cho triều đình bàn tán, xôn xao không ngớt.

Cái gọi là chọn người hiền tài chính là thông qua khoa thi của Đại Doãn vương triều, đầu tiên là thi hương thường diễn ra vào mùa xuân, tiếp theo là thi hội, cuối cùng là thi đình thường diễn ra sau dịp hoàng đế đăng cơ, lễ mừng thọ hoặc là sau khi gặp phải thiên tai, như vậy sẽ có thêm nguồn nhân lực mới để cung cấp cho triều đình. Hiếu đương nhiên chính là hiếu thuận với cha mẹ, liêm chính là ngay thẳng, liêm khiết. Cho nên người được chọn danh như ý nghĩa, là người tài hoa xuất chúng, phẩm hạnh hơn người.

Thế nhưng người lần này Kinh triệu doãn lại tiến cử lại chính là Thẩm Tĩnh Chi.

Thẩm Tĩnh Chi, nam, hai mươi tuổi. Tinh thông: chơi cờ lêu lổng. Tửu lượng: ngàn chén không say. Trình độ văn hóa: không học văn không nghề nghiệp. Thành phần gia đình: lãnh đạo cao cấp. Quan hệ bạn bè: chủ yếu là hồ bằng cầu hữu. Cư trú tại: phủ đệ Thẩm thái sư ngay tại thành Trường An. Quan hệ nhân sinh: đường huynh của Trinh phi nương nương.

Đang bàn tán tưng bừng, đọc tới dòng chữ cuối cùng thì mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ. Quên đi, ăn chơi thì ăn chơi, dù sao cũng là con ông cháu cha, cho vị quốc cửu gia này một chức quan trên danh nghĩa cũng được, coi như là có việc gì đó để làm. Dù sao đại cửu tử của Hoàng thượng cũng không thể cả ngày lêu lổng nơi trà lâu tửu quán được.

Ai ngờ, đến khi các hiền lương văn học và hiếu liêm cùng tụ tập ở kinh thành, lại trải qua cuộc kiểm tra của Tô Giang Tả, lại ngoài ý muốn là kết quả công bố, Thẩm Tinh Chi có tên trong tốp mười người đứng đầu.

Từ ngõ nhỏ đến phố lớn đều bàn tán xôn xao, Ngự sử đài phần nộ, các ngôn quan bắt đầu xắn tay áo, múa bút viết sớ can ngăn cùng buộc tội Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù. Mà mọi người, bao gồm cả Doãn Thọ An, Thẩm Tinh Thù, thậm chí ngay cả chính đương sự Thẩm Tinh Chi cũng không tin rằng hẳn lại lọt được vào tốp mười. Cho nên ai nấy đều thống nhất cho rằng nhất định là Doãn Thọ An hoặc Thẩm Tinh Thù đã tiết lộ đề thi cho Thẩm Tinh Chi. Thực sự khiến cho người người căm phẫn, làm bất công lớn nhất đối với người đọc sách trong thiên hạ, có thể nhịn không thể nhục, vì vậy nhất quyết phải kháng nghị.

Trong ngự thư phòng, Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù đang kích động xem đồng gián nghị thư chất cao như núi.

“Thù Thù, mau nhìn đi, chỗ này nhắc tới tên người, mắng người là gian phi hại nước, là Đắc Kỷ, Bao Tự thời nay ah”

“Oa, thực sự sao? như vậy ta là gian phi sao? ta còn chưa có làm gì nha”

“Di, Thù Thù, không phải người tiết lộ đề thi cho đường huynh chứ?”

“Đương nhiên là không, đề mục do Thái phó đại nhân biên soạn, ta làm sao biết được? ta còn tưởng rằng Thọ Thọ người làm nha”

“Ta cũng không có a, chẳng lẽ đường huynh người lần này quyết tâm phần đầu?”

“Không có khả năng, lần trước thẩm thẩm tiến cung đã than thở rất nhiều, nói hẳn bị gia gia buộc đi thi nhiều năm mà đều không có đậu. Nhưng nếu Thái phó đại nhân ra đề mục như: bình luận về rượu thì Tinh Chi ca ca nhất định lấy được hạng nhất nha”

“Hắc hắc, đáng tiếc Thái Phó đại nhân lần này ra đề mục là hình luật.” Doãn Thọ An lại nhặt lên một phần gián nghị thật dài, phần nộ hét lớn “Mắng ta là hôn quân, vì tư tình mà ảnh hưởng tới triều cương, còn nói nếu ta cứ tiếp tục như vậy sẽ làm tâm của người đọc sách trở nên rét lạnh. Thực sự nghiêm trọng tới vậy sao?” dứt lời hẳn quay lại nhìn Thẩm Tinh Thù toét miệng cười “Nhưng mà Thù Thù, rốt cuộc ta cũng là hôn quân”

“Thọ Thọ, ta cũng trở thành gian phi”

“Cùng vui cùng vui.”

“Rất không dễ dàng.”

“Thù Thù...”

“Thọ Thọ...”

Hai tiều bång hữu vô cùng hưng phấn ôm nhau, vì nguyện vọng đã đạt thành mà vui vẻ không thôi. Bất thành hình một cánh tay mềm mại xuất hiện, gõ lên đầu hai người, lại thấy Thượng Quan Yến chống nạnh sỉ vả “Hai người các ngươi thật là, người tốt không làm lại muốn làm hôn quân với gian phi. Các ngươi có biết tâm tình thống khổ của một người muốn làm hiền nhân hay không?”

Dứt lời, nàng túm cổ áo hai người, ném vào góc tường “úp mặt vào tường sám hối đi, lát nữa lại viết bản tự kiểm một ngàn từ, hai người các ngươi chắc chắn có một người tiết lộ đề, không thừa nhận thì ai cũng bị phạt”

Thượng Quan Yến căm giận xoay người đi, liếc mắt nhìn thấy Tô Giang Tả đang ngồi bên bàn thanh thời uống trà, tức giận vỗ bàn cái rầm, chỉ tay vào mặt hẳn trách mắng “Còn người nữa, đừng có biết cười không thôi, thân là thái phó, người xem người đã dạy bọn họ thành cái dạng gì”

“Phương thức dạy của ta không có vấn đề gì nha, trừ bỏ Hoàng hậu nương nương văn chương văn rất lủng củng thì Hoàng thượng và Trinh phi nương nương đều đã thành tài nha”. Tô Giang Tả tươi cười nhìn Thượng Quan Yến, ở chung với nhau gần một năm, ngoài trừ lúc trước mặt người khác tỏ ra lễ nghĩa khách sáo thì bốn người luôn có thể tùy tiện hô to gọi nhỏ, không để ý quy tắc quân thần cho lắm.

“Họ Tô kia, người là có ý gì hả?” Thượng Quan Yến bị chọc trúng chỗ đau, nhảy dựng lên, kéo vạt áo bằng gấm Tô Châu của Tô Giang Tả, nghiêng rằng nói “ Người không phải cũng vậy sao, tới giờ nhìn thấy con ngựa cũng tay chân bủn rủn ah”

“Hoàng hậu nương nương, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh ngài buông tay.” Tô Giang Tả liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên nói “ Để cung nhân nhìn thấy thì ra thể thống gì”

“Ta phi, người xác định muốn ta buông tay?” Thượng Quan Yến cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khiêu khích hỏi “ Có muốn ta buông tay cho người rơi lên ngọn cây cổ thụ kia không?”

Lúc này, bên góc tường vang lên thanh âm thiếu nữ còn mang chút trẻ con, dù đã cố gắng hạ thấp nhưng tiếng nói vẫn rơi vào tai Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến “Thọ Thọ, người xem, Hoàng hậu tỷ tỷ không giống như bà vú của chúng ta nha”

Doãn Thọ An gật gật đầu, đồng ngôn vô kỵ tiếp tục bổ sung “ ân, Hoàng hậu tỷ tỷ giống nương, Thái phó đại nhân giống cha”

Oanh, Thượng Quan Yến dù sao cũng là cô nương mười lăm tuổi, nghe vậy liền mặt đỏ tai hồng, vội buông tay, quay sang nhéo lỗ tai hai tiểu bằng hữu “ Hai người các người lập tức đi viết kiểm điểm cho ta, một người hai ngàn từ, không cho phép cò kè mặc cả”

Bên này, Tô Giang Tả bị té ngã đang ngượng ngùng đứng lên, xoa xoa mặt rồi tiếp tục thản nhiên uống trà. Tiểu Huyền Tử liền tiến lên châm trà cho hắn, lại thấy đại cung nữ Thương Nga mang một mâm phù dung cao tới.

Hai người hai bên đều ra sức lấy lòng Tô Giang Tả. Tiểu Huyền Tử mỉm cười nói “ Thái phó đại nhân, Hoàng thượng và Trinh phi thực sự không có tiết lộ đề thi cho Thẩm thiếu gia, ngài trăm ngàn lần đừng nghe lời người ngoài gièm pha mà hiểu lầm bọn họ”

Thương Nga ra sức gật đầu, kiên định nói “ Không có”

Tô Giang Tả cười cười, cấp cho hai người trung tâm hộ chủ một liều thuốc an thần “ Đã biết, ta sẽ không trách bọn họ” dứt lời lại tao nhã uống trà.

Hắc hắc, ta đương nhiên tin bọn họ vô tội, bởi vì người tiết lộ đề chính là ta ah.

Đúng vậy, đầu số chuyện này không phải ai khác mà chính là người ra đề, Thái phó đại nhân Tô Giang Tả. Bởi vì trước đây, mỗi khi tiến cử người hiếu hiền thì quan viên địa phương thường lợi dụng để làm rối loạn kỷ cương, chọn lựa lung tung, tốt xấu lẫn lộn. Bởi vậy Tô Giang Tả liền nghĩ ra chiêu này, trước tiên hắt phái người tới dịch trạm tiết lộ tin tức, cố ý bán đề mục thi cử lần này chính là: Luận muối thiết.

Gần đến giờ thi, Tô Giang Tả lại đổi thành Luận pháp lệnh, lĩnh vực hoàn toàn không giống nhau, thời gian chỉ trong một nén nhang. Vì thế có rất nhiều bài thi nộp lên đều nói về việc kinh doanh muối, phỏng chừng ngay cả đề mục cũng không đọc hoặc là không kịp chỉnh sửa đành phải lấy đáp án đã chuẩn bị sẵn trước đó nộp lên cho đủ số.

Tuyển hiền tuyển đức, nếu là ngay cả chút nhân phẩm cũng không có thì sao có thể cam đoan sau này làm quan sẽ không vì tư lợi cá nhân mà làm rối kỷ cương phép nước? Cho nên, tất cả bài thi viết về muối đều bị Tô Giang Tả đánh dấu đỏ, còn lại mấy bài khác, có một bài viết đặc biệt nổi trội xuất sắc, tuy rằng thời gian có hạn, chưa nói hết ý nhưng cũng cho thấy là kỳ tài học thức hơn người, nhắm vào đúng vấn đề luật pháp hiện hành nên được Tô Giang Tả cho đứng đầu.

Về phần Thẩm Tĩnh Chi, tuy rằng văn thái kém, nhưng lại thẳng thắn chính trực, hắt đối với việc triều đình cấm chế hoạt động ban đêm mà khóc lóc lên án, hơn nữa còn liệt kê hàng loạt nguyên nhân, lý do, hậu quả...tư duy rõ ràng, lý lẽ sắc bén, thậm chí cuối bài còn dẫn chứng “ Nhà nhà vui, người người cùng vui, vua cùng vui với dân chúng”

Tô Giang Tả đọc tới đây thì cười đến chảy cả nước mắt, nghĩ nghĩ một hồi, múa bút, xếp hán vào tốp mười. Kiểm tra lại một lượt các bài thi, cuối cùng ánh mắt của Tô Giang Tả rơi vào danh tính của người đứng đầu: Sở Trung Thiên.

Hắn ngăn người rồi bật cười đầy thâm ý. Sở Trung Thiên? Chính là Sở Trung Thiên kia sao?

16. Chương 16: Nhân Sự

Kinh nghiệm lịch sử nói cho chúng ta biết, cho dù là quan toà thiết diện vô tư thì hắn cũng không phải từ tảng đá chui ra.

=====

Ngay lần đầu tiên triệu kiến các hiền lương văn học kiêm hiểu liêm vĩ đại vừa trúng cử, Doãn Thọ An cũng triệu ngôn quan Trần Sơ đến chung. Bởi vì lần này các ngôn quan thượng gián tập thể, Trần Sơ cũng không thể trốn tránh nhiệm vụ, gián nghị thư lần này nhiều hơn mấy từ “Hoàng thượng, ngài thực quá mức tự tung tự tác, đã đảo việc thao túng phía sau”

Vì thế, Trần Sơ trở thành đại biểu của Ngôn quan được triệu tới chứng kiến Hoàng đế phỏng vấn, giám sát hiền lương. Trải qua mấy lần tuyển chọn, hai mươi đại biểu ưu tú nhất bày tỏ ý kiến của mình về tình hình chính trị và triều chính hiện tại, người của lục bộ liền chọn ra nhân sự thích hợp cho bộ mình, trước tiên cho thực tập, chờ sau khi bọn họ quen thuộc việc triều chính và phương thức xử lý công việc, lại căn cứ vào kết quả khảo sát mà bố trí chức quan phù hợp.

Đến cuối cùng, trên diện chỉ còn lại hai người, một là quốc cữu gia Thẩm Tĩnh Chi mà lục bộ đều không muốn thu nhận. Thẩm Tĩnh Chi lúc này đã đạt như ý nguyện, mắt hoa đào câu hồn, bộ dáng bạc tình lang, tuy rằng mình trở thành đối tượng bị ghét bỏ nhưng hắn lại không hề để ý, coi như việc không liên quan tới mình, nghĩ rằng dù sao mình cũng được vào tới vòng chung kết rồi, cho dù bị đánh rớt thì lão gia tử cũng không có gì để nói.

Nhưng Thẩm Tĩnh Chi bình tĩnh, những người khác lại không được như thế. Doãn Thọ An không ngừng động đậy ngón tay dưới vạt áo: tốt xấu gì hắn cũng là đường huynh của Thù Thù, cũng không thể quá qua loa. Vì thế hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua lục bộ, thấy bọn họ vẫn không nể mặt như trước, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tai thì thở dài một hơi, quay sang cầu cứu đại học sĩ phụ trách chọn hiền tài.

Bịánh mắt tội nghiệp như con chó nhỏ của Doãn Thọ An nhìn chăm chú, đại học sĩ không thể giả bộ ngó lơ được, đành phải cẩn thận bước ra khỏi hàng “Tập hiền điện chủ yếu phủ trách khảo đính kinh thư, sao chép chỉ dụ, cần phải an tĩnh tập trung, chỉ sợ Thẩm Tĩnh Chi chê buồn chán”

“Vậy còn ngạch quan nào khác không?” Doãn Thọ An đương nhiên hiểu ý của Đại học sĩ nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định

“Hoàng thượng, thần tài sơ học thiển, không thể đảm đương chức vị gì” Thẩm Tĩnh Chi phi thường thức thời lên tiếng, Đại học sĩ âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Chi bằng phong Thẩm Tĩnh Chi làm thị lang đi, để hắn luôn phục thị bên cạnh Hoàng thượng, phụ trách túc vệ cung đình”. Tô Giang Tả chậm rãi lên tiếng, đối với Thẩm Tĩnh Chi không có tiền đồ lúc đầu không thôi, chỉ bằng cho hắn một cái hư danh đi, không mong có công nhưng cũng không đến nỗi không có gì.

Vấn đề của Thẩm Tĩnh Chi cuối cùng cũng được giải quyết, vì thế mọi người bắt đầu tập trung vào nhân vật đứng đầu kỳ sát hạch lần này: Sở Trung Thiên. Hoàn toàn trái ngược với Thẩm Tĩnh Chi, sở dĩ Sở Trung Thiên được lưu lại nói sau vì hắn thực sự rất vĩ đại, đối đáp trôi chảy tất cả các vấn đề, lại một thân võ nghệ cao cường. Bởi vậy Lục bộ do dự không biết quyết thế nào, cuối cùng đành chờ ý kiến của Doãn Thọ An.

Không chỉ có như thế, Sở Trung Thiên thực ra đã sớm nổi danh, nhưng cũng không liên quan đến kết quả lần này. Hắn vốn xuất thân là con nhà võ, cho nên văn chương chữ nghĩa không được bao nhiêu. Trước đây, khi hắn đi thi võ cử, chủ quan hô nửa ngày “Lâm Đản Đại” cũng không thấy ai trả lời, truy hỏi tìm hiểu mãi mới phát hiện thì ra do chữ viết của Sở Trung Thiên như giun bò nên một cái tên hay lại bị gọi thành như vậy, khiến cho ai nấy đều cười đến chảy nước mắt.

Bị cười nhạo, Sở Trung Thiên liền lập chí, ngày ngày khổ luyện văn chương, đêm đêm nghiên cứu hình pháp, rốt cuộc đến năm mười tám tuổi thì hắn cũng đã được đứng ở Kim Loan điện, không còn ai dám vụng trộm châm biếm sau lưng hắn nữa.

Chuyện này Doãn Thọ An cũng đã nghe bà tám Tiểu Huyền Tử kể cho nghe, nhưng lúc này nhìn thấy Sở Trung Thiên, hắn cũng không dám cười trộm một tiếng. Bởi vì Sở Trung Thiên bộ dáng chính nghĩa lắm lắm, làm cho người ta sinh lòng kính nể, không dám ho he. Sở Trung Thiên khoanh tay đứng thẳng, mắt sáng mày rậm, dáng người thon dài, diện mạo hiên ngang, giơ tay nhắc chân đều rất khí phách, vẻ mặt lạnh lùng, không hề để ý tới chung quanh, tựa hồ như chuyện mọi người đang bàn luận không phải là tiền đồ của hắn.

Doãn Thọ An nuốt nước miếng, ngữ khí có phần thương lượng hỏi Sở Trung Thiên “Người muốn vào ngành nào?”

“Tùy tiện.” Sở Trung Thiên đậm đậm trả lời, vẻ mặt vẫn duy trì biểu tình hờ hững như trước, không chút e sợ đối với những người có thể sẽ là lãnh đạo trực tiếp của mình.

“Như vậy a.” Doãn Thọ An cúi đầu suy nghĩ, lại mềm giọng thương lượng “Thái phó nói người đối với hình luật có giải thích rất độc đáo, làm người chính trực, hay là đến Hình bộ đi”

“Có thể.” Sở Trung Thiên lại đáp đúng hai từ, vẻ mặt không vui không buồn bổ sung thêm “Nhưng ta không thích người khác khoa tay múa chân quẩn chế ta”

Nghe vậy Lục bộ cùng ồ lên, người này thực là...quá ngông cuồng ah, Hình bộ thượng thư vốn đang đặc ý cũng xì mặt xuống.

Tô Giang Tả cũng nhận không được xoa xoa mi tâm, đối với Sở Trung Thiên tác phong ngay thẳng này cũng không biết nói gì, đành phải cấp cho cả hai bậc thang để bước xuống “Hoàng thượng, Đại lý tự khanh hồi báo gần đây có mấy đình úy xin nghị3 phép vị bị bệnh, e là không đủ nhân sự”

“Đúng, đúng, vậy Sở Trung Thiên đến Đại lý tự làm đình úy đi” Doãn Thọ An vội vàng gật đầu, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, thầm nghĩ Đại lý tự chưởng quản các vụ án lớn kiêm giám sát vương hầu bách quan, khi rảnh rỗi còn có thể phụ trách chỉnh sửa hình luật, rất thích hợp với người không am hiểu quan hệ giao tế như Sở Trung Thiên.

Hết thấy xử lý xong, Doãn Thọ An liền vội vàng tuyên bố giải tán, sau đó lại than thở theo đuôi Tô Giang Tả Tập hiền đại học sĩ đến Tập Hiền điện cùng Hoảng Văn quán để thị sát tình hình công việc.

Cho nên mới nói làm hoàng đế là công việc vất vả nhất, dậy sớm về muộn, mỗi ngày còn có một đám người nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của mình, muốn nghỉ bệnh cũng sợ đám ngôn quan bình luận, Hộ bộ thì trợn mắt, Thái y viện thì lải nhải, vất vả đợi đến ngày được về hưu thì khi đó đã là tuổi già sức yếu. Hoàng đế chính xác là nô dịch ah.

Sở Trung Thiên sau khi rời khỏi, trong khi những người khác thì vui vẻ chào hỏi nhau, còn hắn lại cô độc một mình, đột nhiên phía sau vang lên tiếng gọi “Đại ca”, quay đầu nhìn lại thì thấy Trần Sơ đang vừa thở vừa chạy tới.

Đến trước mặt Sở Trung Thiên, Trần Sơ vẻ mặt vui mừng, còn chưa kịp lau mồ hôi trên mặt đã toét miệng cười “Đại ca, chúc mừng người”

Sở Trung Thiên “ân” một tiếng rồi chấp tay sau lưng chậm rãi đi tiếp, cố ý thả chậm cước bộ để phối hợp với thân hình ục ịch cùng bước chân ngẩn ngẩn của Trần Sơ. Bốn phía Tập Hiền điện hoa cỏ cây cối bao phủ, yên tĩnh vô cùng, là nơi các đại học sĩ cùng đám đệ tử thích tập hợp chỉnh sửa các cuốn sách hay bàn luận văn chương. Lúc này mọi người đều tập trung ở thư viện, cho không thấy một ai.

Hai người im lặng sóng bước, bỗng nhiên Trần Sơ hưng phấn hỏi “ Đại ca, cha nương ta có khỏe không?”

“Khỏe” Sở Trung Thiên vẫn bộ dáng lãnh đạm, tiếc chữ như vàng.

Nhưng Trần Sơ đã quen với tính tình của hắn, không để ý mà hỏi tiếp “ Đại ca dọc đường đi có vất vả lắm không?”

“Không sao”

“Đại ca vừa rồi thật là uy phong a, người khác còn phải thực tập, ngươi đã lập tức đảm nhiệm chức đình úy, ta đã nói tương lai tiền đồ của đại ca nhất định sẽ hơn ta”

“Làm cho tốt, ngươi cũng sẽ rất tốt”

“Đại ca, ta hiện tại cũng là một ngôn quan chính thức, Hoàng thượng cũng khích lệ ta, Ngự sử đại nhân nói cuối năm sẽ thăng cho ta cấp sự trung”

Nghe vậy, Sở Trung Thiên bỗng dừng dừng chân, cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp rồi xoay người vỗ vai Trần Sơ “ Cố lên”. Ánh mắt cũng nhu hòa hơn, tuy rằng ngữ khí vẫn lạnh băng “ Bí mật trong cung khó giữ nếu có quá nhiều người biết, cẩn thận”

Trần Sơ liên tục gật đầu, Sở Trung Thiên lại nói: “Nương làm cho người vài cái bánh nướng áp chảo, thịt heo muối, sau khi hết việc, người đến dịch quá của ta đi”

“Được, có phải đại ca lập tức muốn đến Đại lý tự không? thực đáng tiếc, ta còn muốn người ở lại vài ngày để huynh đệ chúng ta có thể hàn huyên tâm sự”

“Về sau còn cơ hội, Hơn nữa, người cũng phải chú ý ngôn từ của mình, người giờ là ngôn quan, mỗi lời nói cử chỉ đều là làm gương cho bách quan, đừng có nhất thời sơ ý mà nói ra khẩu âm địa phương”

“Dạ” Trần Sơ tươi cười nghe lời

Lần này có thêm hai mươi thanh niên tài俊, ba tháng sau đều thuận lợi thông qua kỳ thực tập và sát hạch , sau đó được phân tới các bộ và địa phương để chính thức nhậm chức. Triều đình vốn trầm lặng nhờ có bọn họ mà trở nên phần chấn, có không khí hơn. Nhưng cũng chính vì vậy mà khiến cho các lão thần bất mãn, cho nên từ quan điểm, ý kiến cho đến cách giải quyết đều có sự bất đồng và xung đột với nhau.

Đang lúc tuổi trẻ sung sức, Doãn Thọ An tuy bên ngoài không dám ra mặt đối nghịch với các lão thần cây già lên mặt nhưng khi đưa ra quyết định thì thường nghiêng về các quan lại trẻ tuổi. Mà Tô Giang Tả đương nhiên đứng về phía Doãn Thọ An, nhưng dù sao cũng lớn hơn vài tuổi nên cách xử lý cũng khéo léo, đưa đẩy hơn, luôn là lập lờ nước đôi giữa hai bên, vì vậy mà bách quan khi nhắc tới hắn thì cũng nể nang đôi ba phần

Mà bị tất cả mọi người cùng liệt vào vai phản diện chính là Sở Trung Thiên. Từ lúc hắn nhậm chức ở Đại lý tự tới nay, công trực liêm minh, thiết diện vô tư, không quan tâm người quan to cỡ nào, chỉ cần phạm luật thì đều bị xử đúng người đúng tội. Cho nên bách quan khi nhắc tới hắn hết than thở lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Như hôm nay, có kẻ không may bị Sở Trung Thiên bắt được, sáng sớm tinh mơ đã lập tức bị hắn lôi tới trước ngự tiền yêu cầu phải nghiêm trị, mà thực không may kẻ không may đó lại chính là Thẩm Tĩnh Chi.

17. Chương 17: Tài Múa

Nghe nói, bảy mươi phần trăm ngược tình ngoài thâm cung đều bắt đầu từ một khúc nghệ thuật vũ. Gì, người còn hỏi ba mươi phần trăm còn lại là gì sao? ngu ngốc, đương nhiên chính là rơi xuống nước ah

=====

Thực ra so với Thẩm Tĩnh Chi, Doãn Thọ An lại càng không may hơn. Vất vả mới đợi được tới lúc hạ triều, thẩm nghĩ có thể thư thư phục phục cùng Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Yến ăn sáng, thuận tiện xem xem Đại Doãn nhật báo, Thủy Triều bản cùng Trường An tạp chí hôm nay có bình luận hay khen ngợi thiết kế trang phục mùa đông của hắn sẽ trở thành xu hướng thời trang của cả nước hay không.

Nào ngờ, ngum cháo còn chưa nuốt trôi đã nghe Tiểu Huyền Tử bẩm báo có Sở Trung Thiên áp giải quốc cữu gia Thẩm Tĩnh Chi đến chờ Hoàng thượng định tội.

Doãn Thọ An khóc không ra nước mắt, nhìn chăm chăm chén cháo thơm ngào ngạt trước mặt, tai lắng nghe Sở Trung Thiên hạch tội Thẩm Tĩnh Chi.

Sự việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nhưng thân là Thị lang, Thẩm Tĩnh Chi lại nhân ngày nghỉ mà tụ tập đám hồ bằng cầu hữu tập trung xe ngựa cùng nhóm mỹ nhân oanh oanh yến yến cùng nhau đi ngao du. Ai ngờ đám công tử quý tộc hứng chí lên tranh cãi với nhau xem ngựa ai nhanh hơn, thế là xảy ra một trận đua ngựa trên phố.

Ồn ào, náo nhiệt làm cho dân chúng tập trung xem rất đông, cho nên xe còn chưa ra khỏi cổng thành đã bị thủ hạ Kinh triệu doãn ngăn lại. Đua ngựa trên phố là phạm luật, thế nhưng người cầm đầu lại là quốc cữu gia, cho nên Kinh triệu doãn giảo hoạt không nói hai lời, lập tức ném củ khoai lang nóng phỏng tay này cho Đại lý tự xử lý.

Nghe Sở Trung Thiên báo cáo xong, Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù đều trầm mặc. Trừ phi có quân tình khẩn cấp, nếu không bình thường phóng ngựa nhanh trên phố đều bị cấm. Nhưng quy định là quy định, từ thời tiên đế, nhóm thanh niên quý tộc khi hưng chí lên vẫn phóng ngựa như điên trên phố, đôi khi còn làm bị thương người qua đường nhưng phần lớn đều dùng tiền giải quyết là êm xuôi. Giống như Sở Trung Thiên trực tiếp trói người mang đến hoàng cung, không cho hoàng gia chút mặt mũi nào cũng là lần đầu tiên.

Doãn Thọ An thở dài một hơi, lo lắng nhìn Thẩm Tĩnh Thù lại nhìn Sở Trung Thiên, đầu tiên là răn dạy Thẩm Tĩnh Chi một hồi, sau đó mới nhỏ giọng xuống nước với Sở Trung Thiên “Thẩm Tĩnh Chi tuy rằng có sai nhưng không có đả thương người, thôi thì chuyện lớn hóa nhỏ, coi như không có gì đi”

Mấy lời cuối cùng nói càng nhỏ dần, bởi vì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Trung Thiên chiếu sang, cuối cùng thì Doãn Thọ An thức thời mà ngậm miệng lại. Sở Trung Thiên cẩn thận đáp “Triều đại mới bắt đầu phải lấy trị thế làm trọng điểm, trăm phé dãi hưng, Hoàng thượng không thể vì tư mà bỏ công. Chiếu luật, cỡi ngựa trên đường phải bị phạt hai mươi trượng”

“Uy , họ Sở , ngươi không cần cầm lông gà tưởng là lệnh tiền ah” Thẩm Tĩnh Chi rút cuộc không nhịn được nữa mà rống lên, nhảy loi choi đến trước mặt Sở Trung Thiên “ Mau mở trói cho ta, không phải chỉ là cỡi ngựa thôi sao, cũng chưa có đả thương người đi đường nha”

Sở Trung Thiên khinh thường liếc hắn một cái, thần nhiên nói “ Đả thương người, phạt năm mươi trượng, bỏ tù một tháng. Gây ra thương tích, phạt trượng một trăm, bỏ tù ba tháng. Nếu chết người thì tử hình, không miễn xá. Cho dù vương tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân”

Nghe vậy, Thẩm Tĩnh Chi rùng mình, ngoan ngoãn quỳ xuống trước cái nhìn lạnh thấu xương của Sở Trung Thiên, nhỏ giọng lẩm bẩm “ Ta chỉ là cỡi ngựa, cũng đâu có phóng nhanh, cần gì phạt nặng như thế”

Sở Trung Thiên cười lạnh một tiếng, khoanh tay phản bác nói: ” nghe nói thủ hạ Kinh triệu doãn đuổi theo Thẩm thị lang suốt ba con phố, cuối cùng phải thông qua ngô tất mới bắt được các ngươi. Còn nghe nói binh lính trực phiên hôm đó là chạy nhanh nhất thế nhưng bọn họ ngay cả cái lông ngựa cũng chưa nhìn thấy thì các ngươi đã chạy qua rồi. Còn nghe nói Thẩm thị lang cỡi ngựa ngày đi tám trăm dặm, giống như là ngự uyển trong cung”

“Dừng, dừng, ngươi không cần nói nữa, ta nhận phạt là được” Thẩm Tĩnh Chi vội vàng ngăn Sở Trung Thiên lại, sau đó vụng trộm nháy mắt với Thẩm Tĩnh Thù.

Thẩm Tĩnh Thù nhận được ám chỉ, vội vàng buông bát đĩa, vui vẻ chạy đến trước mặt Sở Trung Thiên, mỉm cười lấy lòng “ Sở đình úy, ngươi còn chưa ăn sáng phải không? hay là cùng nhau ăn đi, sáng sớm tinh mơ, ánh mặt trời ấm áp, nói chuyện đánh giết không tốt ah” Nói xong nàng tính âm thầm đi đến bên Thẩm Tĩnh Chi mở trói cho hắn.

“Đa tạ Trình phi nương nương quan tâm.” Sở Trung Thiên bất động thanh sắc nói “ Theo luật, hậu phi loạn chính, làm rối pháp luật và kỷ cương, nặng thì phế làm thứ dân, nhẹ thì phạt quỳ tổ miếu ba ngày”

Thẩm Tĩnh Thù vội vàng rút tay, hai mắt rưng rưng đáng thương nhìn Thẩm Tĩnh Chi “ Tĩnh Chi ca ca, việc này là do người sai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chúng ta nhất định phải tuân thủ pháp kỷ ah” An ủi hẳn thêm vài câu rồi vội vàng nhắc váy chạy về bàn ăn, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Được rồi, chết thì chết .” Thẩm Tĩnh Chi bộ dáng liều chết, oán hận trừng Sở Trung Thiên “ Người muốn thế nào?”

“Cỡi ngựa trên đường, trộm ngựa mã lại dùng xe công ngao du với nữ nhân, làm hư pháp kỷ, tội nào cũng phải bị phạt” Sở Trung Thiên liếc mắt nhìn Thẩm Tĩnh Chi một cái, rồi lại nhìn về phía Doãn Thộ An và Thẩm Tĩnh Thù đang trợn mắt há mồm, dứt khoát giải quyết “ Niệm tình Thẩm thị lang vi phạm lần đầu, gần đây túc vệ lại lập công nên phạt tám ngàn quan tiền, đánh một trăm trượng, bỏ tù một tháng, nhưng tông phạm khác cũng bị phạt tùy theo mức độ vi phạm”

Thẩm Tĩnh Chi nhìn trời, mắng thầm: Sở Trung Thiên, người khá lắm, ta với người thề bất lương lập. Ô, ô, một trăm trượng, cái mông của ta có thể nở thành hai cánh hoa, không, bốn cánh, cũng có thể là tám cánh nha. Ô, ô...

Sau khi hai người lui xuống, Doãn Thộ An buồn bực bưng bát cháo lên, không nói gì, cháo nguội ngắt, còn hoàng đế nào chịu cảnh như hẳn không? Một đại thần hay một ngôn quan đều có thể làm quan tòa, có thể gây khó dễ cho hẳn, ấy vậy mà không được trợ cấp tổn thất tinh thần ah. (Hộ bộ thượng thư liếc mắt xem thường đưa ra chiêu bài muôn thuở: không có tiền”

Đảo mắt, cũng sắp đến sinh nhật Doãn Thộ An, bởi vì năm nay tai họa liên tục, quốc khố đã sớm cạn kiệt cho nên Hộ bộ và Lễ bộ đều mãnh liệt yêu cầu Doãn Thộ An giảm bớt chi tiêu, làm lễ đơn giản mà hẳn cũng vô cùng sáng khoái đồng ý.

Chỉ yêu cầu Thượng cung cục phát cho hẳn tám trăm tấm gấm vóc để may trang phục, mà Tập Hiền điện cùng các đại học sĩ Hoàng Văn quán cũng rất nể mặt, tích cực bỏ viết bài cho Doãn Thộ An trên Đại Doãn nhật báo, Thời Trang Kinh Thành...thối phồng hẳn là nhà tạo mẫu kiệt xuất, là chuyên gia may y phục đệ nhất...Bởi vậy đối với Doãn Thộ An, ngày sinh nhật năm nay cực kỳ vui thích.

Không chỉ có như thế, Thẩm Tĩnh Thù cùng Tô Giang Tả còn vì Doãn Thộ An mà chuẩn bị một tiết mục nhỏ: Thác Chi vũ. Hiện giờ, Thẩm Tĩnh Thù nghiêm nhiên trở thành người hầu của Thái phó đại nhân. Tô Giang Tả muốn đánh đàn, nàng liền vui vẻ ôm đàn thấp hương. Tô Giang Tả muốn viết chữ, nàng liền vội vàng mài mực trải giấy, sau đó đứng hầu một bên. Lần này, hai người cùng Thẩm Tĩnh Chi tập múa cũng vì muốn tặng quà sinh nhật cho Doãn Thộ An.

Ban đêm, Thái Dịch trì đèn đuốc rực rỡ, sáng như ban ngày, là nơi cử hành gia yến. Sau khi giáo phường biểu diễn vài tiết mục thì tới phiên Thẩm Tĩnh Thù lên sân khấu. Tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng nhìn nàng búi tóc cao kẻ, trên trán lại tỉ mỉ điểm tả thủy điền, lông lánh xanh biếc, giày mào xanh, cổ tay áo rũ dài, áo choàng màu hồng bó chặt vòng eo cũng có phong vị riêng.

Điệu múa vừa dứt, Doãn Thộ An xem như si như say lập tức vỗ tay khen ngợi, Thẩm Tĩnh Thù đắc ý thu hồi tay áo dài, vẻ mặt ứng hồng, không tự giác mà nhìn về phía Tô Giang Tả đệm nhạc giúp mình, hai người nhìn nhau mỉm cười đầy ẩn ý, vất vả tập luyện nhiều ngày rồi cuộc cũng không uổng công.

Thượng Quan Yến ngồi bên cạnh, vốn đã uống chút rượu lại thấy Thẩm Tĩnh Thù ca múa thì không nhịn được mà tay chân ngứa ngáy, vì thế sai người mang trường kiếm đến, muốn múa kiếm giúp vui. Nàng đảo mắt nhìn một vòng, nghĩ nghĩ rồi chỉ vào Tô Giang Tả “ Tô Giang Tả, vừa rồi là người đệm nhạc, nghe cũng được, vậy thì hãy chọn một khúc khí thế hào hùng, tiết tấu nhanh một chút để đệm nhạc cho ta đi”

Tô Giang Tả yên lặng ai oán liếc nàng một cái, âm thầm nhún mày. Hẳn đây đàn ra, đứng dậy, hơi cúi người trước Thượng Quan Yến “ Hoàng hậu nương nương muốn múa kiếm nhưng vì thân lại không am hiểu khúc phá trận, chỉ bằng để giáo phường hợp tấu cùng người”

“Tốt, ta sẽ kích trống, vừa vắn cũng có thể đệm nhạc cho Hoàng hậu nương nương” Thẩm Tĩnh Chi ở bên cạnh cũng góp lời, còn kéo tay Thẩm Tĩnh Thù “Tĩnh Thù, chẳng phải ngươi biết thổi sáo sao, giai điệu nghe buồn bã thì lương vừa vắn hợp với kiếm vũ khi bi tráng ah”

Bàn bạc một hồi, cuối cùng chốt lại là giáo phường mở màn bằng khúc Hồn Thoát, Tô Giang Tả, Thẩm Tĩnh Chi cùng Thẩm Tĩnh Thù lo phần đàn, trống và sáo phối hợp diễn tấu. Thượng Quan Yến liền đi đổi một thân nhung trang màu đỏ, tay cầm trường kiếm múa theo nhịp trống và tiếng nhạc hào hùng.

Tiếc rằng do chưa có luyện tập trước, lại thêm Thượng Quan Yến chỉ là múa kiếm, so với kiếm vũ nghệ thuật còn kém xa cho nên được một hồi thì trở nên luống cuống, nhạc đi một đường, múa đi một nẻo.

Nhưng nhìn Thượng Quan Yến hăng hái múa kiếm, ánh mắt chuyên chú so với vẻ bưng bít thường ngày thì giống như là hai người khác nhau. Kiếm quang lóe lên, hồng anh hiên ngang, thân thủ mạnh mẽ, bộ pháp linh hoạt, mỗi một chiêu đều lộ ra khí phách oai hùng so với vẻ mềm mại dịu dàng của Thẩm Tĩnh Thù vừa rồi lại có ý vị riêng.

Múa xong, Thượng Quan Yến thu kiếm vào vỏ, hô to đầy thống khoái. Mọi người còn chưa kịp vỗ tay thì đột nhiên ngoài nhà thủy vang lên một tràng pháo tay ủng hộ, đưa mắt nhìn thì thấy Sở Trung Thiên phụng chiếu đến báo cáo công việc.

Doãn Thọ An lại buồn bực nghe báo cáo chính sự, theo lệ thường thưởng cho Sở Trung Thiên một ly rượu để hấn được dính chút không khí vui mừng. Sở Trung Thiên ngửa đầu uống cạn, không khách khí mà nói “Hoàng thượng, đêm đã khuya, không thể mãi vui chơi hưởng lạc, thỉnh mau chóng kết thúc yến tiệc”, hấn liếc mắt nhìn sang Thượng Quan Yến, lạnh nhạt nói tiếp “Hoàng hậu nương nương võ nghệ siêu quần nhưng kiếm là vật giết chóc, lệ khí quá nặng, vẫn không thích hợp để múa, nương nương nếu thực lòng muốn nâng cao kiếm đạo thì phải rèn luyện cho động tác chậm lại và mềm mại hơn mới được”

“Ngươi có ý tứ gì?” Hấn vừa dứt lời, Thượng Quan Yến liền nhịn không được, chỉ phẫn nộ kêu lên “Ngươi nói kiếm thuật của ta không tốt? nhìn được mà dùng không được?” nói xong liền chỉ kiếm vào trán hấn khiêu khích “Đến đây, chúng ta xem xem đến tột cùng là ai nhìn được mà dùng không được”

“Tốt.” Không đợi Sở Trung Thiên mở miệng khéo léo từ chối, Thẩm Tĩnh Chi ở bên cạnh đã vỗ bàn khen ngợi, sau đó chạy đến bên cạnh Thượng Quan Yến nhỏ giọng giật dây “Hoàng hậu nương nương, ta cá ngươi thắng, mau đánh cho cái tên không coi ai ra gì kia một trận đi”

“...”

Doãn Thọ An không dám cãi lời Hoàng hậu tỷ tỷ đành phải hạ lệnh cho Sở Trung Thiên ứng chiến. Hai người rút kiếm ra bên ngoài nhà thủy tạ, vừa ổn định, Thượng Quan Yến đã vung kiếm tấn công Sở Trung Thiên. Sở Trung Thiên cũng nâng kiếm đón đỡ thế công của nàng, rồi linh hoạt tránh đi. Bảo kiếm va chạm, ánh lửa bắn ra tung tóe, hồng y lực bào triển đấu với nhau, thân ảnh tới lui nhanh như chớp.

Được mười chiêu, Sở Trung Thiên quét ngang một cái, đẩy trường kiếm của Thượng Quan Yến ra, sau đó khom người, hạ thất lưng, tránh cú đá liên hoàn cước của nàng rồi nhanh chóng nhảy vọt đến sau lưng Thượng Quan Yến, xoay người, lợi kiếm đã chĩa thẳng vào nàng, vững vàng bất động.

Sở Trung Thiên tiêu sái thu hồi kiếm, hướng Thượng Quan Yến chấp tay thi lễ “Hoàng hậu nương nương, đắc tội”

Thượng Quan Yến chớp mắt, bật cười ha hả, giơ ngón tay cái khen ngợi “Hay, ngươi quả nhiên là có bản lĩnh, ta nhận thua” nói xong liền đưa kiếm cho cung nhân, nhận khăn tay từ Thẩm Tĩnh Thù mà lau mồ hôi.

Sở Trung Thiên cũng giao kiếm cho nội thị, hướng Doãn Thọ An cung kính cáo lui. Thấy hấn rời đi, Thượng Quan Yến đột nhiên hét lớn “Đợi chút”. Nói xong, liền ném khăn xuống, hai tay xuất quyền tấn công hấn từ sau lưng.

Thực ra một chiêu này của nàng cũng không quá mạnh, chỉ là gặp được kỳ phùng địch thủ, nhất thời cao hứng muốn thử võ công của hấn. Nào ngờ Sở Trung Thiên theo bản năng của người tập võ, phát hiện sau lưng có người đánh lên liền vung tay phải bắt được cánh tay của Thượng quan Yến đang đánh xuống bả vai mình, tay trái nắm lấy thất lưng nàng, dùng sức một chút nâng Thượng Quan Yến lên ném thẳng về Thái

Dịch trì. Một thân ảnh màu đỏ bay lên theo hình cầu vòng rồi “ Bùm” một tiếng rơi thẳng xuống ao nước lạnh như băng.

Doãn Thọ An, Thẩm Tĩnh Chi, Tô Giang Tả, Thẩm Tĩnh Thù há mồm tròn mắt ngây ngốc đến quên cả thở. Thượng Quan Yến chặt vật leo ra khỏi ao, mái tóc dài ướt sũng, sắc mặt xám xịt, xiêm y vì bị dính nước mà bó sát vào thân hình thiếu nữ.

Thẩm Tĩnh Chi âm thầm nuốt nước miếng, Tô Giang Tả và Sở Trung Thiên biết lẽ mà quay mặt đi chỗ khác. Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù sau khi hoàn hồn thì cùng liếc mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía kẻ đầu sỏ gây nên tội ác là Sở Trung Thiên.

Cung nhân vội vàng mang khăn cùng áo khoác đến nhưng Thượng Quan Yến không kiên nhẫn đẩy các nàng ra, tròn mắt, nổi giận dùng nhìn Sở Trung Thiên, hảo cảm trước đó hoàn toàn tan biến “ Sở Trung Thiên, ngươi dám quăng ta”

Sở Trung Thiên vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ có khóe miệng khẽ cong lên như cười nhưng có bóng đêm che lấp nên không ai nhận ra, ngữ khí bình thản “ Hoàng hậu nương nương thứ tội, vi thần chỉ là tự vệ theo bản năng của người tập võ mà thôi”

Hắn xin lỗi mà không chút áy náy, còn tìm lý do thoái thác càng làm cho Thượng Quan Yến giận hơn, chỉ tay cả nửa ngày cũng không nói được tiếng nào, vừa hất xì vừa nhận lấy thẩm lông từ cung nhân quần vào người, hồi lâu nghiêng răng nói “ Sở Trung Thiên, ngươi nhớ kỹ cho ta...”

Tục ngữ nói, một người có thể làm cho bản thân bị đối thủ một mắt một còn hận thì không có gì lạ nhưng có thể làm cho tất cả mọi người khi nhắc tới đầu hận thấu xương thì là chuyện lạ trong chuyện lạ. Sở Trung Thiên lại chính là chuyện lạ trong chuyện lạ đó. Phải nói hắn là mộ truyền thuyết ah.

18. Chương 18: Nhận Hối Lộ

Dù ở bất kỳ chỗ nào, kinh tế vẫn là yếu tố quan trọng quyết định. Chân lý ấy không bao giờ thay đổi.

=====

Khi gió xuân lại thổi trên mặt đất, mỗi người đều đã thêm một tuổi nhưng quốc khố lại giảm bớt một vòng. Hộ bộ thượng thư khóc ròng, không nói nên lời chỉ có thể tóm lại một câu: quốc khố còn không đến một trăm vạn lượng.

Cuộc khủng hoảng kinh tế vừa rồi cũng như gió xuân thổi qua khắp nơi, từ dân gian, tới chốn giang hồ ngay cả triều đình cũng không bỏ qua. Vì thế khắp nơi thất lưng buộc bụng, tiểu kim khố của bách quan cũng bị xem xét, rất nhiều được sung công quỹ mà trong hoàng cung, Hoàng thượng và hậu cung vẫn phải tiếp tục bị cắt giảm chi tiêu. Sơn phần trang sức của Thẩm Tĩnh Thù bị giảm một phần ba, kế hoạch tập thể hình của Thượng Quan Yến không được phê duyệt, không cấp cho Doãn Thọ An vải vóc để thiết kế y phục.

Ngay cả khẩu phần ăn của Quân công tử cũng bị giảm một nửa, làm nó tức đến mức dùng móng vuốt cào cào xoàn xoạt vào bát cơm, hưởng Thẩm Tĩnh Thù cáo trạng.

Nhưng cho dù tiết kiệm thế nào thì thu vẫn không bù chi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể nhịn được nữa, phải tìm cách thôi. Tiết kiệm là quan trọng nhưng kiếm tiền mới quan trọng hơn, tuy nhiên kiếm tiền bằng cách nào đây.

Trong ngự thư phòng, Doãn Thọ An, Tô Giang Tả cùng huynh muội Thẩm Tĩnh Chi đang tiến hành cuộc họp bí mật. Thượng Quan Yến vì mấy tháng qua liên tục khiêu chiến với Sở Trung Thiên rồi liên tục thất bại, hôm nay lại đi tìm hắn để luận võ.

Thẩm Tĩnh Thù thấy mọi người không lên tiếng, liền giơ tay xung phong phát biểu trước “ Chúng ta có thể bán quan tước kiếm tiền ah”. Căn cứ theo quan sát và đúc kết của nàng thì gian phi là phải làm chuyện

khuyến người người oán trách. Nhưng tính nàng nhát gan sợ chết, nên phải chọn chuyện xấu mà không nguy hiểm đến tính mạng mới dám làm.

Đầu tiên nàng muốn mượn cơ nhào vào lòng đại thần, sau đó khóc sụt sùi la làng rằng người ta đùa giỡn mình, coi như là đạt được mục đích hãm hại trung lương. Nhưng mà thời gian qua vẫn vô trong triều đều thi nhau ức hiếp nàng và Doãn Thọ An, xấu như vậy thì tuyệt đối không thể là trung lương được. Duy nhất chỉ có gia gia, phụ thân và thúc bá bọn họ có thể coi là trung lương, nhưng dù Thẩm Tĩnh Thù nàng có gan lớn hơn trời cũng không dám hãm hại người nhà mẹ đẻ.

Không thể hãm hại trung lương vậy thì xa hoa dâm dật đi, thế nhưng mỗi lần đòi tiền Hộ bộ thượng thư hẳn liền chỉ tay than thở, lòng vòng một hồi lại biến thành chuyện hậu cung chi tiêu quá lớn, cần phải giảm biên chế, cắt bớt tiền....Nghĩ tới bản thân bị cắt tiền tiêu vặt, có đánh chết Thẩm Tĩnh Thù cũng không mở miệng.

Kế này cũng không thành, vậy bắt chức Thái hậu năm đó tích cực phân bổ chức quan cho người nhà mẹ đẻ mình đi. Nhưng gia gia đã là Thái sư đầu triều, còn chức gì cao hơn nữa đâu? Huống hồ chỉ một đồng thúc bá trong nhà, bao gồm cả cha nương nàng đã cẩn thận dặn dò “Thù Thù, người nhất định phải nói với Hoàng thượng, trăm ngàn lần đừng thăng chức cho chúng ta nha. Mỗi ngày phải thức khuya dậy sớm vào triều đã đủ mệt mỏi rồi, chức quan càng lớn việc càng nhiều, phải thường xuyên tăng ca mà chúng ta còn muốn sống thêm vài năm, tuyệt đối không thể vì lao lực quá mức mà chết ah”

Cho nên, Thẩm Tĩnh Thù nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có âm thầm tham dự triều chính, thổi gió bên gối với Doãn Thọ An, dâm dâm chọt chọt mới được. Vì vậy mỗi lần có hội nghị nội bộ, nàng đều tích cực tham gia, hằng say đóng góp ý kiến, hi vọng mình sớm được ghi danh là một gian phi nhiều loạn triều cương.

Nghe Thẩm Tĩnh Thù đề nghị bán quan tước, ba người kia trầm mặc không nói. Thẩm Tĩnh Thù cẩn thận nhìn Tô Giang Tả, cúi đầu ngập ngừng “Thái phó đại nhân, có phải đề nghị này không tốt hay không? ta sẽ tiếp tục suy nghĩ”

“Không phải.” Tô Giang Tả thở dài một hơi, vỗ tay khen ngợi “Biện pháp này thực sự rất cao minh, thế mà chúng ta lại không nghĩ ra. Thời điểm phi thường đương nhiên phải dùng cách phi thường. Bán quan tước thì thời gian ngắn, phí tổn thấp, hiệu quả lại lớn. Trình phi nương nương quả nhiên không giống người thường, thông minh lanh lợi”

Thẩm Tĩnh Thù ngượng ngùng ngáy ngô cười, lại nhìn Doãn Thọ An, muốn nói thực ra biện pháp này học được khi Thái hậu loạn chính trước đây nhưng nàng lại không dám mở miệng, sợ chạm đến vết thương lòng của Doãn Thọ An.

“Nhưng mà triều đình cũng không có quá nhiều ngạch quan, hơn nữa phong quan thì phải cấp bổng lộc, vẫn phải tốn chút tiền, Hộ bộ thượng thư và Lại bộ thượng thư nhất định sẽ không đồng ý đâu” Doãn Thọ An nghĩ ngợi, đưa ra ý kiến

“Chuyện này dễ thôi” Thẩm Tĩnh Chi cũng tham gia góp phần “Chúng ta không cần bán chức quan thật mà chỉ bán vài danh hiệu hư danh thôi, chẳng hạn như Trung lang danh dự, Cố vấn huyện lệnh...Đầu năm nay có rất nhiều gian thương, nhà giàu mới nổi có nhiều tiền liền muốn có danh vọng gì đó để vênh mặt với đời ah”

Tô Giang Tả liên tục gật đầu, khó có lúc đồng tình với Thẩm Tĩnh Chi, vươn tay lấy một trái đào trên bàn, mỉm cười bổ sung “Hơn nữa, bọn họ cũng không cần tham chính, càng chưa nói tới việc cấp lương bổng. Mỗi năm, Hoàng thượng chỉ cần định kỳ mời dự hội nghị tổng kết một hai lần, mời bọn họ uống trà tám chuyện, làm cho bọn họ cảm thấy mình có giá trị, trở về quê nhà cũng có cái để khoe khoang là được. Ai cũng đạt được mục đích của mình, tất cả cùng vui”

“Đúng đúng đúng, ta có quen vài phú thương lắm tiền ở Trường An, có thể giới thiệu cho các người, lấy bọn họ làm thí điểm trước đi” Thẩm Tĩnh Chi hằng say xung phong nhận việc.

“Nói đến chuyện này, ta có ý này” Tô Giang Tả thần sắc trở nên nghiêm túc, hướng Doãn Thọ An khom mình hành lễ “Từ thời Thái tổ Thái tông, Đại Doãn ta hưng nông ức thương, nay dân chúng an cư lạc nghiệp, đời sống sung túc, dân phong lễ nghĩa thế nhưng đối với thương nhân vẫn còn rất nhiều hạn chế,

không được làm quan lại phải đóng thuế cao. Thần nghĩ người trong thiên hạ đều là con dân của Hoàng thượng, không thể kỳ thị thương nhân quá mức mới được, có tội thì phạt, có công phải thưởng”

“Thái Phó nói rất đúng” Doãn Thọ An đáp “ Lúc trước Thái tổ lấy đức trị thiên hạ, trăm phé đãi hưng mới có được quốc gia phồn thịnh hôm nay, việc này đều nhờ công sức của trăm họ. Thỉnh Thái phó đại nhân viết một đạo công văn, ngày mai khi lâm triều, ta sẽ bàn bạc cùng lục bộ để tiến hành từng bước việc này, chậm rãi giảm bớt thuế khoáng cho thương nhân”

Tô Giang Tả vui vẻ lĩnh mệnh, Doãn Thọ An lại lệnh cho Tiểu Huyền Tử mang đến một quyển giấy đưa cho Tô Giang Tả, có chút ngưng ngừng nói “ Thái phó, mấy ngày trước ta xem qua bài thi của các hiền lương văn học và hiếu liêm, thấy có vài bài nhắc đến thuế muối. Ta lại xem qua một ít chuyện xưa của tiền triều, cảm thấy việc mua bán muối người dân cũng có thể làm, chứ vương quận quốc cũng nhúng tay vào như vậy phần lớn nguồn thu từ mục này đều chảy vào túi riêng của cá nhân, nếu gặp năm chiến sự hay mất mùa thì rất không ổn. Cho nên ta muốn đem quyền kinh doanh muối tập trung về triều đình, không biết nên làm thế nào?”

Tô Giang Tả sững sốt, có chút dăm chiêu nhìn về mặt mong chờ của Doãn Thọ An “ Đề nghị của Hoàng thượng không sai, có thể giảm khủng hoảng kinh tế cũng có thể phòng ngừa thế lực của chư vương ngày càng bành trướng. Nhưng mà trước đây chưa từng có tiền lệ, thần cần phải suy nghĩ thêm mới đưa ra phương thức hoạt động được”

Hai người càng nói càng hăng, Doãn Thọ An có sự cổ vũ rất lớn vì thế liền đem những vấn đề bí mật mà mình không hỏi đều nói ra, nhiệt tình tham khảo ý kiến của Tô Giang Tả. Thẩm Tĩnh Thù ở bên nghe lén, về mặt sợ hãi kéo tay Doãn Thọ An “ Thọ Thọ, người thực lợi hại, nghĩ ra nhiều ý đồ kiếm tiền xấu xa như vậy. Cái gì mà cùng thua bình chuẩn, ta không hiểu ah”

“Hi hi, ‘ cùng thua ’ tức là khi các nơi nộp lên vật phẩm bình thường, không phải cống phẩm. Quan phụ trách vận chuyển liền đưa đến địa phương lân cận bán hoặc đem các sản vật của kinh thành đến các địa phương khác bán, cuối cùng toàn bộ tiền thu được đều nộp vào quốc khố, như vậy có thể tiết kiệm được phí chuyên chở và tổn thất khi vận chuyển. Mà cống phẩm khi đến kinh thành, Hộ bộ liền sai người đi khảo sát thị trường, đợi khi được giá liền lập tức bán ra, thời điểm giá thấp thì thu mua số lượng lớn, có thể bình ổn thị trường, đây chính là bình chuẩn”

Doãn Thọ An kiên nhẫn giải thích với Thẩm Tĩnh Thù, hai mắt tỏa sáng, nhìn một vòng chung quanh, lại hạ giọng bắt đầu nói “ Ta cũng không còn cách nào khác nha, vì để gia tăng thu nhập của chúng ta đành phải vắt hết óc mà suy nghĩ. Thù Thù, người chịu khó đợi một thời gian, chờ khi chúng ta kiếm được tiền liền mua cho người nhiều trang sức xinh đẹp, ta cũng có thêm vài dật để thiết kế trang phục”

Rất nhanh, Tô Giang Tả liền đem nội dung thảo luận lần này chỉnh sửa lại, sau đó nhanh chóng triệu tập hội nghị bí mật, trải qua thảo luận nghiêm túc, mọi người liền đem trọng trách đối ngoại về việc bán quan tước giao cho Thẩm Tĩnh Thù. Lấy danh nghĩa Trình phi nương nương mà tiến hành loan tin, vừa không khiến cho triều đình phản đối quá mức, cùng lắm thì bị ngôn quan Trần Sơ mắng cho một câu “ Trình phi nương nương là gian phi”. Tuy nhiên nguồn thu từ việc bán quan tước phải được trích một ít cho quỹ bí mật của bốn người, để sau này có yêu cầu thêm ít trái cây thì cũng không cần nhìn sắc mặt của Hộ bộ thượng thư.

Mà lần này nội các tiểu tổ hội nghị lại có một thu hoạch lớn khác, làm cho mọi người phải đánh giá lại khả năng ngoại giao của Thẩm Tĩnh Chi. Hẳn chẳng những giao cho Doãn Thọ An mười phú thương muốn mua chức quan mà còn đưa ra nhiều ý kiến đặc biệt, tỷ như đem việc chia nơi ở và nơi buôn bán hợp làm một, cho phép dân chúng xây nhà vừa để ở vừa để bán hàng; hủy bỏ lệnh cấm, cho phép thanh lâu, tửu quán được kinh doanh vào ban đêm nhưng phải đóng thuế nhiều hơn trước; cổ vũ các ngành nghề thành lập tổng công đoàn quản lý, mỗi tháng đều phải báo cáo hoạt động, đóng phí quản lý và thuế má như vậy quan phủ có thể giảm bớt nhân sự và tài lực, nếu có vấn đề gì thì thông qua công đoàn giải quyết....

Tuy rằng những đề nghị của Thẩm Tĩnh Chi đều xuất phát từ nhu cầu cá nhân, vì mục tiêu ăn chơi tán gái của mình sau này nhưng không thể phủ nhận đề nghị của hắn thực có ý sáng tạo. Vì Doãn Thọ An và Tô Giang Tả đều là đọc sách thánh hiền, mọi suy nghĩ cũng là học từ sách mà ra, thiếu kiến thức và kinh nghiệm thực tế, cho nên những đề nghị này làm cho bọn họ tích lũy thêm nhiều kiến thức.

“Do dân và vì dân, nhất định luôn thời thời khắc khắc đặt dân chúng ở vị trí hàng đầu” Thẩm Tĩnh Chi ngồi vắt chân chữ ngũ, dựa lưng vào ghế, đắc ý nói.

Tô Giang Tả ngồi ngay ngắn đối diện, nghe vậy nhướn mi, suy nghĩ hồi lâu mới giãn ra, Hắc lập tức đứng dậy, hướng Thẩm Tĩnh Chi chấp tay, nghiêm túc nói “Thẩm huynh trí tuệ cao siêu, ngu dốt không theo kịp, sau này không dám coi thường” dứt lời lại quay sang Doãn Thọ An mỉm cười “Nếu Hoàng thượng muốn tuyển hiền tướng thì ngoài Thẩm huynh không còn ai”

Thẩm Tĩnh Chi giật mình, suýt chút nữa ngã nhào khỏi ghế “Đừng, đừng, Tô tướng đại nhân muốn chơi ta sao? vị trí thừa tướng kia ta sao có thể đảm đương nổi, người xem thân thể rất khỏe mạnh, không giống tuổi trẻ sớm tàn, Hoàng thượng lại tin tưởng người như vậy sẽ không tùy tiện cách chức quan của người”. Tô Giang Tả không nói gì, cùng Doãn Thọ An mỉm cười nhìn Thẩm Tĩnh Chi ra sức kêu gào.

Không ngờ lời này lại thành sự thật. Tô Giang Tả tức trí đa mưu, đóng góp không ít công lao giúp Văn Đế khai sáng ra một thời kỳ thái bình thịnh thế cuối cùng lại bị xử chết ở trong phủ. Mà người tự tay ban rượu độc cho hắn lại chính là người sau này bị ngự sử quan lắc đầu thở dài, dân chúng lại hết lời ca tụng: Hồ đồ tướng gia Thẩm Tĩnh Chi.

19. Chương 19: Triệt Phiên

Thực ra không phải hoàng thúc nào cũng rơi vào kết cục mưu phản, số mệnh cho tới giờ vẫn là do mình tự quyết định

=====

Sau một loạt các biện pháp cải tổ kinh tế, hai năm sau quốc khố đã dần dần tăng trưởng, khủng hoảng kinh tế cũng dần trôi qua, mọi người đều bắt đầu một cuộc sống bình thường an ổn. Doãn Thọ An cùng Tô Giang Tả trong hai năm này cũng nhiệt tình đem kế hoạch triệt phiên thương nghị hàng ngày cùng triều đình.

Từ thời thái tổ đã có lệ phong vương. Hoàng thất, công thần có công lớn...sau khi được phong vương đều trở về đất phong của mình, tự quản lý và thu thuế, có thể nuôi binh trữ lương, còn có thể có thần dân riêng, nghiêm nhiên trở một triều đình thu nhỏ. Tuy rằng sau đó hoàng đế các triều đại đều tìm cách kiềm chế quyền lực của chư vương, việc phong vương cũng chỉ hạn chế trong hoàng gia. Nhưng nếu các vương gia có công quá lớn thì cũng không còn cách nào, chỉ có thể trợ mắt nhìn hắn thế lực ngày càng bành trướng, uy hiếp tới uy quyền của hoàng đế. Doãn vương chính là một ví dụ điển hình.

Đến thờ Doãn Thọ An, hoàng thất lớp thì bị tiên đế giết, lớp thì bị đi đày, chỉ còn lại vài người không có tính uy hiếp nhưng cũng là vương gia họ hàng xa. Vì để gia tăng quốc khố và củng cố quyền lực, Doãn Thọ An và Tô Giang Tả lại hao tâm tổn trí, tìm mọi cách diệt trừ phiên vương.

Bọn họ còn vô sỉ nghĩ ra nhiều biện pháp phi thường quang minh chính đại: mấy vương gia đã lớn tuổi, tốt nhất là nên trở về kinh thành dưỡng lão. Nơi này non xanh nước biếc, dân phong thuần phác, Hoàng thượng còn chuẩn bị biệt viện dưỡng lão ở ngoại ô cho bọn họ, khi rảnh rỗi thì có thể tiến cung nói chuyện phiếm, quả là niềm vui lúc về già ah.

Về phần bách quan phản đối thì càng thêm đường hoàng, cũng là lo lắng vì dân vì nước thôi: Doãn vương làm phản là một minh chứng tốt nhất, thế lực của các vương gia quá lớn, sẽ uy hiếp nghiêm trọng tới uy quyền của hoàng đế, cho nên triều đình phải chặt chẽ thi hành kế hoạch triệt phiên.

Vì thế, chiếu chỉ rất nhanh được ban tới các đất phong, bách quan cũng từ lúc đó sống trong lo sợ bất an, không chừng có lão vương gia nào đó mất hứng, liền bày ra khẩu hiệu “Tru Tô tướng, diệt hôn quân” gì đó rồi khởi binh tạo phản. Binh bộ thượng thư thậm chí còn bắt đầu kế hoạch phòng ngự ở kinh đô, Hộ bộ thượng thư thì tích cực chuẩn bị quân lương, Lại bộ thượng thư suy nghĩ xem có nên triệu tập hội nghị

khẩn cấp, chuẩn bị danh sách quan lại dự phòng, nếu lỡ chiến sự xảy ra, chết vị quan này thì còn có người khác thay thế.

Ai ngờ, ba tháng sau đã nhận được tin các lão vương gia vui vẻ lĩnh mệnh, hoan hỉ về kinh dưỡng lão. Mà người có đất phong xa nhất, hành động nhanh nhất cũng đến kinh thành sớm nhất chính là Quýnh vương. Tốc độ cực nhanh làm cho người ta nhin không được hoài nghi có phải hắc đã chờ chiếu chỉ này dài cổ rồi không, cho nên khâm sai đại thần vừa rời đi, hắc liền vội vàng thu gom tài sản đến kinh thành.

Quýnh vương Doãn Hưởng Phúc tính ra là đường thúc bà con xa của Doãn Thọ An, là vương gia trẻ tuổi nhất, chưa tới hai mươi ba tuổi, tính ra chỉ lớn hơn Doãn Thọ An tám tuổi.

Quýnh vương không có tài năng gì đặc biệt, văn thì chỉ biết được Muối ca, võ thì dừng lại ở thành tích tám năm trước hắc vào kinh báo cáo công việc, vất vả lắm mới được ở cùng đội với Doãn vương thì đá cầu cùng đội của tiền thái tử và giành được chiến thắng. Có lẽ vì hắc thuộc dạng vô tích sự, hết ăn lại nằm, cho nên hắc đã may mắn thoát khỏi cuộc thẩm sát hoàng thất của tiền đế năm đó.

Các vương gia khác đều có đất phong rộng lớn, sản vật dồi dào thì đất phong của Quýnh vương lại ở Kiếm Nam, chướng khí mù mịt, đất đai khô cằn hoang vu, đi nửa ngày cũng không gặp một bóng người. Ngay cả Quýnh vương phủ ở nơi đô thị thì xét thể nào cũng thua các nơi khác, đừng nói là so với kinh thành phần hoa và xinh đẹp.

Cho nên, tâm nguyện của Quýnh vương trước giờ vẫn là sớm ngày được trở về kinh thành, chặt chẽ dựa dẫm vào tiểu hoàng thất mà hắc vốn không ấn tượng gì mấy, miễn là được ăn ngon mặc đẹp, tay uống rượu tay ôm mỹ nhân là được, mà mỹ nhân thì không quan tâm là nam hay nữ...

Bởi vì Quýnh vương không có cưới phi nạp thiếp, càng không có con cái cho nên việc chuyển nhà của hắc vô cùng thoải mái và đơn giản. Đem mấy việc lật vặt ném cho Lễ bộ thị lang và ngự lâm quân được phái tới nghênh đón, hắc lập tức phi như bay vào cung, tiếng là tạ ơn nhưng thực chất là muốn kiếm bữa ăn.

Khi Thẩm Tĩnh Thù và Tô Giang Tả nhận được mệnh lệnh của Doãn Thọ An từ Tiểu Huyền Tử, yêu cầu hai người lập tức đến cứu giá thì dù không hiểu mô tê gì, cả hai cũng lập tức rời khỏi An Tuệ cung và nội các đến nhà thủy tạ thiết yến thì thấy một nam nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đang bám dính vào người Doãn Thọ An.

Hắc không ngừng thò móng vuốt vuốt mặt Doãn Thọ An, miệng chảy nước miếng “ Hoàng thất ah, người đừng có thẹn thùng, để hoàng thúc hảo hảo sờ bàn tay nhỏ bé của người nha. Ai da, bàn tay nhỏ bé trơn mịn, nhìn y như giò heo nha”

Doãn Thọ An vừa lau mồ hôi, vừa cố gắng tránh né, nhưng Quýnh vương lại dùng đầu gối ngăn chặn vật áo bào nên hắc không thể động đậy. Hơn nữa dù sao cũng là hoàng thúc từ xa đến, hắc còn phải làm ra vẻ cốt nhục tình thâm, tìm cách lấy lòng để thực thi kế hoạch triệt phiến, cho nên Doãn Thọ An vẫn nhân nhượng mà không thể hiện uy phong của hoàng đế.

Tô Giang Tả ho nhẹ một tiếng, Quýnh vương thấy có người đến liền buông tay, hơi xoay người. Doãn Thọ An vội vàng nhân cơ hội mà thoát khỏi kiềm chế của hắc, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Tô Giang Tả và Thẩm Tĩnh Thù, vui mừng reo lên “ Thái phó, rốt cuộc các người cũng tới, đến, ta giới thiệu một chút, vị này là hoàng thúc Quýnh vương của ta”

Quýnh vương mở to cặp mắt sương mù, mơ hồ nhìn thất trước mặt có ba thân ảnh, nhìn hình dáng thì có vẻ đều là mỹ nhân. Hắc lập tức nhảy dựng lên, giang hai tay, chạy về phía ba người, vẻ mặt tươi cười “ Thái phó tiểu đệ, ngưỡng mộ đã lâu”

Bởi vì đã có kinh nghiệm hắc đùa giỡn với Doãn Thọ An, nên thấy Quýnh vương vừa chạy tới, Tô Giang Tả lập tức tránh qua một bên, tránh khỏi ma trảo của hắc. Nào ngờ Quýnh vương không có dừng lại mà còn tiến tới, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Thẩm Tĩnh Thù, cao thấp vuốt ve “ Thái phó tiểu đệ, tay người thật là mềm mịn trơn mịn, ta thấy y như ngón sen ah”

Bởi vì mới kiến thức quá hắc đùa giỡn Doãn Thọ An trường hợp, vì thế, gặp Quýnh vương triều đã biết phương chạy tới, Tô Giang Tả lập tức nhắc tới hoàn toàn tinh thần, đang định thoái lui đến một bên tránh thoát hắc cặp kia mới sờ qua móng giò đầy mỡ ngầy ma trảo. Ai ngờ, Quýnh vương chạy vội tới hắc trước

mặt, nhưng không có dừng lại, mà là lập tức hướng hẳn phía sau khóa từng bước, lập tức đã bắt khởi Thẩm Tinh Thù tay nhỏ bé cao thấp lay động đứng lên, “Thái Phó tiểu đệ a, tay người thật sự là mềm mại mềm nhẵn, ta thấy do liên nha.”

“ ... ”

Doãn Thọ An hung hăng đoạt lại bàn tay nhỏ bé của Thẩm Tinh Thù từ móng heo của Quýnh vương, nâng tay áo dùng hết sức chà lau, còn không nghĩa khí mà bán đứng Tô Giang Tả “ Quýnh hoàng thúc, Thái phó ở bên kia, người đừng sờ loạn Thù Thù nhà ta”

Lần này, Quýnh vương rốt cục cũng tìm đúng mục tiêu, vừa nắm được góc áo của Tô Giang Tả, nhấp nháy hai mắt mờ đục, tình ý tha thiết nói “ Thái phó tiểu đệ, sớm nghe nói người là mỹ nam tử có tiếng của kinh thành, xin hãy nhìn vào ánh mắt mê ly của ta, trong đó đều chứa đựng sự yêu quý và sùng kính người”

Tô Giang Tả khoe miệng nhện không được co rúm, lại thấy quan bào của mình bị dính mấy vết dầu mỡ làm cho hần vốn luôn yêu thích sạch sẽ giận đến mức muốn đánh cho tên vương gia háo sắc này một quyền. Nhưng vẫn phải lấy đại cục làm trọng, cho nên Tô Giang Tả chỉ có thể ôm hình ảnh hần một chân đạp lên người Quýnh vương, một tay đánh hần đến thống khoái ở trong đầu, ngoài miệng tươi cười ôn hòa, khách khí có lẽ nói với Quýnh vương “ Quýnh vương gia đường xa đến đây, xe ngựa mệt nhọc, ta lại thấy mắt của ngài hình như không được tốt, hay là để ngự y đến khám xem sao?”

“Chỉ là chút bệnh cũ, Thái phó tiểu đệ, người đối với ta thật có lòng” Quýnh vương lại duỗi móng sói, ý đồ nắm lấy tay Tô Giang Tả lại bị hần bắt động thanh sắc né tránh vì vậy đành ngượng ngùng rút tay về, quay sang phía Doãn Thọ An, thở dài mộ hơi “ Ta ở Kiền Nam ngây ngốc quá lâu, mà nơi đó chướng khí mù mịt cho nên hai mắt cũng bị ảnh hưởng, nhìn không được tốt lắm:

Nói xong, hần mở to hai mắt, nhìn thấy trước mặt là Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù liền vọt tới, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu mỹ nhân, hần hử nói “ Hoàng chất, may mắn là người đã triệu ta trở về, người không biết đâu, ở Kiền Nam ta sống rất khổ sở ah. Một năm thì có hết sáu tháng là mưa, ruồi muỗi độc trùng lại nhiều, thức ăn cũng chỉ có rau dài, đi trên đường khó nhìn thấy được một hai mỹ nhân trắng nõn xinh đẹp, làm hại hoàng thúc ta vài năm rồi chưa đụng được bàn tay nhỏ bé non mịn nào. Mà các cô nương ngoại tộc lại ghen tuông ghê lắm, nếu người đã cùng nàng thân mật mà còn nói chuyện phong tình với người khác thì chết chắc. Ô ô ô, ta thực sự là sống không dễ dàng gì nha”

Hần vừa khóc lóc ra vẻ thương cảm, vừa lén lút nắm lấy bàn tay của Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù đưa lên môi. Doãn Thọ An nhanh tay lẹ mắt rút tay lại, còn thuận lợi giải cứu cho Thẩm Tinh Thù, ngăn cách nàng với Quýnh vương, ngoài cười nhưng trong không cười nói “Quýnh hoàng thúc thật vất vả, sau này cứ ở lại kinh thành hưởng phúc đi”

Hần lại hướng Tô Giang Tả vẫy tay “ Thái phó, người ở lại tiếp đón hoàng thúc cho tốt, ta và Thù Thù còn phải đến chỗ Hoàng hậu tỷ tỷ luyện bắn tên. Đúng rồi, người đem cái kính viễn thị mà lần trước ngoại quốc tiến cống cho hoàng thúc đi, sau lại mời thái y đến khám cho hoàng thúc nha, nơi này liên giao lại cho người” nói xong liền kéo Thẩm Tinh Thù chạy trốn mất dạng

“...” Tô Giang Tả yên lặng nhìn chăm chú hai đệ tử không nói nghĩa khí mà bỏ mình lại, trong lòng phỉ nhổ cả trăm lần. Cuối cùng đành nhận mệnh, chấp tay thở dài, liếc mắt nhìn Quýnh vương thấy hần miệng cười ngây ngô, ánh mắt mê ly, bộ dáng si mê thì rùng mình nổi da gà.

Ai, xem ra nghi lễ vẫn không ăn thua gì, phải đổi thành chu lễ, lễ ký gì gì đó mới được.

20. Chương 20: Sờ Tay

Kỳ thật, sắc và tình, nghệ thuật hay không, không phải khác ở chỗ mặc bao nhiêu quần áo mà chủ yếu là nói hay đến cỡ nào.

=====

Từ ngày đầu tiên Quýnh vương trở lại kinh thành an cư lạc nghiệp, bách quan liền cảm thấy bắt đầu bất an. Dù chức quan lớn hay nhỏ, phàm là người có chút tư sắc đều bị Quýnh vương tìm cách sàm sỡ, sờ soạng bàn tay, đặc biệt là đám thiếu niên lang quan tuần tũ, bị đụng chạm không ít lần.

Lại bộ thượng thư mỗi ngày hạ triều xong đều chạy đến ngự thư phòng, khóc lóc kể lể với Doãn Thọ An: hôm nay lúc trời còn chưa sáng, Quýnh vương đã canh trên đường tiểu thị lang vào triều mà vụng trộm đụng chạm bàn tay của tiểu nam sinh. Hay là hôm kia, Quýnh vương giả bộ trượt chân té ngã trên đường đại học sĩ về nhà, nào ngờ khi người ta hạ kiệu hỏi thăm hấn thì hấn lại cắn vào tay người ta một cái, ngay cả ống tay áo cũng bị xé rách...

Nhưng Doãn Thọ An nghe cáo trạng xong thì cũng chỉ thở dài, sau đó trấn an Lại bộ thượng thư theo lệ thường, làm cho hấn chuyển tới các nạn nhân sự đồng tình sâu sắc và an ủi: bọn họ vì quốc gia mà hiến thân, Hoàng thượng sẽ không quên bọn họ.

Tiến bước Lại bộ thượng thư lòng đầy căm phẫn, Doãn Thọ An xoa mi tâm trở về bên thư án, đọc báo cáo hoạt động của Quýnh vương.

Ngày tháng năm, Quýnh vương gia dùng đặc sản của Kiếm Nam hối lộ Trình phi nương nương, ngay lúc còn cách bàn tay nhỏ bé của nương nương ba tấc liền bị cung nữ Thương Nga kịp thời ra tay ngăn chặn, đẩy hấn té vào vũng bùn. (tốt lắm, Thương Nga tỷ tỷ, người đã lập được công lớn, ta nhất định sẽ thưởng cho người)

Ngày tháng năm, Quýnh vương gia nhân gia yến, mượn có kính rượu mà giữ Hoàng thượng đến hơn nửa nén nhang, từ Thiên Vũ các truyền ra âm thanh nứt vỡ của Hoàng thượng gần đến một canh giờ.

(ám vệ này làm việc cũng quá mức tận tụy rồi, về sau không được giám thị ta)

Ngày tháng năm, bệnh mắt của Quýnh vương gia tốt hơn một chút, tình cờ gặp được Hoàng hậu nương nương, một đường theo đuôi bị Hoàng hậu nhân chỗ không người mà đánh một trận.

Đến nay đã hơn nửa tháng, Quýnh vương gia vẫn chưa tiến cung...

Xem xong báo cáo, ngẩng đầu thì thấy Thượng Quan Yến và Thẩm Tinh Thù tay cầm roi ngựa đang đi tới. Một đỏ một vàng, y phục rực rỡ, tay áo theo kiểu hồ phục, thắt lưng bó sát eo thon, một người mềm mại đáng yêu, một người mạnh mẽ. Mỗi người một vẻ.

“Thọ Thọ, người phê tấu chương xong chưa? Ta và Hoàng hậu tỷ tỷ hẹn Sở đình úy lát nữa sẽ đi giáo trường đua ngựa, người có đi hay không?” Thẩm Tinh Thù hưng phấn dựa vào trước bàn, nàng hôm nay búi tóc kiểu mã kế, trên còn cài một đóa mẫu đơn màu hồng, người còn đẹp hơn hoa, khiến cho tâm hồn thiếu niên mười lăm tuổi của Doãn Thọ An trở nên xao động, tim đập loạn.

Thấy hấn sững sờ không đáp, Thẩm Tinh Thù chống má, huơ tay trước mặt hấn, chu miệng nói “Thọ Thọ, ta hỏi sao người không trả lời?”

Doãn Thọ An rốt cục cũng phục hồi tinh thần, buồn bực nhìn đồng tấu chương chất cao như núi trước mặt “Ta không đi được, còn phải cùng Thái phó phê tấu chương, Công bộ thượng tấu nói không đủ kinh phí cho công trình đề điều”

Lúc này, hai cô gái mới chú ý bên góc phòng còn có một người khác tồn tại, vì thế nhất loạt nhìn về phía Tô Giang Tả đang đứng bên giá sách. Tô Giang Tả ngẩng đầu, đảo mắt nhìn qua Thượng Quan Yến vào Thẩm Tinh Thù rồi mới thu hồi sách, giống như thuận miệng mà hỏi “gần đây dường như Hoàng hậu nương nương thực hài lòng với Sở đình úy?”

“Ha ha, con một sách, người có phải muốn giáo huấn ta rằng Hoàng hậu nương nương là quốc gia chi mẫu, thân phận quý trọng, không thể quá mức thân cận cùng người khác?” Thượng Quan Yến lập tức đề phòng, chặn họng hấn “Ta mặc kệ, vất vả lắm mới tìm được một người võ công tốt, lại dám động thủ với ta, người không cần xen vào việc của người khác”

Tô Giang Tả liếc mắt khinh thường, thần nhiên nói “Ta nghe nói, giờ Thân chiêu qua, sau khi cho lính canh lui ra, Sở đình úy ngăn chặn Quýnh vương gia ở Ngự Sử đài, không nể nang gì mà đánh cho một trận, Hoàng hậu nương nương cái nam trang ở bên cạnh, còn nhân cơ hội đó đá cho Quýnh vương mấy cái”

“Không sai, là có việc này, người không phục à?” Thượng Quan Yến khoanh tay trước ngực, không hề để ý “Quýnh vương gia già mà không chịu đeo kính, chặn đường huynh đệ của Sở đình úy là Trần Sơ ở ngõ nhỏ, muốn sờ tay hắn, Sở đình úy ra tay là vì sốt ruột cho đệ đệ còn ta thấy việc nghĩa thì làm, Tô Giang Tả người muốn phạt thì cứ phạt ta đi”

“A, Quýnh hoàng thúc lại bị đánh?”

“Oa, Sở Trung Thiên cùng Trần Sơ là huynh đệ?”

Không đợi Tô Giang Tả mở miệng, Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù đã đồng thời hô to gọi nhỏ. Thượng Quan Yến quay đầu, đặc ý nhìn ánh mắt tò mò của hai người, xoay xoay roi ngựa trong tay nói “Ha ha, các người hẳn không biết chuyện này, uống phở cho Hoàng thượng người là lãnh đạo trực tiếp mà ngay cả tình trạng gia đình của thuộc hạ cũng không biết”

Không nói không biết, vừa nói đã rất dọa người, Sở Trung Thiên khô ngô thẳng thắn lại là huynh đệ với Trần Sơ lòng tràn nhiệt huyết, nhưng mà là anh em khác cha khác mẹ nha.

Nhiều năm trước, Tế Nam trải qua trận thiên tai lớn, nương của Sở Trung Thiên mất chồng mới tái giá cùng cha Trần Sơ mới chết vợ, hai gia đình tan vỡ kết hợp lại với nhau lại tạo nên một gia đình hoàn chỉnh, cảm thông, bao dung lẫn nhau như người một nhà. Sở Trung Thiên từ nhỏ luôn hiếu thuận với mẫu thân, tôn kính kế phụ, yêu thương ấu đệ. Bởi vì gia cảnh bần hàn nên chỉ có thể cho một đứa đến trường, không muốn cha mẹ vì chuyện này mà cãi nhau nên Sở Trung Thiên đã chủ động đề nghị để cho ấu đệ Trần Sơ thông minh hơn mình đi học. Còn hắn đến võ quán phụ việc, rồi lại lên núi hái thảo dược bán lấy tiền, phụ giúp gia đình.

Về sau, Sở Trung Thiên trong lần thi võ cử bị cười nhạo mới phần nô hồi lương, quyết tâm học hành cho đến khi triều đình mở cuộc tuyển chọn hiền lương văn học và hiền liêm, mà Sở Trung Thiên lại đúng là điển hình cho hiền liêm, kết quả cả hai huynh đệ cùng vào cung phụng sự.

Khó có lúc Thượng Quan Yến lại nhiều chuyện như vậy, Doãn Thọ An và Thẩm Tinh Thù trầm mặc một hồi, Doãn Thọ An mới thở dài nói “Không thể ngờ trong dân gian còn nhiều chuyện chưa xốt như vậy, Sở đình úy tuy rằng có vẻ...bộc trực thẳng thắn nhưng kết làm bằng hữu cũng tốt”

Thẩm Tinh Thù thì không được uyển chuyển như vậy, gọng gàng dứt khoát gạt đầu “Nhưng mà Sở đình úy vẫn luôn lạnh lùng, hờ hững là muốn giáo huấn chúng ta, còn phạt roi Tinh Chi ca ca, bất quá thấy tình cảnh của hắn đáng thương như vậy, ta sẽ không ghét hắn”

“Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy” Thượng Quan Yến cùng Thẩm Tinh Thù kích chưởng “Vốn ta muốn tìm cơ hội chỉnh Sở Trung Thiên một chút nhưng tiếp xúc lâu lại thấy người này có không ít ưu điểm, cho nên mới không so đo việc nhỏ với hắn” nói xong nàng chỉ tay vào Tô Giang Tả “Nha, giống như Tô Giang Tả người, thực ra xét cho kỹ thì người cũng không tệ”

“...” Tô Giang Tả khước miệng co rút, cố gắng kiềm chế, ngoài cười nhưng trong không cười, miễn cưỡng khom người, khách sáo nói “Đạ tạ Hoàng hậu nương nương khích lệ”

“Thái Phó.” Doãn Thọ An nghĩ nghĩ, nhìn về phía Tô Giang Tả, “Ta nghĩ, trong dân gian nhất định còn có nhiều nhân tài như Sở đình úy, vì gia cảnh bần hàn mà không có cơ hội đến trường, chúng ta có thể yêu cầu quan viên phụ trách sát hạch rồi sau đó cho những người này được đi học miễn phí không?”

“Đúng đúng đúng.” Thẩm Tinh Thù liên tục gạt đầu vỗ tay, cười hì hì tán thành nói, “Tục ngữ không phải nói, ai cũng có quyền được đi học sao, Thọ Thọ, người lập tức kêu Lễ bộ thượng thư đến, để hắn tiến hành đi. Còn nữa, hiện tại không phải có rất nhiều trường học tư nhân sao, chúng ta có thể khuyến khích bọn họ miễn phí cho các học sinh nghèo, Lễ bộ sẽ hỗ trợ một phần, dù sao mấy năm qua chúng ta cũng góp được không ít tiền ah”

Tô Giang Tả mỉm cười đáp “Hoàng thượng và Trinh phi quả nhiên tấm lòng rộng lượng, vì dân mà suy nghĩ, là phúc cho Đại Doãn vương triều ta”

“Hừ” Thượng Quan Yến không cam lòng xía xói “Phàm Thái phó mà nói đông thì nhất định sẽ nói tây. Tô Giang Tả người đúng là biết cách vuốt mông ngựa, chỉ biết khen ngợi hai tiểu hài tử này, suốt ngày phê bình ta”

“Hoàng hậu nương nương.” Tô Giang Tả đột nhiên xoay người nhìn nàng, thu hồi ý cười làm cho Thượng Quan Yến sợ tới mức không tự chủ được mà lui lại mấy bước.

“Làm sao? Lại muốn đánh lòng bàn tay của ta?” Thượng Quan Yến tay nắm thành quyền, ngoài miệng không chịu nhận thua “ Ta, ta cảnh cáo ngươi nha, chúng ta đều đã lớn hết rồi, ngươi cũng không còn dạy chúng ta nữa, nên không thể hờ một chút lại đánh lòng bàn tay của ta”

Tô Giang Tả khẽ cười một tiếng, giả vờ xoa tay, nghiêm trang nói “ Hoàng hậu nương nương không cần khấn trương, thực ra thần muốn nhắc nhở ngài, cửa sau của Ngự sử đài có một con đường nhỏ, xưa nay ít người qua lại, sau này muốn giáo huấn Quýnh vương gia thì không cần quá lộ liễu, ở cửa lớn vẫn có người nhìn chăm chăm ah, nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến danh dự của nương nương cũng là mất thể diện của hoàng thất”

“...” Thái phó đúng là âm hiểm.

Tuy rằng Quýnh vương làm cho người thần cùng phần nô, nhưng vẫn có người không e ngại hấn, tỷ như Thẩm Tĩnh Chi. Lần đầu tiên hai người gặp nhau, cùng nhận ra sở thích và hương vị phong lưu trên người đối phương, vô cùng hợp ý, nhanh chóng kết thành tri kỷ, xưng huynh gọi đệ.

Hai người thường xuyên cùng nhau dạo chơi chốn tần lầu sớ quán, khi thì cùng nhau đối ẩm chi hoan, khi thì đến thanh lâu vui chơi ca hát. Thẩm Tĩnh Chi mặc y phục hoa lệ, còn nhờ Doãn Thợ An dùng vải gấm thượng hạng kết thành một cái như ý hình con bướm thật to đính lên áo. Mỗi khi hấn mang theo chiêu bài hình con bướm cùng một đám hồ bằng cầu hữu dạo chơi cũng thường làm cho các cô nương hơi lớn mật yêu thích, thực sự là không phong lưu uống thiếu niên.

Vì thế hình ảnh điệp lang quân cùng cúc hoa vương gia cùng nhau dạo phố, tầm hoa vấn liễu đã trở thành cảnh đẹp ý vui của kinh thành.

Thẩm Tĩnh Chi rất dỗi tò mò về “sờ tay thần công” Quýnh vương gia. Trong một lần cơm no rượu say, Thẩm Tĩnh Chi rốt cuộc không nhịn được mà hỏi Quýnh vương, thị lực của hấn không tốt, làm thế nào có thể chuẩn xác nhận ra đối phương là mỹ nhân?

Quýnh vương há miệng uống cạn ly rượu từ trên tay ca cơ, còn trộm hun lên cánh tay mềm mại không xương một cái, đắc ý cười nói “ Tuy rằng mắt của ta không tốt lắm nhưng bù lại ta có cái mũi rất thính nha, có phải mỹ nhân hay không, vừa ngửi được hương vị là biết liền”

Hấn đưa tay vuốt ve bàn tay trắng nõn của ca cơ, mặt lộ vẻ đắc ý “ngắm mỹ nhân, thực ra cổ tay là quan trọng nhất, tiếp theo là khuôn mặt và dáng người. Chúng ta làm người phải có phẩm vị, không nên nhìn ngó lung tung chỉ cần sờ tay là đủ. Mỹ nhân chân chính lòng bàn tay sẽ thật dày, làn da cũng mềm mại co giãn, ngón tay thon dài cân xứng. Giống như mỹ nhân bên cạnh Tĩnh Chi người, xúc cảm không được như ta nói, không tin người sờ thử xem”

Thẩm Tĩnh Chi nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu “ Thì ra đùa giỡn mỹ nhân cũng cần phải có công phu và tính nghệ thuật ah”

“Đương nhiên” Quýnh vương há to miệng uống rượu, rượu chảy tràn lên cổ hấn, chảy xuống chỗ vạt áo ngay ngực vẫn mở rộng. Hai mắt mê ly vì rượu, khoe miệng cong cong, toát ra vẻ mị hoặc mê người.

Quýnh vương bật cười thành tiếng, vỗ tay lên vai Thẩm Tĩnh Chi “ Tĩnh Chi nha, nhìn việc đừng chỉ nhìn hiện tượng, nhất định phải nhìn kỹ vấn đề, có nhiều việc chúng ta nhìn bằng mắt sẽ không thấy được chân tướng sự thật, hahahah”

Nghe vậy, Thẩm Tĩnh Chi lập tức nắm lấy bàn tay của hấn, cảm khái vạn phần nói “ Hưởng Phúc huynh, người nói rất đúng, quả thực là chân lý”

Quýnh vương lại uống cạn một chén rượu, cả người nghiêng nghiêng ngã ngã, nhỏ giọng lầm bầm một câu khó hiểu “ Chẳng qua là nhìn mỹ nhân thôi, có gì mà là chân lý chứ”

21. Chương 21

Thường thì mấy chuyện gian tình hay phát sinh lúc cải trang đi tuần, cho nên, không nghĩ thê tử bị bắt cóc, không có việc gì thì cũng không muốn chạy loạn.

=====

Đảo mắt đã đến tết Trung Nguyên, các đạo quán chùa chiền đều theo lệ thường tổ chức truy tế tổ tiên và cầu cho mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Dân gian cũng bắt đầu kéo nhau đi tảo mộ, cúng tế tổ tiên. Vì thế Quýnh vương cũng giật dây Doãn Thọ An cùng đi dạo Khúc Giang trì, vui với dân chúng.

Khúc Giang trì nằm ở phía đông nam kinh thành, có thể xem là một công viên nước miễn phí. Bên cạnh dòng nước, lầu các liên miên, cảnh sắc tú lệ, trong hồ có rất nhiều hoa sen các loại, hai bên bờ sông liễu rũ xanh mướt, từ dân chúng đến quý tộc đều kéo đến đây du ngoạn. Hàng năm vào tết Trung Nguyên và thượng tin, nơi này còn tổ chức ca múa long trọng, tài tử giai nhân dập dìu, ngựa xe như nước, áo quần như nệm, tiếng nhạc du dương, rượu ngon mặc sức mà say, vui đến quên cả đường về.

Đám người Doãn Thọ An đều là thanh niên trẻ tuổi, nghe nói liền rất háo hức, nhanh chóng thay y phục hàng ngày, trời vừa tối liền cải trang vi hành. Thượng Quan Yến phần nam trang, mình mặc bào sam viên lĩnh, đầu quấn khăn sa la, chân mang giày xanh, thập phần lưu tiêu sái.

Thẩm Tinh Thù mặt y phục theo kiểu Hồi Hột màu đỏ thắm mà Doãn Thọ An mới thiết kế gần đây, viền áo thêu hoa màu vàng, cổ tay áo lật lên, vạt hơi dài, kết hợp cùng cấm hải, tóc vấn theo kiểu chuy trạng, điểm tuyết mũi phượng tinh mỹ hoa lệ, cả người toát lên vẻ hoạt bát xinh đẹp.

Quýnh vương và Thẩm Tinh Chi thì vẫn như cũ, người đeo kết hình con bướm, kẻ phục sức hoa lệ thêu hoa cúc, thấy mỹ nữ thì huyết sáo reu chọc, người được hương vị soái ca liền tìm cách sờ tay, đi đến đâu cũng bị người ta dòm ngó. Vì thế mọi người nhất trí quyết định, tách ra đi riêng để khỏi bị hai người này làm xấu mặt.

Tiểu Huyền Tử và Thương Nga phụ trách trả tiền và cầm đồ, Tô Giang Tả và Doãn Thọ An đảm nhiệm chức hộ hoa sứ giả cho hai cô gái. Tuy rằng Thượng Quan Yến luôn cho rằng nếu trông cậy vào bọn họ chỉ bằng tin vào chính mình, vì sợ huynh đệ Sở Trung Thiên và Trần Sơ bắt gặp lại giáo huấn cho một tràng, nên mọi người không có gọi hấn.

Dọc đường đi đèn hoa rực rỡ chiếu sáng như ban ngày, chợ đêm bán đủ thứ quà vặt, từ hoa quả tươi, mì vằn thắn, hồ lô ngào đường... phong phú đa dạng, tiếng rao hàng vang lên không dứt, huyền ảo vô cùng. Vài tiểu hài đồng cầm lồng đèn hoa sen chơi đùa âm i... hoa đèn trôi đầy trên sông làm cho mặt nước trở nên lung linh huyền ảo, đẹp không tả xiết.

Chơi đùa một lát, cũng đã trải qua ngòi thuyền, thả hoa đăng, xem ca múa... Thẩm Tinh Thù tay cầm chuôi hồ lô “đạo cụ này rất quan trọng, luôn là vật đầu tiên cần chuẩn bị của các soái ca), cao hứng phấn chấn đi trước. Đột nhiên đám đông ồn ào, cùng chạy về một hướng, miệng không ngừng hô hoán “Hào xuất hành, mau đi qua xem hào xuất hành”. Thì ra trong tết Trung Nguyên, mọi người nâng miếu hào gia du hành toàn thành đến đây.

Chung quanh lập tức trở nên hỗn loạn, cũng làm cho đám người Doãn Thọ An bị tách ra. Thẩm Tinh Thù bị đám đông xô lấn đến bên gốc cây đại thụ, nòng nhìn bốn phía, không thấy đám người Doãn Thọ An đâu. Vì thế, Thẩm Tinh Thù quyết định án binh bất động, tiếp tục ăn kẹo hồ lô. Bỗng nhiên, cảm thấy sau lưng bị va chạm mạnh, cả người nghiêng ngả chao đảo, mắt nhìn thấy nòng sắp rơi xuống sông...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một thân ảnh mạnh mẽ không biết từ đâu xuất hiện, lập tức nắm lấy cổ tỳ nòng, thuận thế kéo nòng lại, ôm vòng eo nòng xoay quanh. Theo lý thuyết thì hấn là nam tử ôm lấy thất lưng của Thẩm Tinh Thù, làm cho nòng hơi ngửa người ra sau, bốn mắt nhìn nhau, ả ả đưa tình, rồi Thẩm Tinh Thù sẽ then thùng vô hạn mà đẩy hấn ra, từ đó về sau liền bắt đầu một chuyện tình lãng mạn.

Thực tế lại khác. Người nọ vừa thu lại cước bộ đang muốn buông tay để cho Thẩm Tinh Thù đứng vững thì không ngờ dưới chân hắn lại có cái vỏ chuối, cho nên Thẩm Tinh Thù không ngã ra sau mà hắn lại chúi tới trước, tay chân luống cuống, kéo cả Thẩm Tinh Thù cùng hắn té xuống đất.

Người nọ xấu hổ vạn phần đứng lên, vội vàng tiến đến trước mặt Thẩm Tinh Thù, nói “ Cô nương, người không sao chứ?”

Thẩm Tinh Thù ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy người trước mặt mang một cái mặt nạ quỷ hung tợn, thanh âm dễ nghe nhưng khẩu âm không giống người địa phương, cánh tay thon dài hữu lực, ở chỗ ống tay áo xắn lên còn lộ ra hình xăm. Thẩm Tinh Thù trừng mắt, nghĩ vừa rồi hắn cũng kéo mình khỏi rơi xuống nước nhưng lại làm mình té trên đất, coi như huê.

Vì thế nàng chậm rãi tự đứng lên, phủi bụi trên váy, chỉnh sửa lại mũ phượng, nhìn xâu kẹo hồ lô trong tay, có chút tiếc nuối, mới ăn có hai miếng đã bị dơ rồi. Nhưng mà Thọ Thọ không có ở đây, nàng lại không có tiền để mua xâu khác, cho nên bần thì bần.

Người nọ thấy Thẩm Tinh Thù không để ý tới hắn, còn thông thả chỉnh sửa quần áo, thối thối xâu kẹo hồ lô, rồi làm như không có chuyện gì mà há miệng cắn một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình say mê. Hắn há hốc mồm, lần đầu tiên thấy một thiếu nữ xinh đẹp như tiên lại không quan tâm gì đến vấn đề vệ sinh thực phẩm nhưng cũng rất tán thưởng bộ dáng thông dong, không coi ai ra gì của nàng.

Cho đến khi Thẩm Tinh Thù muốn rời đi, người nọ mới hồi phục tinh thần đuổi theo, hô lớn “ Cô nương, đợi chút”. Đáng tiếc, toàn bộ tinh thần của Thẩm Tinh Thù đều tập trung vào xâu kẹo nên không nghe được lời hắn, mà hòa cùng đám người thả đèn hoa đăng bên bờ sông.

“Vương tử, chúng ta còn đi dạo nữa không?” đột nhiên vang lên thanh âm thiếu niên, Hán ngữ không được chuẩn lắm.

Người nọ thở dài một hơi, kéo mặt nạ quỷ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, ử rữ phát tay “ Quên đi, quay về dịch quán, vài ngày nữa còn phải chỉnh thức diện kiến hoàng đế Trung Nguyên”. Đi được vài bước, hắn quay đầu lưu luyến nhìn về phía Thẩm Tinh Thù vừa rời đi, rầu rĩ không vui “ Không biết là cô nương nhà ai”

“Vương tử, cô nương kia tuy có xinh đẹp nhưng cũng không đến mức khiến cho ngài phải nhất kiến chung tình ah” tùy tùng khó hiểu thắc mắc “ Nam Việt quốc chúng ta còn có nhiều hài tử đẹp hơn nha”

“Người biết cái gì? Ta không coi trọng bộ dáng xinh đẹp của nàng, quan trọng là nàng rất bình tĩnh, biết không?” Nam Việt vương tử ngẩng đầu nhìn trời thở dài “ Nàng bị ta làm té ngã, vì âm ỉ oán giận, không tổn thương đến lòng tự tôn của ta. Xâu kẹo hồ lô bị dơ, nàng cũng không ghét bỏ mà vẫn nhặt lên ăn. Đây là cô nương cỡ nào thiện lương, cỡ nào giản dị ah, phải biết rằng nữ hài tử có thể bình tĩnh như thế cũng là một loại mỹ đức. Không biết lần này từ biệt, sau này có thể gặp lại cô nương bình tĩnh này nữa không?”

“ ...”

Trời không phụ người có lòng, dưới sự an bài kỳ lạ của số phận, mấy ngày sau Nam Việt vương tử rốt cuộc cũng gặp lại “bình tĩnh cô nương” mà hắn tâm tâm niệm niệm trong ngự hoa viên của hoàng cung.

Trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, một cô gái mặt vân cầm bào, tay ôm con mèo Ba Tư xám trắng, đáng người lả lướt thướt tha, tà váy tung bay, đang từ từ đi tới cùng một đám cung nữ vây quanh.

Nam Việt vương tử vừa nhìn thấy, long lập tức tràn đầy vui mừng, vội vàng vượt qua nội thị dẫn đường, tiến tới trước mặt Thẩm Tinh Thù “bình tĩnh cô nương, thật khéo nha, cư nhiên lại gặp được người ở đây”

Thẩm Tinh Thù lui lại bước, nhìn chăm chú “ Người quen” đột nhiên xuất hiện thành linh, thấy nam tử trước mặt áo bào màu lam, phục sức hoa mỹ, mái tóc dài màu nâu nhìn không giống nam tử Trung Nguyên, trên chiếc mũ đội đầu còn cắm một cái long chim khổ tước xanh biếc. Hắn có làn da rám nắng khỏe mạnh, hốc mắt hơi sâu, xương gò má cao, mũi thẳng, khóe miệng ẩn chứa nụ cười, nhìn qua thoạt chừng mười bảy mười tám tuổi, đúng là một mỹ nam tử.

Tiếc rằng Thẩm Tinh Thù từ nhỏ lớn lên giữa các mỹ nhân, đập vào mắt toàn là các soái ca hạng nhất, chưa nói tới Cổ Hâu ca ca thanh nhã xuất trần mà nàng vẫn mong nhớ, chỉ tính mấy nam tử hiện tại cũng đủ: Thẩm Tinh Chi phúc diễm mê người, Doãn Thọ An thanh tú cao quý như chi lan, Tô Giang Tả có thể so sánh với trúc quân tử cao ngất, Quýnh vương thì chói lọi như hoa cúc. Nhìn riết rồi quên, cho nên Thẩm Tinh Thù cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm.

Nàng tò mò đánh giá Nam Việt vương tử một chút, xác nhận mình không có ấn tượng gì với hắn lắm nhưng dù sao cũng khách, cho nên nàng phi thường tao nhã bày ra tư thế của hoàng phi, phúc lễ đáp “ Không biết công tử xưng hô thế nào?”

Nàng đột nhiên bày ra tư thế tiểu thư khuê các, trong mắt Nam Việt vương tử lại mang ý nghĩa sâu xa khác. Thật là một cô nương bình tĩnh nha, so với các cô nương ở Nam Việt nửa đường bị chặn lại thì đã khác thết thì vẫn là cô nương Trung Nguyên rụt rè, bình tĩnh hơn.

Hắn vội vàng nhắc lại chuyện cũ “ Là ta đây, ngày đó người mang mặt nạ quỷ làm người té ngã ở bên bờ sông đó, còn nhớ không?”

“Nga.” Thẩm Tinh Thù suy nghĩ một hồi, vẫn không nhớ ra, đành nói theo phép lịch sự “ Nhĩ hảo ah”

“Ta đến từ Nam Việt quốc, mang theo quà tiến cống để thể hiện quan hệ hợp tác tốt đẹp với hoàng đế các người” Nam Việt vương tử cười đến sáng lạn “ Người cũng là cung nhân trong cung sao?”

“Trình phi nương nương.” Lúc này, nhóm nội thị cũng vừa đuổi tới, vội vàng hành lễ với Thẩm Tinh Thù.

“Trình phi?” Nam Việt vương tử nhíu mày, nhìn về phía giai nhân “ Người là phi tử của tiểu hoàng đế kia?”

Thẩm Tinh Thù gật gật đầu, hướng nội thị phất tay, sau đó mới thản nhiên nói với Nam Việt vương tử “ Người muốn đi gặp Thọ Thọ và Thái phó sao? Bọn họ đang đợi người ở ngự thư phòng” nói xong nàng hơi nghiêng người, ý muốn hắn đi trước.

Nam Việt quốc là một quốc gia nhỏ nằm ở Lĩnh Nam, quốc quân khai quốc vốn là một tướng quân của Trung Nguyên, trải qua các triều đại quân chủ, vừa thông qua các cuộc hôn nhân với người Hán, vừa không ngừng mở rộng lãnh thổ nên ngày càng lớn mạnh. Vì vậy Nam Việt quốc có rất nhiều phong tục tập quán, ngôn ngữ đều giống với Trung Nguyên. Nhưng vài năm qua Nam Việt thường xuyên gây hấn ở vùng biên giới giữa hai nước, vẫn là cái gai trong mắt Đại Doãn vương triều. Lần này bọn họ phái vương tử tới thăm, tặng lễ cầu hòa, tỏ ý phụ thuộc, triều đình đương nhiên là cầu còn không được. Vì muốn thể hiện sự trịnh trọng, nên sau buổi tiếp kiến sứ giả tại triều đình, đám người Doãn Thọ An còn lôi kéo Nam Việt vương tử đến ngự thư phòng nói chuyện để tang thêm cảm tình. Buổi tối còn thiết yến khoản đãi sứ giả Nam Việt tại Thái Dịch trì, từ Thừa tướng Tô Giang Tả, Lễ bộ thượng thư và bách quan đều có mặt, ngay cả Hoàng hậu Thượng Quan Yến và Trình phi Thẩm Tinh Thù cũng được triệu tới.

Uống rượu được một hồi, Nam Việt vương tử đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Doãn Thọ An nói “ Thiên triều hoàng đế, ta có một thỉnh cầu, nếu người đáp ứng ta thì ta có thể đồng ý chuyện hai nước trọn đời giao hảo, mua bán giữa hai nước ở vùng biên cảnh sẽ được thuận lợi”

Nghe vậy mọi người đều buông chén rượu trong tay, mở to mắt đầy chờ mong nhìn Nam Việt vương tử, Doãn Thọ An khẽ nâng tay, nhẹ giọng nói “ Vương tử, mời nói”

“Ta muốn nàng.” Nam Việt vương tử đưa tay chỉ về phía Thượng Quan Yến và Thẩm Tinh Thù ở đối diện. Ai nấy đều ngạc nhiên, Nam Việt vương tử mở to ánh mắt lơ đãng vì say, ngượng ngùng rút tay chỉ nhầm về phía Quýnh vương đang ngồi bên cạnh Thẩm Tinh Thù, chỉ tay về phía Thẩm Tinh Thù, lớn tiếng nói “ Ta muốn người đưa Trình phi nương nương cho ta làm vợ”

Bị mừng hụt làm Quýnh vương thở dài tiếc rẻ, Thẩm Tinh Thù đang thò đũa gấp miếng cá vì những lời của Nam Việt vương tử làm cho đứng hình, Doãn Thọ An thì sắc mặt trầm xuống.

Bách quan cũng nhíu mày âm thầm suy nghĩ: hai nước tranh chấp, việc hoàn thân để bình ổn cục diện cũng không phải không có nhưng mà người Nam Việt vương tử muốn lại là Trình phi nương nương thì không khỏi có chút khiêu khích ah. Đường đường là Đại Doãn vương triều mà ngay cả phi tử cũng không giữ nổi thì chẳng phải để người ta cười cho thúi mũi sao, nếu không đồng ý thì hai nước sẽ trở mặt, chiến tranh loạn lạc cũng không phải là chuyện tốt gì.

Mà lúc này, đoàn sứ giả Nam Việt cũng vì sự cuồng vọng của vương tử nhà mình bị dọa cho sợ, muốn ai không muốn, lại muốn hoàng phi của người ta là sao? Vài người tiến lên, vừa kéo Nam Việt vương tử vừa liên tục xin lỗi, nói vương tử đã quá chén nên hồ ngôn loạn ngữ, xin Doãn Thọ An đừng phiền long.

“Thù Thù không phải là hang hóa, ta không trao đổi » Doãn Thọ An lời lẽ rất khí phách, khuôn mặt luôn bình tĩnh không che giấu được sự lo lắng.

“Tốt lắm, người không gả nàng cho ta thì chúng ta không thương lượng gì nữa” Nam Việt vương tử hất tay xô đám sứ giả ra, tập tễnh đi đến trước mặt Thẩm Tinh Thù, kéo tay nàng “ Làm vương tử phi của ta đi”

Doãn Thọ An vung tay áo bào thêu kim long ngay viền tay, vụt đứng dậy, vài đại thần cũng sợ tới mức vội đứng lên, khuyên giải can ngăn, sợ Hoàng đế nhà mình nhất thời thiếu kiên nhẫn mà phát hỏa. Lúc này Tô Giang Tả mới chậm rãi lên tiếng “ Nam Việt vương tử coi trọng Trinh phi nương nương mà Hoàng thượng lại cùng Trinh phi nương nương kết thân từ trước, chi bằng để Trinh phi nương nương tự quyết định đi”

Cả hai bên đều ngẩn người, nhất loạt quay lại nhìn Thẩm Tinh Thù. Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, mà mình chỉ hơi vô ý một chút sẽ dẫn đến chiến tranh giữa hai nước, cho nên Thẩm Tinh Thù vô cùng bối rối, không biết nên trả lời thế nào cho tốt. Trước giờ toàn là nàng chạy theo soái ca, lần đầu tiên được người ta cầu hôn trước mặt mọi người lại ở trong tình cảnh sai một câu là tạo thành cảnh dầu rơi máu chảy. Đúng là khóc không ra nước mắt ah.

Thẩm Tinh Thù nhìn đông rồi lại ngó tây, lại quay sang bẻ bẻ ngón tay. Nam Việt vương tử không kiên nhẫn nữa, nắm lấy tay nàng, khuôn mặt tuấn tú kẻ sát nàng, thâm tình nói “ Cho người biết, ta sẽ đối xử tốt với người, người sẽ là vương tử phi hạnh phúc nhất thiên hạ”

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Tinh Thù không nghĩ ngợi gì nữa, liền đáp “ Tương lai ta muốn làm một gian phi, mà người lại không phải là hôn quân”

“ ... ”

Bốn phía nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Nam Việt vương tử nheo mắt, chằm chằm nhìn Thẩm Tinh Thù một hồi mới buông tay nàng ra, rầu rĩ nói “ Ta hiểu được”

Gì? Người hiểu cái gì? Ta còn chưa nói rõ nha. Đến lượt Thẩm Tinh Thù ngẩn người, nào ngờ Nam Việt vương tử lại nắm chặt hai tay nàng, ngữ khí chân thành « ta sẽ cố gắng, chờ khi ta trở thành Nam Việt vương, ta lại đến cầu hôn người », dứt lời hắn liền buông tay Thẩm Tinh Thù, xoay người rời đi.

Sử viết, Văn Đế tháng bảy năm thứ tư, Nam Việt vương tử muốn cưới Trinh phi nương nương làm vợ. Sự việc liên quan đến quốc thể, hai bên đều giằng co không lùi, tình thế hết sức căng thẳng, Trinh phi nương nương dùng ngữ khí khéo léo từ chối Nam Việt vương tử, làm cho hắn biết khó mà lui, hóa can qua thành vô hình. Quả là trí tuệ hơn người.

Sử quan đánh giá, Trinh phi Thẩm thị dung gian phi làm có thực sự là có ý sáng tạo, biết cách vận dụng từ ngữ, có tiến có lùi, vừa giữ thể diện quốc gia vừa làm hài lòng Nam Việt quốc, vẹn cả đôi đường. Trinh phi nương nương đúng là kỳ nữ.

Các đại thần đối với việc Trinh phi nương nương vì giữ thể diện quốc gia mà không tiếc hi sinh hình tượng của bản thân, cố ý hạ thấp thân phận, coi mình là gian phi thì cảm động đến rơi nước mắt. Ai nấy đều hết lời ca ngợi nàng, mãnh liệt yêu cầu Hoàng thượng phải tấn phong, trọng thưởng cho nàng.

Vì vậy dưới áp lực của bách quan, tháng tám, Doãn Thọ An bắt đắc dĩ vung bút phong cho Thẩm Tinh Thù làm chính nhất phẩm phu nhân, phong hào Thực phi, làm cho nàng càng gần với vị trí quý phi.

22. Chương 22: Bắt Thông Dân

Trời muốn trời mưa, nương phải lập gia đình, tiểu thí hài trưởng thành rồi mới cay đắng nhận ra thực ra làm người lớn cũng không có tốt như tưởng tượng.

=====

Đêm dài tĩnh lặng, trên giường lớn trong An Tuệ cung . Từ lúc Doãn Thọ An tự mình chấp chính, Lễ bộ cũng yêu cầu hần không ngủ cùng với Thẩm Tĩnh Thù nữa, mà Thẩm Tĩnh Thù rốt cuộc cũng được một mình sở hữu cả cái giường lớn, đương nhiên là còn có Quân công tử, nhưng gian miêu không tính là người rồi.

Thẩm Tĩnh Thù cả người quần trong chăn, đột nhiên cảm giác dưới thân có dòng nước ấm trào ra, nàng hai mắt buồn ngủ mơ hồ sờ soạng một hồi, sau đó...Trong An Tuệ cung truyền ra tiếng thét cực kỳ thê lương, thảm thiết. Cung nữ trực đêm vội vàng chạy đi gọi Thương Nga tới, Thương Nga không kịp mặc áo khoác, vội vàng chạy tới trước giường của Thẩm Tĩnh Thù liền thấy tiểu cô nương tội nghiệp đang ngồi co ro ở góc giường, nước mắt lưng tròng nhìn mình.

Toàn bộ An Tuệ cung cũng vì tiếng thét kia mà thức giấc, ngự y được triệu tới, y nữ cũng có mặt, ngay cả nữ quan đồng sử cũng xuất hiện, thậm chí còn có cả Hoàng hậu Thượng Quan Yến. Doãn Thọ An cũng bối rối chạy đến nhưng lại bị Thương Nga và y nữ ngăn cản bên ngoài tẩm cung, hỏi thăm tình hình thì các nàng chỉ mỉm cười không nói rõ tình hình, làm cho hần gấp đến độ liên tục vò đầu bứt tóc dậm chân.

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Tĩnh Thù đều ở lì trong cung không ra, cả ngày nằm bẹp trên giường, Doãn Thọ An mấy lần đến hỏi thăm đều thấy nàng mặt mày đỏ bừng, rồi lập tức sai Thương Nga đuổi hần đi.

Mãi sau này, Doãn Thọ An mới biết được thì ra Thực phi của hần đến kỳ kinh nguyệt đầu tiên.

Đến khi trên người đã sạch sẽ hần, Thẩm Tĩnh Thù mới chịu xuống giường, đầu tiên là đi tắm nước ấm. Vừa mới qua lễ cập kê, nàng đối với thời kỳ trưởng thành của mình vẫn có chút mơ mơ hồ hồ nhưng cũng có chút thẹn thùng, ngượng ngùng, vì thế chỉ để cho Thượng Quan Yến cùng Thương Nga vào cùng. Hơi nước mờ mờ, Thương Nga cẩn thận chà lưng cho nàng, còn Thượng Quan Yến ở bên cạnh tạt nước vào người nàng. Thẩm Tĩnh Thù chu miệng bất mãn, tò mò thỉnh giáo các nàng về thân thể đang bắt đầu phát dục của mình.

Một lát sau, Thương Nga đứng dậy đi thay đồ bị hai người làm ướt, Thượng Quan Yến thì nói dói bụng, ồn ào đòi ra ngoài kiếm gì ăn, vì thế hai người đều rời đi. Thẩm Tĩnh Thù nhàm chán ngâm nước một lát, thấy các nàng không quay lại liền tự mình đứng dậy, bước ra khỏi dục bồn, cung nhân nội thị đều bị nàng đuổi đi từ sớm nên trong tẩm cung tựa hồ không có ai, khăn tắm cùng quần áo cũng được đặt sẵn gần đó.

Nàng nghĩ nghĩ, quyết định phải tự lực cánh sinh vì thế liền bước ra ngoài, cầm lấy khăn tắm không ngờ lại bị trượt chân, lập tức ngã xuống nền đá cẩm thạch. Cùng lúc đó Doãn Thọ An đột nhiên xuất hiện.

Hai người trợn to mắt nhìn nhau, đột nhiên Thẩm Tĩnh Thù “a” lên một tiếng thật to, Doãn Thọ An vội vàng quay lưng, lắp bắp nói “ Ta, ta cái gì cũng không thấy”

“Người nói dói, Thọ Thọ, người rõ ràng nhìn chằm chằm ta cả nửa ngày nha, người là hoàng đế đó, người nói dói” Thẩm Tĩnh Thù luống cuống dùng một tay khéo khan tắm che lấy thân hình, một tay xoa xoa cái hông bị đau, nhin không được rên lên thành tiếng.

“Thù Thù, người có phải hay không té bị thương ?” Nghe tiếng của nàng, Doãn Thọ An nhất thời quên để ý, liền quay đầu lại hỏi thăm, Thẩm Tĩnh Thù bán khóa thân thì xấu hổ không thôi cũng không khỏi choáng váng.

Thẩm Tĩnh Thù thấy hần nhìn chằm chằm vào mình thì vừa thẹn vừa vội, liền đẩy hần ra, sẵn giọng “ Thọ Thọ, người tránh ra, xoay người lại, không được nhìn lên”

Doãn Thọ An vội quay mặt lại, chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo, nhớ tới bộ dáng vừa rồi của Thẩm Tĩnh Thù thì lại đỏ mặt, vội vàng nhỏ giọng “ Ta, ta về cung trước, vốn nghe nói người đã chịu xuống giường nên muốn cùng người đi dạo ngự hoa viên. Ta, ta lát nữa lại đến” dứt lời liền quay người chạy như bị ma đuổi.

Ban đêm, trên long sàng trong Thiên Vũ các, Doãn Thọ An lăn qua lộn lại một hồi vẫn không ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh, bộ dáng xấu hổ của Thẩm Tĩnh Thù ban ngày. Da thịt trắng nõn phơn phớt màu hồng như anh đào, mềm mịn trơn bóng, mái tóc đen mượt như mây...làm cho tâm thiếu niên đập thình thịch. Mãi tới nửa đêm mới chợp mắt được một chút, Doãn Thọ An lại cảm thấy thân dưới không thoải

mái lẩm, đưa tay sờ soạng một chút, sau đó...trong Thiên Vũ các cũng truyền đến tiếng thét thê lương thảm thiết.

Ngự y, đồng sử nữ quan lập tức kéo đến, Thượng Quan Yến xoa hai mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, đá cho nội thị đến báo tin “Hoàng thượng nữa đêm đột nhiên kêu rên thật to” một cái rồi lại vùi đầu ngủ tiếp. Mà Thẩm Tĩnh Thù len lén đến ngoài Thiên Vũ các dò la tin tức đã bị Thương Nga néo lỗ tai lôi về.

Không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ là sáng hôm sau, sau khi hạ triều, Doãn Thọ An liền bị Thượng cung của Thượng nghị cục đưa đến một gian phòng, mãi đến giờ Ngọ mới ra, khi đi ra thì mặt đỏ bừng bừng, nhìn thấy Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Yến liền tránh ra, không thêm nói một câu.

Trải qua mấy ngày như thế, Thẩm Tĩnh Thù rốt cuộc không cam lòng bị Thọ Thọ vắng vẻ nên mới buồn bực đi tìm đường huynh Thẩm Tĩnh Chi, kể lể lên án sự khác thường của Doãn Thọ An. Thẩm Tĩnh Chi nghe xong liền đưa tay sờ cằm, cười gian.

Nụ cười gian của hắn kéo dài cho đến ngày hôm sau, hạ triều liền bám theo Doãn Thọ An đến ngự thư phòng. Doãn Thọ An phê duyệt tấu chương, mà Thẩm Tĩnh Chi cứ ở một bên cười âm hiểm, cho đến khi Doãn Thọ An bị ánh mắt sáng quắc của hắn làm cho không yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên nghe Thẩm Tĩnh Chi hét lớn “Thù Thù ngươi tới?”

Bàn tay cầm tấu chương của Doãn Thọ An đột nhiên run lên, tấu chương rơi xuống bàn còn hắn thì nhảy dựng lên, nhìn ra cửa, lắp bắp “Thù Thù...” Nào ngờ ngoài cửa không một bóng người, chỉ có nội thị đang cúi đầu. Phát hiện mình bị mắc mưu, Doãn Thọ An quay đầu, trừng mắt nhìn Thẩm Tĩnh Chi, tức giận nói “Ngươi, ngươi khi quân”

“An, không cần kích động như vậy, ở đây không có người ngoài ah” Thẩm Tĩnh Chi che miệng cười trộm một hồi mới khoan thai đi đến bên bàn, chống tay, thấp giọng hỏi “Hoàng thượng, ngươi đã làm chuyện gì có lỗi với Thù Thù đúng không? Sao lại sợ thấy nàng như vậy”

“Ngươi, ngươi nói vậy.” Doãn Thọ An lập tức phản bác, nhanh chóng nhặt lấy tấu chương trên bàn nhưng khuôn mặt lại không tự giác mà đỏ ửng.

“Ha ha.” Thẩm Tĩnh Chi lại nhích tới một chút, thanh âm nhỏ hơn một chút “Ngươi có phải nằm mơ thấy cùng Thù Thù nhà ta...hắc hắc...”

“Ngươi, ngươi làm sao mà biết được?” Doãn Thọ An thành thật biết mình đã nói hớ liền vội vàng dùng tay bịt chặt miệng lại.

“Ai nha, không cần lo lắng, ta sẽ không nói ra” Thẩm Tĩnh Chi bày ra vẻ mặt “Ta đoán đúng mà”, nắm lấy tay Doãn Thọ An “Hoàng thượng, ngươi không cần thẹn thùng, nam nhân nào cũng từng là một tiểu nam hài lớn lên ah”

Nói xong hắn lại nhích tới, hồ nghi nhìn Doãn Thọ An “Nhưng mà Hoàng thượng, ngươi còn chưa lâm hạnh hậu cung sao? Ngươi đến tột cùng có biết nên làm thế nào hay không?”

Mặt của Doãn Thọ An đỏ như tôm luộc, cúi đầu hồi lâu mới nhỏ giọng đáp “Thượng cung thượng nghị cục đã đến tìm ta, nhưng cũng chỉ quảng cho ta một đồng tranh vẽ và sách, bảo ta tự nghiền ngẫm”

“A? Không có tìm cung nữ chỉ dẫn thực tế cho ngươi sao?” Thẩm Tĩnh Chi gần như rống lên, sau mới sực nhớ: trước thời tiên đế, từng có một thái tử vì yêu thương cung nữ dạy hắn việc vi phòng, sau lại nạp làm phi, chuyên sủng, dẫn đến hậu cung gà chó không yên, còn suýt chút nữa đánh mất cả vương triều. Cho nên từ đó về sau, các hoàng tử của Đại Doãn vương triều không có cung nữ hướng dẫn, ngược lại các thế gia quý tộc vẫn còn bảo lưu tập tục này.

Thẩm Tĩnh Chi thở dài, vỗ vai Doãn Thọ An “Không sao, ta tốt xấu cũng là anh vợ của ngươi, việc này để ta nghĩ cách cho”

Sự thật chứng minh, đừng quá trông mong vào Thẩm Tĩnh Chi, cái mà hắn gọi là biện pháp chính là kết hợp cùng Quỳnh vương lên mang Doãn Thọ An ra cung, đến thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành – Thiên Hương uyển quan sát, học tập. Nói đến thanh lâu cũng có hai loại, một là thanh lâu của nhà nước, có thể

tự bán mình làm qua kỹ hoặc chủ yếu là nữ tử có tội hoặc là tù binh...được đưa đến đây, có thể cùng các nàng uống rượu, sờ sờ bàn tay nhỏ bé, nếu để ý tài hoa tướng mạo của người ta thì có thể ở lại. Còn Thiên Hương uyển là đệ nhất thanh lâu tư nhân, tập hợp rất nhiều mỹ nhân đa tài đa nghệ.

Bởi vì Doãn Thọ An thân phận tôn quý, cho nên Thẩm Tĩnh Chi cùng Quýnh vương mới yêu cầu tú bà Thiên Hương uyển yên lặng bố trí một gian phòng xa hoa nhất, còn bao luôn các căn gần bên, không cho người ngoài tới gần. Thấy hai người đều là tuổi trẻ tuần tú, phục sức xa hoa, cử chỉ lời nói cẩn thận nên tú bà nhiều năm kinh nghiệm cũng nhận ra đối phương là đại nhân vật liền lập tức an bài những thứ tốt nhất, còn tìm các cô nương ôn nhu nhất, có kỹ nghệ tiếp khách cao nhất đến, phân phó các nàng không cần nhiều lời.

Chơi trò ném thẻ vào bình rượu một hồi, bị Thẩm Tĩnh Chi ép uống vài ly, Doãn Thọ An rơi vào tình trạng đi không được, ở cũng không xong, đỏ mặt tránh sự đụng chạm của các cô nương, khiến cho các nàng che miệng cười trộm. Thì ra là tiểu ca ngây thơ lần đầu đến thanh lâu ah.

Giăng co một hồi, ngoài đình bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc, mọi người nhि qua cửa sổ thì thấy một nữ tử che mặt, mặc trang phục ca múa của Tây Vực, đang giơ tay, đá chân, múa quanh cây cột ở lương đình.

Thẩm Tĩnh Chi há miệng nửa ngày mới phục hồi tinh thần, chỉ tay hỏi “ Đây là vũ đạo gì? Trước giờ chưa từng nhìn thấy, thực sự rất quái dị ah”

Một cô nương mỉm cười đáp “ Nữ tử này nửa tháng trước mới đến đây, không biết nàng thương lượng với ma ma thế nào, mỗi đêm sẽ múa như vậy một hồi, sau đó thì không thấy người. Nàng nói đây chính là múa cột, nhìn khó coi chết được, vậy mà nàng còn tưởng mình hay lắm, không biết đã dọa cho mấy vị vương tôn công tử chạy rồi”

Thẩm Tĩnh Chi cùng Quýnh vương lập tức cười thành tiếng, đang muốn thương lượng có nên tìm cô nương giúp Doãn Thọ An khai trai không thì tú bà mặt đầy mồ hôi đột nhiên vọt vào “ Không tốt, Thẩm công tử, Quýnh vương gia, gia quyến các người đang đến đây, còn mang theo một đội ngự lâm quân, bao vây nơi này. Phu nhân dẫn đầu còn đẹp hơn các cô nương ở đây nhưng lại cực kỳ hung hãn, đã đánh ngã mấy hộ vệ của ta, bây giờ đang tiến tới chỗ các người”

Thẩm Tĩnh Chi cùng Quýnh vương liếc nhau, không tốt, chẳng lẽ là Hoàng hậu nương nương nghe được phong thanh nên mang người đến bắt gian. Ai ngờ, hai người còn chưa kịp bỏ Doãn Thọ An mà chạy thì Thượng Quan Yến đã đá văng cửa, uy phong lẫm lẫm tiến vào. Tú bà cùng các cô nương vội vàng chuẩn êm ra ngoài.

Thượng Quan Yến mắt phượng trợn lên, quét ngang ba người đang lui đến góc tường, tay cầm trường kiếm chỉ thẳng tới “ Thẩm Tĩnh Chi, người thật to gan. Doãn Thọ An, người cư nhiên dám tới đây. Quýnh vương lấy bàn tay thối của người ra, mau rút qua một bên”

Thẩm Tĩnh Thù đi sau nàng, còn mang khăn bịt mặt. Nàng khinh bỉ nhắc khăn che mặt lên, khịt mũi khinh thường một cái rồi lại buông tay che mặt, không hề để ý tới vẻ mặt đáng thương của Doãn Thọ An.

Bị Thượng Quan Yến một đường rắn dạy lời về Thiên Vũ các, nàng buông tay, quăng Doãn Thọ An lên long sàng, sau đó tự cởi quần áo của mình. Doãn Thọ An sợ tới mức hồn phi phách tán, nơm nớp lo sợ hỏi “ Người, người muốn làm gì?”

“Động, phòng!” Thượng Quan Yến nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai từ rồi kéo lấy quần áo của Doãn Thọ An “ Thù Thù còn nhỏ, không thể thị tẩm, ta là hoàng hậu, đây là bốn phận của nô tì”

Doãn Thọ An vội vàng lui ra sau, cái này sao giống động phòng, muốn ăn thịt người ta thì có. Hắn vừa nắm cổ áo, vừa liều mạng lắc đầu “ Không cần, Hoàng hậu tỷ tỷ, người đừng lại đây, nếu không ta sẽ kêu lên”

“Kêu , cho dù người kêu rách họng đêm nay cũng không có ai cứu được người” Thượng Quan Yến nắm lấy mắt cá chân của hắn, kéo hắn lại, chặt chẽ đè dưới thân, nhanh chóng cởi bỏ cấm bào của hắn.

“Cứu mạng nha, Thù Thù cứu ta, hoàng hậu tỷ tỷ muốn bá vương ta .” Doãn Thọ An vừa giãy dụa vừa ra sức kêu cứu nhưng hắn dù sao cũng nhỏ hơn Thượng Quan Yến ba tuổi, nàng lại là người tập võ cho nên rất nhanh hắn đã bị cởi bỏ cả trung y...

Bên ngoài Thiên Vũ các, Thẩm Tĩnh Thù ôm Quân công tử rầu rĩ dựa vào cây cột, Tô Giang Tả đi tới, ôn nhu hỏi “ Thực phi nương nương, sao ngài không đi vào trong?”

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói muốn cùng Thợ Thợ viên phòng, không cho những người khác quấy rầy.” Thẩm Tĩnh Thù đá đá mũi chân, ngữ khí có chút mất mát.

Tô Giang Tả hơi thất thần, cúi đầu không nói, hồi lâu phục hồi bình tĩnh “ Chúng ta không nên ở đây làm gì, ta phụng mệnh đêm nay thẩm tra Thẩm Tĩnh Chi và Quýnh vương gia, cáo từ trước”

“Nga.” Thẩm Tĩnh Thù cũng xoay người, đi được vài bước lại quay đầu nhìn Thiên Vũ các đèn đuốc sáng trưng, thở dài một hơi rồi đi về phía An Tuệ cung.

Bên trong Thiên Vũ các, Doãn Thợ An cũng dần dần lấy được khí lực, ra sức đấm đá, rốt cuộc cũng phản kháng thành công, thoát khỏi kiềm chế của Thượng Quan Yến, vội vàng nhảy xuống giường, một tay túm lấy trung y, một tay run rẩy chỉ vào Thượng Quan Yến nói “ Ta kháng nghị, ta phản đối, ta không muốn cùng người viên phòng”

Thượng Quan Yến há mồm thở dốc, lau mồ hôi, dựa vào đầu giường, oán hận trừng mắt “ Tiểu tử, người tiến bộ ah, thế mà cũng chạy thoát, đến, muốn đánh thì lại đánh”

Doãn Thợ An mím môi, hai mắt rung rung oán hận nhìn Hoàng hậu tỷ tỷ kiêu ngạo. Thượng Quan Yến cũng nhìn lại hắn, hai người trừng mắt một hồi nhìn không được bật cười. Thượng Quan Yến bắt đắc dĩ xua tay “ Quên đi, quên đi, làm như ta ép bức người không bằng”

Nói rồi nàng nhảy xuống giường, mặc lại ngoại bào, nhìn vẻ mặt đề phòng của Doãn Thợ An, thở dài một hơi: ai dù sao cũng là tiểu nam hài do mình chăm sóc đến lớn, thật muốn cùng hắn này này nọ nọ nào ngờ lại không được tự nhiên. Nhưng đứa nhỏ này đã lớn, dù sao cũng phải tính nếu không lại bị tên Thẩm Tĩnh Chi vương bát đản kéo đi kỹ viện thì phiền.

Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Yến đi ra ngoài cửa cung, nghiêm giọng phân phó với nội thị cung nhân đang đứng hầu bên ngoài “ Người tới, tuyên triệu Lễ bộ thượng thư và Thượng cung thượng nghị cục đến An Đức cung, ta muốn tuyển phi cho Hoàng thượng”

23. Chương 23: Tuyển Tú

Thường thì rất hay cho rằng người khác là người ngốc, nhưng thật ra mình mới chính là kẻ ngốc nhất.

=====

Hoàng Thượng muốn chọn phi !

Tin tức này vừa lan ra đã làm cho triều đình vốn nặng nề nhàm chán lập tức hưng phấn hẳn lên.

Hộ bộ thượng thư trợn mắt, gầy bàn tính, trầm nghĩ xem lần này lại phải xài bao nhiêu tiền nữa.

Lễ bộ thượng thư vỗ tay nói, nhất định phải tuyển thêm nhiều tú nữ, vì Hoàng thượng mà tuyển ra nói dối tông đường siêu cấp vô địch.

Lại bộ thượng thư rỉ tai hỏi nhỏ Thẩm lão thái sư đang ngủ gục, hỏi hắn chẳng lẽ không chút lo lắng cho cháu gái mình tương lai khó giữ được địa vị sao?

Thẩm lão Thái Sư lườm hắn một cái, âm thầm trộm vui sướng, cháu gái ta quả nhiên thông minh, hiểu được mình đang là nhân vật nổi bật nhất nên tìm cô nương khác đến để đi đời sự chú ý,biết cách ẩn mình, không hở là cháu gái ngoan của ta, về sau không phải lo lắng cho tiền đồ của nàng.

Doãn Thợ An nhiều lần mãnh liệt kháng nghị đều không có kết quả, cuối cùng phải thống nhất với Lễ bộ: để không phiền hà đến dân chúng, nên sẽ không tuyển tú trong phạm vi cả nước mà chỉ khoanh vùng trong các quý nữ thế gia, chọn ra những thiên kim xinh đẹp tài năng, cho tự nguyện báo danh, có chuyên gia bình

luận nhận xét, có đại diện của quần chúng nhân dân, còn thêm một ban giám khảo với những tiêu chuẩn, quy định nghiêm ngặt, sao cho không phát sinh tình huống không công bằng.

Trải qua nhiều lần thương nghị, cuối cùng đội ngũ ban giám khảo cũng được chọn, chánh chủ khảo là đệ nhất tài tử kinh thành, Thái phó đại nhân nổi danh, Thừa tướng đại nhân Tô Giang Tả, lang quan Thẩm Tinh Chi là giám khảo danh dự, thành viên ban giám khảo còn có Quýnh vương gia giỏi sớ tay đoán người và Lễ bộ thượng thư phụ trách tổ chức cuộc tuyển tú. Về phía đại diện của nhân dân gồm có Hoàng hậu Thượng Quan Yến chưởng quản hậu cung, gương mặt xuất hiện ba kỳ liên tiếp trên tạp chí – Thực phi Thẩm Tinh Thù, phóng viên kiêm thái giám Tiểu Huyền Tử, đại cung nữ Thương Nga, Sở đình úy Sở Trung Thiên thiết diện vô tư và ngôn quan Trần Sơ sẽ là đại diện phát ngôn của triều đình đối với dân chúng.

Doãn Thọ An nhìn danh sách ban giám khảo im lặng không nói gì, cuối cùng mới thắc mắc sao không có tên nhà thiết kế thời trang danh tiếng Doãn Thọ An?

Đám người Thượng Quan Yến đồng loạt quăng cho hắn ánh mắt xem thường, nói đừng có lộn xộn, người ngoan ngoãn chờ chúng ta chọn cho người một nữ nhân thích hợp đi.

Doãn Thọ An khinh thường khịt mũi, âm thầm phản bác: dựa vào cái gì? Rõ ràng là tuyển nữ nhân cho ta, thế mà dám không cho lão tử tham gia, cái này không phải là bịt mắt mua mèo sao? Rõ ràng là có khuất tất ah/

Tóm lại, dù Doãn Thọ An có tâm không cam lòng không nguyện đến mức nào thì dưới sự chủ trì của Thượng Quan Yến công tác tuyển phi vẫn triển khai đầy khí thế. Bách quan khó có lúc cùng khen ngợi Hoàng hậu, khoa trương rằng năng hiền lương thực đức, rộng lượng khoan dung, vì tương lai của Đại Doãn vương triều mà bỏn ba cực nhọc, rất có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ. Vì thế Thượng Quan Yến càng thêm đắc ý, tự hào, càng hăng say, tích cực với việc tuyển tú hơn.

Chỉ tiếc, thông báo tuyển phi đã hơn một tháng, gần đến kỳ hạn mà số người tham gia lại rất ít ỏi, chỉ có mấy người đến báo danh, lại trải qua sàng lọc bước đầu về gia thế trong sạch, dung mạo, gia thế... Qua vòng sơ tuyển, cuối cùng chỉ còn lại một người. Các vương công đại thần giảo hoạt, sớm biết hậu cung Hoàng hậu bư hãn, Thực phi chuyên sủng, cho nên đều đồng loạt giấu khuê nữ nhà mình, chỉ có một thiên kim đến báo danh lại chính là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư, Ngọc Như Ý tiểu thư.

Nghe tin nữ nhi bảo bối nhà mình không để ý đến lời can ngăn, vụng trộm đến tham gia thi tuyển, Lễ bộ thượng thư tức đến suýt ngất xỉu tại chỗ. Lại nghe nói nàng thuận lợi vào vòng chung kết cũng là người duy nhất trúng cử thì Lễ bộ thượng thư không nói được lời nào, ngất luôn, đến khi hắn tỉnh lại thì thấy mình đang có mặt tại hiện trường.

Mọi người cùng nhìn về phía cô gái đang đứng ung dung giữa sân. Nàng khoảng độ mười sáu mười bảy tuổi, vòng eo nhỏ nhắn, thân hình yếu diệu như liễu trong gió, giữa mi tâm có một nốt chu sa càng làm tăng thêm sự kiều diễm. Nhìn dung mạo này thì rõ ràng Ngọc Như Ý tiểu thư là bộ dáng bệnh Tây Thi nhưng nàng lại mặc váy dài màu cam ngắn tay, áo khoác màu lam trong suốt, thắt lưng màu nguyệt bạch phiêu dật, cổ áo mở rộng làm lộ gần nửa bộ ngực sữa... thực muốn đốt mắt người ta ah.

Mọi người nhất loạt quay sang nhìn về phía Lễ bộ thượng thư đang ngồi ngay ngắn trên đài, tỏ vẻ tán thưởng khả năng diễn xuất sáng tạo của hắn. Lễ bộ thượng thư che mặt rơi lệ, hoàn toàn bó tay với sự lớn mật của nữ nhi nhà mình.

Nàng trước kia cũng không phải như thế, trước kia thân thể nàng không được tốt, lại luôn nhát gan thẹn thùng, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước. Nhưng ba tháng trước, sau khi trải qua một trận sốt cao thì tựa hồ như là một người mới, buổi sáng đều tới hoa viên nói muốn tập thể dục gì đó, buổi tối lại nói phải luyện du già gì đó, hơn nữa lại phi thường thích chạy ra ngoài, nói chuyện lớn giọng, còn thường xuyên nghe được nhiều từ ngữ lạ tai. Đại phu nói có lẽ nàng sốt cao quá nên đầu bị hỏng rồi, người trong nhà đừng nên kích thích nàng. Cho nên Lễ bộ thượng thư mới để nàng tùy ý, nhưng hắn vạn lần không ngờ nha đầu kia to gan lớn mật đến mức tự tới báo danh tham gia tuyển phi.

Tô Giang Tả ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở mọi người thu hồi ánh mắt, quan tâm chính sự trước mắt. Nghe nói thiên kim Lễ bộ thượng thư là bệnh mỹ nhân, nói hơi lớn tiếng cũng có thể làm nàng sợ mà té xỉu, vì thế hắn tận lực thấp giọng, ôn nhu nói “ Ngọc tiểu thư, mời người nói lên quan điểm về cuộc sống chốn hậu

cung, nếu trúng tuyển, người sẽ làm gì với nghĩa vụ và chức trách của mình. Không cần nói nhiều, chỉ liệt kê vài ba điều tóm tắt là được”

“Vừa nêu quan điểm vừa đưa ra ví dụ thuyết minh, tuyển phi tử không ngờ còn nhiều thói quy củ như vậy”. Ngọc Như Ý cúi đầu mắng thầm, sau đó ngẩng đầu nhìn đảo qua ban giám khảo cùng bình phẩm đoàn, trong mắt nhất thời lộ ra hào quang sắc nữ, khóe miệng chảy nước miếng. Vì soái ca, liều mạng thôi.

Vì thế Ngọc Như Ý ngẩng đầu ưỡn ngực, tiến lên phía trước, cao giọng đáp “ Một, hậu cung nhiều tiền. Hai, có thể nhìn thấy nhiều mỹ nam. Ba, Hoàng đế si tình, phi tử ngốc, Hoàng hậu gian tà, dễ dàng gây rối”. Nàng không để ý tiếng bình phẩm chung quanh, nghĩ nghĩ một hồi lại đáp “ Nếu nói đến chức trách và nghĩa vụ của ta thì một là tiết kiệm, hai có yêu, ba cầu phát triển”. Thực ra nàng rất muốn nói là một :xài tiền, hai phát minh, ba của mỹ nam.

“ ... ”

Quýnh vương cùng Thẩm Tinh Chi cùng liếc nhau cười gian, dùng ánh mắt trao đổi tâm ý: uy, có phải là người hâm mộ tìm cách đến hậu cung để gặp người? Lễ bộ thượng thư thì hoàn toàn đứng hình. Thượng Quan Yên và Thẩm Tinh Thù đưa tay sờ mũi, ta gian tà? Ta khờ? Có thể gây rối? Tiểu Huyền Tử thì cười tít mắt, nôn nóng muốn kể chuyện này cho Doãn Thọ An nghe. Thương Nga và Sở Trung Thiên thì không nói được một lời, cầm lấy bút vẽ lên bảng chấm điểm một vòng tròn. Trần Sơ nhìn chung quanh, thấy Sở Trung Thiên khoanh tròn cũng học theo đại ca, vẽ một vòng lên bảng chấm điểm.

Cuối cùng, vẫn là Tô Giang Tả phúc hậu, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nhẹ giọng hỏi “ Vậy xin hỏi Ngọc tiểu thư tình thông cái gì? Nghe nói Ngọc tiểu thư am hiểu lối viết thảo, chẳng biết hôm nay có được thỉnh giáo hay không?”

“Tay của ta bị thương, không thể biểu diễn được” Ngọc Như Ý không chút đắn đo mà từ chối, thanh âm như chuông vỡ hoàn toàn khác xa với lời đồn là một cô nương nhút nhát. “nhưng mà ta sẽ ca hát khiêu vũ”. Hắc hắc, sớm đoán được các người sẽ nói như vậy nên ta đã có sự chuẩn bị. Lối viết thảo? hừ, viết vài câu thì còn có thể miễn cưỡng còn viết thư pháp thì quên đi, luyện ba tháng cũng chỉ mới học được tư thế cầm bút long sao cho đúng cách, nếu ra tay chắc chắn sẽ lòi đuôi ngay, vẫn nên để cô nương ta dùng giọng hát cùng dáng người mê người để chinh phục cổ nhân các người đi.

Ngọc Như Ý thướt tha đứng trên sân khấu vừa được dựng tạm, đột nhiên nàng kéo váy lên, cột ngang hông, để lộ đôi chân rắn chắc cùng nửa cặp đùi ẩn hiện. Lễ bộ thượng thư vừa được cứu tỉnh, nhìn thấy một màn như vậy lại tiếp tục ngất xỉu.

Ngọc Như ý lại tiếp tục cởi bỏ áo khoác, khiến mọi người hít thở không thông, để lộ đôi cánh tay tròn lẳn, Tô Giang Tả và Sở Trung Thiên lập tức cúi đầu, không dám nhìn. Nhưng Ngọc Như Ý lại nói như thế mới biểu diễn được, Thẩm Tinh Chi và Quýnh vương lại vỗ tay khen ngợi và cổ vũ nàng, còn tung hoa cho nàng rồi bắt đầu đệm nhạc.

Tiếp theo, Ngọc Như Ý còn nói, nàng muốn ca hát, rồi lập tức hắng giọng gào lên bài “ Hoa đại ven đường người không cần hái”, thấy mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn mình mà không nói lời nào, Ngọc Như Ý nghĩ lời bài hát này không đủ nho nhã, liền đổi sang bài “ Xuân hoa thu nguyệt khi nào”. Chung quanh lặng ngắt như tờ, nàng gãi gãi đầu, cảm thấy phản ứng của những người này không giống như mình nghĩ, đang tính đổi một ca khúc khác.

Lần này, mọi người rốt cuộc không nhịn được nữa, đồng loạt lắc đầu, kiên quyết tỏ vẻ không muốn nghe tiếp rồi vội vàng đứng lên như thể sợ Ngọc Như Ý lại hát tiếp. Lúc này ban giám khảo mới đưa ra ý kiến.

Thẩm Tinh Chi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói: Các cô nương ở Thiên Hương uyển hát là đòi tiền mà Ngọc tiểu thư hát lại là đòi mạng.

Quýnh vương mở to ánh mắt mông lung tiếp lời: ta phải thừa nhận, lúc trước khứu giác của ta đã phản bội tâm của ta, thì ra, mỹ nhân cũng có loại chỉ thích hợp nhìn chứ không thể nghe.

Lễ bộ thượng thư nhắm nghiền hai mắt, tiếp tục giả bộ té xỉu.

Dưới cái nhìn tha thiết của Ngọc Như Ý, Tô Giang Tả cẩn thận chọn lựa từ ngữ một hồi mới chậm rãi lên tiếng “ Các khúc này chỉ trong phủ mới có, nhân gian sao có thể nghe được”

Ngọc Như Ý đắc ý hé miệng cười, Thẩm Tĩnh Thù cùng Thượng Quan Yến nhất trí hướng Tô Giang Tả khịt mũi. Sau này Ngọc Như Ý ở trong cung ngẫu nhiên gặp được “Tri âm” Tô Giang Tả liền ngược ngược hỏi lúc tuyển phi, hẳn đã nói ca khúc này chỉ có trong phủ mới có, không biết phủ này là nói thiên phủ tiên giới hay phủ đế vương?

Ai ngờ Tô Giang Tả mặt không đổi sắc, nhìn thẳng vào đối phương thản nhiên phun ra một câu “âm tào địa phủ”

24. Chương 24: Xuyên Qua

Thì ra không phải nhân vật nữ nào xuyên qua cũng có thể ở thời cổ đại sống vui vẻ nha, cổ nhân sao lại thông minh như vậy chứ?

=====

Mặc dù Ngọc Như Ý ở hiện trường tuyển phi nổi tiếng bởi tiếng hát át tiếng bom, mặc dù toàn thể ban giám khảo cùng binh thẩm đoàn đồng loạt khoanh tròn trên bảng điểm, dù Doãn Thộ An sau khi nghe Tiểu Huyền Tử thuật lại đã mãnh liệt kháng nghị thì cuối cùng Ngọc tiểu thư vẫn thuận lợi tiến nhập hoàng cung. Nguyên nhân chỉ là vòng chung kết chỉ có một mình nàng, không chọn nàng thì chọn ai. Kỳ tuyển phi thực là bí ai nha, tuyển phi ai ngờ lại tuyển được một ngốc đại tỷ.

Ngọc Như Ý sau khi tiến cung được phong là tài tử, tuy rằng Thượng Quan Yến nhìn mặt mũi Lễ bộ thượng thư, vốn định cấp cho nàng danh hào tiếp dư tứ phẩm hoặc là cửu tần tam phẩm...nhưng Ngọc Như Ý lại kiên quyết không đồng ý, nói là tài tử lục phẩm cũng được, còn nói nàng muốn từ thấp đi lên như vậy mới kích thích ý chí phấn đấu, mới thể hiện tài trí phi phàm cùng năng lực của tiểu cường nữ xuyên qua thể hiện trong trận đấu chốn cung đình hiểm ác.

Thượng Quan Yến gãi gãi đầu, khều tay Thẩm Tĩnh Thù hỏi nhỏ “Tĩnh Thù, người đọc sách nhiều, biết nữ xuyên qua là gì không?”

Thẩm Tĩnh Thù bốc một miếng mứt bỏ vào miệng, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu mới đáp “Ta chỉ biết có Bách Việt tộc, Nam Việt quốc, Mân Việt quốc nhưng xuyên qua quốc là nước nào thì chưa nghe nói qua, hơn nữa Thái phó cũng không biết, xem ra chúng ta quả thật là thiếu kiến thức”

“Ngay cả con một sách kia cũng không biết? ừ, ừ, theo ta thấy khẳng định là Ngọc Như Ý đầu óc hồ đồ nên nói bừa thôi”. Thượng Quan Yến nhìn ra ngoài đình, thấy Ngọc Như Ý đang tập thể dục thì lắc đầu, hạ giọng nói “Nàng ta luôn nói chuyện điên điên khùng khùng, ngay cả Lễ bộ thượng thư cũng nói chúng ta trăm ngàn lần đừng tin là thật”

“Hoàng hậu tỷ tỷ, Thộ Thộ thật sự muốn thành thân với Ngọc Như Ý sao?” Thẩm Tĩnh Thù cúi đầu, rầu rĩ hỏi, trong lòng đột nhiên có loại tư vị không rõ ràng.

“Như vậy sao được, nha đầu này ngốc ngốc hồ hồ như vậy sao có thể làm phi tử, vì hoàng gia mà sinh nhi dục nữ. Doãn Thộ An tối hôm qua mang theo Tiểu Huyền Tử đến cung của ta, đầu tiên là phản đối, sau đó giơ đao lên uy hiếp, nói nếu ta buộc hắn cưới nữ nhân này thì hắn sẽ chết cho ta xem. ừ, hắn làm như ta không biết đao trong tay hắn còn chưa rút khỏi vỏ nha, tiểu hài tử, cư nhiên dám dùng chiêu này với ta”. Thượng Quan Yến cười lạnh, mắt phượng nhú lại “Bất quá ta cũng không thể để Lễ bộ thượng thư khó xử, nên trước mắt cứ để nàng ở lại trong cung một thời gian, coi như dưỡng bệnh, sau này nếu khôi phục muốn ở lại trong cung cũng được, coi như là thêm một đôi đũa, một cái chén thôi”

Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Yến lại dặn tả hữu nói: “Còn nữa, Ngọc tài tử hiện đang bị bệnh, không chịu nổi kích thích, chúng ta trước cứ nghe theo lời nàng, thật lòng quan tâm để cho nàng cảm nhận được hoàng cung là một gia đình ấm áp, trăm ngàn lần đừng kỳ thị người tàn tật ah”

Mọi người đồng loạt dạ ran, mà Ngọc Như Ý trở thành đối tượng được mọi người quan tâm lại không biết gì, ngơ ngác nhìn ánh mắt đồng tình của mọi người, tập thể dục xong thì lấy dây thừng ra, bắt đầu nhảy dây.

Ngọc Như Ý, chính xác hơn thì phải gọi nàng là Chung Hoa Hoa, là một nữ sinh bình thường thời hiện đại, một ngày nọ đến Tấn Giang thì bị thiên lôi đánh trúng, lập tức ngất đi. Khi nàng tỉnh lại thì phát hiện mình lại là khuê nữ Ngọc Như Ý của Lễ bộ thượng thư. Ngoài ý muốn là nha hoàn không có lập tức reo mừng “ Tiểu thư, người tốt cuộc cũng tỉnh” mà thần nhiên liếc nàng một cái nói “ Tỉnh rồi thì đứng lên đi, tiểu thư còn phải học thêm”

Sau này nàng mới biết được, Ngọc Như Ý thường xuyên bị té xỉu, hôm qua chỉ vì nhìn thấy con mèo ăn thịt con chuột mà hôn mê bất tỉnh, sốt cao suốt một ngày. Đối với chuyện này, nha hoàn, bà tử bên cạnh này đã quá quen nên cũng không lấy làm lạ.

Ngọc Như Ý liền hỏi nha hoàn triều đại này là thời nào, Hoàng đế họ gì, phụ thân tên gì, địa vị có cao không, có nhiều tiền không, trong nhà có mấy người, mấy mẫu ruộng, mấy con trâu, có một đại ca yêu muội thành si không, có một đệ nhất mỹ nam tử là vị hôn phu chỉ phúc vì hôn không, có cơ hội trở thành oán phụ hay hạ đường phụ để rồi phát sinh các vấn đề liên tiếp hay không? Ai ngờ nha hoàn liền liếc mắt xem thường nàng “ Tiểu thư, ngài hồ đồ quá rồi, mau đứng lên, ta còn phải dọn giường”

Vì thế ngay ngày đầu tiên Ngọc Như Ý đã được lãnh giáo, chưa nói đến ngày hôm sau, nàng rời giường, hết sức ôn nhu nói với nha hoàn: chúng ta đều là mẹ sinh ra, ngang hàng như nhau, đừng có động một chút lại quỳ gối xưng nô tì. Ai ngờ nha hoàn không có cảm động đến rơi nước mắt mà lạnh lùng liếc nàng một cái “ Tiểu thư, ngài quả là sốt cao đến hỏng đầu rồi, con người đương nhiên do mẹ sinh ra. Còn nói ngang hàng? Vậy ngài đi hốt vỏ hạt dưa đi, mau xê chân để ta còn hốt mấy cái vỏ táo”

Nhưng chuyện bị ai vẫn chưa kết thúc.

Nàng phần nam trang dạo phố để tìm mỹ nam, kết quả suốt nửa tháng ăn kẹo hồ lô đến rang nanh cũng sắp rụng mà một cái bóng mỹ nam cũng không thấy chứ đừng nói là người xuất hiện, thâm tình chăm chú nhìn nàng.

Nàng muốn làm ra phát minh vĩ đại, lại bị ai phát hiện nàng không biết nấu ăn ngon, không biết chế tạo đại pháo, càng không biết cách điều binh khiển tướng, lấy ít thắng nhiều, chỉ điểm giang sơn. Người nơi này biết làm đạn pháo, có thể chế ra đồ sứ đồ mỹ nghệ tinh xảo, mà nàng ngay cả cách nhóm lửa thế nào cũng không biết.

Nàng hằng hái phát tay áo muốn mở tửu lâu, kết quả còn chưa khai trương đã bị quan phủ phái người đến thu thuế thu nhập cá nhân, thuế doanh nghiệp, thuế rượu, thuế xây dựng...đủ loại, hắc đạo thì phái người tới thu phí bảo kê, phí vệ sinh, phí an ninh trật tự...cho nên tửu lâu chưa mở đã đóng.

Nàng dạt dào đắc ý đến giáo phường hát bài “đêm trăng xuân giang hoa” nghĩ sẽ nghe được tiếng vỗ tay như sấm, lập tức nổi tiếng, trở thành đệ nhất tài nữ ở kinh thành. Ai ngờ lại bị mấy thư sinh lên tiếng phản đối, còn cáo trạng với Thái phó đại nhân, nói nàng đạo nhạc từ bài Khúc giang xuân nguyệt tịch.

Được, không thể làm gian thương, không thành tài nữ nổi danh, Ngọc Như Ý liền có ý định xông pha giang hồ. Vì thế nàng không để ý sự khuyên can năn nỉ của Lễ bộ thượng thư, mang Việt Nữ kiếm đi lưu lạc giang hồ. Nào ngờ còn chưa ra khỏi đại môn kinh thành đã bị binh lính thủ hạ Kinh triệu doãn ngăn lại, nói nàng dám ngang nhiên mang vũ khí cấm lưu hành dưới chân thiên tử, mà lại đang dịp quốc khánh, toàn bộ kinh thành đều giới nghiêm. Cho nên còn chưa nhìn thấy võ lâm minh chủ, Ngọc Như Ý đã phải Đại Lý tự nhìn hắc diện diêm la Sở Trung Thiên.

Cuối cùng, Ngọc Như Ý quyết tâm đến Thiên Hương uyển, đưa tiền cho tú bà để nàng được lên đài hiến nghệ. Ai ngờ múa cột suốt nửa tháng, đế vương tà mị không thấy, thâm tình vương gia cũng không được gặp, thiếu niên đại hiệp cầm kiếm bay qua nóc nhà rồi đi luôn không dừng lại, ngay cả mỹ nam bị mù cũng không có xuất hiện nói “ Ta muốn nàng”. Ngược lại khách nhân bỏ đi hết một nửa, làm cho tú bà đem tiền trả lại cho nàng, cầu xin nàng để cho nàng ta được yên ổn làm ăn.

Quả là bị kịch nha, Ngọc Như Ý đứng bên cửa sau Thiên Hương uyển, vô cùng cảm khái, không phải nàng không muốn làm nền truyền thuyết mà là vì cổ nhân không dễ bị lừa nha.

Rốt cục, Ngọc Như Ý cũng được tiến cung nhưng Doãn Thọ An lại thường xuyên trốn tránh nàng. Hơn nữa toàn bộ hậu cung cũng chỉ có Hoàng hậu, Thục phi và nàng, tam cung lục viện ở đâu chứ? Tranh giành tình nhân với ai đây? quý phi kiêu ngạo ương ngạnh được sủng ai đâu rồi? tiểu muội muội thiên chân vô tà bị cuốn vào làm vật hi sinh ở nơi nào? Cung nhân bên mình vì người nhà bị uy hiếp mà phản bội mình ở đâu?

Vì sao? Vì sao tất cả đều không giống như tiểu thuyết ngôn tình miêu tả? quảng cáo giả dối sẽ hại chết người nha. Có thể yêu cầu trả lại tiền không?

Ngọc Như Ý thu hồi dây thừng, ừ ừ cúi đầu, thông thả đi về phía lương đình. Thượng Quan Yến và Thẩm Tinh Thù vội vàng mang trà cùng điểm tâm đến, mềm giọng an ủi “ Ngọc tài tử, đừng tức giận, người hôm nay đã nhảy nhiều hơn mấy cái, so với hôm qua đã có tiến bộ rồi, cố lên, chúng ta đều coi trọng người”

Ngọc Như Ý yên lặng run rẩy khoe miệng, liếc mắt nhìn Hoàng hậu và Thục phi nhiệt tình hiếu khách. Haizz, quên đi, nhận mệnh thôi. Nàng vỗ vào bàn đá, kết quả lại làm đau tay mình, vừa xoa vừa nói “ Ta quyết định, từ hôm nay trở đi ta sẽ cho các người biết thế nào là tri thức tiên tiến cùng tư tưởng hiện đại”

Nghe vậy, Thượng Quan Yến lại nhin không được tò mò nhỏ giọng hỏi Thẩm Tinh Thù “ Tinh Thù, hiện đại là gì?”

Thẩm Tinh Thù nhú mày tự hỏi “ Ta chỉ nghe nói qua Tần đại, tuyệt tự, còn hiện đại là gì thì không hiểu rõ lắm, có lẽ là danh từ mới của Ngọc tài nữ ah”

“Hôm nay, trước tiên chúng ta nói đến việc nam nữ bình quyền” Ngọc Như Ý không quan tâm hai người to nhỏ thì thầm, bắt đầu tuyên truyền phong trào nữ quyền “ Dựa vào cái gì mà nam nhân có thể tam thê tứ thiếp? dựa vào cái gì nam nhân lại có mối nối cũ, gặp một người là yêu một người? dựa vào cái gì mà nam nhân có thể tùy ý hưu thê nạp thiếp?”

“Đợi chút.” Thẩm Tinh Thù giơ tay đặt câu hỏi “ Dựa theo pháp mệnh, ta có thể xác định muốn hưu thê phải có thất xuất chi điều hoặc là ba năm không con, không phải tùy ý”

” Đúng vậy, đừng tưởng chúng ta không hiểu luật pháp” Thượng Quan Yến gật đầu tán thành “ Hơn nữa, nạp thiếp thì cũng phải quan ngũ phẩm trở lên mới có tư cách, số lượng cũng có hạn, thủ tục rườm rà, còn phải được Lễ bộ phê chuẩn”. Ha ha, tiếp xúc nhiều với Sở Trung Thiên, rốt cuộc cũng biết một ít tri thức pháp luật.

Ngọc Như Ý trán đổ mồ hôi, khụ một tiếng “ Được rồi, ý của ta muốn nói là nam nữ đều như nhau, bọn họ có thể làm gì thì nữ nhân chúng ta cũng có thể làm được”

Thấy Thượng Quan Yến và Thẩm Tinh Thù nhìn mình khó hiểu, Ngọc Như Ý đắc ý cười to, một tay chống nạnh, một tay giơ lên trời lớn tiếng nói “ Cái gọi là nam nữ bình quyền, chính là nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, chúng ta cũng có thể một nữ nhiều nam, ta muốn một hậu cung toàn là mỹ nam, càng nhiều càng tốt”

“ ... ”

Ầm vang một tiếng, giữa ban ngày, đột nhiên xuất hiện một đạo sấm sét.

25. Chương 25: Hoa Đào

Nếu người nghe được có người đánh đàn thổi khúc, nhất định phải không chút do dự mà đến xem, tám chín phần là sẽ gặp được soái ca hay mỹ nữ. Chuyện này thường áp dụng ở các địa điểm như tiểu kiều trúc ốc, hoàng cung vương phủ hay vùng hoang vu, trên thuyền hoa... vào một đêm trăng sáng...

Ngọc Như Ý như tiểu cường đánh hoài không chết, tuyệt đối không cam lòng cứ vậy mà từ bỏ. Nàng không tìm cách tình cờ gặp gỡ Doãn Thọ An hay Tô Giang Tả nữa mà chủ động xung phong làm người mẫu miễn phí cho Doãn Thọ An, đưa ra không ít góp ý cho các thiết kế của hắn, cuối cùng còn tổ chức buổi biểu diễn

mùa thu bên Thái Dịch trì, còn lôi kéo Thẩm Tĩnh Thù cùng tham gia biểu diễn. Từ đó đã cải thiện được mối quan hệ với Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù.

Ngọc Như Ý cũng rất nhanh gần bó với Thẩm Tĩnh Chi và Quýnh vương, đúng kiểu ngư tử tầm ngư mã tầm mã, ba người thường xuyên hoành hành khắp hoàng cung, thậm chí còn đem nội thị Tiểu Chính mới tới đến ngõ nhỏ sau Dịch Đình giở trò, làm hại các cung nữ, đại tiểu mỹ nhân nhìn thấy bọn họ đều trốn tránh thật nhanh.

Không lâu sau, nghe nói bào đệ của Hoàng hậu là Thượng Quan Cẩn theo cha vào kinh báo cáo công việc, vì thế Thượng Quan Yến được gặp lại người thân sau bao ngày xa cách. Sau đó Thượng Quan tướng quân rời đi, còn Thượng Quan Cẩn ở lại, Doãn Thọ An dường như rất thích vị quốc cữu cùng tuổi này, liền phong hấn làm thống lĩnh cấm vệ quân, theo hầu bên cạnh, khi xuất môn tuần tra hay săn bắn cũng có mặt. Có được bạn cùng giới đồng tuổi, Doãn Thọ An không bám lấy Thẩm Tĩnh Thù như lúc trước nữa làm cho Thẩm Tĩnh Thù chưa từng gặp mặt Thượng Quan Cẩn cũng nảy sinh dịch ý.

Mấy ngày nay, cảm giác bị Hoàng hậu tỷ tỷ và Thọ Thọ bỏ rơi, Thẩm Tĩnh Thù cô đơn ôm Quân công tử đi tản bộ trong cung. Bỗng nhiên nàng mơ hồ nghe được tiếng đàn du dương thánh thót từ nơi nào đó vọng lại. Thanh âm đứt quãng nhưng thanh thúy vang dội, không giống là tiếng phát ra từ sáo trúc. Thẩm Tĩnh Thù nổi tính tò mò, vội buông Quân công tử, rút tiểu đào huyền thường xuyên mang theo trong ống tay áo ra cũng thổi vài tiếng.

Tựa hồ như nghe có người hợp tấu, người thổi khúc tạm dừng một chút rồi lại thổi một đoạn ngắn, Thẩm Tĩnh Thù cũng bướng bỉnh thổi vài tiếng. Người kia liền chuyển sang một tiểu khúc tươi vui, tiếp theo là tiếng bước chân vội vã, nghe như từ vách tường bên cạnh truyền ra, mơ hồ không rõ, người thổi khúc lại thổi vài âm sắc, Thẩm Tĩnh Thù cũng mỉm cười thổi theo.

Rốt cuộc một bóng dáng màu xanh nhạt cũng xuất hiện trước cửa cung. Người nọ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người anh tuấn, vẻ mặt tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, đang đi về phía này. Tới gần mới phát hiện hấn mũi cao, mặt mày trong sáng, đôi mắt sáng rực, khoe mắt hơi nhướng lên, mỉm cười ngại ngùng. Trên tay hấn cầm một chiếc lá xanh mướt, xem ra là vừa dùng để thổi khúc mới rồi.

“Thật tốt quá, rốt cục có người đến.” thiếu niên thấy Thẩm Tĩnh Thù thì rất cao hứng, phát phát lá cây trong tay “ Cô nương, người có thể đưa ta đến cung Hoàng hậu không?”

Vừa nghe xưng hô của hấn, Thẩm Tĩnh Thù không khỏi nhíu mày “ Người không biết ta?” nàng cao thấp đánh giá thiếu niên thấy hấn mặc quan bào ngũ phẩm, lưng và vai đều có thêu hoa văn trừ tà, hấn là cấm vệ tùy tùng của hoàng đế. Nàng ngập ngừng hỏi “ Người là vũ lâm lang? sao lại ở trong này một mình?”

“Ha ha, ta là kim ngô vệ vừa được phong, hôm nay đến phiên trực nên mới đến đây” Thiếu niên ngại ngùng gãi đầu “ Hôm nay Hoàng hậu triệu ta tiến cung, mà mấy cung nữ tỷ tỷ dẫn đường...” nói tới đây thì hấn xấu hổ cười khan. Thẩm Tĩnh Thù liền hiểu chắc chắn các cung nữ thấy hấn tuấn tú nên mới đùa giỡn với hấn.

Thiếu niên xoa xoa hai tay, giải thích tiếp “ Lúc trên đường ta gặp ba nam nữ mặc cấm y, cung nga dẫn đường thấy bọn họ liền bỏ ta mà chạy trốn. Ta thấy bọn họ vây quanh một tiểu thị vệ nói chuyện, ta vội vàng trốn vào cửa nhỏ bên cạnh, vòng vo đồng ý một hồi thì lạc đường”

Thẩm Tĩnh Thù bật cười, “Được rồi, người đi theo ta, ta mang người đến chỗ Hoàng hậu tỷ tỷ”

“Người là?” Thiếu niên vừa nghe nàng kêu Thượng Quan Yến là Hoàng hậu tỷ tỷ không khỏi ngạc nhiên “ Người chính là Thực phi nương nương mà tỷ tỷ ta thường nhắc tới?”

Nghe vậy Thẩm Tĩnh Thù bưng tính đại ngộ, chỉ tay vào mặt hấn, mỉa mai nói “ Người chính là Thượng Quan Cẩn đã cướp Thọ Thọ của ta?”

“...” Thiếu niên sờ sờ cái mũi, nhếch nhếch nói thảm “ Ta không có cướp Hoàng thượng ah, Hoàng thượng chỉ là thích ta cùng cười ngựa bắn tên mà thôi”

“Hừ.” Thẩm Tĩnh Thù lên giọng “ Dù sao Thọ Thọ đã vài ngày rồi không đến tìm ta, tóm lại đều là do người sai”

“Nga, Hoàng Thượng là bị Công bộ thượng thư bàn chuyện kênh đào, ngay cả ta hai ngày qua cũng không có gặp nha” Thượng Quan Cẩm vội vàng tiến lên giải thích “ Thục phi nương nương đại nhân tất có đại lượng, trước tiên chúng ta đến chỗ tỷ tỷ của ta có được không?”

Thẩm Tinh Thù bấu môi, dựa vào bức tường, hết nhìn đông lại ngó tây, chốc lát còn ngẩng đầu nhìn trời nhưng không chịu cất bước. Thượng Quan Cẩm cũng không giỏi dỗ nữ hài tử, đành phải vò đầu bứt tai, gấp đến độ dậm chân. Đột nhiên từ cửa cung toát ra một thân ảnh nhỏ màu trắng, Quân công tử vừa nhìn thấy đã cong lưng nghe răng hù dọa.

Thẩm Tinh Thù vừa nhìn thấy bóng trắng kia thì lập tức lui ra sau, chỉ tay hỏi “ Đó là gì vậy?”

“Nga, là một con sói con mà ta mang tới » Thượng Quan Cẩm vội vàng huýt sáo một tiếng, bóng sói liền vọt tới trước mặt hắn, xem hình thể thì lớn hơn chó con một chút, toàn thân trắng tuyết, hai tai vểnh lên, ánh mắt sợ hãi.

Dù là nữ hài tử nhưng Thẩm Tinh Thù nhìn thấy sói con cũng không có sợ hãi, còn ngồi xổm xuống, đưa tay muốn đùa giỡn với nó. Con sói nhỏ liền né sang một bên, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm cười cười, cúi đầu ôm nó bỏ vào tay Thẩm Tinh Thù, ôn nhu nói “ Tiểu tử này chỉ mới hơn hai tuổi, luôn có vẻ nhát gan, thẹn thùng”

Thẩm Tinh Thù ôm sói nhỏ trong lòng, yêu thích không muốn buông tay, không ngừng vuốt ve bộ lông óng mượt nhưng sói con tựa hồ không thích bị đối đãi như súc vật, giãy dụa không ngừng. Quân công tử thì gấp đến độ liên tục giơ chân nhảy lên sợ mình bị thất sủng, còn không ngừng nhe răng múa vuốt thị uy với sói con, phần nộ kêu thành tiếng.

Sói con yên lặng nhìn nó, cuối cùng cũng thoát khỏi vòng tay của Thẩm Tinh Thù lập tức trốn sau lưng Thượng Quan Cẩm. Quân công tử vội vàng cắn góc váy của Thẩm Tinh Thù, ra sức cọ cọ vào chân nàng làm nũng. Thẩm Tinh Thù cười hì hì, ngồi xuống ôm lấy nó, nhéo nhéo cái mũi “ Quân công tử, người là tỷ tỷ, phải rộng lượng một chút nha”

“Quân công tử” lại làm bộ nũng nịu cọ vào người Thẩm Tinh Thù ra vẻ đáng yêu nhưng đôi mắt lại vụng trộm trừng mắt nhìn sói con, ra vẻ uy hiếp: thành thật một chút, mau cách xa chủ nhân của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

“Thượng Quan Cẩm, người làm sao mà có được sói con vậy? ta cũng muốn Thọ Thọ tìm cho ta một con” nể mặt sói con, Thẩm Tinh Thù quyết định không tính toán chi li, cất bước dẫn đường thuận tiện hỏi

“Năm trước ta mang binh đi tuần tra Lĩnh Nam, vừa lúc gặp một đám nhân sĩ giang hồ đang vây đánh một đôi vợ chồng trẻ, nói bọn họ nuôi dưỡng mấy con sói Tuyết Sơn được xưng là võ lâm chi bảo, muốn cướp của bọn họ. Ta không định xen vào chuyện giang hồ, hơn nữa nam nhân kia tuyệt kỹ phi đao rất tốt mà nữ nhân nọ võ công cũng không tệ, hẳn là không việc gì” Thượng Quan Cẩm chậm rãi tường thuật.

“Nhưng dù sao đối phương người đông thế mạnh, có mấy người lên ra phía sau định bắt mấy con sói. Ta thấy một con sói lớn mang theo hai sói con lủi ra sau bụi cây, có vẻ định bỏ trốn”. Thượng Quan Cẩm vuốt sói con “ Chỉ có tiểu tử này, rõ ràng là rất sợ hãi, vẫn theo chân một con sói xám xông vào vòng vây, thỉnh thoảng còn cắn cho địch nhân một cái. Ha ha, cuối cùng tiểu tử này cũng bị bắt được, ta nhất thời không nhận được mới ra tay giúp”

“Đám người kia thấy có quan binh xuất hiện liền bỏ đi, hai vợ chồng nọ thấy tiểu tử này cứ cắn mãi ống quần của ta không buông, nói là có duyên với ta cho nên mới tặng nó cho ta. Bọn họ còn nói sói Tuyết Sơn chỉ lớn hơn chó con một chút nhưng cực kỳ có linh tính, tốc độ rất nhanh. Đừng thấy tiểu tử này có vẻ sợ người lạ, khi nguy hiểm lại rất dũng cảm” Thượng Quan Cẩm mỉm cười vỗ tay sói con, trong mắt không che giấu sự kiêu ngạo

Thẩm Tinh Thù không cam lòng yếu thế phản bác lại “ Quân công tử của ta cũng không kém” nhưng nghĩ lại thì Quân công tử hết ăn lại nằm, gặp nguy hiểm là cong đuôi bỏ chạy thì chột dạ cúi đầu. Quân công tử lại không để ý mà meo một tiếng, nhảy khỏi tay nàng, tao nhã bước đi.

Dọc theo đường đi, sói con luôn đưa mắt tò mò nhìn hoàng cung nguy nga tráng lệ, tiểu cung nữ tram cài lược giắt, cả người tràn ngập mùi thơm, ngọc bội vang lên đinh đang vui tai. Quân công tử vốn quen thuộc

nên uốn ngực thông thả bước đi, thỉnh thoảng còn liếc mắt khinh thường đối với sự tò mò của sói con Tiểu Bạch. Đúng là nhà quê lên tỉnh mà.

Nghĩ đến đây, nó ngó chung quanh, thấy Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Cẩn ở phía sau đang cười nói, không để ý tới hai sủng vật đi trước. Vì thế Quân công tử liền lui ra sau vài bước, khom lưng chuẩn bị tư thế rồi bất ngờ nhắm ngay mõng của sói con Tiểu Bạch mà đánh tới.

Sói con Tiểu Bạch đang chăm chú nhìn hai cung nhân chơi đá cầu ở phía trước, không có phòng bị liền bị Quân công tử đá cho ngã lão đảo, lăn mấy vòng, choáng váng đầu óc, ủy khuất và khó hiểu nhìn Quân công tử.

“Quân công tử” đặc ý dào dạt ngẩng cao đầu bước qua sói con Tiểu Bạch, còn cố ý đụng nó một cái. Sói con nhất thời hiểu ra Quân công tử đang muốn thị uy với nó, tỏ vẻ đây chính là địa bàn của nó và nó đang bất mãn cùng ghen tỵ vì Thẩm Tinh Thù cũng yêu thích mình. Vì thế sói con ngoan ngoãn cúi đầu xuống, lui ra sau vài bước, để cho Quân công tử kiêu ngạo đi trước, còn mình thì chậm rãi theo sau.

Thẩm Tinh Thù không để ý lắm đến tranh đấu nho nhỏ giữa hai sủng vật, nàng đang cao hứng lãnh giáo việc thổi kèn lá với Thượng Quan Cẩn “ Đúng, cứ như vậy, đặt lá lên môi, ngón tay cong lại, ngón trỏ và ngón giữa xích xuống một chút, đây, ngón cái đặt ở chỗ này, nâng phiến lá lên một chút. Khi thổi, người thả lỏng hoặc căng phiến lá lên sẽ nghe ra âm thanh khác nhau”. Thượng Quan Cẩn kiên nhẫn giảng dạy, còn cầm một phiến lá làm mẫu “ Muốn thổi âm sắc này thì môi phải chum lại, còn muốn phát ra âm cao thì lưỡi thè ra một chút. Đúng, đúng, làm như vậy đó”

“Chơi thật vui nha” Thẩm Tinh Thù thổi được vài tiếng liền vui như tết, rạo rực nhìn về phía Thượng Quan Cẩn “ ở Lĩnh Nam mọi người rất hay thổi kèn lá sao?”

Thượng Quan Cẩn gật gù đầu, “Nơi đó nam nữ lão ấu đều biết thổi, mỗi ngày sau khi lao động xong hoặc khi bốn ba trong rừng cũng có lúc là nam nữ hẹn hò...đều thổi kèn lá để giúp vui. Ta ở trong cung chỉ thấy có đồng thanh diệp, thực ra dùng kết dữu diệp hoặc lô diệp thổi nghe cũng rất hay”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi ta nghe thấy người thổi làn điệu kia, âm sắc phong cách cổ xưa thuần hậu, rất giống thời điểm hành quân, có thể cho ta xem nhạc khí kia không?”

“Ha ha, người muốn nói đào huyền sao ? » Thẩm Tinh Thù lấy đào huyền ra “ Ta xem Kinh Thi có nói: bá thị thổi huyền, trọng thị thổi trì, đều là cử viễn âm cổ vì thế mới nhờ giáo phường chỉ dẫn cho. Người nhìn nhỏ vậy mà cũng biết này nọ, thất âm cụ bị cũng mang theo bên người”. Nàng cười xấu xa, đặc ý liếc Thượng Quan Cẩn chế nhạo “ Hơn nữa, còn có thể giúp ta làm đại cứu tinh tìm được tên lạc đường này, hahahaha”

Thượng Quan Cẩn cũng nhin không được cười thành tiếng “ Đúng vậy, đúng vậy, đa tạ ơn cứu mạng của Thực phi nương nương, nếu không thì ta cùng sói con chắc chắn sẽ bị chết đói trong thâm cung đại viện của hoàng cung ah”

“Hi hi.” Thẩm Tinh Thù quay người, chấp tay sau lưng, tươi cười dịu dàng nói « người hãy như Hoàng hậu tỷ tỷ và Thọ Thọ, gọi tên của ta là được rồi, không cần giống như Thái phó, lúc nào cũng lễ nghĩa, cứ gọi ta là Thực phi nương nương, nghe không được tự nhiên lắm »

« Được, vậy chúng ta chỉ cần xưng tên với nhau thôi »

“Thượng Quan Cẩn, người kể cho ta nghe xem ở Lĩnh Nam có đặc sản gì ngon, có trò gì vui hay có phong tục đặc biệt kỳ quái gì không ? »

“Được, ta kể cho người nghe truyền thuyết La Phù sơn nha, đúng rồi, ta có mang đến quả vải, người ăn chưa? Đó là đặc sản Lĩnh Nam nha, còn có người dân ở đó rất thích nhảy sạp”

Thanh âm nói chuyện càng ngày càng xa, mà phía trước hai thân ảnh một trắng một xám cũng truy đuổi nhau không ngừng. Màu xám thỉnh thoảng lại cắn, đám màu trắng vài cái, rồi lại giả bộ vô tội, làm như không có chuyện gì giả bộ làm nũng trước mặt chủ nhân. Mà hai người phía sau cũng vui vẻ chuyện trò, trai tài gái sắc, đúng là một đôi bích nhân.

Tình cảnh tựa như ảo mộng, nhiều năm về sau hình ảnh ngày hôm nay vẫn hiện về trong đầu Thượng Quan Cẩm. Nếu lúc đó đường đi cứ kéo dài mãi không dứt thì tốt biết, cả đời cứ như vậy cùng nàng song vai bước đi, có lẽ nhân sinh của hắn sẽ khác đi.

26. Chương 26: Khẩu Khẩu

Theo công tác thống kê, một nam một nữ mà dành dao với nhau thì tuyệt đối sẽ là nam bị nữ làm cho bị thương, mà hung khí có tính uy hiếp lại không phải là trường kiếm hay đại đao mà chính là dao gọt hoa quả hay kéo nhỏ không bắt mắt nhất.

=====

Từ lúc Thẩm Tinh Thù “Khoan hồng độ lượng” tha thứ cho Thượng Quan Cẩm về sau, mấy người trẻ tuổi cũng dần thân thiết với nhau hơn, đua ngựa, đá cầu, chơi xúc xắc... lúc nào cũng có nhau. Thỉnh thoảng nhân rồi còn mở trận thi mã cầu với nhau. Mã cầu là môn thể thao thịnh hành trong tầng lớp quý tộc và quân đội ở Đại Doãn vương triều, hầu như thanh niên trẻ tuổi nào cũng thích. Hôm nay dưới sự cầm đầu của hoàng đế, mọi người lại kéo nhau đến sân bóng.

Doãn Thọ An, Thẩm Tinh Chi, Quýnh vương cùng các quan viên trẻ tuổi và thanh niên quý tộc làm thành một đội. Sở Trung Thiên, Thượng Quan Cẩm, Trần Sơ cùng những người khác làm thành một đội. Tô Giang Tả làm trọng tài. Thẩm Tinh Thù, Thượng Quan Yến, Ngọc Như Ý cùng Tiểu Huyền Tử, Thương Nga làm cổ động viên, dù đội nào ghi bàn, bọn họ cũng đều vỗ tay, tung hoa, hò reo vang dội.

Hai đội chia nhau đồng phục màu hồng và lục, đầu quấn khăn, chân mang ủng. Tiếng trống trợ uy vang khắp bốn phía, thiếu niên tài tuấn phi ngựa như bay, tư thế oai hùng làm cho Ngọc Như Ý nhìn thấy mà chảy nước miếng ướt mấy cái khăn tay, Thượng Quan Yến thì nóng lòng muốn được tham gia, cuối cùng còn lôi kéo Thẩm Tinh Thù thay trang phục, gia nhập vào hai đội.

Thấy hai cô gái xinh đẹp cũng tham gia, các thanh niên như được cổ vũ tinh thần, càng ra sức tranh đoạt thể hiện. Lúc thì Doãn Thọ An tiến lên, chốc chốc lại là Sở Trung Thiên giành được cầu. Thẩm Tinh Thù ở trong đội của Doãn Thọ An, vừa cướp được cầu, Doãn Thọ An và toàn đội ở phía sau bọc lót cho nàng, cản đối phương lại, còn nàng cầm chắc cầu trong tay, giục ngựa phóng nhanh về phía cầu môn đối phương.

Sắp tới cầu môn đối phương thì đột nhiên Thượng Quan Cẩm thoát được truy cản, vội đuổi theo, tay trái vươn ra, muốn cướp lấy cầu trên tay nàng. Thẩm Tinh Thù quýnh lên, vất vả lắm mới cướp được cầu, ai dám tranh nàng liền cắn chết ah. Vì thế nàng liền nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt với Thượng Quan Cẩm, nhe nanh trợn mắt uy hiếp, vươn cầu trượng đánh thật mạnh vào hắn « A Cẩm, không được giành cầu của ta »

Thấy nàng bộ dáng tức giận, Thượng Quan Cẩm sững sốt, không tự chủ mà lui cầu trượng lại. Thẩm Tinh Thù liền đổi giận làm vui, giục ngựa chạy nhanh về phía trước, còn quay đầu lại dặn dò « người không được đuổi theo, ta muốn vào cầu »

“...” Thượng Quan Cẩm yên lặng không nói gì ghìim ngựa đứng yên một chỗ.

Thượng Quan Yến cũng vừa lúc đuổi tới, giơ cầu trượng hằm hằm đánh hắn một cái « A Cẩm, tiểu tử này, cứ nhiên dám thả nàng đi, còn ngậy ngốc làm gì, mau đuổi theo cho ta. Nếu bọn họ thắng thì ta sẽ không để yên cho ngươi »

Vì thế dưới sự cưỡng bức và dụ lợi của Thẩm Tinh Thù cùng sự nhẹ dạ mềm lòng của Thượng Quan Cẩm, Thẩm Tinh Thù đã thành công đưa cầu vào lưới, trở thành người chiến thắng. Nàng còn đắc ý dạt dào giơ cao lá hồng kỳ đại biểu cho sự chiến thắng, mà đội cổ động viên cũng hò reo chúc mừng không ngừng.

Doãn Thọ An mỉm cười nhìn nàng tươi cười sáng lạn, quay đầu lại liền thấy Thượng Quan Cẩm cũng đang chăm chú nhìn nàng, thần sắc hắn có chút thay đổi nhưng rất nhanh đã khôi phục, giục ngựa đi đến bên Thượng Quan Cẩm, vỗ vai hắn « A Cẩm, hôm nay Thù Thù chơi xấu nên mới thắng, lần khác chúng ta đấu

lại, đừng để nàng đến quấy rối, haha. Đúng rồi, Tây Vực mới tiến cống mấy con hãn huyết bảo mã, lần trước người đưa ngựa thắng ta, cho người một con coi như là phần thưởng »

Thượng Quan Cẩn vội vàng thu hồi ánh mắt, vội vàng hướng Doãn Thọ An hạ thấp người « đa tạ Hoàng thượng »

Trong Thái Dịch trì hoa sen nở rộ, phần hồng bạch tử, Bích Diệp đan xen, hương thơm lan tỏa khắp nơi, một con thuyền điêu khắc tinh xảo đang chậm rãi trôi theo dòng nước. Thẩm Tinh Thù mặc váy hồng quần lụa mỏng ngồi bên mép thuyền, thả hai chân xuống nghịch nước. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hai bàn chân trắng nõn khéo léo của nàng trở nên trong suốt, móng chân sơn hồng, hòa lẫn với màu hoa trong hồ.

“Thọ Thọ, cũng là người thông minh, biết tránh khỏi Thái phó, giống như hiện tại chỉ có hai chúng ta cùng vui chơi, nếu như bị Thái phó nhìn thấy thế nào cũng giáo huấn ta : Thực phi nương nương, phải giữ lễ nghĩa, mau mang hài vào. Hahaha » Thẩm Tinh Thù vừa nghịch nước vừa hướng Thượng Nga vung tay « đem liên dung mật cao tới đây, ta muốn vừa ăn vừa ngắm cảnh, như vậy mới có hương vị »

Doãn Thọ An vội vàng đem điểm tâm đến, ngồi bên cạnh Thẩm Tinh Thù, ngắt lấy hai lá sen che lên đầu mình và nàng, cười hì hì nói « Thù Thù, chờ khi kênh đào sửa chữa xong, chúng ta cùng nhau Nam tuần nha, nghe nói phong cảnh Giang Nam rất đẹp, so với Thái Dịch trì còn đẹp hơn »

“Tốt.” Thẩm Tinh Thù bỏ một viên mứt sen vào miệng « Thọ Thọ, lát nữa người chỉnh lại quần áo giúp ta nha, mấy kiện quần áo lần trước đã sớm chật rồi, mặc rất khó chịu ». Nàng không hề kiêng kị mà chỉ vào bộ ngực hơi nhô cao của mình. Thẩm Tinh Thù đang trong thời kỳ dậy thì nên chẳng những thân hình cao lên mà bộ ngực cũng phát triển hơn, tuy rằng không đầy đủ như của Thượng Quan Yến nhưng bộ ngực dần lớn làm cho nàng cảm thấy hay bị đau nhức, không thoải mái, quần áo cũng càng ngày càng chật.

Doãn Thọ An mặt ửng hồng lên, hắn không giống Thẩm Tinh Thù ngây thơ trong chuyện nam nữ, nghĩ tới thân hình bán khỏa thân của nàng lần đó thì mặt lại đỏ bừng, xấu hổ vội đầu ăn điểm tâm.

Đi qua Thái Liên điện liền nghe từ nhà thủy tạ bên hồ truyền đến tiếng ca ngọt ngào « Giang Nam khả thái liên, liên diệp gì điền điền. Ngự diễn liên diệp gian, ngự diễn liên diệp đông...” thì ra là giáo phường đang luyện tập.

Trong lòng có quỷ nên vừa nghe đến ca khúc này Doãn Thọ An lại nhin không được mà mặt đỏ tai hồng. Thẩm Tinh Thù tò mò đưa tay sờ trán hắn « Thọ Thọ, người có phải vì phơi nắng mà choáng váng không, sao mặt lại đỏ như vậy ? »

Bàn tay nhỏ bé của nàng dính nước ao nên hơi lạnh, cứ ở trên mặt Doãn Thọ An sờ tới sờ lui làm cho Doãn Thọ An càng thêm luống cuống. Hắn vội vàng đứng dậy, đẩy gương mặt gần trong gang tấc làm người ta nảy sinh ý nghĩ kỳ quái ra, hận không thể lập tức cắn một ngụm lên dung nhan mềm mại, nhỏ giọng ngập ngừng « ta, ta đi vào trước »

Một lát sau, Thẩm Tinh Thù cũng đi vào khoang thuyền, Doãn Thọ An liền giúp nàng chỉnh trang một chút. Đo vòng eo, đến chỗ cánh tay và ngực thì bàn tay cầm thước của Doãn Thọ An hơi run run.

Thẩm Tinh Thù giơ hai tay lên, đợi hoài không thấy hắn có động tĩnh gì, không kiên nhẫn thúc giục « Thọ Thọ, người sao không đo tiếp đi, nhanh chút, ta còn muốn nghịch nước nha ». Doãn Thọ An hít sâu một hơi, vòng tay qua nách nàng vòng ra sau lưng rồi lại đến trước ngực.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức chỉ cần cúi đầu có thể nhìn thấy cảnh xuân dạt dào lấp ló qua tầng lụa mỏng, bộ ngực thiếu nữ vun cao tràn đầy sức sống. Trên người Thẩm Tinh Thù tỏa ra mùi thân nhiên đặc trưng của thiếu nữ, quanh quần nơi chóp mũi của Doãn Thọ An, làm cho lòng hắn như bị lông chim quẹt nhẹ qua, ngứa ngáy không chịu nổi. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm đang nói gì hắn cũng không nghe được, trong đầu chỉ là một mảnh hỗn độn, trong lòng như có tiếng thúc giục mau thân đi, nếm thử đi.

Thấy hắn bộ dáng xuất thần, nhìn chăm chăm cây thước trong tay đến ngẩn người, Thẩm Tinh Thù nhin không được lại nũng nịu nói « Thọ Thọ, người... »

Vừa mở miệng, Doãn Thọ An liền tiến tới, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thuận theo lời kêu gào của thân thể mà cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Vừa chạm vào đôi môi đỏ mọng mơ ước, Doãn Thọ An như người bị nắng hạ gặp mưa rào, lưu luyến không buông, hân ôm chặt Thẩm Tĩnh Thù vào lòng, đầu lưỡi trúc trúc, không thuần thực trần trọc trong miệng nàng, mặc cho Thẩm Tĩnh Thù bị dọa mà liều mạng phản kháng cũng không chịu buông tay.

Thẩm Tĩnh Thù tuy đã mười lăm tuổi nhưng đối với chuyện nam nữ tiếp xúc thân mật lại rất mơ hồ, trước kia xem qua mấy cuốn tiểu thuyết cũng chỉ đọc được mấy câu đại loại « nương tử thân yêu, chi bằng chúng ta nên sớm nghỉ ngơi, hôm sau thì trời đã sáng... ». Cho nên đối với sự nhiệt tình và thô bạo bất ngờ của Doãn Thọ An, nàng không biết làm gì cho phải. Phản ứng theo bản năng, đầu tiên là đẩy hân ra nhưng Doãn Thọ An lại gắt gao nắm hai tay nàng quặt ra sau, làm nàng giãy không được, hô cứu cũng không xong. Cung nhân và nội thị thấy hai người thân thiết triền miên thì đã sớm thức thời mà rời đi, ngay cả quyền trợ giúp từ người thân cũng không được sử dụng.

Dây dưa mộ hời, hai người cùng nhau ngã xuống thuyền đã lớt thắm Ba Tư nên cũng không thấy đau. Mà cho dù có thì giờ Doãn Thọ An cũng không biết đến, chỉ một lòng ôm lấy Thẩm Tĩnh Thù thân thiết, hai chân rần chắc khóa chặt nàng dưới thân, tay cũng sờ soạng lung tung trên người nàng.

“Thọ Thọ, buông, ta đau...” Thẩm Tĩnh Thù vừa run run lên tiếng liền bị Doãn Thọ An dùng miệng ngăn lại. Hân chỉ thấy trong bụng có một cỗ hỏa khí chạy tán loạn, thân thể thiếu nữ ở dưới thân không ngừng giãy dụa, cọ xát càng làm cho hân thêm khó chịu.

Váy bị kéo lên, áo bị tụt xuống lộ ra thân thể tuyết trắng mềm mại như ngọc, bên trên còn nhiễm một tầng đỏ ửng càng thêm mê người. Thiếu niên càng ra sức công thành chiếm đất, môi nóng ẩm ướt không ngừng công kích làm cho người ta càng thêm kích tình. Thẩm Tĩnh Thù trước giờ chưa trải qua tình cảnh này, cảm thấy kinh hoàng thất thố lại có chút cảm giác mặt đỏ tim đập khác thường dâng lên trong lòng làm nàng sợ tới mức phát ra tiếng khóc.

Nghe tiếng khóc của nàng, Doãn Thọ An cuối cùng cũng thanh tỉnh, vội vàng ngồi dậy, cẩn thận nâng Thẩm Tĩnh Thù dậy, chỉnh lại váy áo cho nàng vừa rồi bị hân cạy mạnh mà trở nên xộc xệch, ngay cả cái yếm màu hồng nhạt cũng trở nên nhàu nhĩ.

Doãn Thọ An vừa ôm Thẩm Tĩnh Thù dậy vừa vỗ nhẹ vào lưng nàng, thấp giọng an ủi “Thù Thù, đừng khóc, ta sai rồi, ta nhận sai, ta không có cố ý”

“Hừ.” Thẩm Tĩnh Thù đẩy hân ra, hít hít cái mũi, giận dữ phản bác « người gạt người, người là hoàng đế ah, người chính là cố tình khi dễ ta, ta muốn nói cho hoàng hậu tỷ tỷ biết »

“Đừng đừng đừng.” Doãn Thọ An vội vàng năn nỉ “Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi” nói xong còn kéo tay áo Thẩm Tĩnh Thù ra vỗ hối lỗi.

Như chim sợ cành cong, Thẩm Tĩnh Thù liền lùi lại mấy bước, tay vừa vịn đung trúng cái bàn liền tùy tiện nắm lấy kéo nhỏ, run giọng uy hiếp “Người, người đừng lại đây, nếu không, nếu không, ta liền, liền...”

Doãn Thọ An yên lặng nhìn chằm chằm cái kéo nhỏ không hề có chút uy hiếp nào trên tay nàng, ngưỡng ngừng lẩm bẩm « ta tuyệt đối sẽ không tiến lên, nếu không nhất định sẽ bị Thù Thù làm bị thương »

“Người...” Thẩm Tĩnh Thù tức giận trừng mắt nhìn hân, miệng chu lên, giậm chân ném kéo nhỏ đi, dựa vào khoang thuyền, nâng tay áo che mặt khóc.

Doãn Thọ An thật cẩn thận đi đến bên cạnh, kéo vai áo nàng lên, lại chột dạ chỉnh lại váy cho nàng, ăn nói khấp khểnh « Thù Thù, đừng giận nữa, ta cam đoan sau này sẽ không khi dễ người »

Thẩm Tĩnh Thù nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hân. lát sau lại nghe thanh âm mất mát của Doãn Thọ An vang lên « người nếu không muốn để ý tới ta vậy ta đi ra ngoài trước, để Thương Nga vào giúp người đi » nói xong liền cúi đầu chán nản chậm rãi đi ra ngoài.

Cửa khoang thuyền đóng lại, tiếng bước chân cũng xa dần, Thẩm Tĩnh Thù lúc này mới ngẩng đầu lên, khé miệng giật giật định gọi hân lại nhưng lại không biết sau này nên làm thế nào, vì thế lại khép miệng, cúi đầu không lên tiếng

Haizzz, đây chính là phiền não khi trưởng thành ah.

27. Chương 27: Săn Bắn Mùa Thu

Nếu người yêu nàng, hãy mang nàng đi săn bắn, bởi vì đó sẽ là cơ hội tốt để gia tăng tình cảm giữa hai người. Nếu người hận hấn, kêu hấn mang người đi săn bắn đi, vì đó chính là cơ hội tốt để hại hấn mình đầy thương tích, thậm chí là chết.

=====

Tiếng kèn cho đợt săn bắn mùa thu vang lên rộn rã, vó ngựa như bay, cờ xí rợp trời. Một đám thanh niên trẻ tuổi tay dắt chó săn, vai đeo cung tên, chậm rãi tiến đến Thượng Lâm uyển, bắt đầu mùa săn bắn.

Thượng Lâm Uyển là một toà nhà to lớn ở phía nam kinh thành, là lâm viên của hoàng gia. Phía tây nam Thượng Lâm uyển có một khu vực săn bắn nhưng đám người trẻ tuổi kia lại không muốn mọi việc quá dễ dàng, săn bắn mà không có truy đuổi thì mất đi tính kịch tính vì vậy bọn họ quyết định cho vùng núi cao hoang dã, địa thế phức tạp gần Thượng Lâm uyển để săn bắn, nơi này cây cối rậm rạp, nhiều dấu chân của mãnh thú và không ít chim chóc, rất có tính khiêu chiến

Ngày đầu tiên, mọi người chỉ săn được một ít hươu nai và hồ ly ở khu vực ngoại vi, sói con Tiểu Bạch bên cạnh Thượng Quan Cẩn còn tự mình bắt được hai con thỏ hoang. Buổi tối cả đám đốt lửa trại, vừa ca hát vừa uống rượu nướng thịt, rất náo nhiệt, vui vẻ.

Ngọc Như Ý rất cao hứng, vừa bưng bát rượu vừa rống ca khúc “ ánh trăng phía trên” sau đó thì say mềm, ngã gục vào lòng Thẩm Tĩnh Chi ngủ mê man.

Thẩm Tĩnh Chi đang định đẩy ra nàng lại bị mọi người hung hăng trợn mắt, hấn đành phải ngồi yên: ôm cho tốt vào, không được nhúc nhích, nếu để Ngọc Như Ý thức giấc lại cất tiếng hát làm mọi người chết khiếp thì chúng ta sẽ hối tội người.

Bất đắc dĩ, bị uy hiếp Thẩm Tĩnh Chi đành phải nén giận mà chịu trận, mặc cho Ngọc Như Ý chảy nước miếng và ngáy ầm ỉ cả đêm. Hôm sau, hấn mới xoa hai chân bị tê cứng, hai mắt thâm quầng như cú mèo, răng hết sức leo lên lưng ngựa bỏ trốn mất dạng.

Ngọc Như Ý tỉnh giấc, há miệng ngáp một cái, hai mắt nhập nhèm, vò đầu khó hiểu nhìn Thẩm Tĩnh Chi bỏ trốn như lâm phải đại địch, thở dài tiếc hận: không phải nói cô nam quả nữ sau khi uống rượu say sẽ nảy sinh một thiên diễm tình sao, vì sao đêm qua chẳng có chuyện gì xảy ra? Thực đáng tiếc nha, soái ca ở đây quá mức thẹn thùng nha.

Đi tới chân núi, Doãn Thợ An dẫn đầu liền dừng ngựa chờ mọi người đuổi tới, nâng roi ngựa trong tay cười ha hả nói “ Hôm nay mọi người hãy tận tình vây săn, khi mặt trời lặn, xem ai bắt được nhiều con mỗi nhất, tấm da bạch hổ Thiên Trúc mới tiến cống năm nay sẽ là phần thưởng”

Mọi người nghe phần thưởng hấp dẫn như vậy đều lộ vẻ vui mừng, ngay cả Thẩm Tĩnh Thù cũng giục ngựa tiến lên, nôn nóng muốn thi triển tài năng. Thẩm Tĩnh Chi ở phía sau liền kéo nàng lại “ Thù Thù, người không cần theo, săn thú rất nguy hiểm, đợi lát nữa đường huynh mang tấm da bạch hổ về cho người là được”

Thẩm Tĩnh Thù liếc mắt nhìn bộ dáng cà lơ phát phơ của Thẩm Tĩnh Chi đầy hoài nghi “ Tĩnh Chi ca ca, người không về nhất đêm ngược là mừng lắm rồi, ta thấy vẫn là A Cẩn có hi vọng thắng khá lớn ah”

“Ai nha nha, Thù Thù người sao có thể nâng cao người khác mà hạ uy phong của người nhà chứ” Thẩm Tĩnh Chi thấy mọi người đều đang cười trộm, còn Thượng Quan Cẩn bộ dáng đắc ý thì càng thêm tức “ Đến, đến. A Cẩn, lát nữa chúng ta cùng nhau so tài, cho Thù Thù nhà ta khỏi phải xem thường ta”

Đúng lúc này truyền tới tiếng vó ngựa và thanh âm của Ngọc Như Ý “ Đợi ta với, ta cũng muốn đi”

Đám người Doãn Thọ An cười ha ha, đồng loạt quay đầu nhìn Ngọc Như Ý ngồi sau lưng Mã thị vệ đang giục ngựa chạy như điên đến. Nàng vừa tới nơi liền đẩy thị vệ ra “ Người xuống đi, ta tự mình cưỡi”. Vừa nói vừa giật dây cương ai ngờ con ngựa cứng đầu không tiến lên mà cứ đảo quanh mộ chỗ, Ngọc Như Ý quỳnh lỏi, ra sức lôi kéo, con ngựa liền hí lên một tiếng kéo theo nàng xông thẳng tới chỗ Doãn Thọ An.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa lúc đó một mũi tên không biết từ nơi nào bắn về phía Doãn Thọ An, cho nên Ngọc Như Ý chột ngáp phải ruồi vừa lúc chắn ngay trước hân, mũi tên liền cắm thẳng vào lưng nàng, ai nấy đều kinh hãi la lên “ Có thích khách”

Nhất thời, hơn mười mũi tên đồng loạt bắn về phía họ. Thượng Quan Yến, Thượng Quan Cẩn và Sở Trung Thiên vội huy cung gạt tên, Trần Sơ lập tức chạy tới chắn trước mặt Doãn Thọ An, mấy chục thị vệ theo hầu cũng rút đao xông lên đánh nhau với đám hắc y nhân vừa xuất hiện.

Ngọc Như Ý nằm sấp trên đất, cũng may mũi tên không bắn trúng chỗ nguy hiểm nhưng cũng làm toàn thân nàng đau nhức. Bốn phía tràn ngập đao quang kiếm ảnh, nàng vô lực há to miệng, rất muốn gào một tiếng: có ai không? Mau đưa lão nương ta tới nơi an toàn đã....

Dường như nghe được tiếng lòng của nàng nên Thẩm Tinh Chi và Quýnh vương liền đi tới, một người nắm một chân, tha nàng đến dưới gốc cây đại thụ, ba người vừa nấp vừa lo sợ nhìn tình hình trước mắt.

Chốc lát đám thích khách đã bị các thị vệ chế phục, điển danh lại không thấy bóng dáng tỷ đệ Thượng Quan Yến, Doãn Thọ An, Thẩm Tinh Thù và Sở Trung Thiên

Tra xét một hồi, Trần Sơ mới chỉ tay vào hướng rừng rậm phía trước, lấp bắp một hồi mới nói được. Thì ra trong lúc hỗn loạn, ngựa của Thẩm Tinh Thù bị trúng hai tên, vì thế mà chở theo nàng chạy tán loạn vào trong rừng, Thượng Quan Cẩn ở gần nàng nhất liền lập tức đuổi theo. Thượng Quan Yến lo lắng cho đệ đệ và Thẩm Tinh Thù nên cũng phóng ngựa chạy vào rừng, Sở Trung Thiên luôn có trách nhiệm liền nhanh chóng giải quyết mấy tên thích khách rồi giục ngựa chạy theo hoàng hậu. Cuối cùng, Doãn Thọ An sau khi đánh gục thích khách, nghe Trần Sơ kể lại tình hình, không chút nghĩ ngợi cũng theo phương hướng đó mà chạy.

Vì thế, chỉ còn lại Quýnh vương, Thẩm Tinh Chi cùng Trần Sơ vội vàng vừa sai người thu dọn vừa cho người nhanh chóng trở về Thượng Lâm uyển báo cho Tô Giang Tả biết để đem quân đến cứu. Không lâu sau, bọn họ đã thấy được kỳ tích, Thừa tướng đại nhân vốn vô cùng sợ ngựa lại cỡi ngựa dẫn đầu đoàn ngự lâm quân chạy tới.

Vừa nhảy xuống đất, Tô Giang Tả liền lấy khăn tay lau miệng bị nôn mửa vì xóc nảy, sắc mặt tái nhợt hỏi “ Người đâu? Tìm được chưa?”

“Không có.” Thẩm Tinh Chi nhìn Tô Giang Tả trán ứa mồ hôi, nhin không được thở dài “ Tô đại nhân đúng là trung thành và tận tâm với Hoàng thượng nha, vừa nghe xảy ra chuyện đã không để ý đến thân mình mà cỡi ngựa bốn ba đến đây”

Tô Giang Tả vội đẩy hân ra, chạy nhanh đến bên gốc cây há miệng nôn mửa, hồi lâu mới nghiêng ngả lão đảo chạy về phía bọn họ, không để ý tới sự tán thưởng và bội phục của mọi người, an bài cho ngự lâm quân đi tìm người, lại sai ngự y điều trị vết thương cho Ngọc Như Ý. Cuối cùng hân xoa mi tâm, sắc mặt trắng bệch tiến đến cạnh ngựa, thều thào nói “ Ta dẫn người đi tìm bọn họ, các người ở đây canh chừng cho tốt”

Thượng Quan Yến tiến vào rừng không lâu thì mất dấu Thượng Quan Cẩn. Trong rừng cây cao rợp bóng, địa thế gấp ghe, thỉnh thoảng còn có rễ cây mọc trời lên mặt đất lại thêm vừa mới mưa to nên đi lại rất khó khăn. Thượng Quan Yến đành phải nhảy khỏi ngựa, đi bộ.

Mới đi vài bước, bỗng nhiên từ bụi cỏ bên cạnh vang đến tiếng bước chân, nàng rút kiếm thủ thế thì bụi cây cũng vừa tách ra, người đến là Sở Trung Thiên. Thấy Thượng Quan Yến bình yên vô sự, Sở Trung Thiên âm thầm thở dài một hơi, khuôn mặt xưa nay lạnh như băng cũng dịu đi rất nhiều “ Hoàng hậu nương nương, chỉ có một mình ngài?”

“Đúng vậy, ta không biết A Cẩn chạy đi đâu, Tinh Thù cũng một mình, hi vọng không có việc gì” Thượng Quan Yến sắc mặt lo âu, nghĩ tới hoàn cảnh ác liệt vừa rồi, không biết phía trước còn có nguy hiểm gì nữa

không mà đệ đệ và muội muội lại không rõ tung tích, nàng không khỏi cau mày.

“Lúc ta đến đây có thấy hãn huyết bảo mã của Thượng Quan Cẩn đi lung tung liên theo hướng này tìm tới, nhưng không thấy bóng người” Sở Trung Thiên nhìn chung quanh đánh giá, chỉ vào đường mòn nhỏ hẹp bên trái nói “ Hay là chúng ta đi theo hướng này đi, nhánh cây rõ ràng vừa mới gãy, hơn nữa còn có dấu chân người”

Thượng Quan Yến theo lời cúi xuống dò xét một phen, thấy dấu chân còn mới, sâu cạn không đồng nhất, rõ ràng là một lớn một nhỏ, như là của một nam một nữ vừa lưu lại không lâu. Nàng không khỏi vui mừng “ Có lẽ A Cẩn đã tìm được Tinh Thù, nhanh chút, chúng ta đến tiếp ứng cho bọn họ”

Sở Trung Thiên gật gật đầu, kéo áo bào trên người xuống xé một mảnh buộc lên cành cây “ Đi thôi, ta đã để lại ký hiệu, chắc sẽ không bị lạc đường đâu”

“Ha ha, Sở Trung Thiên, nhìn không ra người bình thường giống y như cái hũ nút mà khi gặp chuyện lại hành sự rất cẩn thận”

“Thì sao, khi còn nhỏ ta thường vào núi đốn củi, bắt thỏ hoang, nơi hoang sơ dã lĩnh rất dễ bị lạc nếu có lưu lại ký hiệu trên đường thì sẽ không có việc gì”

Hai người theo dấu chân đi được một lát thì thấy đường ngày càng hẹp, dấu chân cũng không còn rõ ràng nữa. Hơn nữa chuyện Thượng Quan Yến và Sở Trung Thiên lo lắng rốt cuộc đã xảy ra, bọn họ phát hiện xen lẫn dấu chân người là dấu chân và phân sói, xem tình hình thì có ít nhất hai con sói trưởng thành đang theo dõi Thượng Quan Cẩn bọn họ.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Yến càng thêm lo sợ, liên tục thúc giục Sở Trung Thiên đi nhanh hơn. Nhưng đi thêm một đoàn nữa thì ngay cả dấu chân sói cũng bị rừng cây xanh tốt bao phủ, không nhìn thấy gì nữa. Chung quanh tĩnh lặng đến dễ sợ, không biết Thượng Quan Cẩn và Thẩm Tinh Thù đến tột cùng đang ở đâu.

Thượng Quan Yến gấp đến độ liên tục giậm chân, hô to tên hai người, một lúc sau từng trong rừng sâu vang lên âm thanh, tiếp theo đó là tiếng thét chói tai của nữ nhân cùng với tiếng sói tru. Thượng Quan Yến cả kinh, vội vàng liền chạy về hướng đó.

Vừa chạy vài bước lại nghe phía sau tiếng kinh hô của nam tử “ Cẩn thận, có rắn”

Sau lưng liền có một thân thể rắn chắc xô mình sang một bên, trước mắt liền thấy ẩn hiện mấy bóng rắn. Thượng Quan Yến lão đạo, kéo theo cả Sở Trung Thiên cùng ngã xuống cái hố to được ngụy trang bằng lá cây.

28. Chương 28: Ái Muội

Rơi xuống đến choáng váng một hồi, Thượng Quan Yến mới đẩy Sở Trung Thiên dùng mình làm đệm thịt ra, nhìn chung quanh đánh giá tình hình. Nơi hai người rơi xuống mà một cái hố rất sâu và hẹp, nhất là khi có nàng và Sở Trung Thiên lại càng chật hơn. Bốn phía không có dây leo hay cành cây để bám vào mà leo lên, trên vách đất còn bám đầy rêu xanh, xem ra là bầy do thợ săn tạo nên để bắt thú lớn, đã bỏ phế lâu rồi, muốn tự sức mình mà thoát ra ngoài thực không dễ chút nào.

Thượng Quan Yến lớn tiếng kêu “cứu mạng” lại nghe thanh âm hữu khí vô lực của Sở Trung Thiên vang lên “ Hoàng hậu nương nương, đừng kêu, để dành hơi sức tự mình cứu mình đi”

Thượng Quan Yến lườm hãn một cái, nhưng vẫn nghe lời mà im lặng ngồi xuống. Trong hố ánh sáng mờ nhạt, chỉ mơ hồ thấy Sở Trung Thiên đang cố cắn rang chịu đựng. Nàng lập tức tiến đến hỏi “ Sở Trung Thiên, ngươi không sao chứ? Có phải té bị thương hay không? Không có đạo lý nha, người rõ ràng là rơi đè lên ta mà”

Nàng vừa nói vừa vỗ lên vai Sở Trung Thiên liền nghe hãn rên lên một tiếng, lập tức phục hồi tinh thần “ Chân người bị thương?”

“Không có việc gì, chỉ là bị rấn cắn một cái” Sở Trung Thiên miễn cưỡng mỉm cười “ Ta vừa rồi đã ép máu độc ra, có thể chống đỡ trong chốc lát”

“Để ta coi xem” Thượng Quan Yến vừa nói vừa đưa tay kéo ống quần hần, lập tức nhin không được mà kêu thành tiếng “ Sung rất lợi hại nha, khẳng định là người chưa ép hết máu độc ra”

Nói xong, nàng liền dùng kiếm cắt một mảnh vải trên tay áo, dùng sức buộc chặt ngay trên miệng vết thương, cố ép máu độc ra, tiếp theo lại cúi đầu dùng miệng hút máu độc còn sót lại (thực tiếc là Sở Trung Thiên không bị thương ở đùi)

“Hoàng hậu nương nương, ngài làm như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa... không hợp lễ cho lắm” Sở Trung Thiên bị hành động của nàng dọa sợ, vội vàng lên tiếng ngăn cản

“Câm miệng.” Thượng Quan Yến phun ra một ngụm máu độc, không kiên nhẫn liếc hần “ Bảo trụ mạng nhỏ mới quan trọng, người bây giờ còn có tinh thần nói chuyện, xem ra rấn này cũng không độc lắm, hút hết máu độc thì sẽ không sao” Nàng vỗ vỗ bả vai Sở Trung Thiên “ yên tâm, ta lớn lên ở Lĩnh Nam, nơi đó rấn độc, trùng độc đặc biệt nhiều, rấn độc bình thường sẽ không làm chết ta”

Hút máu độc xong, Thượng Quan Yến lấy trong ngực ra một đồng thuốc trị thương, lần này đi sẵn bả vì để phòng ngừa vạn nhất, mỗi người đều chuẩn bị một ít thuốc trị thương giải độc...Nàng lấy ra một viên đưa cho Sở Trung Thiên, băng bó miệng vết thương lại rồi mới một mỗi ngồi dựa vào vách hồ « được rồi, giờ chúng ta có thể an tâm chờ cứu binh tới »

Vì thế hai người liền nói chuyện phiếm để giết thời gian, nói từ những chuyện thời thơ ấu cho đến khát vọng, lý tưởng của mình. Chỉ cần thấy Sở Trung Thiên có giấu hiệu ngũ mê thì Thượng Quan Yến lại vội vàng nói chuyện, ép buộc hần phải lên tiếng đáp lại để bảo trì sự thanh tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Sở Trung Thiên nhìn chung quanh, đột nhiên mở miệng đề nghị “ Hoàng hậu nương nương, ngồi chờ chết cũng không phải là cách tốt. Ta có chủ ý này, hồ tuy sâu nhưng ngài có thể đạp lên vai ta, sau đó ta nâng ngài lên miệng hồ, ngài cố gắng đi ra ngoài trước rồi tìm người đến cứu ta”

Thượng Quan Yến nghĩ nghĩ, liền sảng khoái đáp ứng rồi. Sở Trung Thiên liền ngồi xổm xuống để cho nàng đứng lên vai mình rồi đứng thẳng lên, nâng nàng lên cao. Đáng tiếc lần nào cũng cách miệng hồ một khoảng, chẳng những không lên được còn làm hai người sức cùng lực kiệt. Vài lần như thế, Thượng Quan Yến mới vất vả bắt được cái rễ cây bên cạnh miệng hồ, dùng hết sức bình sinh mới leo lên khỏi hồ được.

Thấy nàng thuận lợi thoát hiểm, Sở Trung Thiên thở dài một hơi yên tâm, sức lực cũng cạn kiệt làm cho hần không chống đỡ được nữa, té ngã xuống đất, hai mắt nhắm nghiền.

Thượng Quan Yến ghé vào miệng hồ kêu mấy tiếng, thấy hần không lên tiếng, trong lòng khẩn trương lại không biết làm sao. Nàng nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng đành cắn răng chạy ngược hướng đã làm dấu, cũng bắt chước Sở Trung Thiên xé tay áo buộc lên cây làm dấu. Chạy một hồi thấy sắc trời sập tối lại không phân biệt được phương hướng, đói khát mệt mỏi làm Thượng Quan Yến liên tục thở dốc.

Lúc nàng sắp kiên trì không được thì bỗng nghe xa xa vang lên tiếng chó sủa, cũng nhìn thấy ánh đuốc mờ mờ từ rừng cây hần lại, thì ra là Tô Giang Tả theo dấu hiệu để lại mà tìm tới. Vừa nhìn thấy Thượng Quan Yến, Tô Giang Tả lập tức vọt tới, đỡ lấy vai nàng, cẩn thận xem xét một hồi, tâm tình lo lắng bất an cũng thả lỏng một nửa, miệng thì thầm “ Không có việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi”

Thượng Quan Yến nâng mí mắt lên đánh giá hần, thấy cảm y bằng gấm Tô Châu của hần dính đầy bùn đất, dây cột tóc cũng không biết bị rơi lúc nào. Lúc này Tô Giang Tả đầu tóc bù xù, khăn tay nhỏ bé cũng đánh mất từ lúc nào, hần chặt vật vô cùng, ngây ngô cười nhìn nàng giống như trong mắt hần chính là trân bảo quý nhất thế gian.

Tim của Thượng Quan Yến chợt đập mạnh liên hồi, nhưng nàng cũng không để ý nhiều, nhìn thấy Tô Giang Tả xưa nay luôn đối nghịch còn chặt vật hơn mình thì tâm tình sung sướng vô cùng “Tô Giang Tả, con một sách người ngày thường đã bảo người chạy bộ rèn luyện cho nhiều rồi mà, xem đi, người bây giờ còn khỏe hơn ta rất nhiều”

Mà lúc này, Tô Giang Tả tựa hồ cũng ý thức được mình vừa rồi đã thất thố, liền thanh thanh cổ họng, sửa lại tóc tai, lại trở thành Thái phó đại nhân văn nhã đáp lời “ Thì sao? Thần đương nhiên phải khỏe với

Hoàng hậu nương nương võ nghệ xuất chúng rồi, đi săn thú thôi mà cũng có thể biến mình giống như tứ phương thần hạ xuống”

« Gì ? người sao có thể khoa trương ta như là tứ phương thần ? họ Tô kia, người là đang xỏ xiên mắng xéo ta?” Thượng Quan Yến hồ nghi nhìn hần, lấy túi nước ra uống mấy ngụm, thấy một đội binh lính đang đi về Sở Trung Thiên để cứu viện thì cảm thấy yên tâm rất nhiều.

“Ha ha, thần đương nhiên là thật lòng khen Hoàng hậu nương nương »Tô Giang Tả liếc nhìn Thượng Quan Yến cả người đầy bùn, khoe miệng mỉm cười đắc ý « Hoàng hậu nương nương ngài chính là Huyền Vũ đại thần uy phong lẫm lẫm ah »

« Vậy cũng đúng »Thượng Quan Yến vừa lòng gật đầu, không hề biết Tô Giang Tả vừa xỏ xiên mình là ôn thần. Nàng cắn một miếng lương khô, đột nhiên nhảy cẫng lên, chỉ tay vào Tô Giang Tả, hồn hể nói “ Người, người, người cứ nhiên mắng ta là rùa. Tô Giang Tả, ta liều mạng với người”

Thấy nàng xắn tay áo, bộ dáng liều mạng, Tô Giang Tả lui lại phía sau, cúi thấp người hành lễ « Hoàng hậu nương nương thỉnh về trước nghỉ ngơi, thần còn phải dẫn người gia tăng tìm kiếm Hoàng thượng, Thực phi cùng quốc cứu, cáo từ »

Dứt lời, hần mỉm cười nghênh ngang rời đi, ném Thượng Quan Yến chỉ có thể dậm chân chửi đổng, không dám đuổi theo, sợ làm chậm trễ việc cứu người. lát sau đã thấy đám lính nâng Sở Trung Thiên trở lại, hần hai mắt nhắm nghiền nhưng may mắn là vẫn còn sống.

Thượng Quan Yến lập tức cao hứng chạy tới hét lớn “ Sở Trung Thiên” Sở Trung Thiên nỗ lực hé mắt, rên lên một tiếng mơ hồ.

“Đi, chúng ta đi về trước để trị thương cho người, A Cẩn bọn họ để Tô Giang Tả tìm là được rồi” Thượng Quan Yến sau khi ăn uống no đủ thì tràn đầy tinh thần, vỗ vỗ cánh trêu học “ Sở Trung Thiên, người lần này thiếu ta một mạng nha, sau này phải nhớ rõ mới được” Sở Trung Thiên mệt mỏi “Ân” một tiếng rồi lại mơ màng thiếp đi.

Thượng Quan Yến nằm mơ cũng không ngờ chỉ là một câu nói giỡn vô tâm lại làm cho Sở Trung Thiên ngốc nghếch coi là thật.

Hần trước giờ thiết diện vô tình thế mà sau này lại phạm vào lỗi lầm to lớn, trở thành khâm phạm bị triều đình truy nã.

Hần trước giờ đều nguyện tận tâm và trung thành hết mực với hoàng thượng, cho dù khi Doãn Thọ An tự mình dẫn quân đến vây bắt, hần cũng không hề sợ hãi mà giang tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh chống lại ánh mắt phẫn nộ lạnh tới thấu xương của Doãn Thọ An.

Cuối cùng người luôn kiên nghị, không hề sợ ngàn vạn mũi tên đang chĩa vào mình lại quỳ gối, khẩn thiết nói, ngữ khí kiên quyết không hối hận « Hoàng thượng, tội thần cam nguyện nhận tội, chỉ cầu Hoàng thượng có thể tha cho Thượng Quan Yến một con đường sống, thần nguyện ý một mạng đổi một mạng”

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, hần không để ý đến lễ giáo quân thần mà gọi thẳng khuê danh của nàng.

29. Chương 29: Ghen Ty

Thế gian, chuyện khổ sở nhất trong tình cảm không phải là ghen mà là ngay cả tư cách ăn dấm chua cũng không có.

=====

Thẩm Tinh Thù bị ngựa chở chạy tán loạn vào trong rừng, nằng sợ tới mức chỉ dám dùng sức ôm chặt cổ ngựa, hai chân thì kẹp chặt bụng ngựa, mặt cho lá cây, nhánh cây quệt qua hai bên sườn, ngay cả xiêm y bị nhánh cây làm rách xước cũng không dám buông tay kéo ra.

Rất nhanh đã nghe tiếng vó ngựa đuổi theo, sau đó là thanh âm thiếu niên vang lên trấn an « Thù Thù, đừng sợ, ta ở bên trái ngươi, ngươi hãy thả lỏng tay chân, chờ có cơ hội, ta lập tức cứu ngươi »

Thì ra là Thượng Quan Cẩn đuổi theo. Thẩm Tinh Thù liền an tâm rất nhiều, liền làm theo lời hắn. Thượng Quan Cẩn giục ngựa đến gần nằng, lợi dụng cơ hội lập tức kéo Thẩm Tinh Thù đang ngã nghiêng trên lưng ngựa sang chỗ mình.

Ổn định tình hình xong, hai người mới nhìn quanh đánh giá, phát hiện vừa rồi chỉ lo đuổi theo giờ không biết đang ở nơi nào. Thượng Quan Cẩn ngượng ngùng cười cười, an ủi Thẩm Tinh Thù « không sao đâu, chúng ta tận lực tìm kiếm nhất định sẽ tìm được lối ra »

Sói con Tiểu Bạch cũng nhảy khỏi lưng ngựa, hít đông ngửi tây y như một con chó nhỏ, nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ nên bản năng sinh tồn nơi dã ngoại cũng kém một chút, hít hít ngửi ngửi một hồi liền cúi đầu quay về trước mặt Thượng Quan Cẩn, tỏ vẻ mình vô năng, không tìm được lối ra.

Trong rừng rạp lá cây che rợp cả ánh mặt trời, khó phân biệt được, hai người một sói chỉ đành mò mẫm từng bước mà đi tới.

Đi được một lát, Thẩm Tinh Thù cảm thấy hơi đói bụng nhưng nằng vẫn cố nén chịu, không lên tiếng. Bởi vì đi săn thú nên túi nước và lương khô đều do thị vệ mang theo, trên người hai người chỉ có trường kiếm, cung tên cùng một ít thuốc trị thương mà thôi. Đi thêm một đoạn, sói con Tiểu Bạch dường như phát hiện ra nguồn nước vì thế hai người nhanh chân chạy theo.

Sau khi uống nước thỏa thuê, Thượng Quan Cẩn liền dựa vào tảng đá nghỉ ngơi. Thẩm Tinh Thù rửa mặt xong, chợt phát hiện có mấy con cá đang bơi qua bơi lại trong nước, nhất thời nổi tính trẻ con, cưỡi trường gươm và la miệt quát xuống nước, phát đông phát tây cũng không bắt được con cá nào.

Thẩm Tinh Thù đang chu miệng bất mãn chợt nghe Thượng Quan Cẩn hơi run run, trầm giọng quát « Thù Thù, mau lên đây, mang giày lại, trốn sau lưng ta »

Nằng khó hiểu ngẩng đầu thì thấy bên bờ suối đối diện có hai con sói hoang màu xám to lớn đang chăm chú nhìn nằng như hổ rình mồi. Trong đó có một con chân bị què, con kia thì chỗ lưng có vết thương chưa lành.

Hai chân Thẩm Tinh Thù đột nhiên mềm nhũn, thét lên một tiếng chói tai, dùng hết sức vừa chạy vừa bò lên bờ, trốn sau lưng Thượng Quan Cẩn, nhỏ giọng run run hỏi « làm sao bây giờ ? ô ô, thảm rồi, cơm trưa còn chưa được ăn giờ lại thành bữa tiệc trà buổi chiều trong mắt đối phương ah »

“Không cần sợ, có ta ở đây.” Thượng Quan Cẩn vung kiếm ngang ngực, nhìn hai con sói chăm chăm không chớp mắt, chú ý từng động tác của chúng, sói con Tiểu Bạch cũng nhe răng trợn mắt, tru lên đe dọa đối phương.

Hai con sói nhìn chăm chăm bọn họ nhưng Thượng Quan Cẩn đề phòng quá cẩn thận nên bọn chúng không có cơ hội nào. Thấy không ăn được, chúng liền uống mấy ngụm nước rồi tập tễnh rời đi.

Thẩm Tinh Thù thấy thế thở dài một hơi, ngã ngồi xuống đất, nhỏ giọng hỏi « A Cẩn, mấy con sói này còn quay lại không ? »

Thượng Quan Cẩn lắc đầu, diu nằng đứng dậy, nhìn rừng cây không chút lay động phía đối diện, sắc mặt ngưng trọng nói « khó nói lắm, hai con sói này bị thương, có lẽ vì hành động bất tiện nên bị bày đàn ghét bỏ, trục xuất khỏi đội ngũ. Thoạt nhìn có vẻ chúng đang đói bụng, một khi đã nhắm được mục tiêu sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu »

Nghe vậy, Thẩm Tinh Thù không khỏi co rúm thân hình, Thượng Quan Cẩn vỗ vỗ lưng nằng, trầm giọng dặn dò « Thù Thù, ngươi nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng cách ta quá xa. Loại sói này bình thường chỉ công kích kẻ yếu nhất trong đội, bọn chúng là nhằm vào ngươi, chờ có cơ hội sẽ tấn công, ngươi cẩn thận một chút. Còn nữa, nếu đột nhiên có cái gì chụp lên vai ngươi thì đừng quay đầu lại, bọn sói rất xảo hoạt, thường chụp móng vuốt lên vai con mồi, thừa dịp đối phương quay đầu lại liền cắn đứt đầu... »

Thượng Quan Cẩn cẩn thận dặn dò từng chút một, còn chặt một đoạn cây vót nhọn cho Thẩm Tinh Thù làm một côn, rồi mới dẫn nàng cùng sói con men theo dòng suối đi tiếp.

Thượng Quan Cẩn quả nhiên đã nói đúng, hai con sói kia rất nhanh đã đuổi theo bọn họ nhưng e ngại trường kiếm trong tay hắn nên vẫn chưa dám tấn công mà kiên nhẫn bám theo, chờ Thẩm Tinh Thù sơ hở.

Đây là một trận so tài về sức chịu đựng và ý chí chiến đấu, có lúc Thẩm Tinh Thù sợ đến mức phát khóc, hai chân của nàng đã nổi bọc nước đau nhức vô cùng nhưng vẫn kiên trì bước tiếp. Lát sau, hai con sói dường như cũng đã mệt, liền biến mất sau bụi cây, sói con Tiểu Bạch cũng không phát hiện có gì nguy hiểm. Hai người đều đã mệt mỏi, liền dìu nhau đến ngồi nghỉ tạm dưới tàng cây.

Thẩm Tinh Thù nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên cảm giác đói khát cùng ngứa ngáy làm nàng bưng tỉnh. Nàng vung tay lên, thấy trong lòng bàn tay một con sâu róm xanh ngắt to đùng, theo phản xạ tự nhiên Thẩm Tinh Thù lập tức nhảy dựng lên, dậm chân la lớn, vừa la vừa đi, bất giác đã rời ra một quãng.

Mà lúc này, hai bóng sói xám mai phục đã lâu rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, lập tức vọt ra, tấn công về phía nàng. Thượng Quan Cẩn sắc mặt chợt biến, hô to một tiếng « cẩn thận », lập tức xông lên, kéo Thẩm Tinh Thù ngồi xuống lần một vòng, tránh được đòn tấn công của hai con sói nhưng một móng vuốt sói cũng đã kịp cắt qua lưng hắn.

Thượng Quan Cẩn không để ý sau lưng bị chảy máu, vùng chân đá trúng cái chân bị thương của con sói què, làm nó đau tới mức tru lên lần mấy vòng mới dừng lại. Con sói còn lại nhân cơ hội xông lên, chớp thời cơ cắn vào cánh tay đang bảo vệ Thẩm Tinh Thù của hắn. Thượng Quan Cẩn cố nén đau, vùng kiếm đánh trả, nhưng con sói kia dường như say mồi mà trở nên khát máu, tru lên một tiếng rồi há to miệng nhắm cần cổ hắn cắn tới.

Con sói què đứng đứng lông toàn thân đang tính tiến đến hỗ trợ liền bị sói con Tiểu Bạch ở bên cạnh nhảy phốc lên lưng nó, vừa đánh vừa cào vừa móc mắt. Con sói què bị cắn mấy cái lại không bắt được sói con mà Tiểu Bạch cũng rất linh hoạt né tránh, quần lấy sói què triền đánh, ngăn cản nó đến viện trợ.

Bên này Thượng Quan Cẩn cũng dùng hết sức liều mạng với con sói còn lại. Thẩm Tinh Thù ở bên cạnh chân tay luống cuống, lại thấy Thượng Quan Cẩn phía sau lưng, cánh tay và đùi đều không ngừng đổ máu càng thêm khẩn trương. Nàng nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, vùng mọc côn đánh thẳng về phía con sói hoang.

Bị đau, sói hoang liềng thả lỏng miệng, buông Thượng Quan Cẩn ra, trừng mắt nhìn Thẩm Tinh Thù, rít gào âm ỉ. Thẩm Tinh Thù hai chân run lấy bầy nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí vùng mọc côn đánh tiếp « ta liều mạng với ngươi »

Thừa dịp động tác của sói hoang chậm lại, Thượng Quan Cẩn liền xoay người nhảy lên, vùng thẳng trường kiếm về phía cổ họng nó mà bổ xuống. Thẩm Tinh Thù cũng phối hợp, kêu to một tiếng, vùng mọc côn đánh loạn xạ. Chốc lát sau con sói hoang to lớn liền đi đời nhà ma.

« Tốt lắm, nó đã chết rồi » thấy Thẩm Tinh Thù vẫn hăng say đánh, không có dấu hiệu dừng lại, Thượng Quan Cẩn liền nắm lấy cổ tay nàng, lôi kéo Thẩm Tinh Thù đang sợ tới mức run rẩy vào lòng, ôn nhu an ủi « Thù Thù, không việc gì nữa rồi, thả lỏng đi »

Dứt lời hắn quay đầu nhìn về phía con sói què, Tiểu Bạch tuy dũng mãnh nhưng kím lược và khả năng chiến đấu đều không phải là đối thủ của sói què nên cũng đã bị thương không nhẹ. Sói què thấy đồng bọn đã bỏ mạng, phần hận vùng đuôi cong móng hất bay Tiểu Bạch qua một bên, tru lên một tiếng ai oán rồi cong đuôi chạy trốn.

Thượng Quan Cẩn thấy tình hình đã ổn định, mới phát hiện ra cả người mình đều bị thương, lão đảo suýt té xuống đất. Thẩm Tinh Thù vội vàng đỡ hắn sang một bên, lấy thuốc trị thương trong lòng ra bôi lung tung. Chốc lát sau Tiểu Bạch cũng lên thân hình chập vật chạy tới, Thẩm Tinh Thù đau lòng ôm nó, xúc thuốc cho nó.

Thấy nàng cắn môi không nói, bộ dáng ra vẻ kiên cường nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi, Thượng Quan Cẩn trong lòng nảy sinh thương tiếc vô hạn, đưa tay vỗ vỗ vai nàng, nỗ lực tươi cười nói « Thù Thù đừng khóc, ngươi vừa rồi rất dũng cảm, ta không việc gì, chúng ta đều an toàn rồi »

Thẩm Tinh Thù hít hít mũi, đưa tay lau nước mắt nói « vậy ta đi kiếm chút gì cho các người ăn »

« Không cần, con sói què kia vẫn còn sống, cẩn thận một chút vẫn hơn » Thượng Quan Cẩn đưa tay chỉ vào xác sói nói « chúng ta ăn cái này là được rồi, để ta làm cho »

« Không, không, người nghỉ ngơi đi, để ta làm » Thẩm Tinh Thù run rẩy đi đến bên xác sói. Con sói hoang bị đánh vỡ đầu, óc tràn cả ra ngoài, bộ dáng dữ tợn, dù chết vẫn làm người ta sợ hãi không thôi. Nàng nắm lấy mõm con, nhắm mắt dùng sức đánh vào xác sói mấy cái.

Thượng Quan Cẩn nhìn không được bật cười thành tiếng « để cho ta làm đi, người không biết cách lột da đầu » nói xong liền khập khiễng đi tới, lấy tiểu đao tỳ thân bên người ra lột da xẻ thịt sói.

Sắc trời dần tối, Thượng Quan Cẩn đốt lửa nướng thịt sói. Lúc đầu Thẩm Tinh Thù còn không dám ăn nhưng trải qua một trận kinh hách lại đi bộ nhiều như vậy, nàng đã rất đói bụng, hơn nữa Thượng Quan Cẩn còn nói « chúng ta là đang báo thù rửa hận cho nên phải ăn nhiều một chút mới được ». Vì vậy nàng mới miễn cưỡng ăn mấy miếng để lấy sức rồi dựa vào Thượng Quan Cẩn mà ngủ.

Thượng Quan Cẩn không dám ngủ, cứ để lửa cháy còn thỉnh thoảng bỏ thêm nhánh cây vào để ngăn dã thú đến gần. Cho đến hừng đông hán mới an tâm chợp mắt một chút. Khi Thượng Quan Cẩn tỉnh lại thì thấy Thẩm Tinh Thù cuộn thành một đoàn ngủ say. Hán mỉm cười, đưa tay ôm nàng lại gần, thấy Thẩm Tinh Thù cau mày, nhắm mi, thân thể run run như là đang gặp ác mộng. Thượng Quan Cẩn trù mền vuốt nhẹ lưng nàng, vé mái tóc hỗn loạn cho nàng. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu lên da thịt như ngọc cùng lông mi dày như cánh quạt của Thẩm Tinh Thù, làm cả người nàng như tỏa một vầng hào quang nhàn nhạt. Thấy thế, Thượng Quan Cẩn trong lòng chợt động, nhìn không được mà cúi đầu hôn lên mái tóc của nàng.

Đột nhiên, trong rừng cây vang lên âm thanh, Thượng Quan Cẩn giật mình, vội nắm lấy trường kiếm, cảnh giác nhìn qua liền thấy cây cối xao động, Doãn Thọ An sắc mặt không tốt đang đi về phía bọn họ.

Trải qua một trận bôn ba mệt nhọc, Doãn Thọ An sắc mặt mệt mỏi, kim quán cong queo trên đầu, huyền phục thêu kim long cũng xộc xệch nhăn nhúm. Hán cả đêm không có chợp mắt, vừa đi vừa gọi tên Thẩm Tinh Thù, vất vả đến hừng đông, mơ hồ thấy có ánh lửa liền kích động chạy tới.

Ai ngờ, vừa tới liền thấy hai người ôm nhau mà ngủ, Thượng Quan Cẩn còn hôn trộm Thẩm Tinh Thù nữa. Lửa ghen đột nhiên dâng cao trong lòng thiếu niên mười bảy tuổi, hán không chút nghỉ ngơi, lập tức giương cung gài tên, nhắm ngay về mặt kinh ngạc của Thượng Quan Cẩn, giận dữ hét « buông nàng ra »

Thượng Quan Cẩn thân mình chấn động, lập tức buông Thẩm Tinh Thù ra, vội vàng đứng lên. Thẩm Tinh Thù cũng bị ồn ào làm tỉnh giấc, nàng nhu nhu ánh mắt, khởi động thân mình, thuận miệng hỏi « A Cẩn, có chuyện gì thế »

Sau đó nàng giương mắt lên, nhìn thấy Doãn Thọ An liền mừng rỡ kêu lên « Thọ Thọ ». Nhìn thấy Doãn Thọ An sắc mặt xanh mét, chĩa tên vào Thượng Quan Cẩn, Thẩm Tinh Thù giật mình vội vàng đứng lên hỏi « Thọ Thọ, người muốn làm gì ? »

“Người tránh ra, ta muốn giết hán!” Doãn Thọ An không để ý tới nàng, chỉ gắt gao nhìn Thượng Quan Cẩn đang chột dạ cúi đầu

« Không được, ta không cho người thương tổn A Cẩn » Thẩm Tinh Thù liền chắn giữa hai người, giang tay ngăn cản « Thọ Thọ, người thu hồi cung tên đi, đang êm đẹp người phát điên cái gì ? nếu còn như vậy, ta sẽ không để ý tới người »

Doãn Thọ An oán hận trừng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn « người thích hán »

“Đúng vậy, ta đương nhiên thích A Cẩn .” Thẩm Tinh Thù không chút nghỉ ngơi, thốt ra.

Doãn Thọ An nghe vậy nhú mày, mũi tên lập tức chuyển hướng, nhắm thẳng vào nàng, thanh âm run run găm nhẹ « người, người là thích hán vậy người đối với ta thì sao ? ta vẫn luôn yêu người nha, người đặt ta ở chỗ nào ? »

Thẩm Tinh Thù ngẩn ra, quay đầu nhìn Thượng Quan Cẩn ưu thương cúi đầu, lại quay sang Doãn Thọ An phần hận khó hiểu, cả hai đều dùng biểu tình bi thương nhìn nàng. Thẩm Tinh Thù mơ hồ không biết làm sao, chỉ loáng thoáng cảm thấy dường như mình trong lúc vô tình đã làm tổn thương hai người, áy áy vô cùng.

Thẩm Tinh Thù trong đầu loạn như ma, không biết nên làm thế nào, chỉ thì thào, ngập ngừng nói « Thọ Thọ, người đừng kích động, mau buông tên » nói xong liền đi về phía hắc.

Ai ngờ sắc mặt Doãn Thọ An chợt biến đổi, hét lớn « các người không được nhúc nhích » cùng lúc đó hắc buông tên. Mũi tên sượt qua má Thẩm Tinh Thù hướng về phía Thượng Quan Cẩn ở phía sau...

30. Chương 30: Thổ Lộ

Sau lưng mỗi câu chuyện tình yêu lãng mạn đều có một quá khứ rơi lệ.

=====

“Không được nhúc nhích!”

Doãn Thọ An gầm lên, Thẩm Tinh Thù bị dọa đến ngây ngốc, lập tức đứng yên không nhúc nhích, mà Thượng Quan Cẩn đang tập tễnh tiến lên để giải thích cũng đứng yên vì mệnh lệnh, trơ mắt nhìn mũi tên vô tình bất về phía mình.

Tim hắc đập loạn, quân muốn thần tử, thần chỉ có thể nhận mệnh vì thế hắc buông lỏng hai tay, nhắm mắt chờ chết. Ai ngờ mũi tên lại sượt qua vai hắc, lại nghe phía sau tiếng sói tru thê lương, tiếp theo là âm thanh của một vật gì đó ngã xuống đất.

Thượng Quan Cẩn kinh ngạc vạn phần rút kiếm nhìn lại, thì ra là con sói què chưa chịu từ bỏ định, muốn nhân lúc hắc chuyển tâm giằng co với Doãn Thọ An thì thừa cơ đánh lên, lại bị Doãn Thọ An ở đối diện phát hiện cho nên mới bắn ra mũi tên kia.

Lúc này Doãn Thọ An cũng vội vàng tiến lên, vung kiếm chém tới tấp vào đầu sói. Thượng Quan Cẩn sợ hắc có nguy hiểm cũng bất chấp vết thương mà tiến lên hỗ trợ, Thẩm Tinh Thù thấy thế cũng nhanh chóng bê một tảng đá to, hung hăng nên xuống chân con sói què xấu số.

Chờ đến khi sói què không còn nhúc nhích được nữa, Doãn Thọ An bồi thêm một nhát kiếm rồi mới quay đầu nhìn Thượng Quan Cẩn cùng Thẩm Tinh Thù vẫn chưa hoàn hồn « các người ổn chứ ? »

Ngữ điệu chân thành tha thiết, biểu lộ chân tình hoàn toàn không nhớ ra chuyện vừa rồi hắc đã nổi giận dùng dùi đâm giết người. Ba người nhìn nhau cười, lau mồ hôi, tình cảnh giường chiếu vừa rồi cũng trở thành hư không.

Doãn Thọ An ngưỡng ngừng thông thả đi đến bên cạnh Thượng Quan Cẩn, thấp giọng hỏi « A Cẩn, thương thế của người thế nào ? bên cạnh ta có dược đây »

Thượng Quan Cẩn vội vàng cười xua tay, “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da, da tày nên không sao » nghĩ nghĩ lại nhỏ giọng muốn giải thích « Hoàng thượng, thực ra ta và Thù Thù »

« Quên đi, coi như ta không phát hiện, chúng ta nghĩ cách ra ngoài trước đi » Doãn Thọ An vung tay ngăn lại rồi đưa mắt nhìn chung quanh, cố làm dịu đi bầu không khí xấu hổ, hắc nghi hoặc xem xét chung quanh, lăm lăm « cũng không biết phương bắc ở hướng nào ? »

“Hoàng Thượng, ta có biện pháp.” Thượng Quan Cẩn nhíu mày trầm ngâm « trên người ngài có mang theo châm thêu không ? »

“Ha ha, Thọ Thọ đương nhiên lúc nào cũng mang theo châm tuyến bên người » Thẩm Tinh Thù xen vào, quen thuộc lục trong ống tay áo của Doãn Thọ An lấy ra một bao châm tuyến đưa cho Thượng Quan Cẩn, khó hiểu hỏi « A Cẩn, người muốn làm gì ? »

Thượng Quan Cẩn cười hì hì, đi đến bên đồng lửa, đem châm tuyền đặt trên đồng lửa một lúc, sau đó đem châm tuyền đã nung nóng bỏ vào hồ lò đựng nước. Ba người đồng loạt nhìn kim châm trong nước, Thượng Quan Cẩn chỉ vào đầu châm nói « đó chính là phương bắc »

Doãn Thọ An cười thành tiếng, vỗ vai hấn « hảo huynh đệ, người cũng thật thông minh a, đi, chúng ta cứ xuôi theo dòng nước, nhất định sẽ tìm được lối ra ». Dứt lời hấn lại xem xét vết thương trên chân Thượng Quan Cẩn, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bả vai mình nói « đến, A Cẩn, người lên đi, ta công người »

“Hoàng Thượng không thể, ta, ta...” Thượng Quan Cẩn kinh hoàng lui lại vài bước. Nói giỡn sao, cho dù quan hệ tốt thế nào nhưng nếu để tỷ tỷ và các đại thần thấy mình cỡi lên vai hoàng thượng, không chém đầu mình mới lạ. Hấn quay sang Thẩm Tĩnh Thù vội vàng nói « Hoàng thượng, người công Thù Thù đi, chân nàng cũng bị sưng luôn rồi »

« Ta không sao, A Cẩn, người đừng từ chối nữa, người bị thương nặng nhất mà, bệnh nhân thì phải nghe lời a » Thẩm Tĩnh Thù lắc đầu từ chối, còn dậm chân vài cái lên tảng đá, đắc ý nói « nhìn đi, chân của ta đã không có gì nữa »

« Đến đây đi, ta công người, như vậy có thể đi nhanh một chút ». Doãn Thọ An nắm tay Thượng Quan Cẩn, mỉm cười nói « không được kháng chỉ »

“ ... ”

Ban đêm, ba người một sói nghỉ chân bên dòng suối. Doãn Thọ An đem kiện áo choàng duy nhất đắp cho Thù Thù, bảo Thượng Quan Cẩn nên nghỉ ngơi còn mình thì thức canh bên đồng lửa. Thượng Quan Cẩn từ chối nhưng rồi cũng thiếp đi, được một lát thì lại giật mình tỉnh giấc, lặn qua lộn lại một hồi cũng không ngủ được liền ngồi dậy, thấy Thẩm Tĩnh Thù ôm Tiểu Bạch ngủ say, vẻ mặt ngọt ngào, chắc là do có Doãn Thọ An đến đây lại giết chết ác sói nên yên tâm không ít, ngủ cũng ngon hơn.

Thượng Quan Cẩn mỉm cười đáp lại áo cho Thẩm Tĩnh Thù rồi đi đến bên Doãn Thọ An, thấp giọng nói « Hoàng thượng, để ta canh cho, ngài ngủ một lát đi »

“Không cần, không cần, người bị thương nên nghỉ ngơi nhiều, một mình ta canh là được rồi » Doãn Thọ An khoát tay, bỏ thêm một nhánh cây vào đồng lửa. Thượng Quan Cẩn không lên tiếng cũng không rời đi, chỉ yên lặng bỏ thêm một nhánh cây vào đồng lửa.

Hai người không lên tiếng chỉ yên lặng nhìn đồng lửa chầm chầm, hồi lâu Doãn Thọ An mới rầu rĩ lên tiếng « A Cẩn, chuyện buổi sáng...thực xin lỗi »

Thượng Quan Cẩn ngạc nhiên, nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ thì thào tiếp lời « Hoàng thượng, là ta xin lỗi mới đúng »

Doãn Thọ An chậm rãi khoát tay, cúi đầu nhỏ giọng « là ta không tốt, nhất thời tức giận nhắm tên vào người, may mà không làm các người bị thương » hấn quay đầu, cười khổ một tiếng, hai mắt sáng bừng nhìn Thượng Quan Cẩn « thực ra Thù Thù đáng yêu như vậy, người thích nàng cũng phải, là bị ghen tỵ làm mờ mắt suýt chút nữa đã giết người »

Đang nói bỗng nhiên phía Thù Thù vang lên động tĩnh, hai người lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng đang lồm bồm xoay người, đưa lưng về phía họ, tiếp tục say ngủ.

Doãn Thọ An thu hồi ánh mắt lo lắng, lại thấy Thượng Quan Cẩn vẻ mặt thân thiết cũng chăm chú nhìn nàng, hấn nhỏ giọng tránh làm Thẩm Tĩnh Thù thức giấc, tiếp tục nói « A Cẩn, ta không có tài thiện xạ như người, vẫn không xuất chúng bằng Thái phó, không khôn khéo bằng Sở đình úy, ha ha, Hoàng đế như ta ngoại trừ biết làm vài bộ quần áo thì cũng chẳng có khả năng gì ah »

Hấn tự giễu « nhưng cho dù tất cả đều không bằng các người, ta cũng không dễ dàng từ bỏ Thù Thù, chỉ cần có một cơ hội, ta cũng nhất định tranh thủ cho được »

Thượng Quan Cẩn ném thêm củi vào lửa, cúi đầu không lên tiếng, Doãn Thọ An lại từ tốn nói tiếp « Thù Thù tám tuổi tiếng cung, đến giờ đã được bảy năm. Chúng ta cùng nhau chơi đùa, cùng nhau đọc sách, cùng nhau bái Thái phó làm thầy. Khi Đoan hoàng thức giấc, là nàng cùng ta trải qua khó khăn, khi thái tử ca ca chết cũng là nàng ở bên cạnh an ủi ta. Mẫu hậu...năm đó mẫu hậu rời đi, ta vẫn nhớ nàng,

đêm đêm thường vụng trộm chạy đến An Từ cung, cũng là Thù Thù theo sau, canh cửa cung, chờ ta khóc đủ thì cùng nhau trở về »

« Qua nhiều năm như vậy, Thù Thù đã trở thành một phần của thân thể ta, đã dung nhập vào tận xương cốt, khắc sâu trong này » Doãn Thọ An đưa tay chỉ vào chỗ trái tim « ở trong này đã mọc rễ nảy mầm, không thể dứt bỏ cũng không thể quên đi »

Nghe vậy, Thượng Quan Cẩn không khỏi có chút động dung, bật thốt lên « Hoàng thượng, thần đáng chết »

“Người không cần nhiều lời, ta đều hiểu được.” Doãn Thọ An khoé mắt hơi ướm « A Cẩn, người là bạn tốt của ta, Thù Thù là người thân nhân nhất cũng là người ta yêu nhất, ta không thể bỏ Thù Thù nhưng cũng không thể buông tha cho bằng hữu huynh đệ »

Hắn ngẩng đầu nhìn trời trầm ngâm một lát, rồi quay đầu, vươn tay phải về phía Thượng Quan Cẩn, gần từng chữ « cho nên, A Cẩn, ta quyết định cạnh tranh công bằng với người, không dùng danh nghĩa hoàng đế mà chính là thân phận huynh đệ »

Thượng Quan Cẩn ngăn ra, rồi cũng vươn tay phải nắm chặt tay Doãn Thọ An, cùng nhì nhau mà cười . Doãn Thọ An tươi cười vỗ vai Thượng Quan Cẩn bổ sung « ta sẽ không thua »

« Tốt, dù Thù Thù chọn ai, đến lúc đó người thua đừng có khóc nhè nha » Thượng Quan Cẩn cũng vỗ vai Doãn Thọ An đáp lời rồi cả hai cũng nở nụ cười.

Không ai phát hiện Thẩm Tinh Thù tuy vẫn đưa lưng về phía bọn họ, hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng khoé mắt sớm đã ướm, dòng lệ tinh tế chảy tràn qua hai má rơi xuống áo choàng. Mối lo trong lòng rốt cuộc cũng đã được thả lỏng, tuy rơi lệ nhưng khéo miệng lại nở nụ cười hạnh phúc.

Ánh trăng lên cao, một ngày mới lại bắt đầu

Tiếp tục đi về phía nam không lâu, rốt cuộc cũng gặp Tô Giang Tả dẫn người đến tiếp ứng. Mọi người trở về Thượng Lâm uyển chữa thương, dưỡng bệnh, kể lễ tình cảnh mình gặp phải trong rừng...

Màn đêm buông xuống, gió đêm thổi nhẹ qua mặt nước Côn Minh trì tạo nên những gợn sóng nhẹ nhẹ. Kinh ngự y cẩn thận hội chẩn, Doãn Thọ An chỉ bị thương nhẹ, không có gì lo ngại, chỉ cần băng bó xử lý đơn giản một chút là xong. Sau khi thăm Sở Trung Thiên, Thượng Quan Cẩn, Thượng Quan Yến và Ngọc Như Ý xong liền đến chỗ Thẩm Tinh Thù thăm bệnh.

Thẩm Tinh Thù trên chân bị nổi mụn nước, đi lại bất tiện mà thôi. Khi Doãn Thọ An đến thì nàng đang nằm chán tựa người vào la can ngọc thạch, xem Quân công tử và sói Tiểu Bạch « khanh khanh ta ta ». Doãn Thọ An thấy Quân Công tử đang xem xét, liếm vết thương của sói Tiểu Bạch thì bật cười « hai tụi nó thân thiết từ khi nào vậy ? »

Thấy hắn đến, Thẩm Tinh Thù vội vàng đứng lên, nhảy lò cò tới trước mặt hắn « Thọ Thọ ». Vừa dứt lời hai chân đã đau đến mức nàng rên lên thành tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Doãn Thọ An vội đến đỡ nàng, ôn nhu trách cứ « xem ra người lại không chịu nghỉ ngơi cho tốt rồi, đến, ta công người đi vào »

“Không cần không cần.” Thẩm Tinh Thù cười hì hì khoát tay, “suốt ngày nằm im trên giường chán chết đi được, muốn ra ngoài hít thở không khí một chút » nàng cẩn thận liếc mắt nhìn Doãn Thọ An, chờ hỏi « Thọ Thọ, người đã đi thăm những người khác chưa ? »

“Ân, những người khác đều không trở ngại, điều dưỡng một chút sẽ không có việc gì » Doãn Thọ An nắm tay Thẩm Tinh Thù, hít sâu một hơi, mùi hoa quế thơm lừng phiêu lãng trong gió. Hắn nhìn mặt hồ Côn Minh trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng « nếu người không an lòng A Cẩn thì đi thăm hắn đi, khi ta đến đây hắn còn chưa đi nghỉ đâu »

« Được, vậy ta đi đây » Thẩm Tinh Thù vội vàng nhấc váy tính chạy đi

“Đợi chút.” Doãn Thợ An liền kéo nàng lại, lắc đầu thở dài « người tính cứ vậy mà đi sao ? cẩn thận vết thương ở chân, để ta bảo Tiểu Huyền tử chuẩn bị kiệu cho người »

một phen kéo tay nàng cổ tay, buồn cười lắc đầu thở dài, “Người cứ như vậy chạy tới? Cẩn thận chân thương, ta làm cho Tiểu Huyền tử cho người chuẩn bị cung kiệu.”

Thẩm Tinh Thù gật gật đầu, đợi Doãn Thợ An phân phó xong liền vui vẻ rời đi. Thấy nàng đi thẳng một đường không hề quay đầu lại, Doãn Thợ An có chút mất mát, cúi đầu cười khổ, nhìn mặt nước hồ thấp giọng nói « Thù Thù, ta đột nhiên thấy hối hận, trước kia không nên đáp ứng người muốn gả cho ai thì gả »

Cả không gian trống rỗng chỉ còn ánh trăng chiếu vào thân ảnh cô đơn của hắn, đột nhiên ngoài điện vang lên tiếng bước chân dồn dập, Thẩm Tinh Thù thò đầu vào, tươi cười như hoa « Thợ Thợ, chút nữa về ta muốn ăn khuya, không cho người ăn vụng một mình, nhất định phải chờ ta cùng ăn nha »

Phân phó xong mới yên tâm lên kiệu rời đi, một lúc sau Doãn Thợ An mới phục hồi tinh thần, bật cười thành tiếng, tâm tình không yên lúc trước cũng thả lỏng hơn nhiều.

Thù Thù, trong lòng người vẫn có ta, dù chỉ là một chút đúng không ?

Thù Thù, người, trong lòng người vẫn là có ta nhỏ nhoi đi...

31. Chương 31: Tâm Sự

Không lâu sau thương thế cũng đã tốt hơn, thích khách bắt được cũng đã cung khai. Thì ra là dư nghiệt của Doan vương còn sót lại, ẩn núp trong đội quân ở Thượng Lâm uyển đã một thời gian, ngày ấy lợi dụng hộ vệ lơ lửng liền ra tay tấn công.

Theo lời bọn họ thì Doan vương đã chạy trốn về phía nam, lúc trước hắn phụng chỉ chinh phạt Nam Việt liền cùng đối phương tiếp xúc thông đồng, hiện nay tám chín phần là hắn đang ẩn nấp ở đây.

Điều làm cho bọn họ càng thêm lo lắng là rốt cuộc còn bao nhiêu tàn dư của Doan vương đang ẩn nấp trong triều đình và trong quân đội ? rốt cuộc là ai mới đáng tin cậy ?

Nhưng mà lo lắng thì lo lắng, vẫn phải luận công ban thưởng. Sở Trung Thiên, Thượng Quan Cẩn vì cứu giá có công đều được ba thưởng, mà Ngọc Như Ý không mang nguy hiểm đã xông lên chắn cho Doãn Thợ An, được xếp vào công thần bậc nhất.

Doãn Thợ An theo lệ thưởng cho nàng vàng bạc châu báu, còn sắc phong cho nàng làm công chúa, muốn tứ hôn cho nàng. Đương nhiên việc biến phi tử thành muội muội cũng cần một chút kỹ xảo, mà mấy việc này giao cho Lễ bộ là được.

Vì thế sau đó chỉ dụ đã được ban xuống « Ngọc thị Như Ý, doan chính thanh nhã, văn tĩnh hiền thực, là điển hình của thực nữ, từ lúc nhận chức nữ quan trong cung đến nay luôn hoàn thành công việc, hoàn thuận với mọi người, trầm lắng vui mừng, lần này có công cứu giá, phong làm ngự muội, danh hào Đại Dĩnh công chúa, được phép tự do kết hôn »

Lễ bộ thượng thư mồ hôi ròng ròng, cố gắng lắm mới viết ra được mấy lời trái lương tâm như thế, không khỏi lấy làm hổ thẹn. Ai nấy đều ngoáy lỗ tai, cố gắng xác định là mình không hề nghe lầm, đem những từ này liên tưởng tới Ngọc Như Ý trong buổi ghi danh tuyển phi thì đều ngẩng đầu nhìn trời cảm khái : đám người ở Lễ bộ đúng là lưỡi không xương, không bột cũng gột nên được nên hồ.

Ngọc Như Ý bất mãn giật thán chỉ trong tay Lễ bộ thượng thư lật đi lật lại vài vòng, nhú mày hướng Doãn Thợ An reo lên « Hoàng thượng, người có làm hay không lại phong ta làm Đại Dĩnh công chúa ? phong hào này khó nghe quá đi, hơn nữa người cho là ta gốc sao ? xưa nay công chúa đều dùng để hòa thân, rõ ràng là người không vừa mắt ta, sợ ta gây trở ngại cho chuyện tốt của người với Thù Thù cho nên muốn đẩy ta đi xa, ta không cần »

Doãn Thọ An ngẩn ra, di, Ngọc Như Ý sao tự nhiên thông minh đột xuất vậy ? hắn có chút chột dạ nhìn Thượng Quan Yến đang đùa giỡn với Thẩm Tinh Thù bên cạnh, vội vàng giải thích « Như Ý ah, người làm công chúa cũng không phải dễ hòa thân, ta không muốn làm chậm trễ tuổi thanh xuân của người, người xem, bên cạnh ta có rất nhiều thanh niên tài tuấn đầy hứa hẹn, còn nữa, sau khi hồi kinh, vẫn võ trong triều hay quý tộc thế gia, người thích ai, ta liền đứng ra làm chủ hôn cho người »

Lời vừa nói ra, đám thanh niên trẻ tuổi liền lo lắng không yên, ánh mắt ai oán nhìn Doãn Thọ An chỉ biết có mình mà bán đứng người khác. Quá đáng, Hoàng thượng, vì để thoát khỏi Ngọc Như Ý mà ngài lại không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời của chúng ta. Đả đảo độc tài, đả đảo chính sách tàn bạo. Doãn Thọ An, người là đại hôn quân.

Ngọc Như Ý nghe vậy đầu tiên là sững sờ sau đó thì vỗ tay reo mừng « tốt, tốt, ta muốn hảo hảo lựa chọn phu quân »

Dứt lời nàng quay sang bên trái nhìn Tô Giang Tả, Thượng Quan Cẩn, Trần Sơ...cả đám lập tức thối lui hai bước, ngay cả khối băng ngàn năm không đổi Sở Trung Thiên cũng lạng lẽ xê dịch thân mình, hung hăng trừng mắt uy hiếp Ngọc Như Ý.

Ngọc Như Ý mếu máo quay đầu sang bên phải, không có hảo ý nhìn Thẩm Tinh Chi, Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Yến. Thẩm Tinh Chi đưa tay sờ mũi, lui lại, Thượng Quan Yến và Thẩm Tinh Thù đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy vì an toàn bản thân mà không hẹn cùng lui lại vài bước.

Cả đám người đều lẩn tránh làm cho Ngọc Như Ý bị đả kích không ít, ngoài trừ Quýnh vương thì ai ai cũng ước chi có cái lỗ để chui vào mà trốn. Vì thế nàng tò mò đến gần, giật nhẹ cổ tay áo hoa mỹ của hắn « Hưởng Phúc ca ca, chỉ có người là tốt với ta nhất, không giống cái đám vô lương tâm này »

“Khụ khụ.” Quýnh vương gạt tay Ngọc Như Ý ra, đặc ý nhắc nhở « Như Ý muội muội, người là công chúa, ta là hoàng thúc, cho nên ta không cần phải lo lắng ah »

Mọi người đều ồ lên rồi đồng thanh la lớn « chuyện đó không sao, mấy vụ thủ tục lễ lạt Lễ bộ sẽ xử lý hết, chỉ cần người vừa ý Quýnh vương gia, chúng ta sẽ giúp người thu phục hắn »

« Haha, ta cũng biết trong cung không có thâm tình, vậy ta đi đại náo vương phủ đây » Ngọc Như Ý lập tức nắm lấy vạt áo của Quýnh vương « tuy rằng không thể làm cho Hoàng thượng vì ta mà từ bỏ hậu cung, vậy thì để cho háo sắc phong lưu vương gia người vì ta mà thay đổi, trở thành lãng tử hồi đầu đi, Hưởng Phúc ca ca... »

“Cứu mạng nha!” Quýnh vương vừa giãy dụa vừa đưa mắt nhìn chung quanh cầu cứu, nhưng ai nấy đều đang cao hứng vì mình đã thoát khỏi một kiếp, chuyện trò rôm rả, không thêm để ý đến hắn.

Ngọc Như Ý nhe răng cười « Hưởng Phúc ca ca, trước hết chúng ta thỏa thuận ba điều kiện đi. Một, từ giờ trở đi, người chỉ được phép sờ một mình ta nhưng không được can thiệp chuyện ta sờ mỹ nam khách. Hai, phải đáp ứng mọi điều kiện của ta, chuyện không thể đáp ứng được cũng phải làm. Ba, không được lừa gạt giấu diếm ta, mọi tiền bạc bổng lộc đều phải nộp lại cho ta, tiền của người là của ta, tiền của ta thì là của ta »

Nghe nàng nói xong chung quanh đột nhiên lặng ngắt như tờ, hồi lâu Quýnh vương mới vươn tay, cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của Ngọc Như Ý, chân thành nói « Như Ý muội muội, hãy nhìn vào mắt ta, người nhất định phải tin tưởng ta nha, ta chỉ là mắt bị bệnh nhẹ nhưng đầu óc tuyệt đối không có bị bệnh »

“ ... ”

Từ sau khi bị Quýnh vương vô tình cự tuyệt, Ngọc Như Ý cũng không quá buồn rầu hay giận dữ. Nàng vẫn cùng Quýnh vương và Thẩm Tinh Chi cả ngày cấu kết với nhau làm chuyện xấu như trước, lấy việc đùa giỡn mỹ nam làm niềm vui, không hề nhắc lại chuyện tứ hôn nữa.

Không lâu sau đội ngũ săn bắn cũng chuẩn bị hồi cung, cung nhân, nội thị cùng thị vệ đều vội vàng, tất bật chuẩn bị. Đêm trước ngày rời đi tới phiên Thẩm Tinh Chi đảm nhận nhiệm vụ canh gác, khi hắn dẫn đội

quân đi tuần tra ngang qua Côn Minh trì thì nghe bên chỗ núi giả vang lên tiếng ca của nữ nhân « sao trên trời không lên tiếng, nữ oa nhi nhớ mẹ »

Đảo tới đảo lui cũng chỉ có mấy từ như vậy, Thẩm Tinh Chi giật mình nhận ra thì ra là tiếng của Ngọc Như Ý. Hắn liền bảo những người khác đi trước, còn mình thì đi đến cạnh Ngọc Như Ý « ha ha, Như Ý, người còn hát nữa coi chừng sỏi tìm tới nha »

Thật bất ngờ là Ngọc Như Ý lần này không có bất chấp lời nói của người khác, vẫn hăng say ca hát như mọi khi mà ngược lại nàng chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, cúi đầu nhìn mặt nước hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi « ta hát khó nghe lắm sao ? »

“Quả thật rất khó nghe.” Thẩm Tinh Chi không khách khí đáp, thấy vẻ mặt uể oải của Ngọc Như Ý, không nhìn được vở vai nàng an ủi « nhưng mà hôm nay người hát dễ nghe hơn bình thường một chút, tuy rằng ca từ vẫn rất cổ quái khó hiểu nhưng nghe có cảm tình. Như Ý, người tâm tình không tốt sao ? ăn, có muốn ta cho mượn bả vai để người dựa vào không ? »

Ngọc Như Ý ngẩn ra rồi chậm rãi lắc đầu cười nhẹ nhưng cuối cùng vẫn nghe lời, dựa đầu vào vai Thẩm Tinh Chi cùng song song nhìn ai nước . Trầm ngâm hồi lâu nàng mới lên tiếng « Thẩm Tinh Chi, ta nhớ nhà »

“A?” Thẩm Tinh Chi vẻ mặt mờ mịt hỏi ngược lại, “không phải người mới gặp cha người sao ? hơn nữa Hoàng thượng đã đáp ứng, sau khi hồi kinh, người có thể quay về phủ đệ Lễ bộ thượng thư sinh sống »

Ngọc Như Ý cười cười, ngẩng đầu lên, “Không phải nhà này, là nhà của ta kìa ». Nàng đứng dậy, vùng hait ay lớn tiếng nói « ta muốn về nhà, ta muốn gặp cha mẹ, lão sư, bạn bè, xuyên không tuyệt không có gì vui. Cái địa phương quý quái này không có tivi, không có kem, không có bánh pizza, không có bồn cầu tự hoại, không có nói mạng, ta chán lắm rồi, ta muốn quay về »

“Uy uy uy, nhỏ giọng một chút, coi chừng Sở Trung Thiên nghe thấy lại trị chúng ta tội đêm khuya còn làm ồn, quấy nhiễu dân chúng ». Thẩm Tinh Chi vội vã kéo Ngọc Như Ý ngồi xuống, lấy tay che miệng nàng lại « muốn mạng lưới thì dễ thôi mà, ngày mai rủ Thẩm Tinh Thủ dạo hồ đi, ta sẽ sai người chuẩn bị lưới đánh cá, người tha hồ mà đánh bắt nhưng mà Như Ý à, cái này gọi là hạ lưới không phải nói, đây là vấn đề... »

Xi, Ngọc Như Ý bỗng dưng cười thành tiếng, nhìn thẳng vào cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Thẩm Tinh Chi, thấp giọng hỏi « Thẩm Tinh Chi, người có tin có một thời không khác tồn tại không ? »

Thẩm Tinh Chi sửng sốt, không hiểu ý của nàng chỉ biết tìm từ mà đáp « chuyện này, ta tin tưởng vào truyền thuyết quỷ thần cho nên ta chưa bao giờ làm chuyện xấu »

“Ha ha, Thẩm Tinh Chi, ta nói thật nha” Ngọc Như Ý chộp tay hắn, vô cùng thâm tình nói “ Thực ra ta không phải là Ngọc Như Ý, ta vốn họ chung là từ thế giới khác xuyên đến đây, linh hồn của ta nương nhờ trong thân thể của Ngọc Như Ý. Ta có phụ mẫu bạn bè, có cuộc sống riêng của mình mà tất cần hững điều đó không phù hợp với thế giới hiện tại của người. Nếu có một ngày các người phát hiện Ngọc Như Ý không giống Ngọc Như Ý hiện tại thì khi đó ta đã trở về rồi »

Nàng nói một hơi, Thẩm Tinh Chi cũng nghẹn họng trân trối, không hề có phản ứng, vất vả lắm mới tiêu hóa hết mấy lời của nàng, hồi lâu mới mỉm cười, nắm tay Ngọc Như Ý nói « Như Ý, người cứ an tâm lên đường, ta sẽ thay người chiếu cố tốt cho Lễ bộ thượng thư nhưng người cũng không cần hoàn hồn lâu lắm nha »

Dứt lời, hắn liền nhìn không được ôm bụng cười cười ha hả, chỉ vào Ngọc Như Ý trêu chọc « Như Ý a, thì ra người cũng thích đọc tiểu thuyết « hoàn hồn cùng phản hồn » mới xuất bản sao ? người vừa rồi diễn y như thật á, làm ta suýt chút nữa tin là thật, hahaha, Như Ý, người không đi làm diễn viên thật quá lãng phí »

Ngọc Như Ý bị phản kháng đầu nhìn trời, mặc kệ Thẩm Tinh Chi tiếp tục tự sướng. Thực là bi ai mà, lấy hết dũng khí mới dám nói thật, ai ngờ lại chẳng ai tin mình.

Cười một hồi, Thẩm Tinh Chi đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Ngọc Như Ý hỏi « Như Ý, có phải vì Hưởng Phúc huynh từ chối lời cầu hôn của người cho nên người mới bị kích thích, tâm tình không vui không ? vậy cũng không cần phải tuyệt vọng nha »

Cái gì ? người mới tuyệt vọng, cả nhà người mới tuyệt vọng, Ngọc Như Ý há to miệng chưa kịp phản bác thì Thẩm Tinh Chi như sợ những lời của mình chưa đủ lực sát thương còn bồi thêm một câu « cùng lắm thì ta cưới người là được rồi »

Bẹp, cằm của Ngọc Như Ý suýt chút nữa thì rớt xuống, nàng ngây ngốc nhìn khuôn mặt hoa hoa đại thiếu gia bạc nhất kinh thành, lắp bắp kinh hãi hỏi « vì sao ? »

“Ha ha, người không cần giật mình như vậy, đến đến, chúng ta hảo hảo thảo luận một chút ». Thẩm Tinh Chi chấp tay sau đầu, dựa người vào tảng đá nói « ta tuổi cũng không còn nhỏ nữa, lão gia tử cùng phụ mẫu ta đang hối thúc ta nhanh thành gia lập thất, thay vì cưới một tiểu thư khuê các không thú vị chi bằng cưới người quen. Như Ý, người tuy rằng điên điên khùng khùng, háo sắc, ngoài trừ khuôn mặt đẹp thì chẳng có gì, uy uy, đừng đánh ta mà... »

Thẩm Tinh Chi nhảy dựng lên, cọt nhả trốn sang một bên « sự thật là vậy mà, hành vi cử chỉ của người khó được người khác chấp nhận nên ta chịu thiệt một chút, ta và người lấy nhau đi »

Ngọc Như Ý ngạc nhiên nhìn hắn một hồi, xác định Thẩm Tinh Chi không phải đang nói giỡn mới thở dài một hơi nói « Thẩm Tinh Chi, không ngờ người ngày thường chơi bời lêu lổng nhưng thực ra lại là người tốt, lòng dạ không xấu lại biết quan tâm người khác » Nàng lại buồn bã lẩm bẩm « đáng tiếc ta muốn về nhà, không thể gả cho người »

« Hừ, quên đi » Thẩm Tinh Chi cười cười. Haizz, vậy phải nói thế nào với lão gia tử đây ?

Thấy hắn nhíu mày không nói, Ngọc Như Ý lập tức lại tự kỷ lẩm bẩm « vì sao, vì sao ta lại là hồng nhan họa thủy trong lúc vô ý đã thương tổn trái tim yếu ớt của một nam nhân »

“...” Thẩm Tinh Chi sửng sốt « này, người đừng hiểu lầm... »

“Bất quá.” Ngọc Như Ý lập tức chặn họng hắn, nháy mắt khôi phục lại bộ dáng như thường ngày, dây dưa với hắn « bốn cô nương cũng không thể uống phí một lần xuyên qua như vậy, ngay cả thân cận với một mỹ nam cũng không có thì chẳng phải là rất thiệt sao ? »

“Uy uy uy , người muốn làm gì? Cách ta xa một chút, không cần nhiều nước miếng lên quần áo của ta... » Thẩm Tinh Chi đột nhiên cảm giác không tốt, ra sức đẩy cái miệng của Ngọc Như Ý đang sà tới, luống cuống tay chân tìm cách chạy trốn

“Thẩm Tinh Chi, nguyệt hắc phong cao, người liền ngoan ngoan theo bốn cô nương đi, mỹ nam, ta đến đây!”
Mặt nước Côn Minh trì vốn yên tĩnh đột nhiên nghe bùm mộ tiếng, như là có ai đó bị buộc phải nhảy cầu...

32. Chương 32: Viên Phòng

Có hai loại công việc không có quyền riêng tư : một là ngôi sao, hai, chính là hoàng đế.

=====

Bùm một tiếng, một viên đá rơi vào mặt nước Côn Minh trì, bọt nước văng tung tóe lên long bào bằng gấm của Doãn Thọ An, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy Thẩm Tinh Thù đang nhô đầu ra, nhìn hắn cười tủm tỉm.

Nàng khoác tay lên lan can bạch ngọc, cúi đầu ngắt một cánh hoa mẫu đơn, ánh chung quanh nàng có rất nhiều đom đóm bay lập lờ, ánh lên kiêu nhan xinh đẹp của nàng. Tình cảnh này giống như trong mộng, làm cho Doãn Thọ An nhìn đến ngây ngốc.

“Thọ Thọ, Côn Minh Trì đen sì sì, có gì đẹp đâu, mau đến đây, chúng ta bắt đom đóm chơi ah ». Thẩm Tinh Thù vẫy tay với Doãn Thọ An, tay kia giơ cái quạt tròn đến chỗ mấy con đom đóm.

Doãn Thọ An tâm tình nhất thời rất tốt, vỗ tay nói « được, chờ ta một chút, ta sai Tiểu Huyền Tử mang vệt đến »

Từ sau kỳ săn bắn, hai người đều hiểu ý mà không nhắc tới chuyện bất hòa ngày đó nữa. Thẩm Tinh Thù ngoài trừ đi thăm bệnh thì không ở riêng với Thượng Quan Cẩn nhiều như trước nữa, mà nàng và Doãn

Thọ An dường như cũng phát triển thêm một bước gì đó rất đặc biệt, hình thức ở chung với hai người cũng không như trước nữa.

Có vết xe đổ lần trước, Doãn Thọ An đương nhiên không dám tái phạm, chỉ cần Thẩm Tinh Thù không úy kỵ hẳn, không ghi hận hẳn nhắm tên vào nàng, hẳn đã thấy mỹ mãn rồi. Hôm nay thấy nàng tâm tình tốt như vậy, Doãn Thọ An đương nhiên cũng vui vẻ cùng nàng chơi đùa, trao đổi tình cảm.

Chơi đùa một hồi, hai người cùng ngồi xuống trước điện giai, Tiểu Huyền Tử và Thương Nga đương nhiên biết điều mà thối lui, không quấy rầy vợ chồng son. Thẩm Tinh Thù nắm chặt bàn tay nhỏ bé, vui sướng híp mắt nhìn vào khe hở, xem xét mấy con đom đóm vừa bắt được « Thọ Thọ, người xem, rất sáng nha »

Nàng hưng phấn lấy khủy tay chọt chọt Doãn Thọ An đang đắm chìm vào mê hồn, xòe tay trước mặt hẳn « người xem cẩn thận một chút, đừng để chúng bay mất »

« Không sao, chẳng phải còn bắt được một túi to sao » Doãn Thọ An đưa tay lau mồ hôi, thuận tiện nói lỏng đai ngọc để hít thở không khí, tay phải giơ cái túi đựng đom đóm lên « chút nữa sai Thương Nga may cho người mấy cái túi nhỏ, bắt bọn chúng bỏ vào đó đặt bên giường người, buổi tối khi đi ngủ đều thấy được »

« Được, vậy nhất định là xem rất rõ rồi » Thẩm Tinh Thù vỗ tay cười, không nghĩ đom đóm trong tay cũng vì nàng vỗ tay mà chết, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nhúu mày nhăn mặt kêu « Thọ Thọ... »

“Đừng khóc, đừng khóc, người xem vẫn còn nhiều mà » Doãn Thọ An ôm vai nàng an ủi, có chút chần chờ nói « nhưng mà nếu bỏ bọn chúng vào túi hương thì có lẽ đom đóm cũng sống không quá vài ngày »

« A » Thẩm Tinh Thù nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Doãn Thọ An, nghĩ nghĩ rồi nói « vậy thả đi »

Miệng túi được nói lỏng, đom đóm lập tức bay đi, trong điện giai tiền trống rỗng chỉ còn lại hai người. Thật lâu sau, Doãn Thọ An mới do dự hỏi « Thù Thù, người có thấy cuộc sống trong cung rất lạnh lùng, nặng nề không ? Chắc là người vẫn mong có một cuộc sống như A Cẩn bọn họ vậy »

“Ấn.” Thẩm Tinh Thù có chút miễn cưỡng gạt đầu, lưỡi biếng gối đầu lên đầu gối Doãn Thọ An, lựa chọn tư thế thích hợp, nhắm mắt lại thở dài một hơi thoải mái mới nói tiếp « ở trong cung lâu ngày thấy rất là nhàm chán, nhưng mà ở đây có Thọ Thọ a »

Thanh âm của nàng rất nhẹ nhưng lại làm cho tâm hồn của Doãn Thọ An xao động, lập tức cúi đầu nhìn Thẩm Tinh Thù trong lòng mình. Ánh trăng chiếu lên mặt nàng giống như minh châu tỏa vàng sáng trong suốt, ánh lên cả đôi lông mi dài như cánh bướm của nàng.

Doãn Thọ An nhin không được cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên má nàng một cái. Thẩm Tinh Thù dường như cảm giác khác thường, lấm bầm một tiếng rồi lại tiếp tục ngủ. Doãn Thọ An vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, vừa rồi nhất thời xúc động, nếu Thù Thù thức giấc, lại nháo lại khóc lại giận như lần trước thì thảm rồi.

Nhưng mà nói thì nói vậy thôi, nữ nhân mình thích ngủ trong lòng mình, Doãn Thọ An sao có thể tự chủ được chứ. Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, thấy không có ai liền lặng lẽ cúi đầu, tiếp tục hôn trộm, một cái lại một cái.

Ai ngờ, hắn nện hôn như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi đỏ mọng của Thẩm Tinh Thù lại thấy nàng xoa xoa hai mắt nhấp nhem, lấm bầm nói « Thọ Thọ, ta buồn ngủ quá, ta phải về đi ngủ... » đang nói thì đột nhiên im bật, hai người bốn mắt nhìn nhau...

Doãn Thọ An đỏ mặt, cúi đầu chột dạ không dám nhìn nàng. Thẩm Tinh Thù ngồi dậy, hồ nghi hỏi hẳn « hừ, Thọ Thọ, người lại làm chuyện xấu gì hả ? »

“Ta, ta...” Doãn Thọ An lắp bắp, hai mắt láo liên, vội vàng giải thích « ta chỉ hôn một cái mà thôi, không có làm gì nữa »

Thẩm Tinh Thù ngẩn ra, không tự giác sờ sờ môi, lấm bầm: “hèn chi ta lại thấy ngứa, còn tưởng là bị muỗi cắn ». Nàng kê sát khuôn mặt tinh tế vào gần mặt Doãn Thọ An, thấy hắn mũi cao thẳng, môi hồng nhuận, khuôn mặt đường nét tinh tế, quanh mép đã có hàng ria lơ mờ...cảm giác hắn đã trưởng thành...

Thẩm Tinh Thù nhất thời cảm thấy tâm hoảng ý loạn, nàng ho nhẹ một tiếng, giật nhẹ góc áo để che giấu sự bất an của mình. Doãn Thọ An thấy nàng không giận thì cảm giác có chút hi vọng liền tiến gần Thẩm Tinh Thù, cẩn thận nắm tay nàng, thấp giọng nói « Thù Thù, ta thực sự rất thích ngươi »

Thẩm Tinh Thù không lên tiến cũng không rút tay lại, chỉ hơi cúi đầu, hồi lâu mới nhẹ giọng đáp « ần..Thọ Thọ cũng là người quan trọng nhất với ta, người ta yêu nhất »

“Thật sự?” Doãn Thọ An vui mừng quá đỗi, lập tức nắm chặt tay nàng, kích động đến không nói thành lời, chỉ biết nắm tay nàng cười ngây ngô.

Hai người nhìn nhau cười, Doãn Thọ An có chút bất an hỏi « Thù Thù, vậy ta có thể lại hôn ngươi một cái không ? »

Hai má Thẩm Tinh Thù đỏ bừng nhưng nàng không có cự tuyệt, chỉ im lặng nhắm mắt lại...Ngây ngô triền miên, hai người đều cảm thấy khản trương, gắt gao nhắm chặt hai mắt, chỉ nghe được nhịp tim của cả hai đập nhanh hơn.

Đến khi thở không nổi nữa mà tách ra thì mặt Thẩm Tinh Thù và Doãn Thọ An đều đỏ bừng, ánh mắt lóe sáng soi rõ bóng hình người trước mặt. Doãn Thọ An ôm Thẩm Tinh Thù dựa vào trước ngực, hai người không nói nhiều, chỉ gắt gao dựa sát vào nhau. Thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau, nay lại lưỡng tình tương duyệt thì còn hạnh phúc nào bằng.

Một lúc sau, Doãn Thọ An thở dài than thở, Thẩm Tinh Thù nghe không rõ liền tò mò hỏi « Thọ Thọ, ngươi vừa rồi nói gì ? lớn tiếng một chút »

Doãn Thọ An lẩm bẩm ngập ngừng nửa ngày, bị Thẩm Tinh Thù thúc giục mới lấy hết dũng khí nói « Thù Thù, khi nào thì chúng ta viên phòng ? »

Ầm, nghe như phía sau có tiếng vật gì đó ngã xuống đất, Thẩm Tinh Thù xấu hổ đến luống cuống tay chân, thấp giọng ngượng ngùng hỏi « Thọ Thọ, ngươi biết thế nào là viên phòng sao ? »

Ầm, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm như cửa vật gì vừa mới đứng lên lại ngã xuống đất. Lần này Doãn Thọ An nghe rất rõ, lập tức đứng dậy, lớn tiếng quát hỏi « người nào ? »

“Là ta là ta.” Một nữ tử mặc lục bào nhìn có vẻ quen mặt xuất hiện, trong tay còn cầm một cuộn giấy và cây viết. Nàng đội sí mào, chính là nữ quan lục phẩm trong cung.

Thẩm Tinh Thù mỉm cười yếu ớt « di, người này hình như là y nữ trước đi theo mẫu hậu ah »

“Chính là nàng.” Doãn Thọ An cau mày, giận dữ nói “ Nàng nay là đồng sử”

Đồng sử nữ quan liên tục gật đầu, từ lúc nàng phản Thái hậu theo phe Doãn Thọ An liền không ngừng phấn đấu, thay đổi bản thân, cố gắng làm việc. Vì nàng có nhiều kiến thức về y học, biểu hiện cũng tốt nên từ y nữ được thăng thành đồng sử nữ quan.

Nàng hưng phấn lấy từ trong lòng ra một tập giấy dày nhét cho Doãn Thọ An, kích động nói « Hoàng thượng, ta cho ngài bí tịch hướng dẫn cách viên phòng, ngài cố lên »

“ ... ”

Đồng sử là chức vụ gì ? nói tới đây mới thấy hoàng đế thực ra là người không có chút quyền riêng tư nào, cả ngày đều bị người kẻ kẻ sát bên nhòm ngó, ngay cả chuyện ăn ở ngủ nghỉ cũng đều có người ghi lại, mỗi một lời nói một cử chỉ đều bị lưu truyền tới đời sau.

Lên triều muộn, ăn cơm mấy chén, nói những gì đều bị đội chó săn cung đình ghi lại, viết thành sách kêu là Khởi cư chú và Đồng sử. Mà đội chó săn này lại được huấn luyện có tổ chức, có biên chế chính thức hẳn hoi, nam thì gọi là Khởi cư lang hay Khởi cư xá nhân, túc trực bên ngoài mà nữ thì là Đồng sử quan, trực tiếp nhận lệnh của thượng nghị cục trong cung.

Khởi cư chú không biết hết chuyện riêng tư của hoàng đế nhưng Đồng sử lại khác. Nếu nữ nhân hậu cung ngày nào đó nhàn rỗi không có việc gì, tỷ như Thái hậu và Hoàng hậu cùng đánh mã điếu, liền triệu Đồng

sử đến để tìm hiểu xem gần đây Hoàng đế tin ai nhất rồi liền gọi phi tử kia tới cùng đánh mã điếu, thuận tiện nói xem mấy ngày Hoàng đế làm gì. Tiểu dạng nhi, người được sủng ái nên lộng hành, xem chúng ta liên thủ đã bại người trên chiếu bạc đi.

Bởi vì Khởi cư chú cùng Đồng sử đều là quan sửa sách sử, khi cần còn phát ra vì vậy cứ cách vài năm sẽ có chỉnh biên một chút, người phụ trách việc biên soạn chỉnh sửa lại nhân lúc này mà xoa bụng cười trộm với bằng hữu

“Nhìn xem xem, thì ra XX vương không có phẩm vị chút nào, lại thích ăn tỏi và chao »

“Ngao ngao ngao, các người xem, XX để nói chuyện thực buồn nôn, ‘ ái phi, đến ba một cái ’, ‘ Hoàng Thượng, ngài hảo tử tướng ’”

...

Nếu gặp người không có đạo đức nghề nghiệp có thể bán toàn bộ chuyện riêng tư bí mật của người để lấy tiền thì sẽ rất nhanh trên báo lá cải sẽ có những tiêu đề kinh tâm động phách như là « XX hoàng hậu thâm tình khóc kể : các tỷ muội, phu quân thân yêu của chúng ta gian dâm quả phụ, nên làm thế nào bây giờ ? », hoặc là « XX để giấu nữ nhân, hô hào truyền thông không nên quấy rầy thế giới hai người » cũng có thể là « thần bí mãnh nam xuất hiện tự xưng là mối tình đầu của XX phi »...

Ai, không có cách nào khác nha, hiện nay dân chúng rất quan tâm đến đời sống của hoàng gia, cho nên nhìn đi, làm hoàng đế đã khó, làm hoàng đế ngôi sao càng khó hơn.

Trở lại chủ đề chính, Đồng sử chính là thành viên nòng cốt của đội chó săn hoàng gia. Bởi vì bọn họ chuyên môn ghi lại chuyện phòng the của hoàng đế cùng phi tử. Hoàng đế tối qua cùng phi tần nào lăn qua lộn lại trên giường, lăn bao lâu...đều bị đồng sử nữ quan ghi lại tường tận. Cho nên làm người của hoàng gia cũng không có gì tốt ah, làm chuyện yêu đương mà còn bị người khác ở bên ngoài rình nghe, ghi lại.

Nghe nói thời Thái tông hoàng đế còn không có nhân tính hơn, ngay bên long sàng còn để đồng hồ cát tính giờ. Vừa hết thời gian, Đồng sử nữ quan liền đá nội thị tiến vào, cứng rắn chia lìa hai người, sau đó mặt không chút thay đổi mà nhắc nhở « Hoàng thượng, nửa đêm tới sáng ngài nên lâm hạnh X quý nhân ». Cho nên chế độ phong kiến vạn ác này đã sát hại tinh thần và thể xác của không biết bao nhiêu phi đế rồi.

Mặc kệ là thế nào thì rốt cuộc cũng đến lượt Thọ Thọ và Thù Thù đáng yêu của chúng ta viên phòng.

Đồng sử nữ quan ngáp dài, lén lút ngồi bên ngoài tầng tầng sa mạn trong tấm cung, thỉnh thoảng còn thò đầu vào, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong, sau đó vội vàng ghi ghi chép chép.

Mà trên giường lớn được bao quanh bởi tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, Thẩm Tĩnh Thù ghé vào đầu giường, thương tâm nức nở khóc « Thọ Thọ, người gạt người, ta không bao giờ tin lời người nói nữa, đau chết người »

Doãn Thọ An mặt đỏ tai hồng ngồi bên cạnh, xấu hổ vỗ về tấm lưng trơn bóng của nàng, ăn nói khép nép « Thù Thù, lần này ta không có kinh nghiệm nhưng mà thượng cung có nói về sau sẽ không đau nữa »

“Người gạt người!” Thẩm Tĩnh Thù lông mi còn dính nước mắt trong suốt, cảm giận khởi động thân mình, chỉ tay vào Doãn Thọ An, tức giận nói « người chính là thú thú, ta không nên làm, hừ, không có lần sau đâu »

Nghe vậy, Doãn Thọ An chán nản cúi đầu xuống

“Hoàng Thượng!” Lúc này, Đồng sử nữ quan mạnh dạn thò đầu vào, cười lấy lòng nói « ta còn có tranh vẽ độc nhất vô nhị, cam đoan lần sau Thực phi nương nương sẽ không đau »

“A...” Thẩm Tĩnh Thù lập tức kinh hô, vội vàng lấy nệm giường quần quanh người, Doãn Thọ An cũng nhanh chóng lấy quần áo che trước ngực, chỉ vào Đồng sử nữ quan lấp bắp nói « người, người, người sao lại ở đây ? ta rõ ràng đã phân phó mọi không cần hầu hạ mà »

Đồng sử nữ quan lập tức đứng thẳng thân thể, chính sắc đáp: “Thân là đồng sử, lúc Hoàng thượng và nương nương hoan hảo là lúc chúng ta tận trung với cương vị công tác của mình, cho nên ta nhất định một bước cũng không rời, ghi lại từng chi tiết một »

« Đứng tới đây » Thẩm Tĩnh Thu xấu hổ hét lên còn thuận tiện hung hăng thưởng cho Doãn Thọ An một cước « ta không bao giờ đến đây nữa »

Ô ô ô, bị đã kích toàn tập, Doãn Thọ An nhìn trời, thê lương thốt lên « ta muốn hủy bỏ đồng sử »

33. Chương 34: Nam Tuấn

Không phải mỗi một đoạn cảm tình đều có kết cục đại đoàn viên cảm động lòng người, có đôi khi tìm quên cũng là một loại hạnh phúc.

=====

Mùa xuân năm thứ tám, một chiếc xe ngựa hoa mỹ chậm rãi theo đội ngũ đưa thân rời khỏi kinh thành. Đây là nghĩa muội của Hoàng đế, Đại Dĩnh công chúa Ngọc Như Ý xuất giá.

Một sáng mùa xuân, Ngọc Như Ý vừa tỉnh giấc đã khôi phục thành một cô gái văn tĩnh, yếu đuối trước kia. Nàng không nhớ chuyện gì, nhìn thấy Thẩm Tĩnh Chi và Quýnh vương thì sợ hãi trốn tránh, không giống như bình thường nhảy sỗ đến rồi kể vai sát cánh cùng nhau giở trò.

Lễ bộ thượng thư kích động đến rơi nước mắt, nữ nhi của hần rốt cuộc cu4ng thanh tỉnh, không hề thần kinh cũng không tuân theo quy củ nữa. Vì thế hần đơn giản làm theo lời phu nhân quá cố đã dặn dò, đem Ngọc Như Ý gả cho biểu huynh ở xa của nàng.

Hai nhà là quan hệ bạn dì thân, khi còn bé hai người cũng từng gặp nhau, tuy gia cảnh đối Phương không bằng mình nhưng điều quan trọng là lúc trước Ngọc Như Ý bệnh tật quần thân mà đối Phương vẫn không ghét bỏ, trước sau vẫn muốn thực hiện lời hứa ngày xưa, gả nữ nhi cho một nhà nhân nghĩa như vậy, Lễ bộ thượng thư tự nhiên là yên tâm vô cùng.

Đội ngũ đưa thân chậm rãi rời đi, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng vó ngựa phi nhanh, trên lưng ngựa là một thân ảnh màu da cam, trên vai còn có con bướm cực lớn phất phơ đón gió, từ xa cũng có thể nhận ra là Thẩm Tĩnh Chi đến đưa tiễn.

Xóc màn xe lên, Thẩm Tĩnh Chi không nhúc nhích nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ trong xe, khóa chu sa vẫn tiêm điểm như trước, ánh mắt lại biểu lộ sự sợ hãi và kích động làm người ta thất vọng.

Thẩm Tĩnh Chi yên lặng nhìn Ngọc Như Ý trong chốc lát, cuối cùng, dùng ảo thuật lấy từ trong tay ra một cọng liễu xanh ngắt, cúi người nói “ Ngọc tiểu thư, đi đường cẩn thận” dứt lên liền lên ngựa, thối lui sang một bên.

Đoàn xe dần dần biến mất, Thẩm Tĩnh Chi đưa tay sờ soạn khuôn mặt lấm lem bụi đất, cười khổ một tiếng, quay đầu hướng nội thành phi đi. Không lâu sau, một con ngựa khác chở Quýnh vương một thân màu vàng chói mắt xuất hiện, miệng la lớn “ Tĩnh Chi, Tĩnh Chi, đợi ta với”

Đuổi tới, Quýnh vương vừa cười vừa hỏi “ Tĩnh Chi, ta còn tưởng ngươi sẽ cướp cô dâu chứ, thực đáng tiếc”

“Ta sẽ không làm chuyện điên khùng đâu” Thẩm Tĩnh Chi lườm hần rồi thở dài “ Nàng đã đi rồi, không bao giờ trở lại nữa”

“Như Ý sao?” Quýnh vương vò đầu khó hiểu “ Ngươi đừng thương cảm như vậy nữa, Như Ý chỉ là đi lập gia đình, chờ khi nàng quay lại nhà mẹ đẻ thăm người thân thì có thể gặp lại mà”

Thẩm Tĩnh Chi cười cười, ngẩng đầu nhìn trời đến thất thần rồi bỗng nhiên mở miệng nói “ Hưởng Phúc huynh, người tin có một thời không khác tồn tại không?” quay đầu nhìn bộ dạng ngây ngốc của Quýnh vương, hần bật cười ha hả nói “ Quên đi, chúng ta về thành thôi”

Quýnh vương phóng ngựa tiến lên, vỗ vai Thẩm Tĩnh Chi nói “ Tĩnh Chi, đừng khổ sở, ta cùng người đến Nghi Xuân quán giải sầu, nghe nói ở đó mới có mấy tiểu quan mới, bàn tay nhỏ bé, chắc chắc, mềm mại bóng loáng nha”

“Hưởng Phúc huynh.” Thẩm Tĩnh Chi tà nghệ liếc hắt một cái, nghiêm mặt nói “ Chú ý vị trí để tay của người, chúng ta huynh đệ là huynh đệ, bằng hữu thì bằng hữu nhưng mà nếu người dám sờ loạn ta, ta nhất định sẽ đánh người”

Quýnh vương run lên một chút, ngưng ngừng thu hồi bàn tay không an phận. Thẩm Tĩnh Chi cao giọng cười to, giơ roi thúc ngựa “ Đi, chúng ta thi với nhau một trận, coi ai tới Nghi Xuân quán trước, người thua phải mời khách”

“Tĩnh Chi, đợi ta với, người thật sự quá âm hiểm , ta còn chưa chuẩn bị xong.”

...

Hai thân ảnh hoa mỹ nhanh chóng tiến vào Trường An làm các cô nương gào thét chói tai, binh lính đang phiên trực vội nói “ Mau, mau, đi báo với đình úy, Thẩm lang quan và Quýnh vương gia lại cỡi ngựa gây náo loạn trên đường”

Không lâu sau, Công bộ và Lễ bộ thượng tấu, vì ăn mừng mười năm ngày Doãn Thọ An đăng cơ, Công bộ đã hoàn thành nhiều công trình lớn, đặc biệt lễ vật lần này chính là công trình Đại Vận Hà được nhiều người chú ý.

Đại Vận Hà vốn là con sông lớn, thẳng một đường từ Lạc Thủy theo hướng nam kéo dài tới Dư Hàng, rồi lại kéo dài gấp khúc theo hướng tây nam, mở rộng đến vùng hồ Động Đình, là tuyến đường thủy vận chuyển nam bắc cũng rất có lợi cho việc phòng chống lũ ở Trường Giang.

Công trình này đã khởi công rất lâu, dự kiến kéo dài đến mười bốn năm không ngờ lại hoàn thành trước dự kiến hai năm, đương nhiên là làm cho Doãn Thọ An long tâm đại duyệt, lập tức hạ lệnh xuống, hân hoan nam tuần để cắt băng khánh thành.

Đợi cho Lễ bộ chuẩn bị thỏa đáng, Doãn Thọ An liền mang theo Thẩm Tĩnh Thu, Thượng Quan Yến, Tô Giang Tả đám người chậm rãi xuất cung. Một đôi nghi thức giơ cao hồng còn mạ vàng dẫn đầu ra khỏi cửa thành, tiếp theo là dàn nhạc, loan nghi, lọng chầu đủ các màu, vũ lâm lang mang kiếm theo hầu hai bên, cung nhân nội thị túc trực hai bên loan giá của Hoàng đế cùng phi tần, các đại thần cỡi ngựa hoặc ngồi kiệu đi theo sau.

Vừa ra tới ngoài thành bỗng nhiên thấy ngôn quan Trần Sơ đứng trên bờ tường.

Đối với chuyến nam tuần lần này, Ngự Sử đài đương nhiên là phản đối cực lực, lời lẽ gay gắt, nghiêm khắc lên án công khai, nói là Thẩm Tĩnh Thu giết dây làm cho Doãn Thọ An sa vào ăn chơi, Thượng Quan Yến ngăn cản bất lực, Tô Giang Tả phò tá thất trách. Tóm lại là từ trên xuống dưới, từ Hoàng đế đến bá quan văn võ, từ Hoàng hậu đến phi tần đều bị mắng chửi tập thể.

Cuối cùng, Doãn Thọ An vì tránh cho nhóm ngôn quan quá mức kích động mà phá hỏng chuyến nam tuần, liền hạ lệnh tạm giam Ngự sử cùng trung thừa trong Hoàng cung, chờ Hoàng đế đi tuần xong sẽ thả người.

Ai ngờ, Trần Sơ lại chạy đến cửa thành gây náo loạn, hân về mặt kích động, vùng kiếm hùng hồn nói “ Hoàng thượng, thả Ngự sử đại nhân ra, đình chỉ kế hoạch nam tuần đi, nếu không ngài hãy đạp qua thi thể thần mà đi”

Doãn Thọ An xoa xoa mi tâm, lập tức hạ lệnh dừng xe, lệnh đám người Tô Giang Tả đến cùng thương nghị đối sách. Chuyến đi này, Doãn Thọ An không mang theo Sở Trung Thiên và Thẩm Tĩnh Chi, lệnh cho bọn họ ở lại bảo vệ kinh thành, còn giao binh mã cho hai người cùng quản lý. Đi theo bên cạnh rất ít người, vẫn có Tô Giang Tả, võ có Thượng Quan Cẩn, hoàng thân quốc thích chỉ một mình Quýnh vương, thêm một vài quan viên phụ trách hướng dẫn kiêm làm chân chạy vật.

Thương lượng hồi lâu, cảm thấy Trần Sơ bình thường chỉ nghe lời Sở Trung Thiên nói, mà lúc này hân không có ở đây, cho nên muốn khuyên răn Trần Sơ ngoan ngoãn xuống dưới là không thể.

Vì thế, mọi người quyết định, trước tiên Doãn Thọ An và Thẩm Tĩnh Thù sẽ ra mặt, dùng lời lẽ dụ dỗ, phân tán sự chú ý của Trần Sơ, sau đó Thượng Quan Yến và Thượng Quan Cẩn sẽ bắt ngờ lên thành lầu tập kích hấn, tức kiếm trong tay hấn, Tô Giang Tả cùng Quýnh vương phụ trách việc đánh hấn bất tỉnh, đặc biệt lưu ý Quýnh vương không được thừa dịp mà sờ loạn Trần Sơ.

Trải qua sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, cuối cùng cũng đã chế phục được Trần Sơ. Sau đó Doãn Thọ An đã đưa ra một quyết định vô cùng anh minh: đem theo Trần Sơ đang hôn mê cùng đi nam tuần. Há miệng mắc quai, cho hấn cùng đi, xem hấn còn ồn ào phản đối được nữa không.

Đội ngũ nam tuần theo đường thủy thẳng tiến, vì không muốn nhiều loạn đến dân chúng nên Doãn Thọ An chỉ ra lệnh cho quan viên sở tại đến báo cáo công tác, không cần giống trống khua chiêng đón rước, dân chúng vẫn sinh sống như cũ, cũng không ban lệnh ngăn cấm đi lại hay đánh bắt trên sông. Vừa đi vừa ngắm cảnh, tìm hiểu dân tình thế thái, khảo sát các công trình thủy lợi...bất tri bất giác đã tới Dư Hàng.

Doãn Thọ An tiếp kiến huyện lệnh Dư Hàng cùng các quan viên xong liền ra lệnh cho các tài tử trong vùng tiếp kiến. Theo tin tình báo thì tài tử Dư Hàng người nào cũng bụng đầy kinh luân, bàn chuyện triều đình thì khí thế hùng hồn, ý tài cho nên khinh thường tham gia khoa cử. Lần này Doãn Thọ An thiết yến, mời vài nhân vật nổi bật, muốn qua đó mà mượn sức của sĩ tử Giang Nam.

Nhưng mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ có chuyện ai đi nghênh đón lại là vấn đề đau đầu. Quan viên Lễ bộ đều nói phải có người kiến thức uyên bác đi cùng, để khi đi đường nói chuyện cũng có người hỗ trợ, nếu chỉ có một mình, sợ khi đó không ứng phó được lại làm xấu mặt triều đình.

Theo lệ thường, ai nấy đều cho rằng trọng trách này sẽ được giao cho Tô Giang Tả nhưng Doãn Thọ An lại không vội đám ứng hành động tự nguyện ra trận giết giặc của Tô Giang Tả mà suy nghĩ hồi lâu mới gọi Tiểu Huyền Tử đến phân phó vài câu. Tiểu Huyền Tử trợn to mắt nhìn hấn, cuối cùng mới che miệng, cười trộm rồi lui ra.

Doãn Thọ An ha ha cười, quay lại nói với mọi người “ Ta đã có an bài chuyện phái người đi nghênh đón, Thái phó vất vả chuẩn bị yến hội không phiền người lại phải bôn ba thêm nữa, các người trước lui xuống nghỉ tạm đi, đứng rồi, Quýnh hoàng thức ở lại, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng:

Đã nói như vậy, tuy mọi người vẫn còn nghi ngờ nhưng đều hành lễ lui ra, chỉ có Quýnh vương bị điểm danh ở lại thì ủ rũ không vui, tâm không cam lòng không nguyện chậm rãi đi về phía Doãn Thọ An.

Tô Giang Tả là người cuối cùng rời khỏi khoang thuyền, trước khi đi còn hồ nghi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Doãn Thọ An dựa người vào gối dựa mỉm cười tủm tỉm mà Quýnh vương thì như đang cầu xin gì đó.

Tô Giang Tả nhanh chóng lui ra nhưng trong lòng không hiểu sao lại thấy nặng trĩu. Từ lúc nam tuần tới giờ, Doãn Thọ An dường như có chuyện gì đó gặt mọi người, những chuyện quan trọng cũng không giao cho hấn làm mà chuyển giao cho quan viên các bộ cùng nhau xử lý. Đây là có ý gì? Hay là muốn phân chia quyền lực?

Mà chuyện ngoài dự đoán nhất là suốt dọc đường đi, người bị Doãn Thọ An thường xuyên triệu hồi lại không phải Thượng Quan Cẩn cũng không phải Tô Giang Tả hấn mà chính là Quýnh vương. Hai người thường xuyên nhốt mình trong khoang thuyền, nhỏ to chuyện trò, không biết đang mưu tính cái gì.

Tô Giang Tả lại liếc mắt nhìn vào khoang thuyền, chỉ thấy Doãn Thọ An tuy rằng tươi cười nhu hòa nhưng vẻ mặt biểu lộ sự kiên nghị, hấn không khỏi thở dài một hơi, trong đầu chợt hiểu rõ.

Thì ra tiểu nam hài từng nắm góc áo hấn, khóc lóc cầu xin “ Thái phó đánh nhẹ thôi: đã sớm trưởng thành, không còn là hài đồng mười một tuổi nữa mà là thiếu niên thiên tử mười chín tuổi. Bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, lộ ra mũi kiếm sắc bén.

34. Chương 35: Túc Tham

Cái gọi là công trình chiến tích thực ra cũng chỉ là xây cầu đắp đường, đắp đường xây cầu mà thôi, hoàng đế chi tiền, tiêu hao hầu bao còn rước lấy sự chê cười một hồi.

=====

Hắt xì!

Doãn Thọ An hắt xì một cái thật to, cảm thấy bên tai thật ngứa, không tự giác xoa mũi thầm nghĩ: không biết ai đang nói xấu sau lưng ta. Nhìn quanh một vòng, hắn mới phát hiện mình đang nằm trên một cái chiếu trúc lớn, xem ra là được ghép từ hai mảnh trúc nhỏ mà thành, nhìn qua lại thấy Trần Sơ đang nằm ngủ bên cạnh.

Doãn Thọ An ngoáy lỗ tai, loáng thoáng nhớ là mình rơi vào nước, Trần Sơ vẫn lôi kéo kêu cứu, bản thân bị hắn kéo chìm xuống. Không biết đã được ai cứu lên?

Doãn Thọ An ngồi dậy, trời đã tạnh mưa, sau cơn mưa bầu trời trở nên quang đãng trong xanh, bốn phía thanh sơn nước biếc, khi thì có lá trúc bay bay, thỉnh thoảng còn có một vài chú chim bay ngang qua. Hắn đang nằm trên chiếu trúc, có hai tiểu hài đồng một nam một nữ đang ngồi quay lưng lại với hắn, khe khẽ nói chuyện.

“Xin hỏi...” Doãn Thọ An mở miệng, tiểu cô nương quay đầu lại, Doãn Thọ An cả giác như no sông nước biếc, cảnh sắc tươi đẹp trước mắt đều ảm đạm đi vài phần.

Cô nương này chỉ mới sáu, bảy tuổi nhưng mặt mày như họa, dung nhan tuyệt mỹ. Nàng ăn mặc đẹp đẽ quý giá, tay đeo vòng vàng, trên cổ là chuỗi minh châu tinh xảo, trân quý. So với Thẩm Tĩnh Thù tứ nữ, Thượng Quan Yến diễm lệ thì cô gái này không hề thua kém, giống như hoa hồng trong sương mai, kiều diễm thoát tục.

Doãn Thọ An không khỏi rùng mình: nàng còn nhỏ tuổi mà tướng mạo đã như thế, không biết khi lớn lên còn làm điên đảo chúng sinh đến mức nào?

Thấy hắn sững sờ, cô gái tựa hồ đã quen với việc này, chỉ hơi mỉm cười, cầm xấu cá nướng thơm thả đi đến, ánh mắt linh động xoay chuyển như chớp, thanh âm như chim hoàng oanh, uyển chuyển dễ nghe “ Cuối cùng cũng tỉnh, nhớ kỹ, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi tính lấy gì để cảm tạ ta?”

Doãn Thọ An ngẩn ra, cô gái này tuy khoe miệng tươi cười nhưng vẫn cảm thấy ý cười của nàng rất thâm trầm, mặt mày mang theo ý tứ tìm tòi nghiên cứu không nói nên lời nhưng lại thấy rất giống một cố nhân phi thường quen thuộc.

“Tỷ tỷ, nương thường nói, chúng ta giúp người không thể tùy tiện đòi báo đáp nha” thanh âm non nớt của tiểu nam hài vang lên, trên tay còn mang theo một chén canh đi qua “ Đại ca ca, ngươi nhất định đói bụng rồi, nhân dịp còn nóng, mau uống đi”

Nam hài này nhỏ hơn tiểu cô nương kia một chút, diện mạo cũng thực bình thường, ngoại trừ ánh mắt cười giống tiểu cô nương kia thì thực sự không nhìn ra hai người đúng là tỷ đệ.

“Cố Tiểu Bảo, ngươi lại dám mang canh của ta cho người khác uống” cô gái bất mãn chu miệng kêu lên.

“Tỷ tỷ, hắn bị thương mà, chút nữa ta nấu bát canh cá mới cho ngươi là được mà” Cố Tiểu Bảo chà chà hai tay liên tục cười nói.

“Các người họ Cố?” Doãn Thọ An có chút suy nghĩ vội hỏi “ Người lớn trong nhà các người đâu?”

“Ta...” Cố Tiểu Bảo vừa muốn trả lời đã bị tiểu cô nương đá một cái, ánh mắt lúng liếng liếc nhìn về mặt mong đợi của Doãn Thọ An, bật cười nói “ Chúng ta đều theo họ mẹ, ngươi có ý kiến gì không?”

Nghe vậy, Doãn Thọ An thất vọng cúi đầu, tiếp tục uống canh. Tiểu cô nương quay người, chọt tay vào trán Cố Tiểu Bảo nói “ Cố Tiểu Bảo ngu ngốc này, nương nói không thể tùy tiện muốn người ta đáp tạ mà chính là phải dụng tâm để họ dùng báo bồi quý giá nhất mà tạ lễ ah. Ngươi sao có thể hiểu thành không cần đáp tạ chứ, sau này đừng bao giờ nói ngươi là đệ đệ ta nha”

Hai tay Doãn Thọ An run lên, đỉnh đầu như có một đàn quạ đen bay qua, nương của hai tỷ đệ này cũng quá mức đặc biệt nha.

Không bao lâu, Trần Sơ cũng tỉnh lại , thấy Doãn Thọ An nháy mắt ra hiệu, hắn cũng thức thời không gọi hoàng thượng bậy bạ mà phải sửa thành Hoàng công tử. Cố Tiểu Bảo cũng phi thường thành thực nói cho hai người biết tiểu cô nương kia tên Cố Kim Kim, đúng là người cũng như tên.

Đoàn người dọc theo dòng sông từ đông vòng sang tây, phong cảnh vẫn như trước, không nhìn thấy nhiều dấu vết cơn đại hồng thủy vừa qua. Cổ Kim Kim cười lạnh nói “ Cầu vòng cừ quả nhiên là đại công trình, ta còn chưa kịp nhìn xem thì toàn bộ đều bị chôn vùi dưới đáy nước”

Doãn Thọ An sắc mặt trầm xuống, Cổ Kim Kim bỗng thay đổi đề tài, vui tươi hơn hớn tiến đến bên cạnh, đoạt lấy con dấu bằng huyết kê thạch của hắn “ Hoàng ca ca, ta rất thích cái này, coi như là tạ lễ của người đi”

Doãn Thọ An giật mình, ấn triện này hắn xưa này đều dùng để truyền đạt mệnh lệnh, các cận thân đều biết cũng chính là ấn triện dùng để chứng minh thân phận. Cổ Kim Kim nhìn có vẻ thiên chân vô tà nhưng thực ra quỷ kế đa đoan, không giống như đệ đệ của nàng phúc hậu, thành thật, không biết nàng muốn lấy ấn triện là có dụng ý gì.

Hắn nghĩ nghĩ, liền cười nói: “Kim Kim, người đưa ta đến thành trấn gần đây nhất, ta liền cho người con dấu này”

Cổ Kim Kim vỗ vỗ tay, lưỡi biếng đứng lên, hừ nhẹ một tiếng, chỉ vào tường thành có thể nhìn thấy mơ hồ từ xa “ Được, trước mắt là Hồng thành, ta sẽ đưa các người tới đó”

Hồng Thành vốn là thị trấn phồn hoa nhất của Lương Giang quận, tiếc là đã bị ảnh hưởng rất nhiều bởi trận lũ lụt vừa qua, nhà dân, tường thành cùng các công trình khác đều bị hư hại nghiêm trọng. Đi vào trong thành vẫn còn thấy dấu vết đổ nát, ai nấy đều hoang mang lo lắng, những người may mắn sống sót đang chạy xuôi chạy ngược tìm kiếm người thân bị thất lạc...

Cổ Tiểu Bảo trạch tâm nhân hậu, thấy thế vội vàng lấy lương khô ra phát cho mọi người. Cổ Kim Kim cũng không có mắng hắn, chỉ đi lên phía trước, tựa tiểu phi tiểu nhìn Doãn Thọ An mặt mày xanh mét, cố ý thở dài “ Tiểu Bảo thật là khờ, đem một chút lương thực ra là có thể cứu được vài người, còn có người chỉ một câu đã quyết định sự sống chết của người khác”

Doãn Thọ An hiểu ý nàng, hắn không nói gì mà đi đến chỗ huyện nha đã thấy bên ngoài nha môn có rất nhiều dân chúng đang tụ tập. Doãn Thọ An sụ mặt, trong lòng nảy sinh sát ý: Hồng thành thật to gan, dám trong lúc nguy hiểm lại rời bỏ dân chúng toàn thành để tháo chạy thoát thân.

Trần Sơ thấy tình thế không ổn, liền đi lên phía trước hỏi han mới biết được thì ra toàn bộ quan sai Hồng thành mấy ngày trước đã đến Cầu vòng cừ cứu tế. Nghe vậy sắc mặt Doãn Thọ An mới dịu lại, hướng những người khác nói “ Chúng ta đến Cầu vòng cừ nhìn xem”

Cổ Kim Kim dựa người vào tường mỉm cười, không lên tiếng. Doãn Thọ An lấy ấn triện đưa cho nàng “ Cái này cho người, nhưng còn có việc muốn nhờ. Người cùng đệ đệ người mang phong thư ta viết cùng ấn triện đến quận thủ phủ, bảo hắn nhanh chóng mang quân đến Cầu vòng cừ” nghĩ nghĩ lại bổ sung “ xong việc, ta nhất định sẽ hậu tạ, vàng bạc châu báu tùy sức người chọn lựa”

Cổ Kim Kim tươi cười rạng rỡ tiếp nhận, dẫn Cổ Tiểu Bảo rời đi. Đi được một đoàn, Cổ Tiểu Bảo khó hiểu hỏi “ Tỷ tỷ, vì sao lại lấy ấn triện của Hoàng ca ca. Thứ này không phải ở chỗ cha có rất nhiều sao?”

“Người đứng là ngu ngốc mà, huyết kê thạch thì không hiếm lạ nhưng ý nghĩa của ấn triện này không tầm thường chút nào a” Cổ Kim Kim chột tay vào trán hắn “ Người xem, trên mặt có khắc mấy chữ: Thiên Vũ các chủ, haha, Thiên Vũ các chính là cung điện của tiểu hoàng đế, cho nên Hoàng ca ca ngốc ngốc hồ hồ kia chính là đương kim hoàng đế, người nói xem có đáng giá không?”

Nàng đắc ý dào dạt nói “ Về sau có cái này rồi thì chúng ta đi đến đâu cũng không lo, cứ hướng quan phủ mà sai phái là được, cái này chính là: phụng chỉ hành sự, toàn bộ đều miễn phí, hahahaha”

Trong lúc Cổ Kim Kim đang vui mừng vì tìm được phiếu cơm dài hạn thì Doãn Thọ An mang theo Trần Sơ bốn ba đến hiện trường Cầu vòng cừ, chỉ thấy khắp nơi đều rất hỗn loạn, có rất nhiều người đang không ngừng di chuyển đất đá, mồ hôi như mưa, khí thế ngất trời.

Bọn họ vội vàng níu một nam tử hỏi thăm huyện lệnh Hồng thành. Nam tử này làn da ngăm đen, ống quần xắn cao, khắp người đều toàn bùn đất không kiên nhẫn liếc Doãn Thọ An một cái, vung tay hấp tấp nói

“Ta chính là huyện lệnh Hồng thành, các người đừng đứng ì ra đó, mau đến hỗ trợ đi. Tên béo kia, người đi xúc đất đi, còn người theo ta đi, phía trên có đoạn đê bị vỡ, cần người đê đập đắp bờ”

Dứt lời, không đợi Doãn Thọ An lên tiếng đã nắm tay hắn kéo đi. Doãn Thọ An cũng không giải thích, nhìn hiện trường hỗn loạn rồi yên lặng nhận túi đá từ tay huyện lệnh, học cách đắp đê.

Hai canh giờ sau, chợt nghe có tiếng hô to “ Huyện lệnh Hồng thành đâu? Mau đình công cho ta, ai cho các người làm vậy?”

Huyện lệnh Hồng thành ngừng tay, nhảy xuống đê đáp lời “ Thì ra là quận thủ đại nhân đến” chấp tay thõ dài phân phó chung quanh “ Mọi người cứ tiếp tục làm việc, trăm ngàn lần đừng ngừng, nhất định phải tu sửa tốt trước khi cơn lũ lại đến”

Quận thủ Lương Giang nhìn chung quanh “ Người khoan làm đã, nghe nói Hoàng thượng đến, mau theo ta đi tiếp giá trước”

“Hoàng Thượng?” huyện lệnh Hồng thành ngăn người “ Không thấy Hoàng thượng ở đâu a, ở đây toàn là quan sai và dân chúng đến hỗ trợ thôi, Hoàng thượng sao lại tới nơi này?”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” quận thủ Lương Giang đưa tay lau mồ hôi trán, nhất định là tiểu cô nương kia nói bừa, mình còn không tới hướng chi là Hoàng thượng, thân thể ngàn vàng, sao có thể tới nơi này. Hắn lập tức ưỡn thẳng người, bày ra quan uy “ Huyện lệnh Hồng thành, ai cho người tu sửa như vậy, mau phục hồi như cũ cho ta, phải làm dạng cầu vòng biết không?”

“Quận thủ đại nhân, ta nói bao nhiêu lần rồi, đê cầu vòng không có hiệu quả, không chịu nổi lũ lụt mà, lần này ngài phải nghe ta” Hồng Thành không kiên nhẫn đáp lời.

“Không được, ta là quận thủ, nghe ta , Hoàng Thượng đến là muốn xem cầu vòng kia” quận thủ Lương Giang thấy mọi người không có ý dừng tay thì giận tím mặt nói “ Các người cuối cùng là nghe ai? Nói xong thì chỉ tay vào đám quan sai “ Các người, mau làm cho bọn họ đình công lập tức”

Lôi lôi kéo kéo, mọi người bị dồn vào một chỗ, huyện lệnh Hồng thành thấy thế cũng lập tức tranh luận cùng quận thủ Lương Giang, Doãn Thọ An và Trần Sơ ẩn trong đám người, nghe bọn họ âm ỹ hồi lâu mới hiểu được chút ít.

Thì ra, huyện lệnh Hồng thành có chút ít kinh nghiệm trong việc trị thủy, đê cầu vòng vốn do hắn phụ trách đốc công. Nhưng quận thủ Lương Giang vì muốn vội vàng dâng lễ vật cho Doãn Thọ An mà đem người không có tay nghề đến tranh công, không cho huyện lệnh Hồng thành trông coi nữa mà tự mình trông coi việc tu sửa

Sửa đi sửa lại, chẳng những làm loạn đường thủy, còn xây dựng đê chắn song thành hình cầu vòng xinh đẹp, chẳng những cát xén nguyên vật liệu còn làm nhanh làm ẩu để dâng lễ vật trước thời hạn.

Kết quả, công trình đã hoàn thành trước thời hạn nhưng tai họa ngầm lại không ít, nhiều chỗ bị thấm nước, huyện lệnh Hồng Thành đã phát hiện từ trước nhiều lần muốn tu sửa nhưng quận thủ Lương Giang lại không để ý tới. Cuối cùng một trận mưa to, đê cầu vòng còn chưa phát huy tác dụng đã sụp đổ.

Mà nay huyện lệnh Hồng thành muốn tu sửa đê điều, quận thủ Lương Giang vẫn muốn gấp rút sửa thành hình cầu vòng như trước vì thế hai người đã xảy ra tranh chấp.

Biết được tiền căn hậu quả, Doãn Thọ An càng nghe càng giận, trán nổi gân xanh. Đột nhiên hắn thấy trong đám người xuất hiện một gương mặt cực kỳ quen thuộc, đó là Tiểu Huyền Tử đi cùng Cổ Tiểu Bảo và Cổ Kim Kim, còn hướng hắn ra dấu hãy an tâm. Doãn Thọ An nghĩ chắc sau khi Tiểu Huyền Tử thoát hiểm liền tìm tới chỗ quận thủ, thông báo mình rơi xuống nước vừa lúc Cổ Kim Kim bọn họ cũng tới đó nên gặp nhau.

Tiểu Huyền Tử hưng phấn chạy đến, nhỏ giọng nói “ Hoàng thượng, rốt cuộc cũng tìm được ngài, các quan viên khác cùng ngự lâm quân cũng đang theo sau”

“Chúng ta trước tiên tìm một chỗ an toàn đã, nơi này tùy thời đều có thể xảy ra tai nạn” Trần Sơ lên tiếng đề nghị.

Doãn Thọ An lắc đầu, “Các người đừng âm ỹ, ta còn muốn nghe xem quận thủ còn muốn làm gì”

Tranh chấp ngày càng kịch liệt, cuối cùng quận thủ Lương Giang then quá hóa giận, ra lệnh cho thủ hạ bắt giữ huyện lệnh Hồng thành cùng một vài công nhân. Thấy thế Doãn Thọ An rút cuộc không nhịn được nữa, hét lớn xông ra ngoài “ Dừng tay”

Quận thủ Lương Giang chưa từng gặp Doãn Thọ An, thấy hắn đột nhiên xông ra ngoài liền lập tức vung roi ngựa lên “ Tên này dám xen vào việc của người khác, bắt hắn cho ta”

Nhìn thấy đám quan sai cầm xiềng xích vọt tới, Tiểu Huyền Tử và Trần Sơ vội chắn ở phía trước Doãn Thọ An “ Chủ nhục thần tử, Hoàng thượng, người đi trước đi” sau đó quay sang quát lớn với quận thủ Lương Giang “ Người dám phạm thượng?”

Nhất thời hiện trường trở nên lộn xộn, người muốn cứu huyện lệnh Hồng thành, kẻ muốn nhân cơ hội cướp lấy công cụ... Cổ Tiểu Bảo giẫy khỏi tay Cổ Kim Kim cũng chạy tới tham gia ẩu đả, tay đâm chân đá vào đám quan sai, vừa canh chừng Doãn Thọ An. Ngự lâm quân cũng nhanh chóng xuất hiện, bắt quận thủ Lương Giang cùng đám quan sai giao cho Doãn Thọ An xử trí.

Doãn Thọ An cũng không thèm nhìn tới quận thủ Lương Giang đang run như cây sậy, đi đến bên huyện lệnh Hồng thành, nắm tay hắn, ôn hòa nói “ Người biết cách trị thủy vậy người nói xem đề cầu vòng này nên sửa thế nào?”

Huyện lệnh Hồng thành do dự nhìn Doãn Thọ An, hồi lâu mới đáp “ Nơi này thủy đạo đọng cát không nhiều lắm, nếu xây dựng đề ở đây sẽ làm nước từ trên nguồn chảy về tách ra, ba phần chảy vào, bảy phần xuôi đi. Đề xây bằng đá hai phần đều nhau, có thể điều tiết nước cho mùa khô và ngăn lũ đỉnh kỳ. Chỗ góc sông chảy xiết có thể xây dựng cổng xoay, có thể nâng lên khi mực nước dâng để tàu thuyền dễ qua lại...” cuối cùng hắn còn kích động chấp tay nói “ Hoàng thượng, chỗ này không thể xây đập nếu không sẽ lại dẫn đến lũ lụt”

Doãn Thọ An trầm ngâm hồi lâu, chỉ tay vào quận thủ Lương Giang phân phó “ Quận thủ Lương Giang vì lợi ích trước mắt mà bỏ rơi nhiệm vụ, xây đề cầu vòng dẫn đến thiên tai, tội không thể tha, xử tử ngay lập tức”

Hắn lại vỗ vỗ vai huyện lệnh Hồng thành “ Từ hôm nay trở đi người chính là quận thủ Lương Giang, ta cho người thời gian ba năm, nhất định phải cho dân chúng Lương Giang một cuộc sống an cư lạc nghiệp, không bị lũ lụt hoành hành”

Huyện lệnh Hồng Thành nhất thời kinh hỉ vạn phần, nhìn chằm chằm Doãn Thọ An, ngữ khí kiên định “ Thần nhất định sẽ tận lực trị thủy, sớm ngày giải quyết tai họa ngầm ở Lương Giang làm cho dân chúng có cuộc sống an bình, đề mới không hoàn thành, thần cũng không có nhà”

“Hảo hảo.” Doãn Thọ An cười ha ha, xoay người nhìn tỷ đệ Cổ gia vẫn đang ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt “ Hai người có nguyện ý theo ta hồi cung không? Tiểu Bảo thân thủ rất tốt, Kim Kim, người thông minh hơn người hay là ở lại bên cạnh ta đi”

“Không cần .” Cổ Kim Kim quơ ấn triện huyết kê thạch trong tay “ Có cái này là được rồi, người chỉ cần hạ chỉ, sau này ta đi đến đâu, quan chức nơi đó đều phải miễn phí ăn mặc cho ta là được rồi”

Doãn Thọ An sững sốt, mỉm cười “ Người chỉ có yêu cầu như vậy? được, ta chuẩn tấu”

“Chúng ta đây liền cáo từ .” Cổ Kim Kim dắt Cổ Tiểu Bảo dắt ý rời đi.

Đi được vài bước, Cổ Tiểu Bảo quay đầu, vô cùng đồng tình nhìn Doãn Thọ An đang bận rộn phân phó, thở dài một hơi rồi nhanh chóng chạy theo Cổ Kim Kim – đệ nhất phá sản mà sau này các quan viên Đại Doãn vương triều khi nghe tới tên đều sợ mất mật.

35. Chương 36

Chó cắn người thường không sửa, người hại người thường lại là người tưởng như vô dụng nhất.

=====

Thẩm Tinh Thù thì lại không gặp phiền toái gì. Sau khi nàng rơi xuống nước, Thượng Quan Cẩn cũng nhảy theo, một tay ôm lấy nàng, một tay bám vào một mảnh gỗ, hai người vì thế mà có thể thở được rồi bọn họ cứ thế bị nước cuốn trôi, vất vả lắm mới túm được một nhánh cây vất ngang.

Đến khi cơn lũ rút đi, hai người mới chật vật lên đường, tìm tới huyện nha sở tại, muốn bộc lộ thân phận để được tiếp ứng nhưng trên người lại chẳng có tín vật gì, ngay cả tiền bạc Thượng Quan Cẩn mang theo cũng bị nước cuốn trôi. Kết quả bọn họ bị quan sai tổng cổ ra ngoài, nói là đội ngũ nam tuần của Hoàng thượng còn đang du ngoạn ở vùng Động Đình hồ, làm sao có thể gặp nạn ở Lưỡng Giang.

Rơi vào đường cùng, hai người đành phải đi bộ, hi vọng có thể gặp đường Doãn Thọ An trên đường. Chịu đựng đói khát suốt nửa ngày, Thượng Quan Cẩn thấy Thẩm Tinh Thù đi không nổi liền không nói tiếng nào mà tiến lên công nàng, dọc đường đi cũng không ai mở miệng, tựa hồ như hết thấy không cần phải nhiều lời.

Đi được một đoạn thì nghe có tiếng vó ngựa đuổi theo, cùng tiếng người réo gọi. Quay đầu nhìn thì thấy Quýnh vương dẫn người tìm kiếm, gặp được hai người, Quýnh vương liền đưa bọn họ đến vùng phụ cận không bị ảnh hưởng ăn chút gì đó rồi tìm chỗ cho hai người nghỉ ngơi.

Thượng Quan Cẩn đưa Thẩm Tinh Thù về phòng, khi nàng sắp bước vào trong thì Thượng Quan Cẩn vốn luôn trầm mặc đột nhiên giật tay nàng, thấp giọng nói “Thù Thù, coi chừng Quýnh vương”

Thẩm Tinh Thù há mồm ngây ngốc rồi vội vàng dùng tay che miệng, quay đầu nhìn chung quanh, cũng nhỏ giọng hỏi lại “Quýnh hoàng thúc có vấn đề gì?”

“Người có để ý thị vệ phía sau hần không? Người mũi ưng kia tuy rằng không bites mặt nhưng ta nhớ rõ lắm” Thượng Quan Cẩn khẳng định chắc chắn

“Hần? hần chính là thủ lĩnh bọn thủy phi?” Thẩm Tinh Thù vừa nghĩ ra, kiểm không được kinh hô một tiếng.

Thượng Quan Cẩn gật gật đầu, lại nói: “Còn có, Quýnh vương nói những người này đều là binh lính chúng ta mang theo nhưng lần này nam tuần, Hoàng thượng mang theo toàn là tinh binh đều do ta chọn lựa từng người một, căn bản không có mấy người này. Nơi này rất gần đất phong của Quýnh vương, theo ta thấy bọn họ chính là thị vệ do Quýnh vương triệu tới”

“A, như vậy chẳng phải Thọ Thọ sẽ rất nguy hiểm sao?” Thẩm Tinh Thù càng nghĩ càng sợ “Đêm đó thực ra là Quýnh hoàng thúc muốn mang người tới giết Thọ Thọ? Chúng ta làm sao bây giờ? Hần có thể dùng chúng ta để uy hiếp Thọ Thọ không?”

Thượng Quan Cẩn vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu an ủi “yên tâm, ta tuyệt đối không để hần tổn thương người và hoàng thượng, hai chúng ta cần phải đề cao cảnh giác. Vừa rồi ta đã xem qua, thị vệ của Quýnh vương canh gác rất nghiêm, trước tiên chúng ta cứ nghỉ ngơi lấy lại sức, ngày mai tìm cơ hội chạy trốn”

Hôm sau, mọi người tiếp tục đi về phía Bắc, dọc đường Quýnh vương dường như không yên lòng, luôn miệng thúc giục hai người đi nhanh hơn. Đến một lối rẽ, Quýnh vương không chút do dự mà chỉ hướng đi, Thượng Quan Cẩn nghi ngờ liền dò hỏi “Cột mốc kia dường như là chỉ hướng đi Xoa trấn, còn theo lối này thì đến Hồng thành sẽ gần hơn”

Quýnh vương trong mắt hiện lên một tia bối rối, cười hả hả đáp “Đường đó đã bị đá núi chắn ngang, cho nên chúng ta chỉ có thể đi đường vòng. Đi nhanh đi, cứ tin tưởng ta đi”

Thượng Quan Cẩn cười cười, nháy mắt với Thẩm Tinh Thù. Đi được một đoạn đột nhiên Thẩm Tinh Thù la hét kêu đói bụng, không được ăn cháo thì sẽ không đi tiếp. Quýnh vương không còn cách nào đành sai thị vệ mũi ưng dẫn người đến gần đó xem có chỗ nào bán cháo không.

Chờ đám người kia đi xa, Thượng Quan Cẩn liền phóng ngựa đến bên Thẩm Tinh Thù, làm bộ muốn đỡ nàng xuống ngựa, đảo mắt thấy đám người Quýnh vương cũng chuẩn bị xuống ngựa nghỉ ngơi, hần liền rống to một tiếng, đoạt đao của một thị vệ cạnh phóng vào người Quýnh vương rồi xoay người cùng Thẩm Tinh Thù chạy về hướng ngược lại.

Thấy hai người tẩu thoát, Quýnh vương gấp đến độ dặm chân thét to, bắt đám thị vệ phóng ngựa đuổi theo. Đi đến ngã rẽ sang Hồng thành thì nghe phía trước có tiếng người ngựa, trong rừng cây xuất hiện một đám người áo giáp sáng ngời, trong đó có Doan vương đoạt vị bất thành mà chạy trốn đến Nam Việt quốc.

Quýnh vương thấy thế xoay người tính rời đi nhưng đã bị Doan vương gọi lại “ Hưởng Phúc, ngươi muốn chạy đi đâu?”

Quýnh vương thở dài một hơi, đành phải quay ngựa lại, bộ dáng cũng thay đổi, ra vẻ mừng rỡ nhảy xuống ngựa, giang hai tay về phía Doan vương “ Doan biểu huynh, hai mắt đệ không tốt, không nhận ra lão nhân gia ngài, xin thứ tội”

Doan Vương cười lạnh một tiếng, đặt roi ngựa lên vai hấn, đẩy ra khoảng cách, ngoài cười nhưng trong không cười nói “ Hưởng Phúc, ngươi không phải nói sẽ trối tử Doãn Thọ An kia đến hội hợp cùng ta sao, người đâu?”

Quýnh vương lập tức sầm mi khổ kiếm, vội chạy tới ôm tay Doan vương khóc lóc kể lể “ Doan biểu Huynh, không liên quan đến ta, chúng ta đang trên đường thì gặp chuyện ngoài ý muốn, đề cầu vòng bị vỡ, tiểu tử Doãn Thọ An kia bị nước cuốn trôi rồi”

Thấy sắc mặt Doan vương trầm xuống, hấn liền nhảy dựng lên, thừa dịp Doan vương còn chưa tức giận liền tránh ra xa “ Ta, ta lập tức dẫn người đến ven sông tìm kiếm, lão nhân gia ngài đừng tức giận”

“Đợi chút, hai vị này đang xảy ra chuyện gì?” Doan vương đưa tay chỉ vào đôi nam nữ bị áp giải đang không ngừng giãy dụa, chính là Thượng Quan Cẩn và Thẩm Tinh Thù vừa chạy trốn.

Quýnh vương ngăn ra, lập tức ưỡn ngực lớn tiếng báo cáo “ Hai người này là Thục phi mà Doãn Thọ An yêu thích nhất cùng cận vệ, ta cố ý bắt đến cho Doan biểu Huynh, ngài yên tâm, có bọn họ trong tay, tiểu đệ nhất định có thể bắt được Doãn Thọ An”

Nói xong hấn tính giao người thì Doan vương lại vung tay ngăn cản “ Là người của Doãn Thọ An thì càng không thể khinh thường, Hưởng Phúc ngươi không cần đi tìm nữa, trước tiên chúng ta quay về Nam Việt quốc tìm Nam Việt vương thương lượng đối sách, có con tin trong tay còn không lo tiểu tử Doãn Thọ An sẽ tìm tới cửa sao”

Ở trong trại ngày ngốc vài ngày, thương thế của Tô Giang Tả cũng dần tốt hơn, Thượng Quan Yến mỗi ngày đều dốc lòng chăm sóc, không ngại thay thuốc đổi dược cho hấn, lại sợ hấn nghĩ đến chuyện thương tâm mà vết thương nặng hơn nên hay kể chuyện cười cho hấn nghe.

Hôm nay Thượng Quan Yến dìu Tô Giang Tả ra ngoài đi dạo, ngắm mặt trời lặn, núi non trùng điệp chìm trong ánh hoàng hôn trở nên tráng lệ, Tô Giang Tả thở dài nói “Thật là tiên cảnh nhân gian, nếu có thể ở lại đây lâu dài, không lo nghĩ tới chuyện thị phi cũng là một chuyện tốt trong đời”

Thượng Quan Yến tiếp lời cười nói: “Chuyện nhỏ, cùng lắm chúng ta không quay về nữa, ta ở cùng ngươi”

Vừa dứt lời, hai người đều nhìn nhau sửng sốt, rồi vội vàng đưa tay vuốt tóc. Thượng Quan Yến khó có lúc lại mặt đỏ tai hồng, lúng túng quay mặt sang chỗ khác một hồi mới quay sang Tô Giang Tả nói “ Chúng ta quay về trại đi”

Tô Giang Tả ừ một tiếng, để nàng dìu mình đi, cảm giác tim đập nhanh hơn, không còn vẻ trấn định tự nhiên như trước, vội vàng rút tay lại nói “ Hay là để ta tự mình đi đi, cũng không có gì đáng lo nữa”

Một trước một sau yên lặng đi tới, đi ngang qua rừng cây chợt mơ hồ nghe được tiếng người và tiếng vó ngựa. Thượng Quan Yến tò mò, vội giữ Tô Giang Tả lại “ Đợi chút, ta muốn nhìn xem là ai?”

Vạch lùm cây nhìn trộm thì thấy có khoảng mười tên lính đang nghỉ chân, xem ra là một tiểu đội đang đi dò đường, nhìn kỹ phục sức thì ra bọn họ là Lĩnh Nam quân. Sao lại xuất hiện ở vùng này? Thượng Quan Yến nhất thời sinh nghi, nhin không được nhảy ra ngoài, lớn tiếng hỏi “ Các ngươi là thủ hạ của ai?Thượng Quan tướng quân có ở đây không? Tả phó tướng đâu?”

Nàng dùng ngôn ngữ của Lĩnh Nam để hỏi, cuối cùng còn cố ý dùng thêm vài từ ngữ đặc trưng của vùng Lĩnh Nam. Đám lính lập tức đứng dậy vây quanh nàng, hưng phấn nói “ Thì ra là người một nhà”, “ Trong quân chúng ta có nữ binh sao?” “ Người là gia quyến của Tả đại nhân?”

Hỏi han lung tung, Thượng Quan Yến tha hương gặp được người cùng quê tự nhiên là cao hứng vô cùng, liền kéo Tô Giang Tả theo đám lính đi đến doanh trại. Tướng lãnh vốn là thủ hạ của cha nàng, dưới sự truy hỏi của Thượng Quan Yến mới tiết lộ thông tin: tháng trước nhận được hoàng mệnh, lệnh cho Lĩnh Nam quân mang hai vạn quân tinh nhuệ đi về phía tây, bí mật hành sự, hẹn sẽ hội hợp tại Lương Giang, còn chuyện khác thì không rõ.

Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến mang theo tò mò cùng khó hiểu đi theo đại quân đi về phía Lương Giang. Một ngày sau, khi bọn hãn đoàn người tiếp ứng thì bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ : thì ra lần nam tuần này đúng là ý không ở trong lời.

“Sở Trung Thiên? Thẩm Tĩnh Chi? Sao hai người lại ở đây? Không phải các người đang ở kinh thành sao?” Thượng Quan Yến nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc thì nhin không được mà la lên

Sở Trung Thiên cùng Thẩm Tĩnh Chi nhìn nhau, lấp bắp nửa ngày lại muốn nói lại thôi, cuối cùng, Sở Trung Thiên giục ngựa tiến lên, cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương, Tô tướng đại nhân, chúng ta đi về trước nói sau, Hoàng Thượng đã ở quận thủ phủ.”

“Ha ha, chỉ sợ những người khác cũng đến đông đủ cả rồi” Tô Giang Tả nhú mày suy nghĩ hồi lâu rồi như hiểu rõ mà nói, thấy Thượng Quan Yến còn muốn hỏi thêm liền chậm rãi lắc đầu với nàng “ Đừng làm khó dễ bọn họ, đây là hoàng mệnh, chúng ta đi gặp Hoàng thượng trước đi”

Trong phủ Lương Giang quận thủ, Doãn Thọ An vừa xử trí tham quan xong, tâm tình rất tốt lại thấy Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến bình an trở về thì long tâm đại duyệt, cũng rất sẵn khoái kể rõ kế hoạch của mình.

Thực ra nam tuần lần này có ba mục đích, một là tuần tra việc trị thủy, hai là mượn việc công để cả đám cùng nhau tiêu giao giải sầu (nguyên nhân thực sự là muốn cùng Thù Thù hưởng tuần trăng mật), ba chính là kiểm tra việc phòng vệ ở biên giới. Sau khi Doãn vương chạy trốn tới Nam Việt thì thường xuyên cầu kết cùng tân vương của Nam Việt gây sự ở biên cảnh hai nước, còn phải nội giám đến kinh thành làm loạn, đã sắp trở thành mối tai họa ngầm.

Cho nên, lần này Doãn Thọ An lấy cớ nam tuần tiến đến Lương Giang, muốn lập nơi này làm cứ điểm chống lại Nam Việt quốc. Vì không muốn dả thảo kinh xà, hãn liền để Sở Trung Thiên và Thẩm Tĩnh Chi ở lại bảo vệ kinh thành, sau đó lại âm thầm mang theo chỉ dụ điều binh bí mật đi về phía nam. Đồng thời cũng điều động tinh binh cùng lương thảo ở Lĩnh Nam, Hành Dương tới đây. Nay tám vạn đại quân đã tập hợp đầy đủ, đang chờ lệnh của hãn.

Bàn bạc mấy ngày, mọi người lại vì chuyện ai làm chủ soái, ai làm tiên phong mà cãi nhau loạn xạ. Sở Trung Thiên không có kinh nghiệm chiến trường, Thượng Quan Yến là hoàng hậu, Tô Giang Tả là quan văn mà Thẩm Tĩnh Chi...không đáng nói tới. Mà cấm vệ quân, Lĩnh Nam quân, Hành Dương quân đều đã có thủ lĩnh của mình, không ai phục ai, ai cũng muốn cầm đầu...

Tranh cãi kịch liệt, Thượng Quan Yến đã muốn rút kiếm ra ngoài đánh nhau một trận để phân định thắng thua. Lúc này Doãn Thọ An sắc mặt âm trầm đi vào, nhìn qua đám người đang cãi nhau một lượt, quăng ra một câu đủ để hù chết người “ Đừng cãi nữa, ta đã quyết định rồi, tự mình xuất chinh”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, Doãn Thọ An cũng không để mọi người có cơ hội khuyên can liền đi ra ngoài. Đi vào trong đình, hãn rút kiếm hét lên một tiếng chói tai, chém đứt nhánh cây đối diện, lúc này tâm tình mới tốt hơn một chút.

Vừa rồi nhận được tin mật báo, Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Cẩn đã bị Doãn vương bắt về Nam Việt quốc. Doãn Thọ An nâng kiếm lên, hàn quang tỏa sáng, ánh mắt lo âu xen lẫn phần nộ : Quýnh vương, hay lắm, được lắm, người quả là được!!!

36. Chương 37: Khăng Khí

Quýnh vương gia thì ra chính là nhân vật vô gian đạo trong truyền thuyết...

=====

Thủy lao trong hoàng cung Nam Việt. Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Cẩn dựa vào vách tường, vách tường thủy lao rất trơn trượt, khó có thể leo bám mà bên trên còn có binh lính canh gác suốt ngày đêm, cơ hội bỏ trốn là bằng không.

“A Cẩn, chúng ta làm sao bây giờ?” Thẩm Tinh Thù hữu khí vô lực nhỏ giọng hỏi “ Quýnh vương thực là đại phối dẫn, là cùng một loại người với Đoan vương”

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi”, Thượng Quan Cẩn vỗ nhẹ vai nàng an ủi “ Thù Thù, nhớ kỹ, mặc kệ Đoan vương muốn cái gì chúng ta tuyệt đối không được đáp ứng”

Vừa rồi Đoan vương có tới đây, muốn bọn họ viết thư cho Doãn Thọ An, dụ hấn đến đây nhưng đã bị Thượng Quan Cẩn cương quyết cự tuyệt. Đoan vương then quá hóa giận bỏ đi, còn phân phó không cho hai người ăn uống, bỏ đói vài ngày rồi tính sau.

“A Cẩn, ta rất đói” Thẩm Tinh Thù nhu nhược nói “ Ngươi thối huynh cho ta nghe được không, như vậy ta sẽ không nghĩ tới chuyện đổi bụng nữa”. Nàng khởi động thân mình, sau khi bị rơi xuống nước, toàn thân ướt nhẹp, sau nhờ gặp Quýnh vương mới được thay quần áo sạch, đào huynh cũng không còn.

« Ai, không có cách nào khác, ta đi ngủ đây ». Thẩm Tinh Thù cắn môi, miễn cưỡng nằm xuống, đang mơ màng thì bị Thượng Quan Cẩn lay dậy “ Thù Thù, mau tỉnh lại, ngươi nghe xem, có tiếng nước chảy”

Thẩm Tinh Thù xoa mắt, khó hiểu hỏi « nước gì?» vừa nói đã cảm thấy dưới thân ướt sũng, cúi đầu thì thấy nước chảy ngập cả đôi giày.

“Đoan Vương thực độc ác, muốn dùng nước để hù dọa chúng ta » Thượng Quan Cẩn oán hận nói, quay đầu nhìn Thẩm Tinh Thù đang kinh hoàng, vừa kéo nàng vừa nói “ Thù Thù, ngươi leo lên vai ta đi, dù nước có dâng lên thì cũng chống đỡ được một lát”

“nhưng mà ngươi thì sẽ thế nào, ngươi sẽ bị chết đuối mất” Thẩm Tinh Thù gấp đến độ muốn khóc, nhìn Thượng Quan Cẩn ngồi xổm xuống đưa lưng lại phía mình, lắc đầu.

“Ta không sợ.” Thượng Quan Cẩn xoay người, ánh mắt kiên định trong suốt xuyên thấu vào lòng nàng ‘ Thù Thù, ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi đến phút cuối cùng, tin tưởng ta” nói xong lại mỉm cười nắm tay nàng “ Ngươi không muốn sống trở về gặp Hoàng thượng sao?”

“Ta...”

« Được rồi, mau leo lên đi, nước đã dâng tới đầu gối rồi » Thượng Quan Cẩn không để nàng từ chối nữa, kéo nàng leo lên bả vai mình rồi dựa vào tường mà đứng lên.

Nước ngày càng dâng cao, rất nhanh đã đến thắt lưng, Thẩm Tinh Thù rốt cuộc nhịn không được nữa mà khóc thành tiếng. Thượng Quan Cẩn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói “ Thù Thù, đừng khóc”

“A Cẩn, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi.”

“Ta hiểu được, ngươi đừng khổ sở , là ta không kiềm chế được tình cảm của mình, mới làm cho ngươi và Hoàng thượng buồn rầu như vậy »

« A Cẩn » Thẩm Tinh Thù nước mắt như mưa.

A Cẩn, thực xin lỗi. Cổ Hâu ca ca từng nói, thích không giống với yêu. Khi ta lớn lên mới hiểu đúng là như vậy. Thích chính là cảm thấy ở cùng một chỗ với hấn rất vui vẻ mà yêu là dù phía trước có bao nhiêu khó khăn, khổ sở, ngươi cùng nguyện ý ở bên hấn, không xa không rời. Cho nên, A Cẩn, ta thích ngươi, thích Cổ Hâu ca ca, thích Thái phó đại nhân nhưng ta chỉ yêu một mình Thọ Thọ.

Sau một lúc lâu, đột nhiên nước không dâng lên nữa. Thượng Quan Cẩn và Thẩm Tĩnh Thù nhìn chung quanh, thấy cửa sổ trên mái nhà bị xô dịch, lộ ra ánh sáng mờ mờ và khuôn mặt của Quýnh Vương “May quá, may quá, Tiểu Triệu mau tới đây, bọn họ không có việc gì”

Tiếp theo Quýnh vương bị hất sang một bên, lộ ra khuôn mặt của Nam Việt vương tử nay là tân quốc vương Nam Việt, hắn nhìn chằm chằm Thẩm Tĩnh Thù hồi lâu mới mừng rỡ reo lên “Bình tĩnh cô nương, đừng sợ, ta tới cứu ngươi”

“...”

Được thả ra nhưng Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Cẩn vẫn đề phòng nhìn Quýnh vương và Nam Việt vương. Thẩm Tĩnh Thù khịt mũi lên tiếng trước “Quýnh vương, ngươi vậy mà lại lui tới vụng trộm với Nam Việt quốc sao?”

“Ha ha, không có cách nào khác nha, ta cũng phải ăn cơm nha” Quýnh vương vỗ vai Nam Việt vương “Cái đại Phương quý quái Kiềm Nam kia thực không tốt chút nào, thiếu thốn đủ thứ, cuộc sống khó khăn, may mà ta quen biết được Tiểu Triệu, chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau, ta bán thảo dược và ngân khí cho hắn, hắn cung cấp sản vật địa Phương cho ta, ta mới miễn cưỡng sống tới hôm nay”

“Chúng ta quả nhiên là xem thường Quýnh vương gia, ngươi ngay cả chuyện phản quốc, thông đồng với địch cũng có thể nói nhẹ nhàng như thế, bội phục, bội phục” Thượng Quan Cẩn khoanh tay, cười lạnh, hai mắt lặng lẽ dò xét hoàn cảnh chung quanh.

Nam Việt vương lại cao hứng chạy tới nắm tay Thẩm Tĩnh Thù “Bình tĩnh cô nương, đến, đến, ta lập tức sai người chuẩn bị phòng và đồ ăn cho ngươi, sau này cứ an tâm ở lại đây đi”

Dứt lời, hắn không để ý đến phản ứng của Thẩm Tĩnh Thù, mạnh mẽ nắm tay nàng kéo đi, được vài bước còn xoay người cười nói với Quýnh vương “May mắn Hưởng Phúc Huynh báo cho ta biết cố nhân bị giam trong này, nếu không Bình tĩnh cô nương của ta đã gặp phiền toái rồi”

“Không có gì, quan hệ của chúng ta là thế nào chứ? Điều là tốt cho mọi người thôi” Quýnh vương nhìn dáo dác chung quanh, thấp giọng nói “Ngươi trăm ngàn lần đừng nói cho Đoàn biểu huynh biết là ta cáo mặt nha”

Nam Việt vương hừ lạnh một tiếng, “Không phải sợ hắn, Đoàn vương này là nhò có ta thu lưu hắn và đội quân của hắn, cho ăn cho mặc thế mà hắn vụng trộm bắt nhốt Bình tĩnh cô nương lại không cho ta biết”

Quýnh vương xoa xoa hai tay chỉ vào Thượng Quan Cẩn đang ra sức thoát khỏi kiềm chế của mấy tên lính “Tiểu Triệu à, tiểu tử này để lại cho ta nha”

Nam Việt vương ái muội cười, “Hưởng Phúc huynh, ngươi xem trọng hắn?”

“Hắc hắc, ngươi cũng biết ta chỉ có sở thích nho nhỏ này thôi, ở kinh thành ta chú ý hắn lâu rồi, tiếc là vẫn chưa có dịp xuống tay”. Quýnh vương nuốt nước miếng, kéo tay Thượng Quan Cẩn, nhắm mắt sờ mó say mê “Quả nhiên là giống như trong tưởng tượng, mềm mại mà co giãn ah”

“Hảo hảo hảo, không thành vấn đề, ngươi cứ mang người đi đi, cẩn thận đừng để hắn chạy thoát” Nam Việt vương rộng rãi phát tay, hai người cùng mmang ý xấu hiểu ý cười ha ha.

Ban đêm, trong phòng Quýnh vương. Thượng Quan Cẩn bị trói gô ở đầu giường. Quýnh vương tắm rửa sạch sẽ, mình mặc thơm tho bước vào phòng, vừa đóng cửa đã nhào đến bên giường “A Cẩn, ta đến đây”

Vừa dứt lời đã lãnh ngay một cú đá vào ngực, té nhào xuống giường. Quýnh vương không cam tâm, vừa bò lên vừa than thở “A Cẩn, ngươi thật quá ngoan tâm ah, ta cứu ngươi, ngươi còn đá ta”

Thượng Quan Cẩn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không để ý tới hắn, ngênh ngang ngồi xuống giường, lạnh lùng nói “Nói đi, sao lại ra thế này? Nếu ban ngày ở trong thủy lao ngươi không nháy mắt ra nhiệm với ta, ta sẽ không nhân nhượng tới giờ, để mặc bọn họ bài bố”

Quýnh vương tươi cười lấy lòng, ngồi sát bên cạnh, bị Thượng Quan Cẩn trừng mắt lập tức vội nói “Đừng kích động, đừng kích động, ta chẳng qua là sợ tai vách mạch rừng nên muốn kê tai nói nhỏ mà thôi”

Thượng Quan Cẩn khước miệng co rút, cố kiềm chế để không đá bay thân thể thơm nức đang kề sát mình, thấp giọng nói “ Nói mau”

“Khụ khụ, kỳ thật, ta là nội ứng do Hoàng thượng phái tới » thấy Thượng Quan Cẩn nhú mi ra vẻ không tin, vội vàng lấy ngọc ban chỉ trong người ra đưa cho hắn « nhìn đi, người chắc là nhận ra được ngọc ban chỉ này chứ ? »

Ngọc ban chỉ này quả thật là của Doãn Thọ An, bên trong còn khắc mấy chữ cực nhỏ: phụng chỉ nằm vùng. Quýnh vương đắc ý dặt dào thu lại ngọc ban chỉ “ Đây là hoàng chất cho ta tín vật nhằm chứng minh thân phận và rửa sạch oan khuất cho ta ah”

Thượng Quan Cẩn hồ nghi nhìn hắn truy hỏi “ Vậy sao người lại bắt ta và Thù Thù?”

“Chuyện này không liên quan tới ta nha, là tự các người muốn chạy mà” Quýnh vương thừa dịp khoác tay lên vai Thượng Quan Cẩn “ Ta và hoàng chất vốn đã lên kế hoạch, điều người từ đất phong Kiềm Nam đến, giả vờ làm thủy phi tập kích hoàng chất, sau đó tạo hiện trường giả, làm cho hoàng chất rơi xuống nước rồi mất tích”

“Khi tin tức được lan truyền, vây cánh của Doãn vương đang ẩn náu tại kinh thành nhất định sẽ lập tức hành động, hoàng chất nói hắn đã an bài nhân thủ, chờ bọn họ lộ ra dấu vết thì lập tức bắt giữ. Ai ngờ giữa đường đề cầu vòng bị vỡ, suýt chút nữa đã phá hỏng kế hoạch. Sau đó ta đi tìm người liên lạc các người, ta vốn đã ước hẹn gặp mặt Doãn vương tại nơi đó, lại ai ngờ các người không nghe lời mà bỏ trốn, lại chạy đúng vào con đường đó nên mới bị bắt được. Chuyện này không liên quan gì tới ta nha”

Thượng Quan Cẩn trầm ngâm một lát, rốt cục mỉm cười nói “ xem ra chúng ta đã nghĩ oan cho người, Quýnh vương gia vì nước tận trung, chịu nhục lại mạo hiểm tính mạng xâm nhập vào hang hổ, thực sự làm người ta kính nể”

Nghe vậy, Quýnh vương nhất thời nước mắt hoen mi, ôm lấy Thượng Quan Cẩn nức nở “ A Cẩn ah, ta cũng không có cách nào khác, là bị buộc bắt đắc dĩ nha. Người biết không, hoàng chất nhà ta thực sự rất ngoan tâm, không biết hắn lấy được từ đâu chứng cứ giao dịch giữa ta và Tiểu Triệu còn có thư tín Doãn vương viết cho ta, muốn ta làm nội ứng”

“Đúng là Doãn vương viết mật tín cho ta nhưng ta nào có gan cùng hắn âm mưu tạo phản, không ngờ lại bị hoàng chất nắm được nhược điểm, mỗi ngày đều tìm ta, cùng ta uống trà nói chuyện phiếm, cường bức lợi dụng, làm cho ta không thể phối hợp làm mật thám nắm vùng cho hắn, nếu không sẽ trị ta tội thông đồng với địch, mưu phản. Ta thực sự là khóc không ra nước mắt, oan ức quá mà, người phải làm chủ cho ta nha”

Trơ mắt nhìn nam nhân cao to lại khóc bù lu bù loa như con nít, Thượng Quan Cẩn không khỏi cảm thán “ Được rồi, đừng khóc, mau mở trời cho ta, ta muốn đi cứu Thù Thù”

Quýnh vương lập tức lau nước mắt, nhanh chóng cởi bỏ dây thừng cho Thượng Quan Cẩn, ôm chầm lấy hắn “ A Cẩn, trước tiên người đừng dă thảo kinh xà, hoàng chất đã âm thầm điều quân đến bin cảnh, ít ngày nữa sẽ chinh phạt dư nghiệt Doãn vương”

“Nhưng Thù Thù đã bị Nam Việt vương mang đi, người này lại mơ ước nàng đã lâu, ta phải mang Thù Thù an toàn về bên cạnh Hoàng thượng”

“Yên tâm, yên tâm, Tiểu Triệu tuy rằng vẫn đánh chủ ý lên Thục phi nương nương, nhưng hắn giống ta, đều là những người có phẩm vị, sẽ không làm vậy”. Quýnh vương nuốt nước miếng nói tiếp “ Hơn nữa ta còn phái người vụng trộm tiết lộ thông tin cho vương phi hiện tại của hắn, Thục phi chắc chắn sẽ không có việc gì, người cứ yên tâm ở trong phòng ta, đừng hành động thiếu suy nghĩ”

Thượng Quan Cẩn nghĩ nghĩ rồi ngồi lại. Quýnh vương hai mắt đảo liên tục, kéo tay hắn, giả vờ an ủi “ Cũng không còn sớm nữa, A Cẩn, hay là chúng ta nghỉ ngơi sớm đi”

Vừa nói vừa thò móng heo ra, tính giả trò nào ngờ đã bị Thượng Quan Cẩn bắt lấy, thanh âm lạnh lùng “ Người ngủ ở trên đi”

“Không cần a, chúng ta ít nhất cũng phải làm bộ cho người bên ngoài xem chứ, A Cẩn, chúng ta đều là nam nhân, người lo lắng cái gì” Quýnh vương vẫn không từ bỏ ý định, nắm lấy cánh tay Thượng Quan Cẩn

“Hừ, thủ vệ bên ngoài đều là người của người, không cần giả bộ đáng thương” Thượng Quan Cẩm không chút khách khí, nhảy lên giường, tung chăn đắp lên người, nhắm mắt ngủ.

Trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới tìm cách cứu Thù Thù, không thể trông cậy vào Quýnh vương này được.

37. Chương 38: Âm Tiền

Có đôi khi, yếu ớt nhất là lời thề của nam nhân mà kiên cường nhất lại chính là sự cuồng dại của nữ nhân
=====

Tối nay xem ra nhất định là một đêm mất ngủ.

Nam Việt vương đưa Thẩm Tĩnh Thù đến một căn phòng trang trí hoa lệ, sai người lập tức mang đồ ăn tối, ra sức tiếp đón “ Bình tĩnh cô nương, nếm thử đặc sản Du tặc lúa hoa tước của Nam Việt quốc chúng ta đi. Người xem, đây chính là duyên phận a, ông trời cũng đã đem người đến bên ta”

“Không phải ông trời, là Doan vương, ta bị các người bắt đến đây” Thẩm Tĩnh Thù vừa há mồm ăn cơm, vừa bắt mắt phản bác

“Cũng như nhau, cũng như nhau thôi” Nam Việt vương liên tục cười nói “ Ta hiện tại đã là Nam Việt vương, người gả cho ta thì sẽ là vương phi”

“Người còn chưa nạp phi sao?” Thẩm Tĩnh Thù lập tức tò mò xem xét hắn “ Người bộ đáng rất tuần tú, vì sao còn chưa cưới vợ?”

Bàn tay đang cầm đĩa rau của Nam Việt vương bất chợt dừng lại, hai mắt đảo lia lịa, lắp bắp nói “ Cái này...”

Đột nhiên cửa phòng bị đá văng, một thiếu phụ xinh đẹp xông vào. Nàng mặc phục sức hoàng thất Nam Việt, trên tóc còn cắm mấy chiếc lông khổng tước xinh đẹp, sau lưng là một đội nữ binh lunhg mang đao, vừa vọt vào đã lớn tiếng rống “ Đại vương, nghe nói người giấu một nữ nhân Trung Nguyên phải không?”

Nam Việt vương lập tức xanh mặt, oán hận trừng mắt nhìn đám người hầu, vội vàng đứng dậy đón “ Vương phi, người đến rồi, nào có chuyện như vậy, đừng nghe bọn họ nói lung tung”

Nam Việt Vương phi tà nghệ liếc nhìn hắn, một tay đẩy hắn sang một bên, một tay vung đao chỉ vào Thẩm Tĩnh Thù hỏi “ Vậy nàng là ai?”

Nam Việt vương vò đầu bứt tai hồi lâu vẫn không tìm được lý do thích đáng, Nam Việt vương phi thì tức đến vò đầu bứt tai “ Người gạt ta, lúc trước người nói chỉ thích một mình ta, còn nói có nhiều cô nương theo đuổi người nhưng người chỉ thích ta luôn luôn bình tĩnh, không ngờ vừa gả cho người chưa được bao lâu, người đã vụng trộm ẩn giấu nữ nhân khác”

Một người vừa mắng vừa khóc, một người vừa dỗ vừa xin, Thẩm Tĩnh Thù lại không thêm để ý tới bọn họ, ăn no bụng mới là quan trọng nhất. Mãi cho đến khi cái bụng đã no căng, nàng mới đứng dậy, sửa sang quần áo, phúc lễ với Nam Việt vương và vương phi, thản nhiên cười nói “ Đại Doãn vương triều, Thục phi Thẩm thị gặp qua Nam Việt vương cùng vương phi nương nường, ta phụng lệnh Hoàng thượng đến đây để bày tỏ tình hữu nghị giao hảo giữa hai nước, mong Vương phi nương nường đừng hiểu lầm”

Nam Việt Vương phi ngăn ra, chần chờ nhìn Thẩm Tĩnh Thù: “Người có trượng phu? là Thiên triều hoàng đế? Người là sứ giả ?”

Thẩm Tĩnh Thù không kiêu ngạo không siểm nịnh, cười khanh khách gật gật đầu. Nam Việt Vương phi sắc mặt mới dịu lại, thu hồi đao. Nam Việt vương cũng vui vẻ, vụng trộm bày tỏ thái độ cảm ơn Thẩm Tĩnh Thù đã giải vây giúp hắn.

Nam Việt Vương phi nhìn liếc qua Nam Việt vương cùng Thẩm Tĩnh Thù mấy lần, cuối cùng mới thu hồi ánh mắt đánh giá, vui vẻ ôm cánh tay Nam Việt vương “ Đại vương, cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi, đừng quấy rầy Thục phi nương nường nghỉ ngơi. Ta sẽ để đội nữ binh ở lại bảo hộ nàng, ngài cứ

an tâm. Sau này toàn bộ việc tiếp đãi Thục phi nương nương cứ giao cho ta là được rồi” dứt lời, nàng liền không để cho Nam Việt vương có thời gian lưu luyến, dứt khoát kéo hẳn đi.

Thẩm Tinh Thù vẫn mỉm cười nhìn theo bọn họ rời đi, hồi lâu mới run run ngồi xuống. Cũng may Nam Việt vương phi xuất hiện đúng lúc, chắc tạm thời Nam Việt vương sẽ không dám làm phiền nàng, bây giờ cần phải suy nghĩ làm sao cứu được Thượng Quan Cẩn rồi cùng trốn đi.

Mấy ngày kế tiếp, Nam Việt Vương phi thời thời khắc khắc đều nhìn chăm Thẩm Tinh Thù, đưa nàng dạo hoàng cung Nam Việt, thưởng ngoạn cảnh đẹp...một tắc cũng không rời. Thoạt nhìn thì như hảo tỷ muội, tuy nhiên hai nữ nhân trong lòng đều hiểu mình đang làm gì, chỉ là không nói ra thôi.

Nam Việt vương vất vả lắm cũng đợi được lúc Nam Việt vương phi không ở trước mặt Thẩm Tinh Thù, hẳn vội vàng tới tìm nàng “ Bình tĩnh cô nương, đây là quả vải, đặc sản của chúng ta, Trung Nguyên không dễ có đâu, người nếm thử xem”. Nam Việt vương hết sức lấy lòng.

Thẩm Tinh Thù không chút khách khí, cầm lấy quả vải đã bóc vỏ cho vào miệng, vừa ăn vừa liếc mắt nhìn Nam Việt vương “ Người họ Triệu phải không? Ta gọi người là Triệu đại ca nha, người rõ ràng đã có vương phi xinh đẹp như thế, sao còn muốn đeo bông thêm ta?”

“Khụ khụ.” Nam Việt vương ngượng ngùng hỏi ngược lại “ Thiên triều hoàng đế của người chẳng phải cũng có hoàng hậu, hoàng phi sao? Yên tâm, ta sẽ đối tốt với người”

“Nhưng Thọ Thọ chỉ yêu mình ta, mà ta cũng chỉ thương mộ mình hẳn” Thẩm Tinh Thù trầm đĩnh tiết thiết nói “ Trong lòng vương phi người cũng chỉ có mình người, người sao lại nhẫn tâm cô phụ tấm lòng của nàng?”

Nàng nhìn chăm chăm Nam Việt vương, ánh mắt tha thiết “ Tâm của một người sao có thể chia làm hai, làm ba, tùy tiện tặng lung tung cho người khác? Người muốn đối tốt với ta, vậy người phải như Thọ Thọ vậy, chỉ yêu một mình ta, người nguyện ý vứt bỏ vương phi của mình sao?”

Nam Việt vương yên lặng không lên tiếng, nhìn nàng hồi lâu, rồi lại cuối đầu, giống như đã nhận ra điều gì đó.

Rời khỏi nơi của Thẩm Tinh Thù một đoạn, Nam Việt vương gặp phải Đoan vương, vừa nhìn thấy hẳn đã lớn tiếng hỏi “ Vì sao người thả Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Cẩn”

“Đoan Vương, người đừng lo lắng, người vẫn còn ở trong cung ah”

“Tốt lắm, vậy giao người cho ta đi, Đoan Thọ An đã dẫn binh tới biên cảnh, ta muốn đưa bọn họ lên phía trước”

“Không được, cái tên Cẩn gì đó, người có thể mang đi nhưng phải lưu lại Thẩm Tinh Thù cho ta”

“Người, người thật sự là hết thuốc chữa, chúng ta đánh bại Đoan Thọ An thì còn sợ không có nữ nhân sao?” Đoan vương giận dữ vung tay, ý bảo thủ hạ nhanh chóng đi tìm Thẩm Tinh Thù.

“Đoan Vương, người hiện tại đang ở trong cung của ta, đừng có quá phận” tâm tình không tốt, Nam Việt vương không nhịn được mà hét lớn.

Thị vệ hai bên đều rút binh khí chia về đối phương, tình thế hết sức căng thẳng. Lúc này Nam Việt vương phi và Quýnh vương kịp lúc chạy tới, chia nhau an ủi hai người. Đoan vương rút cuộc cũng kiềm được cơn giận, mang người rời đi.

Bên này, Nam Việt vương phi tức giận xĩa trán Nam Việt vương mắng “ Người nha, không nên hợp tác với tên vương gia bỏ đi này, bây giờ thì hay rồi, hẳn trèo lên đầu chúng ta mà ngồi luôn”

Nam Việt vương chau mày “Ta chẳng qua cũng vì muốn tốt cho mọi người thôi, thế lực của Đoan vương kết hợp cùng quân đội của chúng ta thì có thể chiếm được Trung Nguyên, đến lúc đó chúng ta sẽ chia nhau mà thống trị, người sẽ không chỉ là vương phi nữa”

“Ta phi, ta không tin Đoan vương sẽ chấp tay đem một nửa giang sơn cho chúng ta, người cần thận đừng dễ bị lừa” mấy ngày qua Nam Việt vương phi đã bị Thẩm Tinh Thù cố tình tẩy não, đối với đồng minh Trung Nguyên này vô cùng bất mãn “ Theo lời Thục phi nương nương thì quân đội bọn họ mấy năm qua không

ngừng tập luyện, từng tiêu diệt hơn mấy vạn người Bắc Địch. Hơn nữa nàng còn nói Doãn vương kia rất chuyên quyền, làm sao có thể giao một nửa cho người khác”

“Đúng rồi, đúng rồi, ta cũng càng nghĩ càng cảm thấy việc này có chút kỳ quái, Tiểu Triệu, hai chúng ta đừng nghe theo lời Doãn biểu huynh nữa” Quýnh vương trong lòng cười thầm, bên ngoài góp gió thổi lửa “ Doãn biểu huynh cũng hứa hẹn với ta, sau khi thành công sẽ lấy sông Trường Giang làm ranh giới, chia cho ta. Nếu vậy thì ta một nửa, người một nửa, thế thì hẳn còn gì? Không đúng, Tiểu Triệu, hai chúng ta không nên lên thuyền giặc, biết đâu khi sự thành, Doãn biểu huynh lại giết cả hai chúng ta. Ta thì không sao nhưng người dù sao cũng là Nam Việt vương, tội gì phải đánh đổi bằng sinh mệnh của mình”

Hắn nói còn chưa nói xong, Nam Việt vương đã cắn răng, xoay người đi đến nơi khác. Quýnh vương vỗ vỗ ngực, hoàng chất ah, ta đã cố hết sức để châm ngòi ly gián, người nhớ đừng quên đã đáp ứng cho ta nam đồng tuần tú nhất cung đình, còn có mua cho ta mười cái tiểu quán, hơn nữa phải để ta ở nhà tỉnh dưỡng nha...ô ô, người ta hi sinh lớn như vậy mà.

Rất nhanh, đại quân của Doãn Thọ An đã chia làm ba đường tiến đánh Nam Việt quốc với danh nghĩa “Thảo phạt Doãn vương, không đả thương người vô tội”. Ngoại trừ đội quân do Doãn Thọ An tự mình thống lĩnh giao phong chính diện với quân đội của Doãn vương, giằng co bất phân thắng bại thì hai lộ còn lại đều đánh tan quân đội Nam Việt quốc, chiếm được mấy thành trì.

Tiền tuyến chiến sự căng thẳng, hoàng cung Nam Việt cũng không kém gì. Mấy năm nay quốc khổ Đại Doãn tràn đầy, chi tiêu cho quân sự cũng nhiều hơn, cho nên thực lực giữa hai bên đã khác xa. Hơn nữa Doãn Thọ An lại có phòng bị mà đến, phía sau lương thảo tiếp tế không ngừng, bản thân hắn lại ngự giá thân chinh, quân tâm đại chấn cho nên thanh thế hơn quân đội Nam Việt rất nhiều.

Trong vương cung, quân thần Nam Việt đang vô đầu bứt tóc, không muốn ham chiến, cho rằng vì một Doãn vương mà hi sinh quân đội của mình thì chẳng đáng chút nào nên mãnh liệt yêu cầu Nam Việt vương nghị hòa hưu chiến.

Mà thừa dịp đêm khuya, Quýnh vương cũng vụng trộm tìm Nam Việt vương đưa thư tín Doãn Thọ An đã sớm cấp cho hắn, tận tình khuyên nhủ “ Tiểu Triệu, việc này ta nói thật. Hoàng chất sai ta mang chiếu hàng thư tới, chỉ cần ta đầu hàng thì chuyện cũ hẳn sẽ bỏ qua hết, còn cho ta vàng bạc lụa là, mỹ nhân, cho nên ta sẽ đi theo hắn ah”

“Còn cái này là đưa cho người, ta đã vụng trộm xem qua, điều kiện của người còn lợi hơn ta nhiều nha. Khai thương buôn bán tám tòa thành vùng biên giới, giảm một nửa thuế nhập khẩu cho các loại hoa quả của Nam Việt, khi hắn còn tại vị sẽ vĩnh viễn không chủ động tiến đánh Nam Việt, người vẫn là Nam Việt vương quyền cao chức trọng. Ta cảm thấy rất có lỗi, người suy nghĩ chút đi”

Mấy ngày qua bị làm công tác tư tưởng nhiều, nên Nam Việt vương cũng có dấu hiệu dao động, tuy nhiên vẫn có chút chần chờ “ Vậy Doãn vương tính sao?”

“Hi, chúng ta quân hắn làm gì, cứ để cho hoàng chất tự mình thu thập hắn đi, đó là chuyện của chú cháu bọn họ, chúng ta chỉ cần phú quý và mỹ nhân là được rồi »

Quýnh vương vừa nói vừa nhìn thị vệ mũi ưng đang đi tới, nghe đối phương lớn tiếng nói “ Vương gia, ngựa đã chuẩn bị xong”

Quýnh vương lập tức thở dài nhẹ nhõm, điều đó có nghĩa thị vệ đã đưa Thẩm Tinh Thù và Thượng Quan Cẩn an toàn rời xa hoàng cung Nam Việt. Hắn cũng không dám nán lại lâu, hướng Nam Việt vương chấp tay “ Ta cần phải đi đầu hàng, Tiểu Triệu, huynh đệ với nhau bao lâu nay, người nghe lão ca một lần đi”

Nam Việt vương kéo hắn lại, vẫn chưa từng bỏ ý định “ Vậy Bình tĩnh cô nương đâu?”

“Người nha, giờ là lúc nào rồi mà còn nhớ thương Thục phi hả? Quýnh vương giậm chân than dài “ Còn con cạp mẹ nhà người kia kia, người dám sao? Hơn nữa, ta nói thật nha, người cho rằng Thục phi thực sự ôn nhu sao? Người nghĩ hoàng chất ta mấy năm qua không nạp thêm phi tử khác là vì cái gì? Chẳng qua là vì trong nhà có con cạp cái ah, người đừng nên để bị bề ngoài của nàng đánh lừa, tới lúc đó có hai con cạp cái ngày ngày đánh nhau trong cung thì người chết chắc. Người còn dám cười thêm trấn định cô nương,

đạm bạc cô nương gì gì đó thì chắc chắn các nàng sẽ liên thủ làm thịt ngươi. Nghe ta khuyên đi, bỏ đi, trời cũng sáng rồi, ta đi đây”

Nam Việt vương vội vàng giữ Quýnh vương lại, nghĩ nghĩ một hồi rồi cuộc hạ quyết tâm nói “ Được, ta nghe lời Hưởng Phúc huynh, ta nghị hòa”

38. Chương 39: Tụ Tán

Có một số người, có một số việc thực ra không phải không quên được chỉ là không muốn quên mà thôi. Trong mối quan hệ ba người, dù kết thúc thế nào cũng sẽ có người đau lòng.

=====

Nam Việt vương thu binh, Doãn vương lập tức thất bại, rất nhanh đã bị vây trong một khe núi. Quýnh vương và Thẩm Tinh Thù, Thượng Quan Cẩn một đường ra roi thúc ngựa chạy về phía quân doanh của Doãn Thọ An, được chào đón nồng nhiệt. Nhất là Quýnh vương, vốn bị xem là phần đồ giờ lại trở thành đại anh hùng nội gián.

Không lâu sau đại chiến cũng bắt đầu, tỷ đệ Thượng Quan cùng ra trận, đi trước làm gương, đánh cho tàn quân của Doãn vương tới bờ hoa lá, cuối cùng chỉ còn hơn trăm người trung thành, một lòng che chở Doãn vương. Doãn Thọ An đột nhiên hạ lệnh ngừng tấn công, một mình cỡi ngựa đến trước trận.

Doãn vương nhìn thấy hấn thì bật cười ha ha, giơ tay chỉ vào Doãn Thọ An khiêu khích “ Ngươi dám lại đây, ta sẽ đầu hàng”

Doãn Thọ An giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng vọng động, tự mình cỡi ngựa lên trước, cách Doãn vương vài bước thì dừng lại. Thượng Quan Cẩn vung roi ngựa lên, ra lệnh cho nhóm cung tiễn chuẩn bị sẵn sàng, nhắm thẳng vào Doãn vương, chỉ cần hấn có hành động bất lợi cho Doãn Thọ An thì lập tức bắn tên.

Doãn Thọ An từ trên mình ngựa nhìn xuống Doãn vương toàn thân đầy máu, trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng nhưng lập tức đã khôi phục lại vẻ uy nghiêm của đế vương, cao giọng nói “ Doãn hoàng thúc, lệnh cho người của ngươi mau buông vũ khí, theo ta hồi kinh, ta sẽ đảm bảo mạng sống cho ngươi”

Doãn Vương lão đảo đứng dậy, quay đầu nhìn đám thuộc hạ, cười khổ nói “ Các ngươi buông vũ khí đi, đại thế đã mất, đừng hi sinh vô ích”

Mọi người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng từng người cỡi giáp quy hàng. Doãn vương quay đầu nhìn Doãn Thọ An đang xuống ngựa hỏi “ Hoàng chất tính xử trí bốn vương thế nào? Là giam cầm vĩnh viễn sao?”

Doãn Thọ An thản nhiên “ Doãn hoàng thúc, chỉ cần ngươi không có ý làm phản, ta có thể an bài cho ngươi ở biệt viện sẵn sẵn tại ngoại ô, đảm bảo ngươi sau này cơm áo không lo”

“Ân, hoàng chất ngươi có tâm , đối với phản tặc nhưng ta thì biện pháp giam cầm này cũng không tệ lắm, so với phụ hoàng ngươi thì nhân từ hơn” Doãn vương nhìn hấn, vươn tay như muốn sờ vào Doãn Thọ An, nhưng thấy mọi người biến sắc, cung nỏ cũng giương lên sẵn sàng thì hấn rút tay lại, mỉm cười chua chát, thật lâu sau mới lên tiếng “bất tri bất giác ngươi đã trưởng thành rồi nhưng làm hoàng đế không thể có lòng dạ đàn bà được. Ngươi nghĩ tình cũ, muốn tha ta một mạng nhưng ngươi làm sao ăn nói với quần thần và dân chúng?”

Dứt lời, Doãn Vương lui ra phía sau vài bước, giơ kiếm lên “ Được làm vua thua làm giặc, ta không muốn ở biệt viện chết già, nhớ kỹ lời hứa hẹn của ngươi, không giết người vô tội”

Nói xong câu cuối, hấn đưa kiếm ngang cổ, ngẩng đầu cười to một tiếng, lưu loát xoẹt qua một cái...

Sau khi diệt trừ Doãn vương, Doãn Thọ An dựa theo ước định, ký hiệp nghị đình chiến và thương mại vùng biên cảnh với Nam Việt quốc, sau đó dẫn mọi người khải hoàn hồi cung.

Trước khi bọn họ rời đi, Nam Việt vương vẫn lưu luyến Thẩm Tinh Thù nhưng e ngại vương phi bên cạnh nên không dám nhiều lời. Nhìn thấy Thẩm Tinh Thù bước lên xe ngựa, không còn cơ hội nào nữa, Nam Việt vương cuối cùng nhin không được, cố lấy hết dũng khí đuổi theo hét lớn “ Bình tĩnh cô nương, hoan nghênh ngươi tùy thời hồng hạnh xuất tường tới đây ah”

“...” Doãn Thọ An oán hận trừng mắt nhìn hắn đang bị Nam Việt vương phi nhéo lỗ tai xách đi, trong lòng âm thầm mắng: hừ, Thù Thù nhà ta cho dù hồng hạnh xuất tường cũng không tìm người. Phi, phi, nói sai rồi, Thù Thù nhà ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ ta.

Hắn hiên ngang ưỡn ngực, vung mã tiên quát lớn “Lên ngựa, xuất phát”

Đi đến Lương Giang quận, đoàn người dừng lại nghỉ ngơi. Đêm trước khi tiếp tục lên đường hồi kinh, Thượng Quan Cẩn một mình tìm gặp Doãn Thọ An, bày tỏ ý muốn ở lại Nam Cương.

Doãn Thọ An nghe vậy kinh hãi, ra sức truy hỏi và khuyên giải nhưng Thượng Quan Cẩn tâm ý đã quyết, cuối cùng đành phải cao giọng nói “Nam Việt vương thay đổi thất thường, dân chúng là bưư hân, Nam Cương không thể lơ là lỏng lẻo, thần nguyện cả đời này sống ở Lương Giang cùng Lĩnh Nam quân bảo vệ nơi này, bảo vệ cho Hoàng thượng và dân chúng trọn đời an bình”

Hắn ngữ khí kiên định, ánh mắt chân thành tha thiết, Doãn Thọ An không biết nói gì, chỉ có thể vỗ vai hắn, thở dài một hơi, ân chuẩn thỉnh cầu của hắn, phong hắn là tướng quân Lương Giang, thống lĩnh phòng ngự phía tây nam. Đến khi khởi hành, mọi người biết được tin này đều cảm buồn vì sau này hồi kinh mất đi một bằng hữu lại vì hành động một lòng vì nước của Thượng Quan Cẩn mà cảm động.

Từng người nói lời chia tay, rốt cuộc cũng tới phiên Thẩm Tĩnh Thù. Doãn Thọ An nhìn hai người một cái rồi vung tay, ý bảo mọi người lui ra, sau đó hắn nắm tay Thẩm Tĩnh Thù nói nhỏ “Các người cứ chậm rãi nói chuyện” dứt lời cũng đi ra ngoài.

Chỉ còn Thẩm Tĩnh Thù và Thượng Quan Cẩn. Thẩm Tĩnh Thù hai mắt hoen lệ, đi đến trước mặt Thượng Quan Cẩn, nhẹn giọng hỏi “A Cẩn, người sẽ đến kinh thành thăm chúng ta chứ?”

Thượng Quan Cẩn nhìn nàng không chớp mắt, hồi lâu chậm rãi lắc đầu “Ta đã nói với Hoàng thượng cả đời này sẽ sống ở Lương Giang”

“A Cẩn...” Thẩm Tĩnh Thù rốt cuộc nhịn không được nữa, nước mắt rơi như mưa, gắt gao nắm chặt ống tay áo hắn, không biết nên nói gì.

“Thực đáng tiếc, đang muốn nghe người thổi huyền, xem ra không còn cơ hội nữa rồi” Thượng Quan Cẩn ra vẻ thoải mái, vậy vậy tay cười.

“Ta, ta trở lại kinh thành liền phái người mang đào huyền tới cho người, bây giờ ta thổi kèn lá cho người nghe”. Thẩm Tĩnh Thù lau nước mắt, luống cuống chạy đến bên cây hòe ngắt một chiếc lá đưa lên miệng, nhưng tâm tình hoảng loạn nên thổi thế nào cũng không kêu.

Thượng Quan Cẩn hít sâu một hơi, kéo nàng đến bên cạnh, đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói “Cũng không còn sớm nữa, các người phải lên đường, người đi đi, đừng để Hoàng thượng chờ lâu”

“A Cẩn...” Thẩm Tĩnh Thù cắn môi cố nén lệ “Hãy quên ta, hảo hảo mà sống”

“Ha ha, ta sẽ...” Thượng Quan Cẩn nặng nề gạt đầu, nhìn nàng chăm chú, gần từng tiếng như muốn thề với chính mình cũng là nói cho nàng biết “Ta sẽ khóa người ở nơi sâu thẳm nhất trong tim mình, ta sẽ cố gắng không nghĩ tới người nữa, ta sẽ cưới vợ sinh con, sống vui vẻ hạnh phúc nửa đời còn lại”

“Ân.” Thẩm Tĩnh Thù gạt đầu, đi vài bước lại quay đầu lại nói “A Cẩn, ta đi đây, người bảo trọng”

“Thù Thù.” Thượng Quan Cẩn đột nhiên tiến lên, một tay ôm nàng vào lòng, một tay che hai mắt nàng lại, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Sau đó hắn hít sâu một hơi, dứt khoát buông Thẩm Tĩnh Thù ra, lui ra sau vài bước, quỳ gối, ngược mắt nhìn nàng, cao giọng nói “Thần cung tiễn Thực phi nương nương”

Thẩm Tĩnh Thù ra sức cắn môi, cố kiềm tiếng nấc, chậm rãi lui ra sau rồi không quay đầu lại, nhanh chóng chạy về phía đội xe ngựa đang chờ.

Trở lại kinh thành trời đã lập thu, ngoại thương của Tô Giang Tả cũng từ từ chuyển biến tốt nhưng bệnh tình lại không chút khởi sắc. Ngự y nói là do ưu tư quá độ, làm việc vất vả. Doãn Thọ An thường xuyên ban cho thuốc bổ trị thương, lại phái người trấn an, sợ hãi như Cổ Hầu năm đó, tuổi trẻ chết sớm.

Hôm nay, vừa bãi triều, nghe nói bệnh tình của Tô Giang Tả đã chuyển biến tốt, Doãn Thọ An tâm tình cũng tốt theo, liền mang theo Thẩm Tinh Chi và thượng thư lục bộ đến thăm. Đoàn người thay đổi y phục rồi không cần người thông báo, đã vội đến Tô phủ.

Ai ngờ, Tô Giang Tả nhìn thấy đám người Doãn Thọ An đến thì sắc mặt không được tự nhiên, liên tục dùng khăn gấm lau mồ hôi ngay cả trả lời những câu hỏi quan tâm cho Doãn Thọ An cũng là lấy lệ.

Thấy Doãn Thọ An có chút không vui, Thẩm Tinh Chi vội vàng ôm một đồng thuốc bổ đến trước mặt Tô Giang Tả, cười ha hả nói “ Tô tướng đại nhân, thấy chúng ta không vui sao, chúng ta cố ý không cho người thông báo là muốn tạo sự bất ngờ cho người ah”

Tô Giang Tả yên lặng lau mồ hôi, đảo mắt nhìn một vòng lên trên đỉnh đầu, cúi đầu nhỏ giọng nói “ Đúng là một kinh hỉ thật lớn...”

Nói xong, hắn cố gắng bày ra tươi cười, thúc giục Doãn Thọ An “ Mời Hoàng thượng về sớm cho, thiên tử hạ mệnh tới phủ đệ của thần tử, dù là thăm bệnh cũng không hợp lễ pháp”

Doãn Thọ An thở dài một hơi, cười nhẹ nói: “Thái Phó càng ngày càng xa lạ với ta, được rồi, ta không quấy rầy thái phó nghỉ ngơi”

Đi được vài bước, hắn bỗng quay đầu nhìn Tô Giang Tả, nhẹ giọng nói “ Thái phó, người đừng suy nghĩ nhiều, an tâm dưỡng bệnh, thực ra ta...”

Còn chưa nói xong, trên nóc nhà đột nhiên vang lên tiếng động, tiếp theo có một bóng người bật mặt lao xuống. Hiện trường nhất thời hỗn loạn, vài đại thần tiếng lên che chắn trước người Doãn Thọ An, lớn tiếng quát “ Có thích khách, hộ giá, hộ giá”

Doãn Thọ An thì ngạc nhiên khó hiểu, sao đi đâu cũng gặp thích khách, thế đạo gì chứ, làm hoàng đế đúng là quá nguy hiểm, vất vả.

Trong lúc hỗn loạn, không ai để ý tới sự lo lắng, bất an cùng động tác nhỏ của Tô Giang Tả. Thị vệ bên ngoài nghe động tĩnh lập tức tiến vào đánh nhau với người bật mặt, được một lát, người kia dường như không ham chiến, chỉ muốn tìm khe hở để thoát thân, vài người suýt nữa bị đánh trúng.

Tô Giang Tả vội vã chạy về phía Doãn Thọ An đang được che chắn bởi rất nhiều người, Doãn Thọ An cùng Thẩm Tinh Chi thấy hắn liền la lên “ Thái phó, mau tới đây, bên này an toàn hơn”

Tô Giang Tả nỗ lực chạy đến trước mặt Doãn Thọ An, bắt chắp lễ nghi, nắm chặt tay áo hắn nói “ Hoàng thượng, mau, kêu bọn họ dừng tay đi, đừng đả thương người, đó là hoàng hậu nương nương ah”

“Cái gì? !” Doãn Thọ An sửng sốt, quên cả phản ứng.

Tô Giang Tả tình thế cấp bách, không kịp giải thích cặn kẽ, lê thân thể gầy yếu bệnh hoạn xông vào giữa vòng vây, lớn tiếng quát “ Mau dừng tay, đây là Hoàng hậu nương nương”

Nhưng không ai để ý tới hắn, cuối cùng người bật mặt cũng bị thị vệ kiềm chế. Thẩm Tinh Chi tiến lên, kéo khăn che mặt của đối phương, thì ra đúng là Thượng Quan Yến. Thẩm Tinh Chi không biết nên làm thế nào, liền chạy tới bên cạnh Doãn Thọ An “ Hoàng thượng, xử lý thế nào?”

“Hoàng hậu tỷ tỷ, sao lại thế này? Người vì sao muốn ám sát ta?” Doãn Thọ An vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thượng Quan Yến.

“Hoàng Thượng, hiểu lầm, hiểu lầm thôi.” Tô Giang Tả vội vàng đẩy thị vệ đang kiềm chế Thượng Quan Yến ra, cùng nàng quỳ xuống “ Hoàng thượng, Hoàng hậu chỉ là tới thăm bệnh thôi”. Nói xong còn kéo kéo ống tay áo của Thượng Quan Yến, nàng cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ mình đúng là đến thăm bệnh.

Nữ nhân vốn không thể hành động tự do, hậu phi lại càng không cách tùy ý xuất cung thăm thần tử. Vì thế Thượng Quan Yến đành phải thay đổi y phục ra ngoài thăm bệnh, đã vài lần cũng chưa bị phát hiện ai ngờ hôm nay Doãn Thọ An đột nhiên tới thăm làm hai người trở tay không kịp. Tình thế cấp bách, Thượng

Quan Yến đành trốn trên xà nhà nhưng Doãn Thọ An lại chần chờ không đi. Cuối cùng Thượng Quan Yến không kiên trì được nữa mà té xuống, nên mới bị coi là thích khách.

Nhìn Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến quỳ trên mặt đất, Doãn Thọ An tuy trong lòng có chút nghi ngờ, không hiểu sao Thượng Quan Yến lại có mặt ở chỗ Tô Giang Tả nhưng hắn vẫn gặt đầu, cho hai người đứng lên.

Nhưng các đại thần đi theo đều bàn tán xôn xao:

“Hoàng Thượng, việc này không thích hợp a, Hoàng hậu nương nương sao có thể xuất hiện trong phòng ngủ của Tô tướng đại nhân?”

“Đúng vậy, hậu phi và thần tử đều có ngăn cách, Hoàng hậu lại quá mức hoang đường, phải nghiêm trị để làm gương”

“Hoàng hậu nương nương không phải là có tư tình với Tô tướng đại nhân chứ? Ai, kẻ nào vừa đá ta?”

Doãn Thọ An vừa quay đầu lại, vẻ mặt âm nghiêm liếc qua một vòng, chứng đại thần lập tức im miệng. Thẩm Tĩnh Chi thấy tình thế không ổn, vội vàng nháy mắt với Thượng Quan Yến “ Hoàng hậu nương nương, ngài nói chuyện đi, Thục phi nương nương hẳn cũng biết chuyện ngài tới đây, nàng còn chuẩn bị quà tặng nên tới sau đúng không?”

Ý của hắn muốn ám chỉ cho Thượng Quan Yến, rằng chuyện đi thăm bệnh đã có thương lượng với Thẩm Tĩnh Thù. Nàng đi trước, Thẩm Tĩnh Thù sẽ mang quà tới sau, coi như là đi thăm bệnh lão sư. Như vậy cũng chỉ có thể nói lễ nghĩa không chu toàn, không hợp quốc pháp nhưng không tới nỗi ảnh hưởng tới danh tiết cũng có thể bịt miệng người khác.

Ai ngờ, Thượng Quan Yến lại là người thành thật, liếc mắt nhìn Thẩm Tĩnh Chi, vỗ ngực nói “ Chỉ có một mình ta thôi, chuyện này không liên quan tới Tĩnh Thù, Thẩm Tĩnh Chi, người không cần kéo người khác xuống nước”

Dứt lời, nàng cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của Doãn Thọ An, hiên ngang lẫm liệt nói “ Hoàng thượng, người cũng đừng trách tội Tô Giang Tả, đều do ta sai, người muốn đánh muốn phạt thì tính lên người ta là được rồi”

Lời vừa dứt, Thẩm Tĩnh Chi vò đầu bứt tóc than thầm, chứng đại thần lại tiếp tục suy đoán, Tô Giang vô lực cúi đầu, không lên tiếng biện giải.

Doãn Thọ An đưa mắt nhìn hiện trường hỗn loạn, lại nhìn hai người Thượng Quan Yến đã làm sai mà còn bày ra vẻ đúng lý hợp tình, tôn nghiêm để vương bị khiêu khích, hắn vung tay lên, ý bảo mọi người im lặng, sau đó chỉ tay vào Thượng Quan Yến nói “ Trước tiên áp giải Hoàng hậu về tẩm cung của mình, canh giữ nghiêm cẩn”

Tiếp theo, hắn nhìn thoáng qua Tô Giang Tả đang lo lắng cho Thượng Quan Yến, nhắm mắt chậm rãi nói “ Thái phó Tô Giang Tả tạm thời bãi miễn chức thừa tướng, ở trong phủ dưỡng bệnh”

Dứt lời, hắn lại chỉ vào Thẩm Tĩnh Chi dặn “Người mang binh canh giữ ở Tô phủ, không có lệnh bài của ta, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào”. Phán phó xong, Doãn Thọ An không để ý đến quần thần, xoay người rời đi.

39. Chương 40: Kinh Biến

Thế gian, những người lại nói ra những lời tâm tình ngọt ngào động lòng người: ta chính là y vào người yêu ta, có bản lĩnh thì người động đến ta nha!

=====

Hôm sau lâm triều, trải qua sự thêm mắm dặm muối của quần thần, việc Thượng Quan Yến thăm bệnh Tô Giang Tả lại trở thành chuyện tình cảm có thâm tình cũng có ngược ái, trở thành Doãn Thọ An chia rẽ uyên ương, Thượng Quan Yến nửa đêm thăm Tô tướng. Với sự đưa tin nhiệt tình của quần thần thì tin tức lan truyền còn nhanh hơn gió thổi, e là chẳng mấy chốc sẽ truyền đến dân gian.

Một trong ba nhân vật chính của câu chuyện, Doãn Thọ An lúc này vẻ mặt thâm trầm, tâm tình không tốt, xử lý xong chính sự cũng không nói sẽ xử lý hai người kia thế nào.

Những cung nhân nội thị dám bàn tán tới chuyện này cũng bị giam lại. Mấy ngày sau, hai ngôn quan mạnh mẽ yêu cầu Doãn Thọ An nghiêm trị Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả để làm gương. Doãn Thọ An tính tình luôn rất tốt lại khó có lần nổi bão, ném thẳng tấu chương vào hai người, ra lệnh lôi ra ngoài đánh hai mươi đại bản. Sau đó Doãn Thọ An không nói tiếng nào mà bỏ đi.

Trong lúc nhất thời, không ai dám đề cập tới việc này nữa, cũng không ai đoán được Doãn Thọ An đang nghĩ gì, ngay cả Thẩm Tinh Thù cũng cực kỳ thức thời, không dám trêu chọc hắn. Đêm nay, Thẩm Tinh Thù chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, cùng Doãn Thọ An ngắm trăng. Doãn Thọ An mấy ngày qua âm tình bất định, trong lòng chất chứa phiền muộn nên uống liên tục, một ly lại một ly, rất nhanh đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Thẩm Tinh Thù dìu hắn lên giường, cởi hài, đắp chăn cho hắn. Sau khi thu xếp ổn thỏa, nàng vụng trộm lấy lệnh bài xuất cung trong người Doãn Thọ An bỏ vào tay áo, rồi rời khỏi An Tuệ cung, ra lệnh cho Thượng Nga và Tiểu Huyền Tử ở lại hầu hạ, còn mình tự cầm lồng đèn đến An Đức cung, nơi Thượng Quan Yến đang bị giam lỏng.

Bình linh canh giữ thấy có lệnh bài của Doãn Thọ An, hơn nữa người tới lại là Thục phi được sủng ái nói, đương nhiên tin vào lời nàng nói “Hoàng thượng muốn nửa đêm bí mật thăm vấn Hoàng hậu nương nương”, còn giúp nàng thuận lợi đưa Thượng Quan Yến đi.

Kéo Thượng Quan Yến chạy vội qua các cung điện, rất nhanh đã đến cửa cung, lúc này Thẩm Tinh Thù mới dừng chân, đưa lên bài cho Thượng Quan Yến, vội vàng nói “Hoàng hậu tỷ tỷ, người đi nhanh đi, ta đã giảm bớt tước vệ tuần tra, có lệnh bài trong tay, bọn họ sẽ không gây trở ngại cho người”

Thượng Quan Yến nhìn nàng, môi giật giật, cuối cùng đưa tay ôm lấy nàng “Người cẩn thận” sau đó nhảy ra ngoài cửa cung.

Ra khỏi cung, Thượng Quan Yến liền đến thẳng Tô phủ, ngoài dự đoán của mọi người, Thẩm Tinh Chi chỉ nhìn thoáng qua lệnh bài rồi ra hiệu cho mọi người để nàng vào, không hỏi một câu. Thượng Quan Yến công Tô Giang Tả sắc mặt tái nhợt nhảy lên bờ tường, nhẹ nhàng giải quyết mấy tên vệ giữ cửa, hốt hoảng chạy tới cửa thành thì lúc này trời chưa sáng hẳn, cửa thành vẫn bị khóa.

Hai người ở bên cửa thành, vất vả chờ đợi đến lúc gà gáy, mặt trời ló dạng liền hóa trang thành lão ông lão bà, tập tễnh xin ra ngoài thành, lấy cớ là đi dự đám cưới của cháu ngoại.

Lính giữ cửa thành đi quanh hai người một vòng, muốn hỏi thêm vài câu chợt thấy Kinh triệu doãn và Sở Trung Thiên mang binh đến, vội vàng nghênh đón. Kinh triệu doãn truyền khẩu dụ của Hoàng đế: Hoàng hậu nương nương và Tô tướng đại nhân bỏ trốn, lập tức khóa kín bốn cổng thành, kiểm tra kỹ từng người muốn ra khỏi thành.

Nghe được tin này, Thượng Quan Yến nhin không được mà lo lắng, Doãn Thọ An đã biết chuyện nàng bỏ trốn, vậy Thẩm Tinh Thù thì sao? Nàng sẽ không có việc gì chứ? Chợt ngược mắt lên, đối diện ánh mắt sáng quắc của Sở Trung Thiên, nàng vội vàng cụp mắt cúi đầu.

Sở Trung Thiên hồ nghi đi tới, nhìn quét hai người một vòng, hỏi: “Các người là ai?”

Tô Giang Tả vội vàng chắn ở phía trước, nói lại lý do lần nữa. Sở Trung Thiên yên lặng nhìn hai người, cuối cùng quay lại nói với binh lính “Hai người này đã già, đi lại cũng không dễ dàng gì, để cho bọn họ đi đi, đừng làm trễ giờ lành”

Thượng Quan Yến mừng rỡ, vội vàng kéo Tô Giang Tả liên tục nói lời cảm tạ rồi hướng cửa thành mà đi, được vài bước bỗng nghe Sở Trung Thiên gọi lại “Vị đại nương này, chờ một chút” hắn đi lên, đưa hai thỏi bạc nói “Đại nương, người thật sợ ý, làm rơi bạc cũng không biết”

Dứt lời, hắn dúi hai thỏi bạc vào tay Thượng Quan Yến, thấp giọng nói “Đi đường cẩn thận” rồi thối lui vài bước, khoanh tay nhìn chăm chú hướng hai người rời đi.

Ba người bụng đầy tâm sự nên không ai để ý tới Kinh triệu doãn này giờ vẫn đứng trên tường thành, khoe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý...

Tiến bước Thượng Quan Yến, Thẩm Tinh Thù trở lại An Tuệ cung, Doãn Thọ An vẫn còn say. Nàng thay quần áo, an tâm nằm xuống cạnh hắn, ngủ thật say. Cho đến bình minh, nàng đột nhiên bị tiếng rống giận của Doãn Thọ An làm thức tỉnh, vội vàng đứng dậy, nhìn xem có chuyện gì thì thấy thị vệ ở An Đức cung đang quỳ gối bẩm báo với Doãn Thọ An việc gì đó. Thẩm Tinh Thù trong lòng lo lắng: nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi, không biết Hoàng hậu tỷ tỷ và Thái phó có trốn thoát được không.

Doãn Thọ An nghe thị vệ báo cáo xong, sắc mặt âm trầm liếc nhìn Thẩm Tinh Thù đang đứng nghe lén, không khí chợt lạnh hơn vài phần, trầm giọng quát “Thù Thù, lại đây”

Thẩm Tinh Thù chậm rãi đi tới, trong đầu thầm nghĩ làm cách nào để che giấu mọi việc thì Doãn Thọ An đã lớn tiếng quát “Hoàng hậu cầm lệnh bài của ta trốn thoát, là người trộm đúng không?”

Thẩm Tinh Thù xoay chuyển tròn mắt, đang tính dù có đánh chết cũng không thừa nhận nhưng nhìn thất ánh mắt bi thương cùng vẻ mặt thất vọng của Doãn Thọ An “Thù Thù, không được gạt ta” nàng nhất thời mềm lòng, chợt dạ gạt đầu

“Thật là người trộm ? !” Doãn Thọ An giận vô cùng, trán nổi gân xanh, tiến tới nắm chặt cổ tay Thẩm Tinh Thù, nghiêng răng nghiêng lợi truy vấn “Người đem qua chuốc ta uống say để trộm lệnh bài?”

Ngữ khí tức giận và kích động, Thẩm Tinh Thù không khỏi run lên, tâm hoảng ý loạn, kéo lấy ống tay áo hắn, nũng nịu gọi “Thọ Thọ...”

“Thực phi, người thật to gan!” Doãn Thọ An hất tay nàng, trừng mắt hét lớn. Thiên tử phát hỏa, người của An Tuệ cung sợ tới mức tất cả đều quỳ xuống. Thẩm Tinh Thù cũng chưa bao giờ thấy Doãn Thọ An giận đến vậy, cũng lập tức quỳ xuống, miệng méo xệch, bộ dáng như muốn khóc.

“Không được khóc, ta sẽ không tha thứ việc ngươi làm” Doãn Thọ An chỉ tay vào nàng, biểu tình hung dữ tới mức Thẩm Tinh Thù đang muốn khóc cũng thu hồi nước mắt lại. Doãn Thọ An tức giận đi đến trước điện giai tiền, đâm mạnh vào lan can bạch ngọc, lớn tiếng phân phó “Thực phi trộm lệnh bài, thả khám phạm, lập tức nhốt vào thiên lao”

Hắn lại ngẩng đầu nhìn chân trời vẫn còn tối đen “Trời vẫn chưa sáng, cửa thành chưa mở, bọn họ nhất định chưa ra khỏi kinh thành, truyền lệnh cho Kinh triệu doãn tạm thời không được mở bốn cửa thành, ai muốn ra ngoài đều phải kiểm tra nghiêm ngặt, truy hỏi từng người một cho ta. Còn nữa, kêu Sở Trung Thiên cùng phối hợp tìm người, hoàng hậu võ công cao, chỉ có hắn mới chế ngự được”

Mọi người vội vàng chia nhau đi làm việc, Doãn Thọ An liếc nhìn Thẩm Tinh Thù một cái, ngoan tâm quay đầu đi “Lập tức áp giải Thực phi đi”

Thẩm Tinh Thù chậm rãi đi vào thiên lao. Vì Doãn Thọ An chưa nói xử phạt nàng thế nào, cũng không tước bỏ phong hào của nàng cho nên thị vệ không hiểu ý hắn muốn gì, càng không dám tùy tiện có hành động quá đáng với Thẩm Tinh Thù, để mặc nàng từ từ đi. Tiểu Huyền Tử và Thương Nga tìm Doãn Thọ An cầu tình cũng bị đuổi trở về, đành phải đứng từ xa nhìn nàng.

Cửa thiên lao âm trầm khủng bố đã hiện ra trước mắt mà vẫn không nghe có lời ân xá, Thẩm Tinh Thù quay đầu nhìn bóng dáng mờ hồ từ xa, nước mắt tràn mi, thầm gọi : Thọ Thọ.

Cửa thiên lao đóng lại, bóng dáng màu trắng cũng không còn thấy nữa, Doãn Thọ An hít sâu một hơi, quay người lại bỗng thấy có một nội thị đến cạnh Tiểu Huyền Tử liên tục nháy mắt, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Doãn Thọ An tức giận nhíu mày “Chuyện gì mà lén lút thì thầm, nói mau”

Nội thị vội vàng tiến lên bẩm báo “Khởi bẩm Hoàng thượng, Kinh triệu doãn đại nhân khẩn tấu, ở cửa thành phát hiện một đôi lão phu phụ khả nghi đang vội vã ra khỏi thành, ai ngờ Sở đình úy chỉ tùy tiện hỏi vài câu đã để bọn họ đi. Sau Kinh triệu doãn đại nhân thấy không ổn, phái người đi theo dõi bọn họ, quả nhiên hai người đó chính là Hoàng hậu và Tô tướng đại nhân. Hiện Kinh triệu doãn đại nhân đã mang binh đi bắt người, tin rằng bọn họ chạy cũng chưa xa lắm”

“Tốt lắm.” Doãn Thọ An cười lạnh một tiếng, hướng Tiểu Huyền tử khoa tay múa chân nói, “Nhìn đi, đây là những người mà ta tín nhiệm đó”. Hắn lập tức xoay người phân phó “ Người đầu, truyền khẩu dụ của ta, lập tức điều ba trăm ngự lâm quân, ta muốn tự mình đi truy bắt Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả về quy án”

40. Chương 41: Bỏ Trốn

Nhân sinh có hai bi kịch lớn nhất, một là không chiếm được cái mình muốn có, hai là chiếm được cái mình không muốn có.

=====

Quán trà ven đường ở ngoại ô kinh thành, Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả giả trang thành một đôi nông phu phụ đang ngồi uống nước nghỉ ngơi. Há miệng nhấp một ngụm nước trà, Tô Giang Tả bụng đầy tâm sự, không để ý nên bị nghẹn, ho khan. Thượng Quan Yến vội vàng buông chén trà trong tay, dấm lưng giúp hắn thuận khí. Tô Giang Tả gơ tay lên, trên mu bàn tay có vết máu lờ mờ.

Thượng Quan Yến kinh hô sửng sốt, thân thiết hỏi “ Người có khỏe không? Cố chịu đựng một chút, chờ chúng ta đến...” ngập ngừng đưa mắt nhìn chung quanh, đi đâu bây giờ? Quay về Lĩnh Nam sao? Chắc chắn bị cha đánh chết. Đến Giang Nam? Như vậy sẽ liên lụy tộc nhân của Tô Giang Tả.

Thượng Quan Yến đứng dậy, bỗng nhiên có chút hối tiếc, hôm qua nàng bắt chấp sự phản đối của Tô Giang Tả, đánh hắn bất tỉnh rồi khiêng ra khỏi Tô phủ. Hành động này là đúng hay sai? Thiên hạ to lớn chẳng lẽ không có chỗ cho hai người bọn họ dung thân?

“Làm sao vậy?” Tô Giang Tả ngẩng đầu nhìn nàng, ôn nhu cười hỏi “ Có phải có chút hối hận hay không?”

“Ân.” Thượng Quan Yến cúi đầu, thấp giọng nói, “Người nói đúng, chúng ta không nên không để ý hậu quả mà chạy trốn.”

“Đúng vậy, người vốn chỉ phạm cung quy đi thăm bệnh, giờ chúng ta lại bỏ trốn như thế này, thành ra chúng ta có tư tình với nhau”

“Là ta liên lụy người” Thượng Quan Yến chột dạ, cúi đầu càng thấp

“Ta rất cao hứng » Tô Giang Tả tươi cười như gió xuân, không để ý tới lễ pháp, vươn tay nắm lấy tay nàng « bị người liên lụy như thế này, ta rất cao hứng »

Thượng Quan Yến ngăn ra, hai má đỏ bừng, ngập ngừng nói “ Con một sách, nếu chúng ta có thể trốn thoát, người có bằng lòng cùng ta...”

“Được » nàng còn chưa dứt lời, Tô Giang Tả đã sảng khoái đáp ứng, nắm tay nàng càng chặt. Một lúc sau, hắn mới buông tay nàng ra, cười khổ nói “ Chỉ tiếc, chúng ta kiếp này không hi vọng rồi”

Hắn dựa vào bả vai Thượng Quan Yến, thấp giọng dặn dò « ta trở về, nhận hết mọi tội danh như vậy mới có thể làm Hoàng thượng hết giận, đến lúc đó mọi người mới được an ổn »

“Không được, đi cùng đi về cùng về » Thượng Quan Yến vội vàng nắm lấy tay hắn, ngọt ngào vừa rồi đã lập tức hóa thành đau thương vô tận “ Muốn chém muốn giết, ta chịu cùng người”

« Một mình ta là đủ rồi, người không cần phải hi sinh làm gì » Tô Giang Tả cười khổ lắc đầu, vuốt ve mái tóc rối tung của nàng « có lẽ, Hoàng thượng sẽ niệm tình cũ mà tha cho một con đường »

“Khụ khụ.” Đột nhiên, trong rừng cây truyền ra một tiếng thở dài, có người rút cuộc không nhịn được nữa mà lên tiếng nhắc nhở “ Hoàng hậu nương nương, Tô tướng đại nhân, các người đừng cãi nhau nữa”

Sở Trung Thiên chấp tay đi ra « Hoàng thượng đã giam Thực phi nương nương vào thiên lao, hiện tại đã phái Kinh triệu doãn cùng ngự lâm quân truy bắt các người, hắn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người”

Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến cùng đứng lên, Thượng Quan Yến ôm quyền nói “ Sở Trung Thiên, vừa rồi đa tạ người không có...”

“Không cần nhiều lời.” Sở Trung Thiên nâng tay lên, ngăn chặn lời nàng, lại cúi đầu tránh ánh mắt của nàng “Ta vừa nghe tin đã vội chạy tới đây, ở đây có ngân lượng và lương khô, ngựa cũng đã chuẩn bị xong cho các người, Kinh triệu doãn phái người theo dõi ta cũng đã sắp đuổi tới nơi rồi, hai người mau đi nhanh đi” thấy cả hai có chút chần chờ, hắn không kiên nhẫn thúc giục “Đi mau đi, chậm nữa sẽ không kịp”

Sự thật chứng minh, lúc chạy trốn cũng cần có may mắn nếu không bị đuổi theo chỉ là chuyện sớm muộn.

Dù dọc đường có Sở Trung Thiên đi theo bảo hộ nhưng Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến rất nhanh đã bị Doãn Thọ An mang ngự lâm quân đến bao vây, cung tiễn sẵn sàng nhất loạt hướng về phía ba người.

Doãn Thọ An cười ngựa, sắc mặt ngưng trọng đến trước mặt ba người, ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ hồi lâu mới lạnh giọng cảm hận hỏi “Sở Trung Thiên, người dám bao che cho đào phạm bỏ trốn, phải trị tội gì?”

Sở Trung Thiên lập tức xoay người xuống ngựa, che trước mặt Thượng Quan Yến, quỳ xuống, cúi đầu nói “Hoàng thượng, tội thần đã phụ hoàng ân, làm việc trái pháp luật, cam nguyện bị phạt, chỉ cầu xin Hoàng thượng đoạ hạ lưu nhân, tha cho Thượng Quan Yến...Hoàng hậu nương nương cùng Tô tướng đại nhân một mạng”

“Hừ.” Doãn Thọ An vung mã tiên lên, ý bảo ngự lâm quân buông cung tiễn “Bản thân người lo chưa xong, còn đi xin cho người khác? Kinh triệu doãn, bắt lấy Sở Trung Thiên, biết pháp phạm pháp, tội nặng thêm một bậc, trước tiên cách chức đình úy, phạt bổng lộc nửa năm, tạm giam ở Đại lý tự”

Dứt lời, hắn nhìn về phía Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả đang gắt gao dựa vào nhau, hai người thấy hắn không xử tử Sở Trung Thiên tại chỗ thì thở dài một hơi nhẹ nhõm. Doãn Thọ An mặt không thay đổi, chỉ vào hai người “Về phần các người, tội tư thông trước đây, tội bỏ trốn bây giờ, quốc pháp đều khó dung tha, lập tức nhốt vào tử lao”

Nửa tháng sau, trong Thiên Vũ các lặng ngắt như tờ, cung nhân nội thị đều rón rén đứng ở xa, cẩn thận làm việc, sợ có gì sơ suất lại chọc giận Doãn Thọ An lúc này đang hỉ nộ vô thường.

Tiểu Huyền Tử tay cầm phát trần đứng bên ngoài sa trường, Doãn Thọ An đang mơ mơ màng màng đột nhiên cảm nhận bên cạnh có người, hắn mạnh mẽ vươn tay chụp lấy, lớn tiếng quát “ai?”

Mở mắt ra, thấy Thẩm Tĩnh Thù đang thất kinh, Doãn Thọ An bật cười ngồi dậy « Thù Thù, lại đây trò chuyện với ta đi »

Liếc mắt vô tình nhìn thấy tấu chương trên tay Thẩm Tĩnh Thù, nàng thấy hắn nhìn chằm chằm tay mình, sợ tới mức vội vàng quăng tấu chương đi, lo sợ giải thích « ta, ta thấy người đang ngủ, tấu chương bị rơi xuống đất, muốn giúp người nhặt lên, không phải cố ý nhìn lên đâu, thật đó”

Doãn Thọ An thấy nàng bộ dáng như chim sợ cành cong, trong lòng thở dài một hơi, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, dựa đầu vào vai nàng, nhẹ giọng nói « Thù Thù, người không cần sợ, ta sẽ không hung dữ với người nữa đâu »

Sau khi bắt được Thượng Quan Yến hồi cung, không lâu sau Doãn Thọ An đã ra lệnh thả Thẩm Tĩnh Thù ra, ngay cả Sở Trung Thiên cũng được phóng thích sớm, cho đi theo bên cạnh Doãn Thọ An bảo vệ để lập công chuộc tội.

Nhưng lại chậm chạp không đưa ra phán quyết đối với Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến, thượng thư lục bộ đều đưa kiến nghị, yêu cầu xử hình phạt cao nhất đối với bọn họ để lấy đó làm gương. Những người ban đầu cầu tình cho bọn họ cũng không dám hó hé, chỉ còn chờ xem cuối cùng Doãn Thọ An sẽ xử trí thế nào.

Thiên Vũ các trở nên im ắng, lá trên cây thu thiên ngoài điện đang run rẩy trong gió, như muốn cố níu giữ chút thời gian ở lại bên cây. Doãn Thọ An ôm lấy Thẩm Tĩnh Thù, ngữ điệu trầm thấp “Thù Thù, vừa rồi ta mơ thấy mẫu hậu”

Thẩm Tĩnh Thù thấy hắn như vậy, tâm nhất thời cũng nhuyến xuống, nhỏ giọng đáp « ta cùng người đến Cam Tuyền cung thăm nàng được không ? chúng ta hóa trang thành cung nhân và nội thị, chỉ ở bên ngoài vụng trộm nhìn nàng một cái thôi, sẽ không có ai phát hiện ra đâu”

Doãn Thọ An cười cười, chậm rãi khoát tay “ Không được, vẫn không tốt lắm, ta sợ khi nhìn thấy bọn họ vui vẻ bên nhau, nhất thời lại nhịn không được...” thanh âm của hắn thấp dần, ngả đầu lên đùi Thẩm Tĩnh Thù, nhắm mắt lại.

Thẩm Tĩnh Thù đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc hắn, ngay lúc nàng nghĩ Doãn Thọ An thấy thoải mái, đã ngủ thì hắn đột nhiên lên tiếng « Thù Thù, đừng rời khỏi ta, ta thực sự chỉ còn lại một mình ngươi »

Ngữ điệu buồn bã, mang theo sự cầu xin và bất lực. Thẩm Tĩnh Thù nghe vậy trong lòng run lên, tay cũng không nhịn được mà run run. Nàng cúi đầu, thấy Doãn Thọ An vẫn nhắm hai mắt. Nàng không lên tiếng, vẫn tiếp tục động tác, không biết qua bao lâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí hỏi “ Thọ Thọ, ngươi thực sự muốn xử tử Hoàng hậu tỷ tỷ và Thái phó đại nhân sao?”

Nàng đợi thật lâu vẫn không nghe Doãn Thọ An trả lời, tưởng rằng là vô vọng, đột nhiên hắn lại mở mắt, thản nhiên đáp « ta cũng không biết »

“A?” Tựa hồ như có được chút hi vọng, Thẩm Tĩnh Thù không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Thấy nàng như thế, Doãn Thọ An thở dài một hơi, đưa mắt nhìn cung điện lộng lẫy mà cô tịch, cười khổ nói “ Thù Thù, ngươi nhìn đồng tấu chương kia đi, đều yêu cầu ta xử tử bọn họ để răn đe”

“Nhưng mà Thọ Thọ, bốn người chúng ta gần như cùng nhau lớn lên, ngươi thực sự nhẫn tâm xử tử bọn họ ? » Thẩm Tĩnh Thù gắt gao nắm ống tay áo của hắn, không muốn buông tha.

“Thù Thù, các ngươi đều cho là ta nhẫn tâm, không để ý đến tình cũ?” Doãn Thọ An chậm rãi ngồi dậy, đi ra ngoài điện, Thẩm Tĩnh Thù vội vàng đuổi theo, nghe hắn đau khổ lại bất đắc dĩ nói “ Nhưng Hoàng hậu tỷ tỷ và Thái phó đại nhân làm ra chuyện này đã không giữ cho ta chút thể diện nào, khiến người trong thiên hạ đều chê cười ta, bọn họ có từng nghĩ tới cảm giác của ta? Các ngươi lại vì hai người bọn họ mà không tiếc tính kẻ với ta, có từng nghĩ tới tâm tình của ta?”

“Thọ Thọ, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Thẩm Tĩnh Thù chạy vội lên, ôm lấy lưng Doãn Thọ An, áy náy, đau lòng nói “ Là ta không đúng, ta không bao giờ ghi hận người giam ta, ngươi cũng không cần khổ sở”

Doãn Thọ An vỗ vỗ tay nàng, quay đầu nhìn về phía xa xa nói « ta dù sao cũng là vua một nước ah, tư tình không thể vượt qua quốc pháp, ta cũng có tôn nghiêm và trách nhiệm của mình, thân là hoàng đế, ta phải có trách nhiệm với thiên hạ, phải công bằng với quần thần »

Hắn quay người, hai mắt sâu không thấy đáy nhìn vào mắt Thẩm Tĩnh Thù, gần từng tiếng « Thù Thù, ngươi nói ta nên làm thế nào đây ? ta có năng lực làm thế nào đây?”

Ban đêm, Doãn Thọ An cải trang đến nhà lao giam giữ trọng phạm. Quan lại và ngục tốt đều bị điều đi, chỉ có Thẩm Tĩnh Chi đi theo Doãn Thọ An. Thẩm Tĩnh Chi đặt rượu và thức ăn xuống rồi cung kính thối lui ra ngoài canh cửa.

Doãn Thọ An dai người cớ bỏ xiềng xích cho Thượng Quan Yến và Tô Giang Tả, ba người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng là Tô Giang Tả lên tiếng trước « Hoàng thượng tới tiền tội thân một đoạn đường sao ?”

Doãn Thọ An vuốt cằm không nói, sau một lúc lâu, mới vừa trầm giọng đáp “ Thái phó, ngươi là ân sư của ta, ta vẫn kính trọng và cảm kích ngươi, dù ngài có tin hay không thì thực ra ta cũng không có ý định giết ngươi”, hắn lại quay sang Thượng Quan Yến nói tiếp “ Hoàng hậu tỷ tỷ là tỷ tỷ của ta, cũng giống như người thân đã bảo hộ, chăm sóc ta”

Hắn dừng một lát, lại khẽ thở dài: “Nhưng mà quốc có quốc pháp, ta không thể bảo vệ cũng không thể dung túng các ngươi được, xin lỗi”

Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến cùng liếc nhìn nhau, nắm chặt tay nhau “ Thần hiểu được, cũng sẽ không làm cho Hoàng thượng khó xử”

Doãn Thọ An đưa lưng về phía hai người, chỉ vào bầu rượu như không đành lòng nhìn thấy biểu tình của hai người “ Bên trong có độc được bí mật của cung đình, không quá thống khổ. Sau khi các ngươi đi rồi,

ta sẽ nói với bên ngoài là các tự nguyện lấy cái chết để tạ tội, về phần người nhà các người, ta sẽ không gây khó dễ”

Nghe vậy, Tô Giang Tả cùng Thượng Quan Yến lập tức quỳ xuống, cảm kích nói “ Tạ Hoàng thượng”

“Ai, nghe các người gọi như vậy không quen chút nào” Doãn Thọ An nghiêng ngả lão đảo, quay đầu cười khổ nói “ Thật chút hoài niệm lúc Thái phó đại nhân hung hăng đánh lòng bàn tay ta, còn Hoàng hậu tỷ tỷ thì không chút nương tay, ra sức nhéo lỗ tai ta”

Thượng Quan Yến bật cười thành tiếng, tiến lên nắm lỗ tai Doãn Thọ An « sau này không được khi dễ Thù Thù, cũng không được bạc đãi A Cẩn nhà ta” dứt lời, nàng nước mắt tràn mi quay lại đứng bên cạnh Tô Giang Tả, cố mỉm cười “ Con một sách, chúng ta kiếp sau sẽ làm vợ chồng, ta sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện làm con dâu nuôi từ bé nữa”

“Khụ khụ.” Doãn Thọ An nhin không được ho lên mấy tiếng, thấy bọn họ thâm tình nói lời chia ly, không hề để ý tới mình thì ngượng ngùng bước ra ngoài, nhỏ giọng phân phó với Thẩm Tĩnh Chi “ Người, đưa bọn họ lên đường đi”

Dứt lời liền nặng nề rời đi, Thẩm Tĩnh Chi lúc này mới rót rượu đưa đến trước mặt Tô Giang Tả, cao giọng nói “Tô tướng đại nhân, thỉnh ra đi”

Mùa thu Gia Hòa năm thứ tám, hoàng hậu Thượng Quan Yến cùng thừa tướng Tô Giang Tả tư thông, lấy cái chết tạ tội, Cung Văn đế niệm tình cũ, không xét tội lên người tộc nhân, đặc xá cho Tô gia cùng Thượng Quan tộc, ân sủng như trước.

Thượng Quan Yến thù hằn Mẫn Ý, không cho nhập hoàng lăng, không được hưởng hiển tể. Tuy khi nàng còn sống ra sức muốn làm một thực nữ hiền tuệ mà không được, nhưng khi chết được ban cho một chữ Ý thể hiện sự ôn nhu coi như là như ý nguyện. Còn các sử quan đời sau khi nhắc tới nàng luôn khịt mũi lên án mạnh mẽ “ yêu hậu”

Nhắc tới Tô Giang Tả, sử quan đều thở dài : Tô tướng cả đời tận trung vì nước, tài hoa xuất chúng, dốc hết tâm huyết, có thể trở thành một lương thần lưu danh muôn thuở nào ngờ lại thất bại trong gang tấc, thân bại danh liệt vì nữ sắc. Cổ nhân nói không sai, hồng nhan họa thủy, anh hùng nan quá mỹ nhân quan”

Về phần Cung Văn đế cũng có nhiều nho sinh phê bình kín đáo, nói hấn giam mẹ đẻ là bất hiếu, giết ân sư là bất nhân bất nghĩa, giết hoàng hậu là bạc tình.

Dù thế nào, khi Tô Giang Tả và Thượng Quan Yến hai mắt mờ lệ cùng mỉm cười uống rượu độc thì chỉ thấy công danh lợi lộc như mây bay gió thổi, có thể cùng người mình yêu nắm tay nhau thì chẳng e ngại gì nữa.

41. Chương 42: Mộng Đẹp

Kết thúc của những câu chuyện tình yêu lãng mạn thời xưa đều là hoàng tử và công chúa hạnh phúc bên nhau, nhưng đến một ngày nào đó, bọn họ cũng sẽ già đi. Hoàng tử và công chúa ở cùng một chỗ đương nhiên là hạnh phúc nhưng đến khi bọn họ đã bạc đầu vẫn có thể ở cùng một chỗ cùng ngắm trăng ngâm thơ, tám chuyện cuộc sống...điều đó còn lớn hơn cả hạnh phúc.

=====

Doãn Thọ An từng bước một vững vàng đi ra khỏi thiên lao, đập vào mắt hắn là khuôn mặt đang mỉm cười Thẩm Tĩnh Thù, hai chân hắn nhất thời mềm nhũn, lập tức nắm lấy tay nàng vội vàng hỏi « Thù Thù, vừa rồi người đã nghe được những gì ? ta biểu hiện thế nào ? có lộ ra sơ hở hay không ? »

« Không có, Thọ Thọ, người diễn rất tốt » Thẩm Tĩnh Thù biểu lộ sự say mê « nhất là cái câu : ta không thể bảo vệ các người, cũng không thể dung túng các người. Ngữ khí của người khi đó rất đau đớn, âm thanh bi thống, ví như lời Ngọc Như Ý lúc trước thì là... »

« Ý thức được hành vi nghệ thuật » Thẩm Tĩnh Chi lên tiếng bổ sung, cảm khái nói « Hoàng thượng biểu hiện vô cùng xuất sắc, nhất là khi quay lưng lại, trong mắt như có lệ, vẻ mặt bi thương, thực sự cũng làm

cho thần cảm động vài phần ah. Đây mới là thể hiện tuyệt đối của thực lực, không như Quýnh vương thuộc phái thần tượng, không thể nào so sánh bằng »

Dứt lời, hắn chỉnh lại y quan, khom người hành lễ với Doãn Thọ An « tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng như Hoàng thượng phân phó, Tô tướng và Hoàng hậu đã ngủ say, ba ngày sau mới có thể tỉnh lại. Người khám nghiệm tử thi, nhập liệm...thần đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối sẽ không để lộ thông tin. Nếu Hoàng thượng vẫn còn lo lắng thì thần sẽ phóng hỏa đốt thiên lao, mọi chuyện sẽ xong xuôi. Còn về phần Tô tướng và Hoàng hậu, thần sẽ đưa bọn họ đi thật xa, Hoàng thượng yên tâm »

Doãn Thọ An vừa lòng gật gật đầu, thừa dịp Thẩm Tinh Thù không chú ý, vụng trộm kéo hắn đến một bên, nhỏ giọng hỏi « rượu kia đâu, người còn hay không ? »

“Hắc hắc, Hoàng Thượng cứ việc yên tâm, trong rượu ta đã cho một ít thuốc xổ, khi bọn họ tỉnh dậy nhất định sẽ chạy không kịp » Thẩm Tinh Chi cười gian đáp « tội chết có thể tha, nhưng tội sống không thể không tính, thần sẽ thay Hoàng thượng trút giận một chút »

Hai tên vô lại nhìn nhau cười to, quanh quẩn hồi lâu trong không trung, trong sự ngạc nhiên khó hiểu của Thẩm Tinh Thù...

Từ đó về sau, Thọ Thọ và Thù Thù cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc. Gì ? người hỏi về sau tiếp tục thế nào ? người xác định muốn nghe ? thực sự rất muốn ? được, vậy thì tiếp tục kể thôi.

Về sau, đương nhiên là ngày tháng trôi nhanh như ngựa phi qua cửa sổ, con người rồi cũng sẽ già đi...

Quân thần cùng đồng lòng cố gắng nên Đại Doãn vương triều đã trải qua thời đại thái bình thịnh thế. Tuy rằng nhân sự có nhiều thay đổi, chúng lão thần có người chết có người về hưu, lớp trẻ thay thế như nấm mọc sau mưa, triều đình nhiều phen biến hóa thì Thẩm Tinh Chi vẫn an ổn trên ghế thừa tướng một năm lại một năm.

Có người nói, Thẩm tướng chủ ngoại, Thẩm phi chủ nội, Đại Doãn vương triều chỉ còn đổi sang họ Thẩm nữa là xong nhưng Doãn Thọ An vẫn không để ý tới những lời bàn tán, dị nghị, muôn vàn sùng ái đều dồn vào một người. Đương nhiên cũng vì thế mà hậu cung của Cung Văn đế hoang vắng thảm thương, nhìn qua nhìn lại chỉ có một mình quý phi Thẩm Tinh Thù. Để phi tình thâm làm biết bao thiếu nữ thương tâm khóc hận.

Lại nghe nói, có một ngày Cung Văn đế cùng Ngự sử đại nhân tranh cãi âm ỉ trong thư phòng. Ngự sử đại nhân đánh thua một ván, tức giận rời đi, không để ý nên va vào cây cột, trán nổi cục u to tướng rướm máu. Hình bộ thượng thư Sở Trung Thiên lại nghe tin báo Ngự sử đại nhân đang ở ngự thư phòng dùng hình thức tử gián để khuyên vua, liền rút kiếm tiến cung, rượt Cung Văn đế đang ở trước giường an ủi Ngự sử đại nhân chạy suốt mấy gian điện. Cuối cùng biết rõ mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, tuy Hình bộ thượng thư đã bị đánh trượng lại trừ thêm bổng lộc nhưng Cung Văn đế vẫn bí mật hạ mệnh lệnh : khi nào Ngự sử đại nhân tiến cung nghị sự, ám vệ nội thị nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt, vì an nguy của Hoàng thượng, không được để Trần Sơ có chút tổn thương nào.

Lại nghe nói, kỳ thi mùa xuân, tân văn võ Trạng Nguyên vào cung diện thánh đã làm cho Cung Văn đế ngây người, Thẩm tướng thì choáng váng xây xẩm. Ai nấy đều nói Tô Khanh tuy là văn võ toàn tài nhưng bộ dáng lại quá mức xinh đẹp, nhất là đôi mắt xéch tràn ngập yêu khí, thân là nam nhân mà mang tướng hồ ly. Nhưng Cung Văn đế lại không để ý tới dị nghị, Thẩm tướng cũng không màng lời bàn tán, đưa Tô Khanh năm đó mới mười tám tuổi vào nội các, thường gọi tiểu Tô tướng. Quân thần than ngắn thở dài : Đại Thẩm tướng làm người hoang đường, tiểu Tô tướng nhiều loạn triều cương, thế nhưng giang sơn của Cung Văn đế vẫn vững như bàn thạch.

Tiểu Tô tướng tuy có tài trị thế nhưng tính nóng như lửa, chuyện thị phi quanh mình cũng không ít. Đầu tiên là nhân lúc tiệc rượu, âm thầm bỏ bã đậu vào chén canh của Tô tướng đại nhân, hại hắn phải đi gặp người nổi tiếng suốt mấy ngày. Quýnh vương gia mặt dày mày dạn ở trong Thẩm tướng phủ gặt ăn gặt uống suốt hai mươi năm vẫn tật cũ không bỏ, cố tình coi trọng tiểu Tô tướng, tìm mọi cách để được sờ bàn tay nhỏ bé của hắn, cho dù bị đánh đau cũng nhất định không buông bỏ, thậm chí mỗi ngày còn tìm gặp

Cung Văn để gây náo loạn, nhất định đòi chuyển đến sống trong phủ của tiểu Tô tướng, đây dựa không rõ...Người đời lại ca thán : tiểu Tô tướng mị lực mạnh mẽ, mê quân thượng, hoặc Quýnh vương.

Lại lại nghe nói, Nam Cương không yên, chiến tranh liên miên, Trụ Quốc đại tướng quân Thượng Quan Cẩn liêu chết đền nợ nước, máu đầm sa trường dù đánh lui cường địch nhưng thân cũng bị trúng tên, mấy tháng sau thì qua đời. Tin dữ truyền về kinh thành, Cung Văn để ngồi sững sờ trên long ý hồi lâu mới hoàn hồn, truy phong hậu táng, an ủi cho người nhà. Bãi triều xong hẩn ngồi lý trong ngự thư phòng cả ngày, chỉ sai người mang đến cho Thầm Tĩnh Thù cái hộp đựng đầy đào huyền mà Thượng Quan tướng quân trước lúc lâm chung gởi tới. Một đêm này, lần đầu tiên Cung Văn để không qua đêm trong An Tuệ cung, để mặc Thầm quý phi thổi đào huyền cả đêm...

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, dù là thiếu niên tuấn lãng hay mỹ nữ động lòng người thì rồi mái đầu cũng bạc trắng, thì rồi trần quy trần, thổ về thổ...cuối cùng cũng chỉ còn lại bộ xương khô...

Đời sau khen Cung Văn để là thiên cổ minh quân, hẩn ban hành thuế muối, sửa đê điều, trị thủy lợi, giảm tô thuế, bỏ khổ hình...mở ra một triều đại thái bình, tạo phúc cho muôn dân.

Cũng có người nói Cung Văn để trời sinh tính yếu đuối, làm việc công tư bất phân, tin nịnh thần, sủng gian phi, không có chí cầu tiến, rõ ràng là một hôn quân.

Lại có người nói, Thầm quý phi xuất thân danh môn, hiền lương thực đức, mẫu nghi thiên hạ, vì Cung Văn Đế sinh hai nam một nữ, thực sự là tấm gương cho nữ nhân, là một thể hệ hiền phi.

Lại có người khinh thường phản đối, nói Thầm quý phi chuyên sủng, độc chiếm đế ân, cùng với đường huynh Thầm tướng cầu kết làm việc xấu, mua quan bán tước, nhận hối lộ, buôn lậu, ngoại thích tham gia vào chính sự, hậu phi loạn quyền, là hồng nhan họa thủy, là đại gian phi không hơn không kém...

Dù hậu nhân đánh giá thế nào thì chết rồi, ai đâu mà biết.

Một đêm trăng sao soi sáng, ngay trước điện Trường Sinh có hai thân ảnh dựa vào nhau, nhìn đám đom đóm bay chung quanh.

Một người hỏi « Thù Thù, sao ngươi không mặc bộ bách điều triều phượng mà ta mới may cho ngươi ? »

Người kia nói « quá rục rở ah, ta thấy mình hiện đã lớn tuổi, mặc đồ nổi quá rất khó coi »

“Ai nói , Thù Thù của ta là đẹp nhất, ngày khác ta lại làm cho ngươi một bộ y phục mới, chúng ta lên mặc trong tấm cung thôi, đừng để cho Tô Khanh thấy, nếu không hẩn sẽ lải nhải điếc tai luôn ah »

« Tiểu Tô tướng này ngày càng giống Thái phó đại nhân, đúng rồi, Thọ Thọ, các ngươi khẳng định hẩn là đứa nhỏ của Hoàng hậu tỷ tỷ »

“Hẩn liêu chết không nói, ta cùng Tĩnh Chi thử mọi cách cũng không moi được kết quả từ hẩn nhưng mà nhìn diện mạo thì không sai được »

“Thọ Thọ ngươi thật tốt, năm đó tức giận như vậy mà cuối cùng cũng tha cho bọn họ »

“Ta cũng quả thật không hạ thủ được a. Thù Thù, đều nói hoàng đế là người cô đơn, nhưng ta thực sự hạnh phúc, vẫn có các ngươi ở bên cạnh »

“Ha ha, Thọ Thọ ngươi lại đây, trên đầu ngươi có sợi tóc bạc nè, ta nhổ cho ngươi »

“Ai a, đúng rồi, hậu cung không chủ vị đã lâu, hôm nay lại có người thượng tấu, Thù Thù, ngươi thực sự không muốn làm hoàng hậu ? »

« Đương nhiên, chỉ nghe nói có gian phi chứ đâu có nghe qua gian hậu, cho nên ta mới không cần làm hoàng hậu đâu »

“Ha ha, ta cũng đoán được như thế nên đã từ chối giúp ngươi, kết quả hôm nay đã có người chửi ngươi là gian phi »

“Thật sự?”

“Ân, buổi triều hôm nay, quần thần vì việc lập ai làm thái tử mà loạn cả lên »

« Hừm, có gì mà tranh cãi, lập đại hoàng nhi là được rồi »

« Nhưng có người ngại đại hoàng nhi chỉ thích làm thợ mộc không thể trị nước, có người lại ngại tam hoàng nhi quá thân cận với Tô Khanh, bọn họ tranh cãi hồi lâu, cuối cùng liền đổ lên đầu chúng ta. Nói hai chúng ta cố gắng không đủ, làm bọn họ có quá ít đối tượng để lựa chọn, còn nói hậu cung chuyên sủng, không cho ta nạp phi để có thêm con, đúng là đại gian phi, còn nói ta nhu nhược, nghe gió thổi bên tai, là hôn quân »

“Rất kích động , rất hưng phấn nha , nhiều như vậy năm , rốt cục cũng có người mắng ta là gian phi »

“Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa theo tin tình báo đáng tin cậy thì sáng sớm mai, Trần Sơ sẽ dẫn dắt toàn thể ngôn quan đến ngoài cung tĩnh tọa, viết gián nghị mắng hai chúng ta. Thù Thù, chúng ta cùng nhau đến nghe đi... »

“Ừ, Thợ Thợ...”

“Thù Thù...”

” rất không dễ dàng ...”

“Đúng vậy, đầu năm nay, người xấu so với người tốt còn không chịu nổi a...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phi-kho-lam>